

MARAL ATMACA

YARALASAR

EPHESUS

Bana bıraktığı şiir kitabını okurken bir satır dikkatimi çekti. Gözlerimi kıstığımda, bu kısmın sanki özellikle işaretlenmiş olduğunu düşündüm. Diğer sevdiği şiirlerin bazı cümlelerinin altını çizmişti ama bu cümleyi yuvarlak içine alarak özellikle bu kısma dikkat çekmeye çalışmış gibiydi. "Ben ölseydim o belki ağlardı ama o ağlasaydı ben ölürdüm..."

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

YARALAR

maral atmaca

YARALASAR

MARALATMACA

YARALASAR

Yazar: Maral Arınoç

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayın Hazırlayan: Emre Özcan

Editor: Nurdan Başbakan

Düzenleyici: Elif Evin

Kapak Tasarımı: Silem Zehal Ertin

Sayfa Tasarımı: Günhan Aktekin

1. Baskı: Şubat 2021

2. Baskı: Nisan 2021

ISBN: 978-625-7077-80-4

Kayıt ve Sicil No: 40160

©2021, Maral Arınoç

Türkiye Yayıncılık

©Mürekkep Dizin Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Eğitimi Yayıncılık, Mürekkep & Dizin Yayın Grubunun resmi ortağıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarısına ilişkin tüm hakları korumak üzere 3646 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Dizin Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir baskıyı sorguladığınızda bununla karşılaşabilirsiniz."

Baskı: Kerem Prensajyon ve Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Talim Yolu Sok. No:12 Pınar San. Sitesi no: 13A

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 (212) 442 01 74

Matbaa Sicil No: 50789

Yayıncı

Mürekkep Dizin Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Gülsu Mahallesi Şahinler Sokak No: 2/1

Kağıthane / İstanbul

Tel: 444 0 454

www.efteludisayinbas.com / iletisim@efteludisayinbas.com

YARALASAR

MARAL ATMACA

III
EPHESUS

I. BÖLÜM

Eylül yağmurları toprakla buluşurken, ellerini paltosunun cebine koyarak ıslak zemine bastı. Başındaki şapkası karanlık yüzünü gölgede bırakırken, eski binayı görüp adım atmaya bırakmıştı. *Menekşe Çocuk Yurdu*. Taş duvarlara monte edilmiş tabelaya uzun uzun bakmaktan kendini alamıyordu. Dudakları kıvrıldığında içini tarifi olmayan bir heyecan sardı, sonunda beklediği gece gelmişti. İlk kurbanını öldürdüğünde aldığı hazdan ve tatmin olma duygusundan fazlasıydı bu. Yeni bir şey deneme fikri tıpkı bir yılan gibi zihnine sızmış, ölümcül planlarının ilkinin çocukların bedenine kazımak için buraya gelmişti.

Demir kapıyı ittiğinde kulübedeki adamın sandalyesinde uyduğunu görünce keyfi yerine geldi. Anlaşılan, Müdire Hanım aldığı paranın karşılığını fazlasıyla vermişti. Çamurlu yoldan geçerek yurdun aralık bırakılmış kapısından içeri girdiğinde ışıkları yakmadan merdivenlere yöneldi. Geleceğini önceden bilen yaşlı kadın, elindeki şamdanla onu merdivenlerin yukarısında bekliyordu. Eski, beyaz geceliğinin üzerindeki ipleri sökülmüş, siyah şalına sıkıca sarılan kadın, onu görünce korkudan yutkundu fakat bazı şeyleri artık değiştiremeyeceğini o da biliyordu. Çocuklar zarar görmeyecekti, sürekli kendisine bunu hatırlatıyordu. Belki de bu, onun kendini kandırma şekliydi fakat bu yalana ihtiyacı vardı. Emekliliğini rahatça geçirecek ka-

dar para ve çocukların güvende olacağını sözünü almıştı. Tüm hayatı, ziletlerinin sokaklara atıldığı çocuklara bakmakla geçmişti. Şimdi ise yaşlanıyordu. Onu halkacak kimsesi olmadığı için en azından aldığı parayla emekliliğini zahatça geçirebilirdi, değil mi? Hem çocukların hiçbirine bir şey olmayacaktı ki. Onlar bu geceyi hatırlamayacakları bile. *Hayır, diye geçirdi içinden. Onlar iyi olacak, bu yaptırım yanlış değil.* Her bir çocuğun geleceğini yakıtığını bilmeden çıktı viedatunun muhasebesinden.

Yolda aldığı yabancıların asıl planının korkutucu detayları aklına bile gelmezdi.

"Bu taraftan." Müdire Hanım'ı takip ederek koridorla dümdüz ilerlediler. Dikkat çekmemek için loş ışıkta attıkları her adım, ayaklarının altındaki eski fayanslarda küçük çıkıntılar çıkarıyor, bu da yaşlı kadını daha çok tedirgin ediyordu. Ni-hayet duraksızlıklarında çocukların koruyuculuğunu yapmayı bu gecelik bıcakan kadın yatakhaneinin büyük, alışıp kapasını geçirdatarak açtı. Ondan aldığı ilacı buradaki tüm çalışanlara bir şekilde içirdiği için etrafta kimse yoktu. Çocuklar bile ilacın etkisiyle ağır bir uykuya dalmıştı. Derin bir nefes alarak yabancıların açtığı geçişi için kenara çekilince son bir kez daha sığındı kendisine sığındığı yalana: *Onlara bir şey olmayacak.*

Yabancı peşindeki yaşlı kadını içeri girdiğinde ranzalardan da uyuyan çocukları görmek dudaklarının kavrulmasını sağladı. Bulunduğu yerden her birini izlerken, geleceğe yönelik korkunç planının temelini atacak olmasının heyecanı vardı üzerinde. Gözleri yanan şömineyle buluşunca, hiç vakit kaybetmeden şömineye yaklaştı. Cebinde duran demir mühürü çıkardı. Her hareketi aceleliydi. Mühürü yukarı kaldırıp ucundaki yuvarlak sembole bakınca keyfi iyice yerine geldi, bu bir yarasa'ydı. Karnalarını ilki yana açmış, özgürlüğüne doğru uçmak ister gibi orada duruyordu. Karnasız yarasa simgesinin tasarımı, çok önceden bu gece için hazırlanmıştı. Fazla oyalandığını fark

edince, bir parmak uzunluğundaki mühürün uç kısmını kor aresinin közüne bastırdı. Mühür ısındıkça, deri eldivenin içindeki elinde de bir sıcaklık hissediyordu fakat amaçladığı hız, şu anda yaşadığı bu hafif acıdan çok daha fazlaydı. "Yaşları kaç?" Çataltı sesi girdiğinden histikular şeklinde çıkarken yaşlı kadın ikinci kez yutkundu. "Buradaki çocuklar biraz daha büyük. Hepsi yedi ile on iki yaş arasında ve onuz çocuk var." Otuz mu? Güldü, onlar gerçekten onun Yarasaları olmak için yaratılmışlardı.

Isınan derinin mührünün uç kısmı kızılolanca, deri çökeceği yenden doğrularak ona en yakın yarağa yaklaşı. Kızılsında uyanan uska çocuğun rişörtünün sol kolunu baştaki eliyle sıyırarak aşı izi olan yerine elindeki yarası mühürünü acımasızca bastırdı. Kızgın mühür çocuğun teniyle buluşunca uzatıl sesler çıktı ve yanık et kokusu yükselmeye başladı. Ağır bir ilacın etkisinde olan çocuğun dudaklarından hırkaç inilti çıksa da bu, onu uyandırmaya yetmedi. Bu gece aldığı ilaçlar acısını gizliyordu fakat yarın sabah kolundaki yarayı fazlasıyla hissedecekti. Havaya yayılan yanık et kokusu yaşlı kadını rahatsız ederken onu, sadece daha fazla tamin etti. Canavarlara özgü bir içgüdüyle bundan zevk aldığı gizleyen tek şey, yüzünün yarısını kapatan şapkasıydı. Lakin kızın dudakları, yine de onu ele veriyordu. Mühür soğumadan eğildiği ramzadan uzaklaştı. Arkasında bıraktığı siyah saçlı çocuğun kolu kırmızı, damganın yuvarlak çemberi teninde dikkat çeken bir yara oluşmuştu. Acıyla kaşlarını çatıp, huysunca yatağında oturduğundan çektiği acı rüyasına yansıyor olacak ki dudaklarından belli belirsiz bir inilti döküldü: "Sedef..."

Kimsesiz çocuklara yaptığı ilk işkence o çocukla sınırlı kalmasın, neredeyse yarım saat boyunca upka bir karabasan gibi atasıyla her çocuğu ziyareti etmişti. Her beş çocuktan sonra mührü tekrar ısıtıp kor haline getiriyor, yaptığı işe ara vermediksen kızgın mühürü çocukların tenine bastırıyordu. Böylece yarası

mühürünü sürekli kızgın ateşte ısıtarak tüm kurbanlarını sol kolundan damgalamıştı. İçerideki ağır yarık kokusundan dolayı yaşlı kadın kusmamak için kendisini zor tutarken u, şömineden çıkardığı mühürle son yatağın yanına gelmişti. Dağılmış saçları yasuga dökülmüş küçük kız çocuğunun üzerindeki ince askalı alet sayesinde kolunu açmakla uğraşmadı. Onun üzerine eğilip sol koluna bakıp ve tipteki diğer çocuklara yaptığı gibi kızgın mühürü onun koluna da bastırdı. Ancak mühür yaraka uyuyan çocuğun teniyle bulduğu anda küçük kız çığlık atarak gözlerini açınca afallamıştı. Bu çocuğun ilacın etkisinde olması gerekiyordu fakat mavi gözlerini ısıca açan kız, onu tekmeleyerek kendisini ondan kurtarmaya çalışıyordu. Ağlıyor, minik elleriyle onu itmeye çalışarak avaz avaz bağıyordu. Burada yarığın olan bir şeyler vardı, onun da uyuyup olması gerekiyordu.

Henüz yedi yaşında olan Sedef, kolundaki keskin acıyla gözlerini açtı. Üzerine eğilmiş bir gölgenin varlığını hissetti. O an cenindeki acıdan daha büyük olan bir şey varsa o da yatağının başucunda duran yabancıya karşı hissettiği korkuydu. Nefes nefese bağırarak ona acı çeken adamı itmeye çalışıyordu fakat küçük bedeninde düşmanını savuşturacak gücü bulamıyordu. Canı çok yanıyordu, gözyaşları içinde çırpınarak ağlayıp hıçkırması bu korkunç yabancıyı durdurmuyordu. Islak kâğıtları arasından ona işkence eden kişiyi bulanık görünürken kaçmaya çalıştığı esnada kapının yanında gördüğü yaşlı kadın, korkusunu bir nebze de olsa hafifletti. Ona yardım ederdin, değil mi? Onu kurtarmak için gelmişti. "Müdire anne!" Onu çivilenmiş gibi tuvalet kollarından kurtulmaya çalışırken hıçkırdıkları içinde. "Mü-müdire anne, yardım et!" diye yalvardı. Ağlayarak bir köşede durmuş onu izleyen kadından yardım istiyor, ona doğru gitmek için öne atılıyordu fakat müdire arzusu sadece izliyordu. Neden izliyordu? Neden gelip onu kurtarmıyordu? Korktuğunu, acı çektiğini görünüyor muydu? Sedef korkusunun kollarında boğuparken ıslak gözlerle hâlâ müdire arzuesine bakıyor, göz-

yapları içinde ondan yardım istiyordu ama müdire annesi sadece izliyordu.

Küçük, çelimsiz kız her ne kadar onun ellerini tutmayıp ona güşsüz tekemeler savursa da bunların hiçbiri kesinlikle bir işe yaramamıştı. Kız çocuğunun hareketleri yavaşladı, yavaş yavaş çarpınmayı bıraktı, artık direnemeyecek kadar yorgun düş-cüğünü anlaması da uzun sürmedi. Onu bırakıp mavi göklerle baktığında küçük kızın arıği çığık kulaklarında yankılanıp durdu. Çığığı öylesine güzdü ki bu ses yatakhanein duvarlarına çarpıyor, onun kulaklarında yankılanıyordu. Çığığı kesildi, yuvarlak yüzü solgun bir renk aldı ve küçük kız çektiği acıya daha fazla dayanamamış olacak ki birdenbire yatağına yığıldı. Rüyasında gördüğü öcüklerden birinin kendisini ziyaret ettiğini düşünüyordu. Fakat bilinci kapanmadan hemen önce konuşulanları duymuştu.

"Adı ne?"

"Sedef. İlaçlara karşı bağıtklığı çok güçlü, uyaracağını tahmin etmeliydim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Annesi onu doğurtmak istemediği için dokuz ay boyunca ağır ilaçlar kullanmış ancak Sedef, ruhaf bir şekilde bu ilaçlardan etkilenmemiş. İlaçlar ona hiç zarar vermemiş. Doğduğunda annesi biberondaki sütünüün içine bir kumu uyku bapı koyarak ona içirmiş fakat Sedef, iki gün uyumak dışında ilaçlardan yine olumsuz anlamda etkilenmemiş. Altı aylık olduğunda ise annesi ondan kurtulmak için onu bir çöp poşetinin içine koyarak, poşetin ağzını sıkaca bağlayıp çöp kumuna atmış. Onu havasız bırakarak öldürmeye çalışmış ancak birileri Sedef'in boğuk çığığını duyarak onu kurtarmış. O günden beri Sedef burada." Müdire, buradaki her çocuğun hikâyesini biliyor, hepsi adına üzülüyordu. Evet, belki para karşılığında çocukların damgalan-

masına izin vermişti ama hepsi hâlâ yaşıyordu. Duyduğu ricadan azabını gidermek için yaralarıyla bizzat ilgilenip onları iyileştirecekti. Onlar en fazla bir hafta içinde toparlanıp eskisi gibi iyi olacaktı. Yarın sabah herkes çocukların nasıl damgalandığını merak edecek ama bu gerçeği kimse bilmeyecekti.

Biraz soğuyan mühürün kapağını kapatan yabancıunun gözleri yaradaki kızı bulunca, "Yankı," diye fısıldadı. "Bundan sonra onun adı Yankı," dedi ve buradaki işini bitirerek çıkıp gitti. Sedef, onu duymuş ve gözlerini yorgunca kapattı.

O gece soğukkanlı bir cadı, gelecekte tüm kurbanlarını bulabilmek için damgalanmıştı. Bu durumu onun için bu oyunu daha zevkli kılacaktı. Büyümlerine ve yaşamlarına izin vermişti, ta ki zamanı gelene kadar!

Doğru zamanda, hepsi nerede olursa olsun onları bulacaktı çünkü mühürlü çocukların her biri artık onun kurbanıydı.

Sedef, o yağmurlu gecede, kolunda yarasa mühürüyle yurttan kaçmıştı.

2. BÖLÜM

Gözyaşlarım hızla akarken, burnumu çekerek elimdeki işi bitirmeye çalıştım. Buram buram soğan kokan mutfakta, alnımdaki teri elimin tersiyle silerek derin bir nefes almak istedim fakat burnumun direğini süzlenen soğan kokusu gözyaşı kanallarımı açmıştı ve beni ağlatıyordu. Tahhanın üzerindeki her bir soğana doğramam sadece onuz saniyemi alıyor olsa da bu sebzededen nefret etmeden duramıyordum. Ağlamaya devam ettikçe elimdeki keskin bıçağı daha hızlı kullanıyor, beni ağlatan soğanlardan kendimce intikam alıyordum. Her ne kadar arada bunu yapsam da hiçbir zaman ağlamaktan bıçlanmazdım. Kimse gözyaşı dökmeyi sevmes ama ben gereksiz yere döktüğüm gözyaşına sebep olan her şeyden otomatik olarak nefret ediyordum, tıpkı soğanlardan nefret ettiğim olduğu gibi. Tamam, soğan yemeklerin tadı ruzu ama beni ağlatıyorsa o olmadan da bir yemek çok lezzetli olabilir. Ayrıca bu soğan doğrama işi neden her defasında bana veriliyor ki? Bu insanların küçük olanı darına etmek gibi bir alışkanlığı olmalı. Kendimi evin en küçük çocuğu gibi hissediyordum. Tek fark, normal bir aile en fazla on kişi olurken burada bir hayli kalabalık olmanızdı. Son soğani da doğramayı bitirdiğimde hepsini hüyük çam küserin içine koyup musluğun altında ellerimi yıkadım. Şükürler olsun ki sonunda bitti!

"Yankı, buraya gel." Ocağın başındaki Oya abla bana seslenince, ayaklarımı vura vura isteksizce ona doğru yürüdüm. Bu durum, Oya ablanın bana sitem etmesine sebep oldu. "Bu yaptığın bir kız için fazla tembelsin." Karıştırdığı patates püresinin bapına beni geçirip büyük tahta kaşığı eliyle ruruşturdu. "İyice karıştır, dibi kurumusun." Yemeklerin buharı yüzümlelen alına yapışan birkaç tutam saçı bonesinin altına sığıyordu. Benden daha fazla yemesine rağmen her geçen gün yüzü daha da zayıflıyor, bedeni küçülüyordu. "Hadî, Yankı." Aldığım yeni bir uyarıyla başımı eğip iyice serleşen püreyi karıştırmaya başladım. O da koparak makarna tenceresine doğru girdi. İlyas, en azından yine tepemde dikilerek *doğru yap şu an* diyerek beni sütündürmeyecekti.

Kaşığı tutan hileğimi karıştırmaya işini yapmaktan ağrıyınca, "Oya abla, bu oldu sanki," diyerek ocağın altını kapamayı düşündüğüm esnada, Oya ablanın yerine yemekhanenin mutfağında farklı bir ses yankılanmıştı. "Mahkûm Yankı Sarmaşık!" Evet, uzun zamandır ismimin önüne koyulan bir sıfatı bu.

Gardiyan ismini söylediğinde başımı kaldırıncı, kapının önünde bana sert bir şekilde bakan adamı gördüm. Gardiyan üniformasının koyu lacivert rengi karanlık kişiliğiyle bütünleşmişçesine korkunç bir görüntü sunuyordu ve ben, yıllar geçmesine rağmen hâlâ onlardan birine bakarken ürperiyordum. Saygı duruşuna geçmiş gibi ellerini iki yanına sarkıtta, böbürlenmiş gibi omuzlarını dileştirerek göğüsünü havayla doldurdu. Ona göre bu, mahkûmları sindirmek için iyi bir gizlenme şekli olabilirdi ama buradan bakınca kocaman göbeğinden kurtulmak için onu içine çeken bir adamı anımsatıyordu. *Hadî* dercesine habiççe kaşlarını çatı, isrediğim son şey bir gardiyanı kızdırmaktı. "Oya abla, sen devam eder misin?" Sol tarafındaki kadana dönünce her ne kadar başını sallayarak kabul etmiş olsa da tepki mutfakta çalışan birkaç kişi gibi o da aylar sonra İlyas gardiyanın beni beden çağıracağını metak ediyordu.

Üzerimdeki önlüğü ve saçlarımdaki bonneyi çıkararak yemekhanenin kapısının önünde beni bekleyen gardiyana doğru yürüdüm. Tuba teyze, merakına yenik düşmüş olmalı ki sakata için domates doğramayı bırakıp İlyas gardiyana döndü. "Kızı nereye götüreceksin?" Burada beni koruyan, bana sahip çıkan sayılı kişilerden biriydi. Toplasan beş kişiyi bulmazdı koğuştaki sevenlerim.

"Müdür çağırıyor!" Kaşlarını çatıp gardiyan, genelde bize karşı çok kaba ve kırıncıydı.

"Neden?" İlgaz ağzındaki sakızı patlatarak yanındaki yerini aldı, burada belki de gerçek anlamda değer verdiğim tek kişiydi. "Yıllardır burada ama bugüne dek tek bir ziyaretçisi bile olmadı, yani ziyaretçi için çağırılmış olamaz." Eliyle beni göstererek mutfağın dikkatini üzerime çekti. "Yanık'ın en kötü huyu sakarlığı, onun dışında buradaki kimseye zarar yok, ceza için de olmaz. Geriye sadece hetaat etmesi kalıyor ama buna da daha iki yıl var. Bu müdür yıllar sonra niye çağırıyor onu?" İlgaz sadece benden iki yaş büyük olsa da geldiği ilk günden beri bir abla gibi bana sahip çıkmıştı. O, gerçekten karşılıksız seven nadir insanlardandı.

İyice sabrı tükenen gardiyan bana doğru yürüyünce onu kuzdurmayı başardığımı anladım. "Yeter!" Kolumu serçe kavrayıp uyanıklarını geçirirken mutfağın uyanı dolu gözlerle bakıyordu. Elini kolumdan çekmeliydi! "Dönünce ne olubugunu öğrenirsiniz. Şimdi çekilip yoldan, daha fazla çarımız sıkmayın!" Kimseye ihtar etme fırsatı tanımadan koluma işkence eden pençeleriyle apar topar beni peşinden sürükledi.

Yemekhaneden çıktığımızda kolumu çekerek ondan kurtardım. "Yolu göstersen yeter." İnsanların bana dokunmasına dayanamıyordum. Bu, her defasında beni rahatsız ediyor, sinir krizi geçirmeme neden oluyordu.

Ben üsemeliğim sürece kimse bana dokunmamalı!

Rurubetli, loş koridoru geçip merdivenleri çıkınca daha temiz bir koridora girmiştik. Burada ışıklar hep gri, renkleri fazla soluktu. Dört duvarın karanlığıyla geçiyordu hayalimiz, cezaevinin kirlî duvarları arasına asla canlı renkler ugramıyordu. Günün belirli saatlerinde avduya çıkardık ama bu çok kısa sürüyordu ve cezaevinin tel örgülü uzun duvarları arasında arzulanığımız temiz havaya ulaşamıyorduk. Etrafına bakıyorsun, her yerde uzun duvarlar... Boğuluyor gibi oluyorsun ve gökyüzünü görmek istiyorsun ama gökyüzü bile tüm renklerini yitirmişçesine kasvetli bulutlarla kuşanıyor. Bir köşeye çekiliyorsun, belki de bir duvar dibine. . Sonra uzun uzun bakıyorsun gökyüzüne. Bulutların ötesinde bir ışık görmek istercesine bakıyorsun ancak ne kadar bakarsan bak, hep aynı kasveti görüyorsun. Nefret saklandığı yerden çıkıyor, kuşatıyor seni. Özlemini çektiğin her şeye duyduğun büyük, yakıcı bir nefretten bahsediyorum. Bir süre sonra kabullenip asla güzel şeylere sahip olamayacağını anlayarak hayattan beklentilerin düşüyordu. Geriye kalan tek şey ise sana dayanma gücü veren yaşamışlıklara olan nefretin oluyordu. Sahip olduklarımıza ve asla sahip olamayacağımız şeylere duyduğumuz nefretti bize kalan. Burada hiçbir şey yoktu; ne bir çimen kokusu vardı ne de çıplak ayaklarla üzerinde yürüyeceğiniz bir avuç toprak. Bir seferinde Ilgaz, yalvar yakar küçük bir saksı begonyayı koğuşa aldırılmayı başarmıştı ama tüm çabalarına rağmen onu yaşatamamıştı, solmuştu çiçekleri. Oysaki koğuşa geldiğinde ne kadar da canlı ve güzeldi... Lakin bir ay içinde boynunu bükmüş, taç yapraklarını usul usul dökmüştü.

O gün ağlamıştı Ilgaz. "Ölüyor Yanka, buraya gelen her şey toprak bizim gibi ölüyor!" demişti. O gün Ilgaz'ı ağlattığı için bir kez daha çiçeklerden nefret etmişim ama haklıydı, burası içine aldığı her şeyi öldürüyordu.

Etraftaki gardiyanları umursamadan İlyas'ı takip etmeye devam ettim, bir kapının önünde durup kapıyı hafifçe tıklatı.

Bedeninim üsr kısmını aralık kapıdan içeriye doğru utatarak, "Mahkûm Yankı Sarmaşık geldi, efendim," dediğinde kısa sürede içeriden farklı bir ses duymuştum: "İçeri al." İlyas kenara çekilerek geçmem için bana yol verince derin nefesler eşliğinde içeri girdim. Gardiyan ise peşimden kapıyı kapatarak gionıştı.

Ayaklarımı hareket ettirerek odanın içine doğru yürüdüm. Uzun zaman sonra kaldığım koğuş dışında bir yere gelmiş olmanın tedirginliği vardı üzerimde. Ahşap eşyaların çoğunlukta olduğu odayı yabancı gözlerle süzerken buktum kendimi. İnsan, yabancı olduğu bir yerde gördüğü her şeyi merakla bakarsa, bundan dolayıydı sol taraftaki metal dolabın üzerinde duran mavî dosyalara uzun uzun bakışım. Hiçmen sonrasında tam karşıdaki masanın üzerindeki dağınık kâğıtlar dikkatimi çekmişti. Sandalyesinde oturan müdürün bir eli masadaki kâğıt yığınının üzerinde duruyor, diğer eli siyah takım elbisesiyle uyumsuz duran sarı kravatını çektiyordu. Aylardan sonra ilk kez gördüğüm müdürün adının Faruk Tarcan olduğunu, her an masadan düşecekmiş gibi duran küçük, dikdörtgen istemlik sayesinde anladım. Oval yüzü fazla sıkıntılıydı, saçları başındaki terler altına doğru süzülüyordu. Koyu siyah gözleri sürekli sağ tarafa kayıyordu, bu durum endişesini daha çok büyütüyor gibiydi. Bir şeyler onu tedirgin ediyor veya korkutuyor olmalıydı çünkü aldığı hızlı solukların havaya karışan seslerini duyabiliyordum.

Sürekli kaçmak başları attığı yerde ne var diye merak ederek başımı çevirince, pencerenin yanında, ayakta suyu bize dünükle birinin dışarıya baktığını gördüm. Bize doğru dönmediği için yüzünü göremesem de koyu kahverengi uzun saçlarının güz ve parlak oluşu göz kamaştırıcıydı. Sırtıyla bakaşınırdım fakân buraya ait olmadığı öyle belliydi ki sanki geçerken uğramış veya adını sormak için yolu mecburi bir şekilde bu cehenneme şukuruna düşmüş gibiydi. Uzundu, eret geçerken çok uzun bir

boya vardı. Sanki dünyaya yukarıdan bakmak için doğmuş gibi bir his yaratıyordu insanda. Beyaz tiyütünün altında bile sırt kaşları kendisini belli ediyordu, dik duruşuna güçlü omuzları da eklenince merak duygumu arşa kadar yükselmmişti. Bacaklarını saran kot pantolonunda tek bir kırışık yoktu. Pahalı olduğu her halinden belli olan ayakkabıları, burada ne sıfatla bulunduğumu sorguluyordu. Elleri ceplerindeydi, bir kez bile olsun başını çevirip ne bana ne de müdüre bakmıyordu. Sanki biz burada yokmuşuz gibi rahat bir tavır takınıyor, bu da bende daha fazla merak uyandırıyordu.

"Onur Yankı." Müdürün titrek sesiyle bakaşlarını pencereden dışarıya izleyen adamdan çekerek müdürün eliyle gösterdiği masasının önündeki koltuğa oturdum. Fazla paniklemiş olma dikkatimden kaçmıyordu. Onu korkutan şey, odadaki üçüncü kişi olabilir miydi?

Omuzumu düzelterek nihayet esel terleri dökse müdüre döndüm ve merak ettiğim soruyu sorma fırsatı bulabildim: "Beni neden çağırdınız?" Sorumu duymamış gibi endişeli gözleri o gizemli adamı bulmuş, hafif öksürükten yeniden bana dönmüştü. Allah aşkına, bu adamın nesi vardı?

Ondan gerçekten korkuyordum gibiydi.

Nihayet bir dakikanın ardından masasının çekmecesinden birkaç evrak çıkararak bir kalemle birlikte önüme koydu. "Mahkeme kararıyla beraat ettin. Dosyanı imzaladıktan sonra gidip eşyalarını topla çünkü çıkarıyorsun." Ne? Çıkıyor muyum? Şaşkınlığımı bakaşlarıma yansıttım, gözlerimi irice açarak şaka girmiş bir halde ona bakıyordum. Ne demeye böyle? Beraat mı ettim? Şaka yapıyor olmalıydı çünkü bu dediği şeyin oluru yoktu. Buraya gelirken aklımda birçok senaryo ürettiğim doğruydu hatta beni ilgazdan ayırmak için farklı bir koğuşa göndereceklerim bile ihtimallerimin arasındaydı lakin beraat etmek... *Yok arsa! Bir yanlışlık olmalı, cezamın bismesine daha var.*

"Ama daha iki yılın var." Bu sefer sesini tıneyen bendim çünkü bu, beklemediğim bir şeydi. Beş yıl boyunca tutsak olmak bazı alışkanlıkları kendisiyle beraber getiriyordu. Hiç çıkamayacağıma düşünmek gibi kötü alışkanlıkları...

On dört yaşında, hüküm giymiş çocukların gittiği islahahane mahkûm edilmişim. Dört yıl boyunca buradan bir farkı olmayan o yerde kalmışım. İstanbul'un gördüğümüz çıkarılan semdelerinden olan Nizam'daki islahahane beenden dört yılını almıştı. On sekizimde çıktığım ilk mahkemeden sonra kendimi aynı semte olan bu kapalı cezaevinde bulmuşum. İki yılın da burada hıba oldu, evet, şu anda kayıtlarda on dokuz görünüyorum ama yirmi olmama sadece birkaç ay kaldı, yani bir nevi burada iki yılını geçti diyebiliriz. Ne islahahende ne de burada tutuklu geçirdiğim günlerde bir Allah'ın kulu bile ziyaretime gelmişti. Yıllar sonra ilk kez çağırılıyordum ve bana beraat ettiğimi mi söylüyorlardı? Hayır, kesinlikle burada bir yanlışlık olmazdı.

"Öyleydi, daha iki yılın vardı." Başını sallayarak beni onayladı. "Ancak davanda bir gelişme oldu. Letünev kanıkar bulan avukatın bunu mahkemeye sununca, mahkemeye bile çıkmama gerek kalmadan beraat kararını onayladı." *Bu adam benimle dalga mı geçiyor, mahkemeye çıkmadığım halde beraat kararını nasıl onaylıyor? Bu tür yerlerde her şey prosedürüne uygun yapılırken buna kim inanır? Aptak biri değilim, sözlerindeki tutarsızlık göz ardı edebileceğim bir şey değildi. Burada benim bildiğimi istemediği bir şeyler dönüyordu.*

"İyi ama bildiğim kadarıyla benim hiçbir zaman avukatım olmadı. Zaten mahkemede özellikle beni savunacak bir avukat talebinde bulunmadım." Elbetini ceplerinden çıkararak gizemli kışının dışarıda dikkate değer ne bulduğunu merak ediyordum.

"Bir avukatın var." Müdürün sesiyle tekrar ona döndüm. "Seni savunmak isteyen ve işinde çok iyi olan gönüllü bir avu-

kanın var. Şimdi gereken evrakları imzala." Kafam karışmış bir şekilde ona bakıp duruyordum. Avukatımın kim olduğunu sor-sam eminim bunu bana söylemeyecekti. Hiç param yokken ki-min beni savunduğunu merak ediyordum. Üstelik mahkemeye bile girmediğim halde o avukat nasıl serbest kalmamı sağlamış-tı? Avukatın güçlü bağlanmaları olduğu kesindi, bunun katışlı-ğında ne isteyeceği ise beni endişelendiriyordu.

Dosyaları müdüre doğru ittim. "İmzalamıyorum." Adımla-rımı cesurca düşünmeden atmamayı uzun zaman önce öğren-miştim. *Bu işin altında yatan gerçeği öğrenmeden beni buradan zor çıkarırlar!*

Şimdi aynı şaşkınlıkla o bana bakıyordu. "Anladım?" Yüz ifadesinden dolayı gülmek için kendimi zor tıttım. *Nesini anlamadı acaba? Oynaki az önce çok açık konuştum*

"O avukat beni serbest bırakmazken bana sordu mu özgür kalmak ister misin diye?" Kaşlarını çatırdım. "Ben çıkmak iste-miyorum. Daha iki yılım var ve bitmeden hiçbir yere gitmi-yorum." Özellikle dosyada avukat istemediğimi belirtmişken böyle bir şeyi beklemiyordum. Bu plansız özgürlük, benim için güzel bir haber değildi. Dışarıdaki cehennemın buradan bir far-ku yoktu. *Allah aşkına, bu nasıl bir iş böyle? Acaba serbest kaldı-ğında nereye gideceğimi de düşündünüz mü?*

Söylediklerimde gizemli yabancı bir an bana dönecek gibi olmuştu ancak sen anda kontrolünü sağlamış olmalı ki bunu yapmadı. Sıra bana dönük olabilirdi, dışarıya da bakıyor ola-bilirdi ama tüm dikkati konuştuğumuzdaydı. "Evladım, sen iyi misin?" Müdür gözlerini hüyükmüş, afallanmış bir vaziyette bana bakıyordu. "Buradan kurtulmak için mahkûmlar her gün atak adayarak yalvarıp duruyor, sen bana çıkmak istemediğini mi söylüyorsun?" *Burada yapılacak ne var? Çıkmak istemiyorum, cezamı bitendiğimde çıkınca ne yapacağımı düşünürüm.*

"Onların gidecek bir yeri var, Faruk Bey." Beni anlamak zorundaydı. "Ziyaret günlerinde gelen yakınları, evde yollarını bekleyen sevdikleri var ama benim kimsem yok. Alet yıldır mahkûmum, siz de iyi biliyorsunuz ki ne bir arayanım ne de soranım var." Çıkmak istemiyordum, o şeyleri yeniden yaşamaktan ölesiye korkuyordum fakat burada rusak kalmak da istemiyordum. Tek istediğim, kalacak bir yer ve çöplerden toplayacak da olsam bir kuru eknekti.

Sözlerim bittiğinde odadaki gizemli yabancıyı iki yanında hareketsizce duran ellerinin bir an yumruk olduğunu gördüm ama bu çok kısa sürdü. Belki de anlattıklarım onun için basit bir yakarış olduğu için canı sıkılmıştı ancak yedi yaşından beri sokaklarda olan kimsesiz biri için bunlar basit şeyler değildi. "Üzgünüm." Müdür dosyaları tekrar önüme koydu. "Mahkeme kararıyla özgür kalan birini, burada bir gün bile fazladan tutmak suç sayılır. Şimdi imzala ve toparlan. Hemen bugün çıkıyorsun."

"Nereye gideceğimi de söyledi mi o mahkeme kararı?" Kucağımdaki ellerimi sinirden dişlerime basarken bu yapekdan şeyin fazla aprakca olduğunu düşündüm. "Sabıkalıyım diyorum, en azından nuzhûmlar için kalacak yer veya bir iş bulmaları getekmiyor mu?" Genelde buradan çıkan kimsesizler için kalacak bir yer ayarladıklarını duymuştum. Birkaç aylık kırasını ödüyorlardı ve serbest kalan kimsesiz mahkûm da o zamana kadar bir iş bularak gerisini bir şekilde hallediyordu. Bunu daha önce birkaç kişi için yapmışlardı, aynı şeyleri talep etmeye hakkım olduğunu düşündüm.

Kendisine zorluk çıkardığım için boynumdaki kavatı biraz daha çektiiren adam, benden fazlasıyla sıkılmış gibi görünüyordu. "Senin için bu söz konusu değil." Fekî, benim onlardan ne farkım vardı? Birinin bana yardım edeceğini düşünmek asıl aprallıktı. Ayrıca neden sadece benim için böyle bir şeyin söz konusu olmadığı da ayrı bir soru işaretiydi.

Öfkeli otam da ısrarımın bir işe yaramayacağını anlayınca, on dakika boyunca dosyamda yazanların hepsini okudum ve sonunda inazladım. Daha sonra ayağa kalkarak dosyaları müdüre geri uzattım, bu odada işim kalmadığı için gitmeye yelkeniçe beni durdurdu: "Daha bitmedi." Ayakta durarak kollanımı göğsümden birleştirdim. "Ne kaldı ki? Zaten iki gün sonra yine görüşeceğiz." Benden bu kadar kolay kurtulamayacağını bilmeleri gerekiyordu.

Kağıtları merabla yukarı kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?" Alnıdaki kırıklardan belirginleşmesi beni güldürdü. "Sokaklara dönüyorum, Faruk Bey. Yirmi yaşındaki bir kızın olmaması gereken bir yere ya da hak ettiğim yere. Her neyse, bir şekilde buraya geri geleceğimi biliyorum." Belki bu sefer farklı olurdu ancak artık bir sabıka kaydım varken değişen bir şey olacağını sanmıyordum.

Beni ciddiye almayan müdür protokolü huzla anlatmaya başlayınca onu dinlemek pek içimden gelmedi. "Tutuksuz yargılandığın için her hafta karakola giderek imza vermen gerekiyor. Şimdilik ülke dışına çıkamazsın ve bir suça karışırsan tekrar içeri girersin. Böyle bir şey olursa cezanı kaldağa yediden devam eder." Her söylediği beni deli ettiği için sinirden güldüm. "Bu harika çünkü önüme çıkan ilk kişiye yumruk atacağım, sonra yine koğuşuma döneceğim." Dişlerimi göstererek sevimlice sınıttım. "Bu bilgi için size minnettarım, Faruk Bey." Gülerken söylediklerim yüzünden adamcağız bilmem kaçınıcı şokunu yapıyordu ama umurunda değildi. Bana sormadan beni özgüt bırakmak onların hatasıydı.

Keyfim yerine geldiği için pur gibi hiç kırılamayan yabancıya son kez bakarak odadan çıktım. Kapıyı peşimden kapatarak beni bekleyen gardiyana doğru yürürken dudaklarımdan çıkan cümle kesinlikle mürlükten kaynaklanmıyordu. "Yaşam özgürlük!"

Şu yumrukları işini muslakla dikte eteceğim.

"Yanku, kalk iki göbek de sen at" Ilgaz elinden çekipçikerek beni ronzamdan indirmeye çalışırken, inat edip iyice yatağıma yayıldım. Bu, göbek atarak kutlayacağım bir durum değildi.

"Niçin?" Özgür kalan her kadın için burada oyun havası çalılıp oynardık. Bu, bir nevi onları özgürdüğünü kutlamak. Onların adına mutlu olduğumuz için her birini böyle uğurlardık ancak şimdiki beni seven şu birkaç kişi gülücükler saçıp oynarken ben, çıkacağım için mutlu olamıyordum.

"Yanku?" Ilgaz yatağıma oturduğunda gözleri endişeyle bana bakıyordu. Her endişeli olduğunda yapuğu gibi yine örgü yapmağın ucunu parmağına dolamaya çalışıyordu. Aslında sarışın olmak ona yakışıyordu ama gözlerinin yeşilleri hep fazla karamsar baktığı için buradaki çoğu kişi gibi geleceğe yönelik düşlerini yitirmişti. Kaşık kadar küçücük, yuvarlak bir yüzü vardı ancak kocaman gözlerini kurpştırarak size bakınca, hele ki bir de yalvarırcasına dudaklarını büzmeye başlayınca sizi çaresiz bırakıyordu. Benden iki yaş büyük olması onun benden daha genç göstermesine engel değildi. Güzel yüzünün aksine ne yazık ki kaderi benim gibi kötüydü. Ailesi tarafından babası yapındaki bir adamla zorla evlendirilmiş ve kocasından dört yıl boyunca şiddet görmüştü. Karnına aldığı bir darbe ile düşük yaparak bebeğini kaybedince, cinnet geçirip kocasını öldürmüştü. Aslında bir nevi kendini korumak için pauruzca yaptığı bir şeydi bu çünkü o yapmasaydı, kocası ona uyguladığı şiddet nöbetlerinin birinde kesin onu öldürürdü. Dokuz yıl ceza almış ve cezasından sadece iki yıl eksilmişti. Ben ulaluvından tahliye olup buraya geldikten haftalar sonra, yüzü gözü morluklar içinde, dağılmış bir şekilde Ilgaz da buraya gelmişti. İlk günler kimseyle konuşmaz, hep yatağında cenin pozisyonu alarak yatarı. Kaybettiği bebeğinin acısına döktüğü gırtlak gözyaşları için-

de yaşarken elleri hep karnında olundu. Zaman geçtikçe birbirimizi tanıdık, geçmişin ağır yüklerini paylaşarak yakın olmaya başlamıştık. Sahip olduğum tek arkadaşımdu.

"Neden mutlu değilsin, Yanku?" Elimi avuçlarının arasına aldığında ona karşı dürüst olmayı seçtim. "Aynı şeyleri yaşamaktan korkuyorum." Geride bıraktığım hayat toz pembe düşlerden oluşmuyordu.

Elini uzatarak gözlüklerimi çıkarıp benden bağımsız akan yaşları silkti. "Sen artık yarıdan kaçan o küçük kız değilsin, Yanku." Gözleri sanki hırkamaın altındaki o damgayı götmek ister gibi bakıyordu. "On dört yaşında İçeriye giren kız da değilsin." Gülümseyerek tuttuğu elimi güven vermek istercesine sıkı. "Sen kendi ayağına takılıp düşen Yanku Sarmayk'ın ancak şunu usta unuttu..." Ciddileşerek gözlerimin içine baktı. "Seni sadece sakatlığın yere düşürebilir, onun dışında sen fazlasıyla güçlü ve kendi ayakları üzerinde durabilen bir kızsın." İlaç gibi gelen sözleri beni bir nebze rahatlatmış olsa da korkularımı almak için yeterli değildi. Bazı şeyler kolayca unutulmuyor, zihninizin bir köşesinde size acı çektiirmek için duruyordu.

Onunla geçireceğiniz son saatlerde huzursuzluk çıkarıp, onu daha fazla üzmemek için başımı sallayarak gözlüklerimi elimde aldım. Siyah çerçeveli, yuvarlak gözlüklerim olmadığında attığım adımları bile göremeyecek kadar kör biri oluyordum. Ağladığım için buğulanan gözlüklerimi silip yeniden taktığımda artık İlgaz'ı daha net görüyordum. Giderayak onu üzmemek istemediğim için onunla yataktan inmeyi kabul etmiştim. Oya teyzelerin yanına gittik, sırf İlgaz'ın batırı için saçma sapan dans ederken içimdeki kasvetten kurtulamıyordum. Son kez onların arasında olmanın burukluğunu yaşayan sol tarafım yeterince mutlu değildi.

Kalan saatlerimde yaşadığım hüznü grileyip, her biriyle eğlenerek onlara görmek istedikleri Yanku'yı göstermiştim. Dans

etmiş, oyunlar oynamış ve fazlasıyla yorulmuştum. İlgaz'ın yardımıyla birkaç kayafesten oluşan esyalamı sırt çantama doldurmuştum. O elbiseler de bana ait değildi aslında, İlgaz'ın giymem için verdiği kayafetleriydi. Cezaevinde bile yaşamak için para gerekiyordu, kendime kayafet geçirecek param olmadığı için buradakilerin eskileriyle idare ediyordum. Nihayet veda zamanı geldiğinde buradaki herkes samimiyetle helallik almak çok zordu. "Kendine dikkat et, kızım." Gözleri dolan Oya abla yüzümü ellerinin arasına alınca ağlamamak için kendimi güçlükle tuturdum. "Zor, biliyorum ama bir ev kirala ve işe girerek geçimini sağla." Ağlamaya başladığında benim için korktuğumu görmek suçluluk duyanama neden oluyordu ancak ona. "Korkma, dışarıda daha iyi olacağım." diyemiyordum çünkü dışarıda bana ne olacağını bilmiyordum. "Artık çocuk değilsin. Senin yaşındaki bir kız, özellikle de bu kadar güzel bir kız için sokaklar rekin değil." İlgaz kadar olmasa da sokaklarda büyüdüğümü buradaki herkes biliyordu. *Sokaklar korkunçtur, eğer kimsesizsiz sokaklar bebennemdir.*

"Tamam Oya abla, artık ağlama, lütfen." Gülümsemeye çalışarak ona samimiyetle sardım. "Yanık?" Tuba teyzenin sesiyle ona doğru döndüğümde elindeki küçük zarfı bana uzadı. "Çok değil ama kendil aramızda seni için para topladık." Mahcup bir şekilde diğerlerine baktığımda hepsi tebessüm ederek *al hadi* dercesine zarfı işaret ediyordu. "Bu para bir aylık kirayı karşılar, o zamana kadar bir iş bulmuş olursun." Buraya gelmeden önce çok fazla işe girmiştim fakat ya çocuk olduğum için beni işten çıkarıyorlardı ya da sakarlığım yüzünden kendimi koruyordum. Tabii, bazı istisnalar vardı. O işlerden de rezale çıkararak kaçıyordum. Yani bir iş bulmam çok zordu.

"Tepekür ederim." Ona da sarılarak uzun bir süre kollarına sığındım, onlardan ayrılmak düşündüğümden daha zordu. "Acele et!" Beni uyaran gardiyanın sesiyle ondan ayrılmaya

rak bana bakan Ilgaz'a döndüm. "İyi ol, kardeşim." Piseldayarak bana sarılınca, daha fazla kendimizi tutamayıp ikimiz de hıçkırıklarla ağlamaya başladık. Ilgaz, yıllar sonra sahip olduğum güvencili evim gihiydi, şimdi ondan ayrılmak zorundaydım. Yıllar sonra bana verilen tek yakınıma da yine arkamda bırakılmaktı kaderim. Bu hep böyle olmuştu, kime çok bağlansam hepsini bırakıp gidiyordum.

"Sorun çikarın." Kavgacı bir yapısı olduğu için onu uyarmanın gülmesini sağlamıştı. "Geri gelme." Aynı şekilde gülerek başımı salladım. Elimdeki zarfı bavul görevi gören, yerdeki sırt çantamın içine koyarak çantamı taktım. Az kıyafetimin olması bu yönden iyiydi çünkü sırt çantama sığıyordu. Aslında birkaç kıyafetim daha vardı ama onları burada bırakıp sadece bir tişört ve pantolonu almıştım. Ilgaz ile vedalaşmak en zoruydu ama gardiyanın baskısı yüzünden bunu yapmışım. Nihayet cezaevinden çıktığımda büyük kapılar, uzun zaman sonra benim için açılmıştı. Kapıdan çıktığımda görevliler kapuyu arkamdan kapattı. İçindeki burukluğa engel olmadım. Kapının önünde ellerindeki tüfeklerle nöbet tutan jandarmaların yanından durgunca geçtim. Başımı çevirerek kapalı cezaevine son kez baktığımda iki yılımı geçirdiğim bu yerdeki kabuslarımı yeniden yaşıyor gibiydim. Çocuk yaşta mahkûm damgası yiyerek girdiğim yerden yetişkin bir kız olarak çıkmışım. Gezi dönerek cezaevinin büyük duvarları arasında gizlenen yere bakarken etraftaki ağaçlardan gelen palamut kokusunu içime çektim. Sıcak havanın rahatlama esintileri, etrafımdaki ağaçların yeşilliğiyle mükemmel bir uyum içindeydi. Cezaevleri genelde şehirden uzak, ıssız yerlerde olduğu için dışarıda nöbet tutan iki jandarmanın ve benim dışımda etrafa kimse yoktu. Buradaki arabaların gardiyanlara veya buradaki görevlilere ait olduğunu biliyordum, benim için gelen bir araba yoktu.

On dört yaşında uslahesine bileklerimdeki kelepçeyle gittiğimde de yine böyle bir sessizlik vardı. Kimse benim için göz-

yaşı döküyor, kimse beni, "Kurtulacaksın!" diye teselli etmiyordu. Şimdi ise aradan altı yıl geçmişti ve ben çıkmıştım ama kapıda benim için sevinç gözyaşları dökerek beni bekleyen, bana sarılan kimsecikler yoktu. Ne annem ne babam ne de bir yakınım... Ben gözlerimi bu dünyaya açtığım ilk günden beni yalnızlığı kendime yoldaş bilmiştim. Şimdi bu dağın başında durmuş, nereye gideceğimi düşünüyordum. "Devam et, Sedef." Sessizce fısıldayıp dümdüz yürümeye başladım. Gerçek ismiimi sadece unutmamak için arada kendime hatırlatıyor, daha sonra yeniden Yanka oluyordum.

O geceyi unutmamak ve yeniden yaşamamak için benim Yanka olmam gerekiyordu ama Sedef'i de hep içimde yaptım.

Biraz ilerlediğimde buraya ait olmadığı bir halinden belü olan, fazlasıyla lüks, siyah bir araba gördüm. Arabayla aynı hizaya gelince, durup park halindeki arabaya başımı çevirdim. İçini göremeseen de sanki siyah camların arkasında biri varmış gibi içeridekinin yoğun bakışlarını tepimde hissediyordum. Sanki tam şu anda, bu arabanın içindeki kişinin bakışlarının esiniydim. İzlenmek garip bir duyguydu, biliyorum ama bu yaşadığım şeyin farklı bir adı yoktu. Rahatsızlık hissi beni sarsınca yutkunarak bakışlarımı arabadan çektim. Ben onu göremeseen de onun beni gördüğü düşüncesi tedirginliğe yol açtığı için tek yapışım, adımlarımla hızlandırarak yoluma devam etmek olmuştu.

Araba çalıyor.

3. BÖLÜM

Hava kararmıştı lakin ben tüm gün İstanbul sokaklarında gezinerek ev ve iş arayıp durmuştum. İş bulmak bir günde olacak şey değildi ancak ev konusunda kaybedecek vaktim olmadığı için ne yapacağımı bilmiyordum. Birkaç ev ilanı görsem de ev sahipleri ile konuşmak için önce onları aramam gerekiyordu çünkü hepsi numarasını yazarak cama yapıştırmıştı. Bir telefonum yoktu, telefon alacak kadar param da yoktu. Otobüsleri rahatça kullanabilmek için kart çıkardım. Geriye kalan paramı idareli kullanmak zorundaydım. O kadar az parayla ne yapacağımı düşünüyordum çünkü bir aylık kira için yeterli miydi, bilmiyordum. Bir şekilde bu geceyi çıkarmalıydım ama görünüşe göre bu, düşündüğümünden daha zor olacaktı. O yüzden çocukluğumun geçtiği harabe mahalleye geri döndüm. Cezaevinden çıktığımda gördüğüm arabanın beni takip etmek yerine yanımdan geçip gitmesinin verdiği rahatlatma hissini anlatamazdım. Herhangi bir düşmanım olduğunu sanmıyordum, o yüzden birilerinin beni takip ettiğini düşünmek bile aslında saçmaydı. Yine de bir yanımda, bunun sadece kendimi kandırma için uydurduğum bir yalan olduğunu söylese de o yanıma görmezden gelmek hep yaptığım bir şeydi.

Benden her şeyimi alan Cezayir Sokağı, adı gibi pek tekin bir yer değildi. Elllerinde poşetlerle *balı* çeken insanlar beni ür-

kütüyordum ancak tanımadığım bir semte olmak yerine çocukluğumun geçtiği bu yerde olmak daha iyiydi. Çünkü burası hep son durağım olmuştu. Fazla alkol yüzünden ayakta durmaktan zorlanan sarhoşların rahatsız edici mürdelerine kulaklarımı kaparmak istedim. Uyuşturucunun etkisindeki gençlerin her an yolunu kesecek olma düşüncesi bile ürperme yetiyordu. Buradaki evler hem eski hem de çoğu terk edilmiş olduğu için harabeye dönmüştü. Akli başında birinin yaşayacağı bir yer değildi. Eski bir mahalle olduğu için kira ve ev fiyatları da diğer semtlere göre daha ucuzdu. Bu yüzden yoksul ve kimsesiz insanların uğrak yeriydi. Harabe evleri kendisine mekân bilen birçok tehlikeli olaya ev sahipliği yapıyordu Cezayir.

"Ağabey, benim bir suçum yok!" Birinin acı çığlığını duyunca hürkama sarılarak sesin geldiği yere döndüm. Beyaz eşya satan bir esnafın dükkânında birkaç serseri vardı. Ellerindeki benzini dükkâna döküyorlar, kurlan camların yanı sıra sopalar ile içerideki her şeye zarar veriyorlardı. Şapkalı biri diz çöknüdüğü adamın kafasına silah dayamıştı, onun yalvarmasından zevk alıyor gibiydi. *Kahretsin, bu tür insanları çok iyi biliyorum! Ne acemaları vardır ne de merhamet duyguları.* Böyle çetelere yabancı değildim, geçmişte onların içinde yer aldığım da olmuştu. Bir kere buluşursanız onlardan asla kurtulamazdınız.

Neyse ki mecburiyetten katıldığım tüm o çetelerden her defasında kurtulmayı başarmıştım. Peşimi bırakmalarını sağlayan şey, gözaltına alınca sessizliğimi koruyarak hiçbir hakkında polise bilgi vermemiş olmamdı. Sokaklarda hayatta kalmak kolay değildi, ben de on dört yaşına kadar her rüklü pisliği tanımış, yaşamak için elimden geleni yaparak kendimi korumayı başarmıştım. Sizişime işlenen hiçbir suç, sabıka kaydına son damgayı vuracak kadar büyük değildi ancak son olanlar tüm suçlarımı geçmiş, beni mahkûm etmişti. Onlardan birine görünmeden buradan uzaklaşmalıydım çünkü yolun tam ortasında durmuş,

sadece on adım uzagımdaki dükkana bakıyordum. Cezzevin-
den daha bu sabah çıkmışken yeni bir bela istediğimden emin
değildim, özellikle tehlikeli bir sokak çetesi belası! Korku tüm
bedenimi sarmıştı, buradan uzaklaşmak için bir adım atmıştım
ki kaçı yarılmış halde yerde yatan adam beni gördü. "Polisi ara!"
Alnına dayanan silahın korkusuyla bana bakıp bağırtınca şoka
girdim, hepsi beni görmüştü. *Şimdi bu yaptığın hiç oldu mu?*

Tüm gözler bir anda bana döndü. Babası yağındaki adamı
yere yatırıp başına silah dayanmış olan çocuk, dış göktüğü yer-
den doğrulup benimle göz göze gelince soluğumun kesildiğini
hissettim. Sokak lambası yolu aydınlatıyordu için ikimiz de birbi-
rimizi oldukça net görüyorduk. Her ikimiz de soluksuz birbiri-
mize bakarken zaman sanki tam şu anda bizim için durmuştu.
Orda tanıdık bir şeyler vardı ama ne olduğunu bulamamak
beni deli ediyordu. Bu çocuğun zifiri karanlık gözlerinde ta-
nidik ama bir o kadar da yabancı bir şeyler vardı işte. Öyle ki
insana güven verdiği kadar etrafa tehlike de saçıyordu. Belirgin
elmacık kemikleri yüz hatlarına bir sertlik katarken alnına dö-
külen siyah saçları, korkunun yanı sıra göz alıcı bir görüntü su-
nuyordu. Evet, dik duruşu ve bakışlarıyla tehlikeli görünüyor-
du, doğru ama yakışıklıydı da aynı zamanda. Benden birkaç yaş
büyük olduğunu düşünüyordum ancak dış görünüşü şu anda
beni korkuttuğu için ona yakışıklı bulduğum biri gibi değil de
nefretle bakıyordum.

Ortalama boyu, korkusuz duruşuyla türünleştince bende
uyandırdığı tele duygu korkudan fazlası değildi; özellikle de
bir elinde namıwusu yere bakan bir silah tutarken. Benim korku
dolmuş bakışlarıma aksine o, gözbeğeni kısmış; bir şeyi anlamak
ister gibi tepeden etenağa beni süzüyordu. Sanki aynı tanıdık
hissi ben de ona yaşıtıyormuşum gibi bakışları fazla sabırsızdı
ve cevapları bismak için yanıp tutuşuyordu. Onunla göz te-
masını kesmeden kaçmak için geriye doğru üçkekçe adımlar

atarken, kendi ayağıma takılıp düşmemle bir anda serçe yutkunarak geriye doğru zıpladı. Fısıltıyla bir şeyler mırıldandı ve elindeki silah zemine düşerek ses çıkardı ama bu, onun umurunda değil gibi görünüyordu. Aklındaki sorulara cevap bulmuş olmalı ki bana olan bakışları hızla değişti ve gözlerinin dolduğunu aramızdaki mesafeye rağmen görebildim. Bana olan bakışları fazla anlamlıydı, huzur verdiği kadar bilinmezlikten kaynaklanan bir korkuyu da yaşattıyordu. Dudaklarını oynattığında ne söylediğini duymadım ama sanki, "Buldum seni," gibi bir şey fısıldanmıştı.

Yolun ortasında açık adrezi gibi dururum kim olsa beni bulsun!

"Üzgünüm, rahatsız ettim, siz devam edin lütfen." Ellerini yere basıp hemen ayağa kalktığımda yerdeki adama son bir kez baktım. "Birini arayacak telefonum yok." Yardım isteyen adamı hayal kırıklığına uğratarak arkamı döndüğüm gibi koşmaya başladım. Başkalarının işine karışmak gibi bir amacım yoktu çünkü bu, daha fazla bela demekti.

"Turun şu kızı!" Arkamda duyduğum seslerden sonra daha hızlı koşmaya başladım. *Lanet olsun, böyle olacağını biliyordum! Daha ilk günden böyle olmaz gerekmiyordu!*

Kaldırıma çıkarak evlerin arasından geçmeye başladım. Elimden geldiğince karanlık ve izbe sokaklara sapıttan ilerlemeye çalışıyordum. Koğuştaki televizyonda izlediğim o apral kızlar gibi ıssız bir sokaka girerek kendimi zora sokmak, benim yapacağım bir şey değildi lakin açık alanda kaldıkça onlar için kolay bir hedeftim. Işıkların yansıdığı kaldırımlarda hemen beni bulurlardı. Evlerin arasından geçmekse her an birinin yolunu kesip karşıma çıkması demekti. Ne yapacağımı bilmez halde bulduğum her aralığa girerek bana yardım edecek birilerini arıyordum ama şu ana kadar yanından süratle geçtiklerim ya sarhoştu ya da sızmıştı. Eğer şansım varsa izimi kaybettire-

bilirdim ama hemen arkamdan gelen adım sesleri bu ihtisali ile çürütüyordu. Aydınlıkta olmak beni ele vereceği için yanlış olduğunu bile bile sola dönerek bir sokağa girdim. Arkamdaki adım sesleri yaklaştıkça nefes nefese kalsam dahi daha hızlı koşuyordum. Karanlıkta gittiğim yeti zor görünken sokak lambasının ışığını görmem ile hızımı artırarak oraya doğru yönelmek yaptığım son şeydi. Sokak lambasının yaydığı ışığın altında nefes nefese soluklanırken fark ettiğim büyük duvar ile kendime lanetler yağdırdım. *Kahretsin, bunu kendime yapmış olamam! Çıkamaz sokak!*

İğrenç kokan bu yerde etrafıma bakınırken, durduğum adım sesleriyle ürkererek arkama dönünce bana doğru gelenleri görmek solugunnu kesti. O esnet çocuk en üsteydi, arkasında ise onu takip eden üç kişi daha vardı. Tırnaklarını avuçlarının içine bastırırken yine titremeye başladığımı hissediyordum. "Gerçekleri kaçabileceğini mi düşünüyorsun?" Bir yandan bana yaklaşıpken bir yandan da alay ediyor, çaresizliğinde eğleniyordu.

Beni kaçacak bir yer ararken hepsi ışığın altında etrafımı sardı ve o, tam karşımda durmuştu. Aramızda sadece üç adım vardı. "Kız, güzel parça, Kuzey." Sol tarafımdaki kişinin söyledikleriyle midem bulanmaya başlamıştı, korkularım sıldandıkları yerden çıkarak bana saldırıyordu. *Hayır, bunu ikinci kez yaşamayacağım, bu sefer olmaz!*

Adımın Kuzey olduğunu öğrendiğim çocuk ataklığına ters bir bakış gönderip, bana doğru bir adım daha attığında her an çığlık atacak durumdaydım. "Bizi görmen hataydı." İçimden bir ses, sadece gördüğüm şeyler yüzünden peşime takılmadığını söylüyordu. "Eee?" Başını hafifçe yana doğru eğmiş, cevap bekliyordu. "Şimdi seni ile ne yapacağız?" Ana ile oyun oynayan bir avcı kimliğine bürünmesi beni korkuttuğu kadar kızdıyordu da. "Neden beni rahat bırakmıyorsun?" Kendimi sakinleştirmeye çalışırken kötü anıları da zihnimden uzaklaştırmaya

çalışıyordum. *Kahretsin!* Biraz daha üzerime gelirse her an bir azık geçirebilirim.

Bana usulca yaklaşmasına engel olamamak, kendimi bir zavallı gibi hissetmemeye neden oluyordu. "Seni kızdırdım mı, Kedici?" Gülelele elini uzatıp kolumu tuttuğu anda hızla geriye çekildim. "Dokunma!" Tüm kontrolümü kaybederek avazım çıktığı kadar bağırırken ritmelerim çoğalmıştı. "Dokunmayın bana!" Nefes almak için ince tişörtümün yaka kısmını çektiştirerek ağlamaya başladım. "Dokunmayın!" Daha fazla dayanamayıp yere yığılmışım. Ağlamaya devam ederken, hatırladığım anılar aklıma kaçırmama neden olacak rühdendi. Bana işkence eden her anıyı kendimden uzaklaştırmak istercesine yumruk yapıpığım ellerimi şakaklarıma bastırdım, çığılık çığığa sığınımı o korkunç görüntülerden temizlemeye çalışırken daha fazlasını görüyordum. Uzaklaşmalıydım, buradan hiçbir erkeğin bana zarar veremeyeceği bir yere gümeliydim ama dehşet içinde yerde kıvranıırken anıların istilası bunu yapmama izin vermiyordu. Herkes buna *androfobi*¹ benzeri şeyler diyebilirdi ama erkeklere karşı duyduğum korku bir kelimeyle sınırlı değildi. Onlar zarar verirdi, hem de aklınızın alamayacağı türden zararlar...

"Gidin!"

"Ama ağabey..."

"Gidin dedim!"

Hıçlıklarım yüzünden etrafımdaki sesleri zor duyuyordum. Başımı eğmişim. Ellerim şakaklarıma basıyarken, omuzlarıma sarılarak ağlamaktan kendimi alamıyordum. "Hey, bana bak." Başımı usulca kaldırdığımda, tam karşımda bir dizinin üzerine çökerek henü izlediğini gördüm. Az önceki alaycı ifadesinden eser yoktu, diğerleri ise çoktan gitmiştiler.

¹ Erkek düşmanlığı na varabilmek borçkara ulaşabilme potansiyeli taşıyan, etkin şartlarda sosyal tabiiyet içinde kullanılan psikolojik bir hastalıktır.

"Ne yaşadın sen?" *Bunu gerçekten soruyor mu? Öfkem korkuma karşınca, kaşlarını çatarak nefret dolu bakışlarını ona çevirdim. "Uzak dur benden!"* Yeniden bağımamla sesimden rahatsız olmuş gibi yüzünü buruşturmuştu fakat bu, benim umurumda değildi. Çünkü o bana bu kadar yalın durdukça göğsüm sıkıştıyordu, boğuluyordum.

"Kızım, bağınmadan konuşmayı bilmez misin sen?" Bana göre daha uzlaşmacı konuşuktan sonra gözleri usulca beni süzdü. "Tirremelerin normal değil, azak mı geçiciyorsun?" Ellerini teslim oluyormuş gibi hafifçe havaya kaldırması, ayazda kalmış gibi artan tirremelerime fayda etmiyordu. "Sana dokunmuyorum, şimdi şu lanet nefes alma işini yap çünkü nefesini tutuyorsun, apral!" Sanırım şimdi neden boğuluyor gibi hissettiğimi anlamıştım ama sorun şu ki hâlâ nefes alamıyordum.

Dudaklarımı araladım fakat bir gram nefesi içime çekemediğim gibi daha çok çırpınmaya başlamışım. Ellerim boğazuma girişi esnada sanki göğüs kafesimin içindeki ciğerlerimi işlerini yitirmişti ve beni soluksuz bırakıyordu. Yanaklarımdan süzülen yaşlar çaresiz çırpınışlarımla bütünleşince kaşımındaki çocuk benim için endişelenmiş görünüyordu. Savardığı küfürleri güçlükle duymuştum. "Öncelikle bir konuda anlaşalım, kadınlara el kaldıran biri değilim." Hemen sonrasında boynumdaki ellerimi tutarak serçe çekici. Bu hareketiyle açığa çıkan göğüs kalesime bakan ruh hastası, bir an bile tereddüt etmeden yumruk yapıp elini sol göğsüme geçirmişti. Avazım çıktığı kadar hağırken, bissettiğim acıyla o tuhaf halimden kurtulmuş, ellerimi yere basturarak öksürükler içinde nefes almaya başlamışım. İçime çektiğim her solukta fazla aceleci olduğum için burun deliklerim açılıp kapanıyordu, yeteri kadar havayı solumaya çalışıyordum.

"Hayvan!" Tekrar konuşacak gücü kendimde bulana kadar bekledim. "Hani kadınlara vurmuştun?" Nefes nefese söy-

ledüklerime gülecek ayağa kalktı. "Şok etkisi insanları daima kendine getirir. Geçmişte bir şeyler yaşamış olmalısın, o yüzden sana dokunduğumda kriz geçirdin." Rahat davranmaya çalışıyordu ama başımı kaldırıp yüzüme yapışan saçlarının arasından ona bakınca pek de rahat olmadığını gördüm. "Bu daha önce de oldu, değil mi?" Sükunıyla nefesini bıraktı. "Psikolojik bir durum, farkında olmadan nefesini tutuyorsun. Bu, seni ölüme kadar götürür." Ben yerde nefes almaya çalışırken söyledikleri, bilmediğim şeyler değildi. Artık o kadar da korkusuzu biri gibi gelmiyordu, tabii bana dokunmadığı sürece.

"Nesit sen? Doktor falan mı?" Kendimi biraz toparlayıp ayağa kalktığımda ağrıyan göğsümün beni acıdan deli ettiğini hissettim. *Allah aşkına, bu serteri boş zamanlarımda boksörlük mü yapıyor! O nasıl bir yumruktu öyle!*

Söylediklerim onu güldürdü. "Bunu anlamak için doktor olmaya gerek yok, Kediseik." Bana sürekli *kediseik* demesi sinirlerimi bozmaktan başka bir işe yaramıyordu. İşin ironik kısmı ise kedilerden nefret ediyot olmamdı.

Kendime çekidüzen verip girmeye yeltendiğim esnada tekrar kolumu tutunca çığlık atım, küfür savurarak elini hemen çekti. "Lan tamam, unuttum geri zekâlı, ne bağıcıyorsun!"

Ona ters ters baktığımda o da aynı şekilde bana bakıyordu ama umurumda değildi. Bana dokunmak onun suçuymdu. "Orada gördüklerini bir kişiye bile anlatırsan..." Artık ondan kurtulmak istediğim için hemen sözünü keserek müdahale ettim. "Kimse umurumda değil, rahat bırakın beni." Hızlıca konuşup onu arkamda bırakarak geldiğim yolu geri yürürken kimseye bir şey anlatmayacağımu iyi biliyordu. Bu çocukları hiç hoşlanmamışım çünkü erkek olması bile ondan nefret etmem için yeterli bir sebebi.

O korkmuş sokaktan çıkarken sonra bu sefer daha dikkatli olarak yarım saat boyunca kendime kalacak bir yer aradım.

Cezayir gibi bir yerde güven içinde kalacağım bir ev bulmak mümkün müydü, bilmiyordum ama gördüğüm küçük bir pansiyona girdim. Girişteki resepsiyon bölümünün arkasında uyuklayan şişman adamlardan başka görünürde kimse yoktu. Zaten o da pek güven veren birine benzemiyordu. Üzerindeki kumşuk gömleğin düğmeleri açık olduğu için beyaz adeti görünüyordu. Uykusunda sakallarını kaşıyor, açık ağızdan salyalar akıyordu. Resepsiyon bölümündeki boş işçi şişelerini görmek yüzümlü buruşturmana neden oldu. İçip içip sızdığı çok belliydi. "Methaba." Ona seslendim ancak uyanmadığı gibi hortama ya da devam ediyordu.

"Gel buraya, fahişe!" Duyduğum öfkeli sese doğru kafamı çevirince merdivenlerden aacdeyle inen kadını gördüm. Arkasını kontrol edip, koşarak basamakları inen kadın ağıladığı için yüzündeki abartılı makyajı bozulmuş, rimeli ince bir yol çizerek yanaklarına doğru sürülüp siyah bir iz bırakmıştı. Ayakları çaplakta, giydiği minni siyah elbisesinin yaka kısmı yırtıldığı için beyaz sutyeni görünüyordu. Kadının dudakları kanıyordu, yüzü ise dağılan makyajından dolayı tanınmaz haldeydi.

Omuzuma çarparak yanımdan geçip koşar adım dışarı çıktığında merdivenlerden inen adamı gördüm. Üst tarafı çaplakta, üzerinde sadece pantolon vardı. Üstelik elindeki kemer ve öfkeli bakışlarıyla kadını arıyordu. Basamakları birirdiğinde bakışları beni buldu. Öfkesi silinip gitmişti sanki. Giden kadını çabuk unutmamış olmalı ki ilgili gözlele beni süzmeye başlamıştı. Tedirginlikle ondan uzaklaşmak için geriye çekildiğim esnada içeriye iki sarışın kadını kollannın arasına alarak kahkaha atan başka bir adam gitmişti. "Odamıza kadar bekleyin, kular" Adamları sarsak, kelimeberi anlaşılmaz çıkıyordu. *Ben nasıl bir yere geldim böyle?*

"Oda mı istiyorsun, canım?" *Canım mı?* Başımı çevirdiğimde uyuyan adamın sırtarak bana baktığını gördüm. Bu gör-

dükkenimden sonra böyle bir yerde kalmak ne kadar doğrudu, emin değildim.

Bu gece için yapacağım en büyük hata burada bir oda tutmak olurdu çünkü ağır alkolün ve sigaranın yanı sıra oldukça tehlikeli görünen müşterilerden birinin hedefi olmaya niyetim yoktu. "Hayır." Aceleyle başımı iki yana sallayarak, âdeta kaçarcasına dışarı çıkınca buradan uzaklaşmak için koşmaya başladım. Öyle bir yerde kalacağıma hep yapuğım gibi bu geceyi de sokakta uyuyarak geçirdim daha iyi.

Sokaklarda amaçsızca ne kadar yürüdüm, bilmiyorum ama kalacak güvenli bir yer bulamayınca, en sonunda deniz kenarında boş bir banka uzanırken buldum kendimi. İlk kez dışarıda uyuyuyordum. O yüzden çantamı başımın altına koyup, hirkama sanılarak gölerimi yummak beni pek etkilemedi. Karnım açtı, gecenin serinliği üşümeme neden oluyordu ancak kışın soğukunda bile sokaklar benim evim olduğu için uykuya dalmam uzun sürmedi. İlk kez boş bir mideyle gölerimi kapatmıyordum, günlerce aç kaldığımı bilirdim çünkü. Yedi yaşından beri sokakları eviniz bildiyseniz, çöpten topladığınız bayat ekmeçler sizin için büyük bir lezzet şöleni olurdu. Artıkları reçel kaplarının dibinde birazcık kalmışsa, çikolata kavanozunun dibini yiyeceğinizdenmiş o gün sizin için şanslı bir gündü. Başkalarının çöprüyle beslenmek fazla dokunmazdı çünkü bir lokma ekmeğe muhtaç iken gurur yapacak durumda olmazdınız.

Midenizdeki gurultuları dindirmek için yemek artıklarını çöpten alıp yiyecek kadar gururdan anıyordunuz. Çöplerde yiyecek bir şeyler bulamayınca, çocuk bedeniniz yoldan geçenlerin önünde iki büküm eğiliyordu ve onlara el açıp dälenecek kadar gururunuzdan sıynılıyordunuz. Bazıları öğrenerek sizi geri çevirip yanunuzdan geçince, siz buna alınmadan bir başkasının yolunu kesiyordunuz. İşlerinden birkaç meharmetli kişi çıkıp küçük dilenci kot çocuğunun avuçlarına birkaç kuruş bırakınca

daha fazlasını istemiyordunuz. Yeni birinin yolunu kesmek yerine hemen bakkala koşup bir ekmek, küçük bir parça peynir ve paranız kalırsa küçük bir şişe su alıp bulduğunuz ilk duvar dibinde karnunuzu doyuruyordunuz. O gün doydunuz ya, yatma kadar ne çöpleri karıştırmak vardı ne de dilencilik yapmak. Eğer tüm hayatınız sokaklarda geçmişse sizin tek derdiniz o gün müdenize girecek birkaç lokmaydı. Nereden geldiğini sorgulamazdınız, çöplerden veya dilenerek, fark etmez. Gurur yapacak lüksünüz yoktu, o gün doydunuz ya, gerisi mühim değildi.

Ben hayatta kalmak için kendi guturunu öldüren bir erkazım.

Uyku beni tamamen esir alınca, gerçek dünyadan uzaklaşıp hayal âlemine sığındığım an burnuma güzel bir koku gelmişti ve işiümem azalmıştı. Kulağımdaki sıcak nefesin fisiltısı bile beni uyandıramazken duyduklarımı hayal meyal hatırlıyordum: "İzlendiğinin farkına var, Sarmaşık çünkü bunu yapan sadece ben değilim."

Vapurların sesi martıların sesiyle bütünleşince, yatışım yerde inleyerek gözlerimi açtım. Yavaşça doğrulduğumda oturan boynum ve sırlayan sırtım yüzünden acı içinde nefesimi koyuverdim. Uzun zamandır cezaevindeki yaraklarda yatışım için bedenimün bu rahatsız edici şeylere alışması biraz zaman alacaktır. Dağılan saçları düzelterek gözlerimi ovuşturunca, gün ışıkları çoktan sabah olduğunu müjdeliyordu. Oturduğum yerde birkaç esneme hareketi yaptığım esnada bir omuzumdan kayan siyah, deri ceketini fark ettim. Gözlerimi kısarak ceketini omuzlarımdan çekip aldım. Oldukça pahalı ve temiz olan ceketin kime ait olduğunu, üzerimde ne aradığını bilmediğim için etrafıma bakındım. Görüntüde doğrudan bana bakan kimse yoktu, çevremdeki hareketli insan kalabalığı benimle alakasız bir şekilde kendi işleriyle meşguldü. Kimse bana bakmıyordu

ve ben, dikkat çeken birini görüyordum. Çekete yararak gömmüş gibi hakarken gece kimin üzerimi örttüğünü bilmemek henüz tedirgin ediyordu. Burnuma yaklaşıncaya kadar çekete kokladığımda, ferahlatıcı kahve kokusunun yanı sıra sigara kokusunu da soluyordum.

"Kimin bu şimdi?" Homurdanarak dedi çekete yan tarafa bırakacağım esnada dün gece aklıma gelince, gözlerimi büyüterek elimdeki şeye bakakaldım. Bu, dün gece Kuzey denilen o serserinin üzerinde değil miydi? Aceleyle çekete çevirip, iyice kontrol edince artık onun olduğuna emin oldum çünkü dün gece dükkânda onu uzun uzun incelerken ibretinde bu vardı. *Aman Allah'ım, o hasta nim gece beni mi takip etti? Bu da yetmezmiş gibi buraya kadar peşimden gelip yaptığı iyi bir şeymiş gibi üzerimi mi örür?* Aklıma gelen korkunç senaryolarla elimdeki çekete yan tarafıma fırlatacağım esnada, bankın bir köşesinde duran karton kutuyu görünce duraksadım. Bu da neyin nesiydi?

Küçük karton kutuyu alıp açınca içinden çıkan hamburger ve vişne suyunu baktım. Açıkçası kartonun çok aç olduğu için bunları kimin bıraktığını umursamadan hepsini büyük bir iştahla yemeye başladım. Büyük ihtimalle bunları da o Kuzey denilen çocuk bırakmıştı, nasıl olsa içinde ilaç olsa bile bana zararı dokunmayacaktı çünkü ilaçlara karşı bağışıklığım vardı ve bu yüzden bunları yemekte bir sakınca görmedim. Hepsini bitirdiğimde meyve suyumun içerek rahat bir nefes almak çok iyi geldi. Vişne suyu en sevdiğim içecek ve tesadüfen kurudan çıkması beni oldukça mutlu etmişti. Ayaga kalkarak sırt çantamı taktıca, bankın üzerinde duran çekete oflayarak aldım. Sahibi olacak o serseri, çekete için yeniden kaşınma çıkarsa bu şeyi kaybettığım için ona para vermek istemiyordum. "Şimdi ev bulmalıyım." Genelde kendili kendime konuşurdum. İnsan etrafında konuşacak birilerini bulamayınca, yalnızlıktan delirmemek için kendisiyle arkadaş olup uzun sohbetler gerçekleştirebilirdi ve bana göre bunda bir sakınca yoktu.

Yediklerimin çöplerini toplayıp çöpe atmak için eğildiğim-
de karton kutunun içinden yere düşen not kağıdını gördüm.
Afallayarak kağıdı yerden aldım. "Seni arabada bekliyor olaca-
ğım, hınmek için acele et." Okuduğum emir cümlesiyle bil-
mem kaçınıcı şoku yaşarken, hemen doğrulup tekrar etrafıma
bakındım. Gözlerim tedirginlik içinde her kareyi incelerken
kaldırımında duran siyah arabayı görmemle elimdeki çöpler yere
düşmüştü. "Yok artık! Onadaki arabu gerçekten beni bekliyor
olamazdı, değil mi?"

Kağıtlarını çatarak elimdeki ceketı sırtımdan arabadan ters
isikamete doğru koşmaya başladım. O arabanın içindeki ki-
şinin kim olduğunu bile bilmeyen oraya gidecek kadar aptal
değildim. Tanım, belki Kutay denen çocuk olabiliriz ama onu
da adı dışında tanımazken arabasına binmek büyük aptallık
olurdu. Kaldırıma çıkarak insanların arasına karışım, koşmaya
devam ederken başımı çeviterek arka tarafı kontrol etmeyi de
ihmal etmedim. Arabanın az önceki yerinde olmadığını görün-
ce rahat bir nefes alarak önüme dönmüştüm ki kendi ayağıma
takılarak yere kapaklandım. "Harika!" Öfkeden çılgılık olarak,
insanların bana olan tuhaf bakışlarına aldırmadan ayağı kalk-
tım. "Dizlerim acıyor." Sızlanmamın bana faydası olmadığı için
kaldığım yerden koşmaya devam ettim ancak daha iki adım
atmışım ki maalesef yine takılıp yere düştüm ve sırtımla yum-
ruklarımı sol ayağıma geçirdim. "Aptal şey, öncelik sağ ayakta,
bilmiyor musun?" *Kaf yitilmiş, bunu ona ben mi öğreteceğime?*
Etrafımdakilerin bana şaşkınlıkla bakmaya devam ediyor olma-
sı beni daha fazla deli ediyordu. Tabii, onlar sürekli yere düşme-
dikleri için ne çektiğini anlayamazlardı.

Nihayet ayağı kalkmanın gururıyla tekrar koşmaya başla-
dım. Evet, yine tökezlemiştim ama bu sefer suçlu sağ ayağımdı.
Neyse ki yere düşmeden dengemi bulmayı başarmışım. "Ben
sakar değilim, sakar olan bedenim."

Yıllardır orta yolum bulup kendimle uzlaşamadım gitti.

İzimi kaybettirdiğimi düşündüğüm için günün geri kalanını iş ve ev aramak ile geçirmiştim. Birkaç ev sahibiyle görüştüm ancak kirayı çok fazla bulduğum için onları elemiştim. Bana uygun bir ev bulmuşum fakat ev sahibi ısrarla bekarlara ev vermediğini söylemeye devam edince hayallerim yıkılmıştı. Sanırım önceki bekar kiracısından çok çekmişti. Şimdi küçük, şirin bir apartmanın üçüncü katını geziyordum. İki oda ve bir salondan oluşan ev, küçük olsa da benim için fazlasıyla yeterliydi. Krem rengi duvarları yeni boyanmıştı. Üstelik güneş gören bir evdi. Mutfaktaki dolaplar biraz kötü duruyorlardı. Dolap kapakları her an yere düşecek gibi duruyordu ama bu, benim için sorun değildi. Banyosu sadece iki kişinin seğatağı kadar küçüktü. tuvaletin fayanslarının arası ise kirden sararmıştı. Klozetten hiç bahsetmiyordum bile...

Evin pis olan yerleri banyo ve tuvaletten ibaretti ama sağlam bir temizlikle üstesinden geleceğini düşünüyordum. Mutfak dolapları için bir tamirci çağırabilirdim, bu da dett değildi. Bununı, şehrin güneybatısından uzak, İhlara isimli küçük bir mahalledeydi. Cezayir'den daha güvenli bir mahalle bulmuşken bu evi kaçırmak istemiyordum.

"Kirası ne kadar?" Camı açarak içtiyi havalandıran yaşlı adama merakla bakıyordum. *Umurum çok pahalı değildir.*

Sabırsız halime bakıp gülümseyerek bana doğru yaklaşır. "Önce tanışalım, kızım." Karşısında durunca benden daha kısa boylu olduğunu fark ettiğim adam, bastonunu sol eline alarak diğer elini bana uzatır. "Adım Cafer, buradaki herkes birbirini tanır, o yüzden sana evi vereceksem bana kendin hakkında her şeyi anlatacısın." Adamın söylediklerinde herhangi bir art niyet olmasa da bu duyduklarım beni rahatsız etti. Ona anlatacağlarım hoşuna gidecek şeyler değildi.

"Şey, ailem köyde, ben buraya okumak için geldim. Adım Yankı Sarmaşık, üniversiteye gidiyorum." Ever, yalan söyledi fakat gerçeği bilirse bana evini vereceğini sanmıyordum.

Beyaz saçlarının ön tarafı dökülmüş olan yaşlı adam tebesüm ettiği yerde el gözetli kuslanmış, göz çevresindeki kırışıklar çoğalmıştı. Hafif kambur bir duruşu olduğu için bu, onu olduğundan daha kısa gösteriyordu. "Bunlar herkese söylediğin şeyler, şimdi bana gerçekleri anlat." Yalan söylediğimi anlamasını beklemediğim için ne yapacağımı bilmez halde gözlerimi kaçırdım.

Hızla, "Gitsen iyi olacak." dedim. Bu evi de tutamayacağı mı anlayınca dışarı çıkmak için bir adam attım. Tam o sırada yaşlı adam kolunu tuttu ve ben çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. "Anlat evladım, eve ihtiyacın olduğu belli. Bana dürüst olduğun sürece seni yargılamam." İyi niyet taşıyan sözlerine odaklanamıyordum çünkü eli kolumdaydı. Elini çekmeliydi, hem de hemen!

"Lütfen." Nefes alışlarında değişirdik olmaya başlayınca yanlış anlamasın diye sesimi yumuşattım. "Kolumu bırakın." Bunu ben yaparsam kötü bir izlenim bırakacağım, bu yüzden ondan istemiştim.

Anlayışla elini çekince, derin bir nefes alarak gözlerine bakmaya devam ettim. "Hapisten yeni çıktım, kalacak bir yerim yok." Doğruları söylediğim an, biraz önce anlayış katındasın bakışları o kadar hızlı değişti ki bu, inanılmaz bir olaydı. Hareketi sıcağın yitireceği, yerini tedirginlik taşıyan bir ön yangıyla bırakmıştı. "Her şey için teşekkür ederim." Yaşlı adam konuşmadan mesajı aldığı için daha fazla üzgünüm ve son sözü söyleyerek evden çıktım. Bu hep olacak, insanlar nereden geldiğini anlayınca bana hep böyle bakacak. Artık ben bir sabıksızlıydım, insanların bana vereceği bu tür tepkilere alıştım.

gerekiyordu ama bu kez anlamamı isteyen oydu. Dürüstlüğü-
mün karşılığı bu olmamalıydı.

Günün sonunda çalışmadığım kapı, başvurmadığım yer kal-
mamıştı ancak ne ev bulabilmişim ne de temiz bir iş. Özellikle
garsonluk için son gınlığım mekândaki müdürün isten çok
bedenimde ilgilendiğini fark etmek, neredeyse ofkeden kriz ge-
çirmeme neden olacaktı. Şimdi yine aşam olmuş, ben kamum
aç olduğu halde çantamdaki az miktarda parayı eksilmemesi
için yiyecek hiçbir şey almamıştım. Aşamaya kadar bir arayış
çinde, hareket halinde olduğum için bacaklarım isyandıydı.
Adım atacak halim kalmamıştı. Karanlık sokaklarda gezinir-
ken gördüğüm büyük ev ile auluların yavaşça durdu. Bu yeni
cezaevine girmeden önce de defalarca görmüştüm. Sokaklarda
büyüdüğüm için buraları benden iyi kimse bilemezdi.

Boğaz Köprüsü'nün altındaki bu evde fuhuş yapıldığını fark
etmem uzun sürmemişti. Evin her odasının ışıkları yanıyordu
ve bahçe kapısının önünde durduğum için müzik ve kahkaha
seslerini duyabiliyordum. Sanırım aradan geçen yıllara rağmen
burada değişen hiçbir şey olmamıştı. "Bunu yaparsan Sedef
ölür." Gözlerim dokduğunda fısıldayarak kendimi aklımdaki iş-
renç düşüncelerden kurtarmaya çalıştım. Ne büyük ironi değil
mi? Erkelerden temasından delicesine korkan bir kadının ken-
disini böyle bir yerde bulması...

"Dayanabilirim." Gözlerimi silerek derin bir nefes aldım.
bahçe kapısını iterek içeri girdim. Bininin bana bir kez daha
dokunması düşüncesi beni çalgına çevirebilirdi ve bunu dü-
şününce bahçenin ortasında durdum. Çaresizdim, iş bulamı-
yordum ve geceleri sokaklar daha tehlikeli, daha soğuktu. Para
kazanarak kendi hayatımı kurmak istiyordum fakat bu lanet
dünyada kimsesiz biri için bu çok zordu. Bu noktaya gelmemek
için yıllarca direnmiştim ama artık anlıyordum ki beni bekle-

Yeni tek son buydu. Yıllarca köşe bucak kaçırdığım şey kaderim miydi? Gerçekten böyle bir hayatı mı hak ediyordum? Asla! Gerekirse sokaklarda çürüyüp giderdim. Sırf sıcak bir ev ve biraz para için bedenimi hiçbir erkeğe sunup onların masasında meze olmayacaktım. Kaçtığıma kopmayacaktım. Allah kahsetsin, ben gerçekten bu evin bahçesine girecek kadar ileri gümüş miydim? Tüm gün yaşadığım hayal kankleliğinin bana yaptıdığı şeyi inanamıyordum. Böyle bir şeyin aklıma uğramış olması bile kendimden utanmama sebep olunken bir an önce bu pislik ruvasından uzaklaşmak, kendime yapacağım en büyük iyiliklerden biri olacaktır.

Nihayet günün kasvetinden kurtulup doğru kararı vererek tam geriye dönüp buradan gidecektim ki ensemden hissettiğim ılık nefesle kaskatı keşildim. "Kendine çizdiğin kader bu mu? Fahişe olmak?" Daha ben arkamdaki kişinin soğuk sesini algılayamamışken, ensemden hissettiğim acıyla inkeyecek göderitimi kapamış ve boşluğa doğru yığılmışım.

İyi de ben zaten geri dönmeye hazırlanmıştım ki! Bu her kimse, her şeyi yanlış anladığı yermemiş gibi bana bilincimi kaybetmemeye neden olacak kadar kötü bir şey yapmıştı.

4. BÖLÜM

Güzel bir rüya görüyordum, evet. Rüyamda gördüğüm kadının beni kollarına sarışı gerçek olamayacak kadar güzeldi. Belki de bu kadın annemdi, emin olamıyordum. Altı aylıkken ondan ayrıldığım için yüzünü hiç hatırlamasam da onunla ilgili rüyalar görmem fazla acımasızdı. O, bana asla sarılmayacak kadar benden nefret etmişti. Neden diye sormayı bırakalı çok olmuştu çünkü hiçbir sebep, beni öldürmeye çalışmasını açıklamazdı. Annemle olan savaşım onun rahmindeyken başlamıştı, hayatta kalarak bu savaşın kazananı ben olmuştum. Peki, sonuç ne oldu? Onun sonu kayıplara karışmak, benimkisi ise çocuk yurdu. Bilinen son uğrak yerim hapishaneydi, bilinmeyen şey ise annemin şu anda nerede olduğuydu. Açıkçası bu, umurumda bile değildi. Hayatımda en çok nefret ettiğim dört insandan biriydi annem. Diğerleri ise müdire anne, beni damgalayan o öcü ve sekiz yıl hüküm giyme sebebim. Tamam, beraat ettiğim için son iki yılı tamamlamadım ama bu, benden alınan altı yılını geri vermiyordu.

“Sarmaşık, kalkmazsan seni bırakıp giderim. Uyan artık, sakar kedi!” Birinin kulağımın dibinde bağırmasıyla sıçrayarak gözlerimi açtım ve gördüğüm kişi karşısında çığlık atacakken eliyle dudaklarımı kapattı. “Sesini çıkarma!” Beni azarlamasını dinleyecek değildim, o yüzden kaşlarımı çatarak dudaklarımdaki elini sertçe ısırdım.

"Ah! April kızı!" İnceleyerek elini çektiğinde hemen yatışım yenden doğrulup ondan uzaklaşım. "İlk soru, soyadımı nereden biliyorsun? Son soru, sakar olduğumu nereden biliyorsun?" Yarakcan adadığım gibi mucularımı sıraladım ancak o, hâlâ elindeki diş izlerini bakıyor, öfkeyle elini sağa sola sallıyordu.

Nihayet bana döndüğünde siyah hatelerinden kıvılcıklar çıkartarak üzerime yürümestini beklemiyordum. "Ne çeşit bir hastasın sen? O gece kimliğini düşürmüşsün, üzerinde Yankı Sarmaşık yazıyordu." Yüzüme karşı hincini çıkarır gibi bağırarak söyledikleri, daha iyi hisseceğimi sağladı. En azından düşündüğüm amaçla beni takip etmemişti ve tek amacı kimliğimi vermektir.

"Seni aradım, en sonunda deniz kenarında bir bankta uyduğunu gördüm. Kimliğini cebine koyduğumu bile anlamayacak kadar sızmışsın." Yaşattığı o kadar korkudan sonra, düşündüğümü bile bilmediğim kimliğimi bana getirdiği için ona teşekkür edecek değildim. Kaybetsen de bir şey olmazdı çünkü bir işime yaramıyordu. Sokak çocuklarının kimliğe ihtiyacı olmazdı, insanlara gözünde her biri zaten kimliksizdi.

Gözlerimi kısarak ona baktığımda gün ışığında daha da bakımsız olduğunu gördüm; özellikle de saçlarıyla uyumlu gözlerinin. Üstelik çantamın koluna sığırdığım ceketi şimdi yine üzerindediydi. "Bana o yiyecekleri bırakan sen miydin?" Bu konuda konuşmaktan rahatsız olmuş gibi homurdandı. "Uyurken bile kartın gurubuyordu, sana acıdım." Gurur zedeleyen bu sözlerine alınmam için önce bir gururumun olması gerekiyordu.

"O ne?" Niye bir arabaya binmemi istediğini öğrenmeden benden kurtulamazdı.

"Fazla sorguluyucusun, farkında mısın?"

"Bir şeyleri oluştura bırakmak yapımda yok, şimdi konuş yoksa çığlık atanım." Bağırmasından rahatsız olduğunu o gece fark etmiştim ve bu, onun için can sıkıcı bir tehdit olmalıydı.

Tahmin ettiğim gibi bağırarak olmam hoşuna gitmediği için pes ederek başına salladı. "Binileri tarafından uzun zamandır takip ediliyorum, o gece senin de takip edildiğini fark ettim. Notu okuduğunda arabanın içinde seni bekliyordum, kaçmak yerine arabaya binseydin onların kim olduğu hakkında fikir yürütebilirdik." Üzerimi örten, bana yemek bırakan, arabadaki beni bekleyen ve bana Sarmaşık diyen oydu; bunları bana söylediği için yapmıştı. Sanki bunu ben istemişim gibi davranmam da ayrıca sinir bozucu bir durumdu. Ancak cezaevindeki araba ona ait değildi çünkü o zaman henüz karşılaşmamıştık. *Ben jüriyi neden cezaevindeki arabaya sakladım ki?*

"Takip ediliyoruz derken?" Biliyorum, sorubanın hiç birimi yordu ancak ben köyüydüm. Aklımdaki şüpheleri gidermeden rahata eremiyordum.

Siyah gözlerini kısığında sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Hâlâ kaçırıldığımızın farkına varamadın, değil mi?" Bu sözlerle dün gece evin bahçesinde kulaklarına fısıldananın dehşete kapılarak hatırladım. Üstelik enseme de bir acı bissetmiş, bilincimi kaybetmiştim. *Aman Allah'ım, ben bunu yeni fark ediyorum, biri beni kaçırmıştı!*

Hangi akıllı beni kaçıranak başına bela alır ki? Bunu yapmak için öldürmeyilmeli.

Gözlerimi baş fıkası temir odada gezirdiğimde burada esya narsına hiçbir şeyin olmadığını gördüm. Sadece üzerinde uyduğum yatak vardı, onun dışında oda bomboştu. Saçlarımı çekerek Kuzey'e sırtımı döndüm. "Ensemde morama gibi bir şey var mı?" Şırınga veya ilaçlarla hasta uyku ilacıyla bile beni bayıltamazlardı çünkü herkesten farklı çalışan bedenimin her birime karşı bağışıklığı güçlüydü. Eğer beni bayıltmaya başardıysa ya bana vurmuştu ya da elektroşok vermiştiir. "Evet, hafif kızarıklık var." Kuzey'io beni onaylamasıyla kaşlarımı çatırdım. *Kerim enseme bir tane geçirdi o esni.*

O her kinise, ilafla beni bayıltamayacağını bildiği için bana vurmuş olmalıydı. İlaflar konusundaki hassasiyetimi bilecek kadar iyi tanıyordu beni. Kahretsin, bu korkunçtu! Panikleme-yi bit kenara bırakarak pencerenin kenarına gittim, pencereyi açtım ve kafamı dışarıya çıkararak aşağıya baktım. Eteğimde yüksek relli duvarların olduğu bir yerde olduğumu görünce sinimden yumruklarımı sıkıdım. "Bir cezaevi daha mı?" Bu yüksek ve kalın duvarları aşmak imkânsız benziyordu çünkü daha birkaç gün öncesine kadar böyle bir yerdeydim ve kaçmanın imkânsız olduğunu iyi biliyordum. Üstelik büyük bahçeyi çevreleyen duvarların üstünde ağaçlardan başka bir şey yoktu. Biz neredeydik, bir omanın içinde mi? Aşağıya bakınca birinci katta olduğumuzu görmek beni rahadardı çünkü kaçmak için aşağı atadığımda çok da fazla yara almazdım. Koşarak yatağın üzerindeki sarı çantamı aldığım gibi tekrar pencerenin yanına gelerek ayaklarımı aşağıya doğru salladım.

"Sen yine ne yapıyorsun?" Afallayarak bana bakan çocuğa sınısice sınıdım. "Burada kalıp onları beklemeyeceğim." Sözlerimin hemen ardından pencereden atadım. Bekle bir dakika! Kapıyı hiç kontrol etmedim, belki de kilitli değildi. *Ali hadi ama, jaka mı bu!*

İlk kez kaçarıldığım için bunu akil edememek benim suçum değil, sonuçta her gün birileri beni kaçırmıyor!

Çağlık atarak dizlerimin üzerine düşünce, her ne kadar ağır bir yara almamış olsam da diz kapaklarım soyulmuş, pantolonu-mun ön kısımları hafif yırtılmıştı. Ayığa kalktım, acıdan dolayı dudaklarımı birbirine bastırdım dizlerimin sırtısını atadımıyordu. Hızlıca bedenime hasar kontrolü yapınca dizlerim ve soyulan avuç içlerim dışında iyi sayıldığımı fark ettim. Elimin tersiyle üzerimdeki tozları silkererek kendime çekidüzen verip, başımı kaldırarak atadığım pencereye baktım. Kasey'in hareketсіzce bana baktığını görünce oladım. "Arda hadi!" Bahçede

kimse olmaması iyi bir şeydi, en azından kimse sesime gelip beni yalayamazdı. Ayrıca bu çocuk neden hâlâ aslanak için bir harekette bulunmuyordu?

"Ben..." dediğini duydım ama devamını getiremedi, ağa-ya bakan gözleri tereddüt doluydu. Uzun süre ağaya bakamıyor, bunu yapınca sanki midesi bulanıp başı dönüyormuş gibi hemen kafasını geri çekiyordu. Sanırım bu tutumunun sebebi anlarmıştım. "Ah, yükseklikten korkuyorsun, değil mi?" Gülsüm genişledi. "Üzerimi örtünüş olasılırsın, bana yemek de bırakmış olabilirdin fakat beni orada korkuttuğun için umurunda değilsin!" Tereddüt bile etmeden, onu orada bırakarak koşmaya başladım.

Az önce sanki çok yerinde bir laf saktım.

Kalıp korkusunu yenmesi için onu ikna edebildim ancak bu hayatta kendimden başka kimsese güvenmiyordum. Özellikle de o kişi bir erkek ise kesinlikle onun için parmağımı bile kopardırmazdım. "Dua et, tekrar karşılaşmayalım, geri çekil!" Arıamdan savurduğu tehdidi duymazdan geldim çünkü o burada tutsaktı. Ben ise özgürlüğümün doğru kopuyordum ve tekrar karşılaşacağımızı sanmıyordum.

Üç saat sonra...

Bir gariplik vardı. Burada, bu labirenti aramayan bahçenin içinde kaybolduğumu düşünüyordum. Her yerde ya ağaçlar vardı ya da okçulukta kullanılan hedef rahtaları. Ağaçlar için insan figürlerinden oluşan hedefler, futbol oynamak için de kale dâhil olmak üzere geniş bir alan vardı. Hatta bir ara ailetim sabası gördüğümne bile eminim. Tahradan yapılmış engellerin arasından geçerken çıkışı bulamamak beni neredeyse çıldırtacaktı. Tahra engeli zıplayarak geçtiğimde önüme çıkan ip merdivenler yitüenden çığlık attım. "Ne oluyor ya!" Sanki bir yangına ka-
kılmışım gibi hissediyordum kendimi çünkü bahçenin her ye-

sinde önüme farklı bir parkur çıkıyordu. Umarım bu yerin bir parkur vardır.

Merdivenlere ters bir bakış atarak tırmanmaya başladım, yaklaşık beş dakika sonra nefes nefese yüksek tahtadan bir zemine çıkıp ayağa kalkınca delirmemek için kendimi zor tutuyordum. "Allah'ım şaka gibi!" Yukarıdaydım ve karşıya geçmek için sadece kalın bir halat vardı. Yerlerde siyah deri minderler olduğu için düşsem bile canım çok yanmazdı ama bu, sınıir krizi geçirmeme engel değildi. "Bu ipe tırmanmayı reddediyorum!" Sabunun sonuna geldiğim için kendimi yukarıdan minderlerin üzerine bırakırım. *Kim öle kim kalsın, hadisi hayretler.*

Yükseklik rahmin ettiğimden daha fazlaydı ve zavallı ben, kolumun üzerine düşünce acıyla haykırarak incinen kolumu tuttum. "Ya hiris beni bulsun aruk, valla bir daha kaçarsan namerdim!" Sanki bir çeşit eğitim sahasının içindeydim, her adımda aynı bir işkence çekiyordum. Camdan atladığım için diz kapaklarımı yaraladığım yermemiş gibi şindi de kolumu incimmişim. Keşke hiç kaçmasaydım çünkü kendi vücuduma kendim zarar veriyordum.

Başını kaldırarak dağ gibi duran görkemli binaya baktım. Camlardan oluşan bina, sanki şehrin ıslığından alınıp buraya getirilmiş gibiydi çünkü burası için oldukça sık ve lüksü. Tahminimce on iki katlıydı. İçeridekilerin beni izlediğine emindim çünkü geçtiğim her yerde hatta ağaç dallarında bile kameralar görmüştüm. Çerçelik binanın verandasında, elindeki silahlarla nöbet tutan birçok gözlüklü adam vardı. Binanın çatı katında gözcü kulesine benzeyen yerde keskin süpürge olduğunu düşündüğüm teükkiler vardı. "Filey!" Bağırarak, ellerimi öfkeyle havada sallayıp dikteaderini çekmeye çalıştım. "Artık izlemeyi bırakıp beni yakalama işini yapacak mısınız? Gerçekten bir daha kaçmayacağım!" Her katın verandasında teükkiler vardı. Ben sızıldırım bu lanet binanın etrafını dönüp birçok engelle rak-

ırken onlar yersiz çuypınırlarımı izliyordu. Őu lanet olası sonu gelmeyen bahçeden kurtulmak için yakalanmaya bile razıydım.

Acaba gerçekten bir labirentin içine düğmüŐ olabilir miyim?

Uzun uğraşlar sonucu bu eğitim sahasından çıkmayı başınca yine kendimi bir işkencenin içinde bulmamak için çimlerin üzerine oturdum. Kollarımı göğsümde birleştirmişim ve birileri benim için gelene kadar buradan kalkmayacağım! İnadım tutmuştu, beni askere almayı düşünmüyorsa önünde sonunda bitileri gelecekti. Gerçekten kendimi askerde eğitim alan bir piyade gibi görmeye başladım çünkü tüm o eğitim sahasının başka bir açıklaması olamazdı. "Allah aşkına, madem kaçırdınız, niye sahip çıkmıyorsunuz bana? Buradan kaçuğma pişman oldum!"

Yarım saat sonra...

"Hâli oturuyorum"

Üç saat sonra...

"Oturmaya devam."

Beş saat sonra...

"Sabaha kadar oturabileleli, hiç sıkıntı değıl"

Şaatler sonra...

"Hava karardı ve ben aç, susuz oturma eylemi me devam ediyorum!"

Akşamüstü...

"Havanın kararması umurunda değıl, ben kimsenin ayağına gtmeyeceğim. Beni kaçırmayı biliyorlarsa buraya gelmeyi de bilecekler."

Ertesi sabah...

Sabahın ilk ışıklarıyla esneyip, bedenimi hareket ettirecek

yanığımdan yenden doğrudum. Gece dahil tüm gün, yerimden bir milim kopmadım. Uzun bir bekleyişin ardından uykunun ağır saldırsına uğrayınca en sonunda dayanamadım ve yere uzanarak uykuya teslim oldum. Bulduğum yerden hiç kalkmadığım için şu ana kadar oturma görevimi başarıyla yerine getirmişim. O binaya geri gidebilirdim fakat kaçtığımdan bir yere kendi ayaklarımı ile gitmeyecek kadar inatçı bir karakterim vardı. Evet, inatçılık konusunda benve kimse benim elime su dökmezdi. Ben onlara gitmeyecektim, onlar bana gelecekti. Yapmam dediğim bir şey kimse bana yaptıramazdı, en kötü huyum buydu.

Nihayet bir kadın bir erkek olmak üzere iki kişinin bana doğru geldiğini görünce onlara karşı ilk mücadelemi kazanmıştım. Ağaçların arasından sıyrıldığında bu tarafa doğru yaklaşan ikiliyi daha net görüyordum. Ouzlu yaşlarının başında olduğunu düşündüğüm adam, gri takım elbisenin şık ceketinin ön cebine güneş gözlüğü asmıştı. Saçları asker tıraşı olmuş gibi kısacık. Yanındaki çekici kadını dinliyor, arada gülümseyerek yeşil gözlerini kusuyordu. Beyaz bir gömlek ve diz altı kalem ceket giyen kadın ise onun yanında âdeta kuzu gibi süzülüyor, arada yanındaki adamın attığı kaçırmak bakışlardan dolayı kızarcı yanakları beyaz teninde onu ele veriyordu. Saçları siyahıya ancak esmer değildi. Kıvrık bir tene yoktu, aksine fazlasıyla dikkar çeken, porselen gibi bir tene vardı. Belki benimle aynı boydaydı ama ince topuklu ayakkabıları onu biraz daha uzun gösteriyordu. Topuklu ayakkabılarla ustaca yürürken attığı her adımda, açık bıraktığı uzun saçları dalgalanıyordu. Makyajı dikkat çekiciydi. Ela hareketlerini ön plana çıkaran göz kalemi ona çok yakışmıştı ama dudaklarına sürdüğü kan kırmızı ruj u yok artık dediriyordu. Evet, her ikisi de çoktan yanıma gelmişti. Onlar tam karşımda durarak eğdikleri başlarıyla bana bakarken ben kafamı kaldırmış, kadını izliyordum. *Boş sır şu ruj u, onun dudaklarına bakmaya kes, Yankı!*

Allah'ın güneşin altında duruyorlardı, yoksa yüzlerini bu kadar iyi göremezdim. Koyu yeşil gözleri olan bu adam bana bakarak güldü. "Bu kızın eğitimi olmaya adayım." Eğitimi denken?

"Emin misin?" Bayan Kırmızı Dudak, beni göstererek ona döndü. "Herkes gibi sen de izledin, kız fazla gözü kara ve bir o kadar da dediğim dedik, inatçı." Beni izlediklerini biliyordum!

Kadının söylediklerine rağmen hâlâ beni taleyen yeşil gözlü, yakışıklı adam güldü. "En iyi Yarasa olmaya aday, kesinlikle böyle bir çaylak istiyorum." *Acaba Yarasa derken ne demek istediğini bana açıklamayı düşünüyor mu? Umarım kolumdaki o izle bir alakası yoktur.*

"O çoktan seçildi." Kadının sözleriyle çıldırarak gibi hissettim çünkü görünen o ki bu ikisi, benim varlığımı görmeyen geliyordu. "Kızı buraya bizzat getirmişken kendisine başka bir Yarasa seçeceğini sanmıyorum." Resmen yanlarında olmama rağmen dedikodumu yapıyorlar.

"Hey!" İkisine bakıp yüksek sesle bağırdım: "Benim hakkımda konuşmak için neden benim olmadığımı bir yer bulmuyorsunuz? Ayrıca biri beni kaldırırsa, sanırım kilidlendim." *Başlangıcı çok iyi yaptım ama sanki son kısmı olmadı.*

Şu her yerde olan kameralara el sallasam acaba bu tatsız bir kamera şakasına döner miydi? "Affedersiniz, genç bayan." Adam gülüşünü saklamaya çalışarak beni kaldırmak için bana doğru uzanmıştı ki "Olmaz!" diye istemeden de olsa bağırırken buldum kendimi. Kadına bakarak elimi uyarım. "Lütfen, beni siz kaldırın." İkisi bu garip durumum karşısında göz göre geldi. Ardından kadın başını sallayıp uzanmış ellerimi tutarak kalkmamı yardım etti. Tüm gün hareketsizce yerde olmak, haliyle kaslarımı uyuşturup kilidlenmemi neden olmuştu.

İlk beş dakika boyunca kadının desteğiyle zorlukla ayakta durabilmiştim, uyuyan bedenimi esnettikten sonra nihayet ken-

deniz topatlayabildim. Beni izleyen bu ilk kişiye dönerek elimle kendimi gösterdim. "Benden ne istiyorsunuz? Kerasa derken neyi kastettiniz? Beni buraya getiren kişi kim? Şu seçim işi ne oluyor? Ne eğitimi? Burası nerese? Okulduk, koşu, havuz, oyun sahası, silah ve şu halatlardan oluşan merdivenli engellerle dolu zaha ne için? Neden bina bu kadar büyük? Tüm bu kameralar ve sesliçiler niçin var? Bütün bir gece beni izlerken zevk aldınız mı? Çıkış kapısı nerede çünkü ben bir türlü bulamadım!" Hızlı bir şekilde sıraladığım tüm sorularımı sonunda bitirdiğimde ikisi de şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Ne var yani, gergin olunca çok fazla soru sorardım.

"Fazla gevize."

"Kaç soru sordu öyle?" diye yeni bir soru yöneltti kadın.

Ben cevap beklerken, adamın telefonunu çıkarıp aramayı kabul etti ve telefonu kulağına götürdü. Karşı taraf dinledi ama hiç konuşmadı. Ardından telefonu kapattı ve cebine koyarken yeşilleri yeniden beni buldu. "Bizimle gelince tüm sorularının cevabını alacaksın." Duraksadı "Herkes bizi bekliyor." Buradan kaçamayacağımı anladığım için mecburen başımı sallayarak kabul ettim. Bir daha kaçmak mı, tövbe, şimdi en azından beni neden buraya getirdiklerini öğrenebilme fırsatım vardı.

Ondaki takip ederken adam, kadına ilaçlarını alıp almadığını soruyordu çünkü kadın, iki dakikada su gibi terlemeye başlamıştı. Hatta sendeleyince adamın koluna girmişti. "Yaran daha iyileşmeden odandan çıkmam büyük aptallık, derhal tesisteki revizlerden birine gidiyosun." Tesis derken gözleriyle şu bina dediğim şeyi gösterdi. *Böyle, yara mı dedi o? Ay Allah'ım, kim bilir, yime neyin işine düştüm de haberim yok.*

"Sadece biraz halsizim." Böyle diyordu fakat eli, ara sıra karnının sağ tarafını buluyordu. Yalnız bunu yapuğunu fark edince elini hemen karnından uzaklaştırarak acı çektiğini gizliyordu.

Tesis dedikleri şeyin kapısının önüne geldiğimizde hâlâ adını bilmediğim adam, cebinden bir kart çıkarıp büyük kapının sul tarafındaki panele okutunca kapılar açıldı. İçeri girdiğimde parlak, çelik duvarları ve ecrafımı incelerken burada ayaküstü konuşan birkaç kişi dışında kimseyi göremedim. Onlar da gar yer resmi giyinmişti ve âdeti yaklaşma, ben sehtakeyim kelimesini veriyordu. Asansöre binip üçüncü katın düğmesine bastıklarında fark ettim ki asansörün içinde bile kamera vardı. Kısa süre sonra kapılar tekrar açılınca temiz bir koridora girdik ve ben, hâlâ tek kelime etmeden onları takip ediyordum. Her yerde küçük, cam ofisler vardı, insanlar bilgisayar başında hareketsiz bir şekilde çalışıyordu. İster istemez ne iş yaptıklarını düşünüyordum. Birkaç kişi başını kaldırıp bize bakmış fakat daha sonra tekrar işine dönmüştü.

Hâlâ adını bilmediğim bu iki kişi büyük bir kapıdan içeri girince, daha ben yetişmeden kapı kapanmıştı. Kapının üzerinde herhangi bir kol veya düğme olmayınca yine şu kart sistemi ile içeri girildiğini düşündüm. "Harika!" Kaşlarıma çatarak kapıya tam tekme atacağım ki kapı ayağımı ile buluşmadan açılınca, boşluğa savrulurak dizlerimin üzerine düştüm. "Allah belasını ama ya!" Öfkeden çığlık atarak aruk isyan eden diz kapaklarıma baktım. "Bu sefer sizin suçunuz yoktu, her şey bu kapının suçu." Ayaklarımı teselli ederek başımı kaldırdığımda biraz uzagımdaki gençlerin şaşkınlıkla bana baktığını gördüm. Başımı çevirdim ve büyük, dikdörtgen masada oturan herkesin beni izlediğini gördüm. "Biliyoruz, mükerremel bir göç." Benden de daha basit beklenemezdi.

Şu ayakta olan çocukların içinde Kuzey'i de görünce ona sordum ancak çocuğun gözleri âdeti bana nefret saçıyordu. "İyi misin?" Onların arasındaki kızıl, kıvrıkcık saçlı sulka çocuk yanıma gelerek elimi tuttu. "Yardıma edeyim." Samimi bir şekilde tebessüm ederek beni ayağa kaldırdıca afalladım. *Elimi tuttuğu*

halde rahatsız olmadımı mı? İşte bu çok garipri çünkü uzun zamandır bir erkeğin dokunuşuna istemeden de olsa tepki verirken bu aska çocuğun içten tebessümüne ile elimi tutması bana herhangi bir rahatsızlık vermedi.

Şaşkınlıkla ela gözlü çocuğa baktığımda elimi sıkı. "Ben Efe." Yuvarlak, sevimli, çocuksu bir yüzü vardı. Sanki yanaklarının içini yiyeceklerle doldürmüş ama onları çiğneyip yutmak yerine ağunun içinde bekleterek yanaklarına dolgunluk kazandırmıştı. Burnunun üzerinden pürüzsüz penesine kadar yüzünün her yerinde birçok çil vardı. Kızıl saçları kabak ve kıvrıktı. O kadar zayıf ve çelimsizdi ki giydiği tişörtü ona bol geliyor, aska bedeni içinde kayboluyordu.

Elini çektiğinde onu izlemeye bir son vererek derin nefes aldım. "Ben de Yankı." Elimi tekrar ona doğru uzattım. "Yine rutar mısın?" Neden onun dokunuşu ile rahatsız olmadığımı anlamak istiyordum.

Diğerleri bana anlamaz bakışlar atarken Efe sorgulamadan, gülerlek başını salladı ve tekrar elimi tuttu. Ne karanlık duyguların ne de geçmişteki görüntülerin salkırısına uğramayınca affladım. "Acaba eşelisel misin?" Ayakta duran çocuklar gülmeye başlarken şimdi şoka girme sırası Efe'deydi.

Önce söylediklerimi bir süre düşündü, ne demek istediğimi anlayınca azeşi avuçlarında hissetmiş gibi elini hızla çekti ve bu durum beni güldürdü. "Hayır, değilim." Verdiği tepkilerden gerçekten öyle olmadığını anlayınca, kırdayıp ellerimi teslim oluyormuş gibi bavaya kaldırdım. "Affedersin, ben genelde akıldakileri içeride tutmayan biriyimdir." Özüml kabul edilmiş olmalı ki *sorun değil* dercesine başını sallayınca rahırladım.

"Herkes yerine geçsin." Masadaki sarışın kadının söyledikleri ile Efe az önce durduğu yere gidince ben de bu çocukların arasına karışarak masada oturanlara baktım. Masanın en başında oturan beyaz saçlı, yaşlı adama bana bakıyordu.

"Soyun!"

"Ne?"

Yaşlı adam oturduğu masada huzursuzca *hadî* der gibi bana bakıyordu ancak tabii ki dediği şeyi yapacak değildim. Masanın en başına kurulmuştu ve *busalar benden sorular* havasındaydı. Yüzündeki kırışıklıkların yoğunluğuna bakarak altmışını devirdiğini söyleyebilirdim. Saçlarında bir tane bile siyah tel bulamazdınız, dikdörtgen yüzündeki küçük gözü bir çift bilyeyi andırıyordu ve oturduğu yerde hindi gibi kabardıkça kabarıyordu. O yeniden bir şey söylemedi, yanındaki sarışın kadın tebessüm ederek bana döndü. "Sadece hırkanı çıkar ve bize sol kolunu göster, canım." *Pekâlâ, sanırım bu kadarını yapabilirim*. Bu, bu kadar kişinin içinde soyunmaktan daha cazip bir teklifti.

Masada toplam on kişi vardı. Ben kapıya yakın bir yerde duruyordum, yanımda benimle aynı yaşlarda olan altı çocuk daha vardı. Sağımdaki kızın sol kolundaki yarasa damgasını gördüğümde serçe yutkundum, aynı damgadan benim kolumda da vardı. Kanadlarını açmış bir kuş figürü gibiydi ama daha çok yarayı andırıyordu. Damgatanın olduğu kısımdaki deri tamamen yandığı için kuş simgesi hafif pürürlü ve pembemsi bir renk almıştı. Onun kolundaki damgaya baktığım için hatırladığım belkük pörçük anılar canımı yakıyor, beni o geceye sürüklüyordu. "Neyi bekliyorsun?" Bu soğuk ses, yaşlı adamın sağ tarafında oturan kişiden gelmişti. Başını önündeki dosyadan hiç kaldırmadığı için yüzünlü iyi görünüyorum ancak kabarengi ve görütamalarının göz alıcı şıltısı, bana bot yerden tansük geliyordu.

Hırkanı çıkardığımda benimle aynı hizada duran çocuklar koluma bakıyordu. "Sen de Yarasalardan birisin." Yaşlı adamın sesi huzursuz çıkınca neden bahsettiğini anlamadım. "Nasıl damgalandığınızı hatırlıyor musun?" Yine o soğuk sesli, gizemli adam konuşmuştu ve hâlâ başı önündeki dosyadaydı.

İyi hazırlıyordum. "Hayır." Onlara güvenmiyordum. Cevz-bımsıkla kalem tutan eli hareketsiz kalmıştı fakat başını kaldırmamıştı.

"Amık hizi neden buraya getirdiğinizi açıklayacak mısınız?" Yanımdaki çocuklardan biri konuşunca aynı sorunun cevabını merak eden kişinin yalnızca o olmadığını anladım. *Ne yani, onları da mı kaçırmışlardı?*

Patron görevini üstlenen yaşlı adam sıkıntıyla bir nefes almak her birimizi uzun uzun inceledi. "Aslında bir zamanlar hepimiz aynı çocuk yurdunda kalıyordunuz. Peşinde olduğumuz biri var, siz de dâhil Menekşe Sığırına Yurdundaki çocukları on üç yıl önce damgalayan kişiyi arıyoruz." Nefes almak için susunca, bu hareketi bizi daha çok, önceden söyleyeceği şeye hazırlamaya yönelikmiş gibi geldi. "O gece yurttaki otuz çocuğu damgaladı, şimdi yeniden ortaya çıkarak damgaladığı tüm Yarasaları bulup öldürüyor." Sanırım burada bahsettiği şu Yarasalar biz oluyorduk. *Bir dakika, öldürüyor mu dedi?*

Ben son söylediği şeyi idrak etmeye çalışırken o hâlâ konuşuyordu. "Bizimle işbirliği yapmak zorundasınız, tabii yaşamak istiyorsanız." Masadaki arkadaşlarını gösterdi. "Her biri, işinde uzman özel birim çalışanlarıdır. Onların dediklerini yaparsanız sürece güvende olursunuz." Şimdi ise oturan arkadaşlarına bakıp bizleri gösterdi. "Eğiteceğiniz çocukları seçin. Unutmayın, seçeceğiniz çaylakları siz sorumlusunuz." Burada neler olduğunu anlamıyordum, kimsezin de anlatmaya niyetli yok gibiydi.

Masadakiler kurbanlık koyun gibi bizi incelerken dosyadan başını hiç kaldırmayan o adamın sesini duydum: "Gözlüklü kuzi ben eğiteceğim."

Burada gözlük takan tek kişi bendim.

5. BÖLÜM

Sadece bakuyordum. Beni buraya zorla getiren ve açıklama adı altında kafamı iyice karıştırmayı başaran insanlara bakmakla yetiniyordum. Soracağım milyonlarca soru vardı ama hiçbirine cevap vermeyeceklerine emindim. Bazı parçaklardan yola çıkarak kendi bulduğum cevaplar ise kan dondurucuydu. Buradaki adı kişi benimle aynı yurtta kalan çocuklardı fakat hiçbirini tanımıyordum çünkü yedi yaşında oradan kaçmıştım. Bana olan merak dolu bakışlarına bakılırsa onlar da beni hatırlamıyordu. Eğer nersi olsaydı Kuzey, bana Yanık yerine Sedef derdi. O yurtta çok fazla çocuk vardı, hepimizin kendi yaraları olduğu için diğer çocukların hepsini tanıyamayacak kadar kendi dedimize düşmüştük. O yüzden birbirimizi hatırlamıyor olmamız normaldi. Şimdi bu adamlar bizi kaçırmış ve hepimizi dangalayan öcünün yıllar sonra yeniden ortaya çıktığını söylüyorlardı. Evet, o. zihnimde gece rüyamda gördüğüm karabasanların en kötüsü olan bir öcü olarak yer almıştı. Çocuk aklıyla ona verecek daha yaratıcı bir isim bulamamışım, kafamda şekillenendemin en korkunç öcüydü.

Dangabedeği çocukları bulup öldürdüğünü söylemiş karşıdaki yaşlı adam. Peki, bunu yapmasının amacı neydi? Sonuçta o zamanlar hepimiz çocukluk, tanımadığımız bir adama kırdırarak bir şey yaptığımızı sanıyordum. O halde onun pe-

şimire dişmesinin sebebi ne olabilirdi? Sebepsiz yere birinin kan döküleceğini düşünmek bile istemiyordum. Onun yüzü silinmişti zihnimden, yani yeniden görsem bile onu tanıyacağımı sanmıyordum. Yedi yaşındaysanız her şeyi unutmak daha kolay oluyordu fakat bazı şeyleri hatırlıyordum. Müdire anıte ile olan konuşmalarını asla unuracağımı sanmıyorum. Özellikle o gece müdire anne, hayatım ile ilgili gerçekleri söylerken uyuduğumu düşünmüştü ama duyduklarımı aradan geçen yıllar bile bana unutturamamıştı.

"Orurum." Bana bahçede gevize diyen adamın sesiyle düşüncelerimden ayrılarak diğerleri gibi masadaki boş yerlerden birine oturdum. Sol tarafında Kuzey'in, sağında ise Efe'nin oturuyor olması, kolun her an değecekmiş gibi beni getiriyordu. Efe'in bana dokunmasının garip bir şekilde rahatsız etmemesi de beni düşündürüyordu.

"Daha detaylı bir açıklama bekliyorum." Kuzey'in sözleriyle yaşlı adamın yanında oturan sarışın kadın iç çekerek başını sallamıştı. Kedi gözü gibi açık mavi gözleri vardı. *Neyse ki benim göz rengim onunki kadar açık bir mavi değil.*

Kadın tam konuşacaktı ki hızla araya girdim: "Sakıncası yoksa önce kim olduğunuzu söyler misiniz? Çünkü şu anda benim için o damızcı öcü ile aynı derecede korkutucusunuz." Aceleyle konuşunca neyse ki kimse itiraz etmedi.

Şu adam neden kafasını o deryadan kaldırmıyor?

Crubun sözcüsü olduğunu düşündüğüm kadın gözlüğünü çıkarıp masaya bırakta, gözlüğü masaya koyma şekli bile fazla özentiydi. "Bizler size tam olarak açıklanamayacağımız özel bir teşkilatın üyeleriyiz. Şu anda bağlı olduğumuz birlikten aldığımız emirler doğrultusunda hareket ediyoruz. Bizim işimiz ülkeyi ilgilendiren ulusal suçlara müdahale etmek, polislerin ulaşamadığı bir sorun olursa olayı bizler devralırız. Her

yardeyiz ama göbünmeyiz, hayaller gibiyiz." Bu da onları gizemli kıldığı kadar önünde saygı duruşuna geçeceğimiz önemli kişiler yapıyor olmalıydı.

"Yarasaların davası, on üç yıl önce Menekşe Çocuk Yurdu'nda çalışan bir hemşirenin ihbarı ile açıldı. Polislerin soruşturmasında kayda değer bir şey bulunamadığı için dava askıya alındı ancak üç yıl önce, yirmi yaşında ölü bulunan Nilgün İlhan adlı kızın kolunda yarasa mührü vardı. Nilgün'ün ölümüyle başlayan cinayetlerin devamının gelmesi ve ölenlerin hepsinin kolunda yarasa damgası olması davanın yeniden açılmasını sağladı. Üç yılda otuz Yarasa'dan dokuzu ölünce devreye biz girdik, kalan Yarasaları ona kurban etmek istemiyoruz." Kadın sustuğunda bir seri katilin ortalıkta gezindiği fikri, özellikle de hedeflerinin içinde benim de olduğumu bilmek çok daha fazla korkutmama sebep olmuştu. O gece onu son görüşüm olsun diye yurttan kaçmıştım, şimdi ise en büyük korkutmanın bir anda ortaya çıkarak bizim için geldiğini öğrenmek nasıl bir duygu, anlatamam. Sanki her an ölecektim gibi Azizil'in soğuk nefesini ensemden hissetmeye başlamıştım.

"İyi ama..." diyerek karşı çıktım. "Otuz kişiden dokuzu öldü ve yedisi burada, peki geriye kalan on dördü nerede?" Güzel bir yerden konuya girmiştim çünkü bunu çok merak ediyordum.

"Ayrıca..." İşaret parmağımı havaya kaldırdım. "Ajan olduğunuzu nasıl böyle rahat söylüyorsunuz? Hani filmlerdeki şu malum replik geliyor aklınıza, 'Kim olduğumu söylersem seni öldürmek zorunda kalırım.' Yani şimdi siz, hepimizi öldürecek misiniz?" Sustuğumda her biri sırt arkasına bana bakıyordu ama doğru düzgün bir cevap almadığım sürece susmam mümkün değildi.

Sarışın kadın bana ters ters bakmaya başladı, tam konuşacakmış ki benim parmağımı yine havaya kalktı. "Bir de herkes kısaca

kendini tanıtabilir mi? İçimden düşünürken size farklı lakaplar takıyorum. Bay Yeşil Gözlü, Bayan Kırmızı Dudak ya da şu Dosyadan Kafasını Kaldırmayan Adam, Beyaz Saçlı Yaşlı gibi isimler buluyorum size." Kendimle münakaşa etmek gerçekten çok zor. "Ha bir de şu çocukların da isimlerini istiyorum, evet, tüm bu sorularına cevap gelirse sevinirim." Fazla konuşmaktan boğazım kurumuştu ama bunlar hâlâ bana bakmaktan başka bir şey yapmıyordu. *Bunlarda önemli bir şeyden bahsediyordum, kendi içimde onları isimlendirmenin ne kadar zahmetli bir şey olduğundan kimsemin haberi yok.*

"Dakikada kaç kelime kullanıyor bu kız?" Bahçedeki hasta kadının merak ettiği tek şey bu muydu?

Hâlâ başı önündeki dosyada olan kişinin dudaklarının kıvrıldığını gördüm. "Oruz saniyede seksen dokuz kelime." Bu sefer şok olma sırası bendeydi. *Ne yani, hepsini saymış mıydı? Ne biçim bir hasta bu!*

"Son bir soru!" Hepsi beni öldürecekmiş gibi bakarken Kuzey, gülererek başını başka tarafa çevirdi. "Şu hesap makinesi gibi olan ağabey, acaba o dosyadan kafasını kaldıracak mı?" Başını o kadar hızlı bir şekilde kaldırıp bana baktı ki afalladığım için tek kelime edemedim.

Keşke hiç bakmasaydı.

Bir konuda onu kadumuşum gibi bakan soğuk gözleri benimle buluşunca bu uzaklıktan göz rengini çözemiyordum ama sanırım kahverengiydi. Kenarları ele tonlarındaydı ama göz bebeğinin içi kahverenginin en koyu tonuydu ve erkitleyiciydi. Gözlelerini çevreleyen uzun kıspikleri gözlerini sarıyor, ortaya muazzam ve bakılan bir görünümlü sunuyordu. Düğün burnu bir ajana göre hiç darbe almamış gibiydi, çukuk elmacık kemikleri sert yüz hatlarını gözler önüne sererken, yeni tıraş olmuş yüzünde sakaldan eser yoktu. Bu balıyla ona bir bakan, bir daha

bakıyordu, bundan emindim. Kahverengi gür saçları kulaklarının hizasında kesildiği için tutamları yüzüne dökülerek ona karşı istenç dışı bir hayranlik beslememi sağlıyordu. Bakıkça daha fazla bakıyor, bir kusur arıyordum ama ifadesiz bakan gözleri dışında bir kusur bulmak imkânsız gibi bir şeydi. Göz temasını bir türlü koparamıyordum, sanki bir çeşit hipnozun etkisi altına girmişim gibi gözlerimi ondan çekemiyordum. İyice garip yanı gözlerini çekmeyen sadece ben değildim. Onu izlediğim sırada gözleri sorgulayıcı bir şekilde bana bakınca nefesim kesiliyordu.

Bir çeşit büyü mü yapıyor bana?

Bakışlarını üzerimden çekemedim hemen önce sorduğum soruya cevap verdi: "Belki de bu dosya, buradaki herkesten daha çok ilgini çekiyordur." Tek kaşını kaldırdıca söyledikleri ile hafif öksürerek kendine çekildüzen verdim. Acaba çıkartmadan bana laf mı sokmuştu? Eğer bunu yaptıysa söyleyebilirim ki hayatının hatasını yapmıştı.

"Olabilir." Başımı hafifçe eğerek onu daha iyi görmeye çalıştım. "Fakat biri bana vurarak beni kaçırdı ve bunu yapan kişinin siz olup olmadığını öğrenmek hakkım." Beni seçen oydu, hana vuran da büyük ihtimalle aynı kişiydi.

"Şana vurmadım, sadece küçük bir doz elektroyok verdim." Gözleri, bir süre sadece beni izledi. "Belki biraz da benim sana soru sormam gerekir, örneğin seni bulduğum yer hakkında..." Güldü ama bu gerçek bir gülümseme değildi. "Sen ne dersin?" Ellerini masaya koyduğunda yargılayıcı bakışları beni rahatsız ediyordu. Her şeyi yanlış anlaması benim suçum değildi. O bana engel olmasaydı bile ben zaten geri dönmenin kararını orada vermiştim. Ancak herkesin içinde beni fuhuş yapan bir evin bahçesinde bulduğunu söylerse ayrı yargılayıcı bakışları diğerlerinde de görebilirdim.

"Bu, beni ilgilendiren bir durum." Onun bu sakin hali beni rahatsız ediyordu. Anlıyıp dindirmeden beni yargılamaya hakkı yoktu.

"Hakkısın." Gözleri küçümseyerek yüzümden boynuma geçti ve oradan da bedenimi süzdü fakat bakışları herhangi bir istek ya da arzudan çok küstahça ve alay doluydu. "Bu seni ilgilendiren bir olay, seçimlerine saygı duymalı mıyım?" Gizliden bana fahişe olduğumu ima etmesiyle sertçe yutkuandım. Sarıca boğazuma kızgın iğneler saplanmışımış gibi konuşmaya çalışınca canım yanıyor, nefessiz kalıyordum.

Bu ağır almıştı, hem de çok ağır.

"Haddinizi aşmadığınız sürece evet. Peki, siz beni yargılayacak konumda mısınız?" Ne yaptığım sadece beni ilgilendirirdi, onun bana hesap sormaya hakkı yoktu. Bana cevap vermeye lüzum görmüdü, boş bakışları zaten benim hakkımda ne düşündüğünü anlatıyordu.

Basir ve nezir.

"Yankı?" Biri kolumu çimdiklediğinde içinde bulunduğum koranbiletan çıkarak başımı çevirince Efe'yi gördüm. "İyi misin?" *İyi olacağım, hep iyi olmadığım bir yolunu bulmuşumdur.*

"Evet." Sarıca kadın derin bir nefes aldı. "Sarıca'nın önce arkadaşınızın sorularına cevap versen iyi olacak." Bir süre sustu. "Aklında kaldığı kadarıyla..." Masada yükselen kırkırı seslerine sadece homurdanarak karşılık verdim.

*İlk olarak bizi görmez bir sorun teşkil etmiyor, size verdiğimiz bilgiler bizim için bir sorun oluşturacak kadar gizli değil. Diğer soruya gelecek olursak, ıptık sizin gibi hayatta kalan diğer Yaralılarla bağlanıya geçtik. Hiçbiri bizimle işbirliği yapmayı kabul etmediği için bu konuda yapacağımız bir şey yok. Bazılarını bile inanmadı, bazıları koruyucu ailesinin gücüne güvenerek

kendilerini koruyacağını inanıyor ve bazıları ise koruma emni çıkaracağını söyledi. Siz otuz kişilik grupta şu anda bağlantı kurduğumuz son ekipsiniz. Eğer bizimle çalışmayı kabul ederseniz, arkadaşlarımız aranızdan eğitecekleri çaylakları seçecek." Gözleri sırasıyla heptimizin üzerinde gezindi. "Şimdi kimler kabul ediyorsa lütfen elini kaldırsın; unutmayın, bu sizin için en güvenli olan yol. Kabul edenler isimlerini söylerse diğer Yarasalar onu daha iyi tanıyabilir." Ne yapı, tüm damgalı çocukların gruplar halinde buraya getirerek onlara işbirliği yapmayı mı teklif etmişlerdi?

Oturan çocuklara baktığımda hepsi sessizliğe gömülmüştü, eminim ki şu anda bu anlaşmanın onlara getirisini ve kötü yönlerini düşünüyorlardı. En sonunda karşında oturan bir kız elini sulca kaldırıncaya, gözlerini kısarak onu incelemeye başladı. Kocaman yeşil gözleri vardı, göz bebeğinin içi kahverengi ve bal rengi karışımıydı. Hafif tombul olan yüzü onu çocuk gibi gösteriyordu, kalp şeklinde dolgun dudakları vardı. Kessane rengi saçlarını özensiz bir ögeyle omzuna atan kızın üzerindeki ünlü, beyaz bluz ve boynundaki inci kolyesiyle uyumlu küpeleri hem şık hem de zengin alle kızı imajı çiziyordu. "Naz Seçkin." Yumuşak bir sesle konuşmuştu ama içimden bir ses görüldüğü kadar dimli olmadığını söylüyordu. "Ben kabul ediyorum." Burada bize açıklama yapan tek kişi, yani şansın kadın rebessüm etü. "Benim çaylağım olacaksınız, Naz." Bu seçimlerin şu anda yapıldığına inanmıyordum, daha bizi buraya getirmeden, her biri kendi çaylağını seçmiş gibiydi.

"Şu eğitim ne kadar sürecek? Ya da bu sürede evlerimizde olmayacak mıyız?" Kadın başını olumsuz anlamda salladı. "Eğitiminin ne kadar süreceği sana bağlı fakat ailen ile görüşeceğiz. Onları ikna edeceğimize eminim. Zor olduğunu biliyorum. Naz ama bizim hicmayemiz altında güvende olacaksınız. Üstelik bu sürede boş oturmak yerine hepimize savunma dersleri ve-

recak sizi eğiteceğin, böylece biz yanınızda olmadığımızda bile ona karşı kendimizi savunacak güçte olacaksınız. Amacımız burada size işkence etmek değil. Amacımız bir yandan onun izini sürerken diğer yandan kendinizi ondan koruyacak her türlü savunmayı öğretmek." Duyduktan Naz'ın moralini bozmuştu. "Yani bir süre alışveriş yapamayacak mıyım?" Gerçekten bu kezim şu anda tek düşündüğü şey bu muydu?

"Kızın en büyük sorunu para desenize. Millet neyle uğraşiyor, o ise alışveriş deyip duruyor." Naz, Kuzey'in gülererek söyledüklerine kaşlarını çatı ve kibirli bir edayla onu küçümsedi, "Param varsa harcamam ucube, bana fakir edebiyatı yapma." Kuzey hiç etuklenmemiş gibi kaşlarını kaldırarak alay dolu bakışlarla ona rakulınca bu, karşısındaki kız daha fazla kızdırmıştı.

"Edebiyatın ne olduğunu bilsen *eyvallah* diyeceğimi ama senin bildiğin tek edebiyat, kıyafet ve aksesuarların arasındaki uyumdur." Kendimi tutamayıp gülmem, Naz'ın bana düşmanca bakmasına neden oluyordu. Ama hayır, ben onu umursamadım.

"En azından konuşmaya değmeyecek kişileri görünce anlıyorum. Şu işe bak ki onlardan biri karşında duruyor." Kuzey'e bakarak söylediklerinin ardından yanında oturan senzeri gülererek bana döndü. "Şana söylüyor, Kedicik çünkü bu kızın karşısında sen oturuyorsun." Hiç üstüne almadan parayı bana attı ve şimdiki ikisine de ödümçül bakışlar atan bendim.

"Birincisi o kız bana değil sana söyledi, ikincisi banyo bile daha *Andicik* dersen çok feda olur!" Bağışladığımda kulaklarını tutarak bir küfür savurması uzunu sürmedi. "Tamam, Yavru! Oldu ostu?" Gülererek başımı salladım, bu daha iyiydi.

Bana bakarak yitilmiş buuşutun Naz kusat gibi bir hareket yapınca onun da benden hoşlanmadığını anladım. "Hayatında bu kız gibi geveze, sinir bozucu ve aptal birini görmedim." Bu

kız aklınca bana hakaret mi ediyordu? Yalnız benim hakaretim onunkini döverdi, haberi yok.

"Sinir bozucu birini görmek istiyorsan gidip aynaya bak!" Meydan okuyan bakışlarını onu bulurken çok sakındım. "Aptallık konusuna gelince, seni ve şu çocukları alsalar, masanın ucunda oturan bu kibisli insanlarla çarpalsın, hepimizin toplumundan ortaya bir ben çıkaramazsınız. O kadar zekiyimdir, süslü cüce!" *Övünmek gibi olmasın ama üstüne laf cambazı tanımam.*

Ve evet, buyu beneden kusaydı.

Naz öfkeden renkten renge giemişti. Kuzey gülünce Naz'ın kızgın bakışları onu buldu ve eğilip topuklu ayakkabısını çıkararak Kuzey'in kafasına fırlattı. "Sen kapat çeneni arık!" Az önceki o sevimli kız rolünden çabuk çıkmıştı ve evet, görüldüğü kadar demle biri olmadığını tahmin etmiştim.

Kafasını tutan Kuzey, eğilip yere düşen kırmızı topuklu ayakkabıyı masaya koyarak ona doğru itti. "Kedilik, kalk ve benim yerime şu çirkef yaratığın ağzına bir tane geçir. Beni bilisin, kadınlara el kaldırtman." *Hiç bilmez miyim?* Bunu göğsüme bir yumruk atarak öğrenmemi sağlamıştı, hayvan.

"Hizmetçili mi var senin, kalk kendin yap?"

"Riz daha kulacağım dibinde bağır, o dilini keserim?"

"Bağırma o zaman!"

"Bak, hâlâ bağırıyor!"

"Herkes sussun artık!" Duyduğumuz yaşlı adamın sesiyle kavga emeyi bırakarak ona döndük. "Başka kimler kabul ediyor?" Kuzey ve benimi dışımızda hepsi el kaldırmıştı.

Beni bahçede bulan kurtulmuş adam, masadaki dosyalardan birini alarak esmer kaza döndü. "Ben Ecrin Yakamoz'u seçiyor-

rum.* Eoan denilen kuzın Türk olduğundan şüphe duymuştum. Benim gibi siyah saçları vardı ve her bir tutamını gelişi güzel toplayarak dağınık ropuz yapmıştı. Tıpkı Koreliler gibi çekik, siyah gözleri vardı. Tüm bunlar beyaz teniyle bütünleşince ona nahif bir güzellik kazıyordu. Az önce ayakta dururken İkmizan boyunun hemen hemen aynı olduğunu fark etmişim. Yeşil, sarılaşmış, bir omzunu açıkta bırakarak beyaz tenini gösteriyordu. Giydiklerinin benimkilerden daha pahalı olduğunu sanmıyordum çünkü tişörtü en az benimki kadar çok kullanılmış ve yıpranmıştı. Bizden saklanmış gibi sürekli yanakların içini hava ile şişiriyor, bu ıskencecin biemesini bekliyordu. Kaz gerçekten bir Türk'e benzemiyordu, gerek çekik gözleri gerekse tipi Türk olmaktan çok uzaktı. Sanki Kore'den buraya gelen bir turistti, adı dışında bizimle alakası yoktu.

"Yiğit Demir, benim eğiteceğim kişi." Saçlarını sıfıra vurmuş siyahı bir adamın sözleriyle Yiğit, onu eğitmeni olarak kabul ettiğini göstermek için başını salladı. Sarımsı ve mavi gözetleri falezıyla küstah bakan biriydi. Bakulası biri olabilirdi ama bence Kuzey, ondan daha çok dikkat çekiyordu. Tabii, kimsese bir nüztü cesaret edip de bakmadığını şu ahlaksız adamı kadar dikkat çekici olmazdı ama konumuz o değildi.

O adam, en embersizle kara sücemen başında yer alıyor.

"Hakan İnanç." Kehribar gözlü bir adam eline bir dosya alacak Kuzey'in karşısında oturan çocuğu gösterdi. Bu çocuk da o plü benim gibi fakar biri olmalıydı çünkü giydikleri öyle pahalı ve yeni görünmüyordu. Bunun yanı sıra saçları neredeyse penesinin hizasına gelecek kadar uzundu. Gözleri yaramaz paniclelara gebe, kendisine eğlenecek bir şeyler arar gibi bakıyordu. Sanki bu kadar ciddi olayların adamı değildi, aşırı ciddiyetten boğulan biri izlenimi veriyordu. Çocuğun ete gözlerinin hafif kızarması ve göz alifatındaki morluk, onun bir bağımlı olduğunu gösteriyordu. Bu gibi şeyleri anlayacak kadar pislikle haşır

neşir olmuşluğum vardı ama herhangi birisi ne kullanmışım ne de hayatımda bulundurmışım.

"Bence siz bırakın, o öcü kıldık damgacı şunu öklürsün. Böylece dünya bir pislikten kurtulur." Yine gevezeliğim olmuştu ama uyuşturucu kullanan biri zaten bir nevi blümle busun buruna olduğu için bu kavram ona uzak değildi.

"Diğer taraf ilgimi çekmiyor." Çapkınca göz kırparak güldü. "Ama hemen peşimden geleceksen neden olmasın? Orada ne hak yiyeceğizli izlemek zevkli olacaktır." Tam da düşündüğüm gibi hiçbir şeyi fazla kafaya takmadığı için beni, ona söylediklerine kızacak kadar ciddiye almamıştı.

Yarasından dolayı hâlâ terleyen Hayan Kırmızı Dudak, sukunıyla nefes aldı ve uzanıp bir dosya aldı. "Efe Uysal'ı seçiyorum." Bir kadın tarafından seçilmiş olmanın hakkı gururunu taşıyan Efe'yi, yanakları kızarmış bir halde eğitmeninin tebesümüne karşılık verirken buldum.

Siyah saçlarıyla çok daha güzel görünen bir kadın Kuzey'i süzerken bakışları fazla cüretkardı. Kadının badem gibi gözleri vardı ama öyle kuşkuncu bakıyordu ki bu bakışlara hiçbir erkek karşı koyamazdı; özellikle de dudaklarına şub bir gülümseme kondurduğunda. Giydiği elbiseden vücut hatları belli oluyordu ve harika bir freziği vardı. Bence buradaki tüm kadınlardan daha güzel ve dikkat çekiciydi. "Ben Kuzey'i seçiyorum." Bakışları kesinlikle tahrik ediciydi. Kirpiklerinin altından bakıyor, dikleştiği omuzları sayesinde göğüs dekoltesi dikkat çekiyordu.

Kuzey, ona bakarak sordu. "Ben el kaldırmadım." Bence kesinlikle kadının ona olan bakışlarının farkına varmıştı. Kim olsa farkına varırdı çünkü kadın, açık bir şekilde niyetini belli ediyordu.

"Abla?" Ona bakarak söylediklerim ile Kuzey, "Anlamadım?" deyince göz devirdim. "Kadın senden on yaş büyük oğlum, o

yüzden abla de ki saygınlık olmasın." Tamam, Kuzey de büyük gösteriyordu fakat insanların yaşı hakkında asla yanılmazdım. Bu çocuk ile aramızda sadece birkaç yaş vardı ama o kadının yaşı bence yirmi beşin üstündeydi.

Kadın biraz bozulurken, Kuzey gülferek omuz silkkti. "Ben yaşına bakmam, Kedicik." Naz gözlerini devirmişti. "Bu da senin ne kadar sığ biri olduğunu gösteriyor." Süslü kız lafı yapıyordu.

Kuzey onu hiç umursamadan azıca kadının tahrik edici bakışlarına karşılık vermektan çekinmedi. "Vazgeçtim, sanırım senden öğreneceğim çok şey var." Büyük bir ima taşıyan bu sözler ile ondan neden nefret ettiğimi bulmuş oldum. Pisliğin teki? Neyi öğreneceğini tahmin etmek zor değildi.

Kadın, keyfi yerine gelmiş gibi iyveli bir şekilde güldü. "Kuzey Sancak. Yirmi iki yaşında ve on yaşından beri sokaklarda. Ortaokuldan sonra okulu bırakmış fakat kendi başının çaresine bakmayı iyi biliyor. Kafes dövüşlerinde neredeyse rüm rakiplerini devletecek kadar iyi. İlginç olan ise bu tür şeyler yasak olmasına rağmen her defasında arkasında iz bırakmadan ortaldktan kaybolmayı bilmiş olması. Birçok suça karıştığını onu takip ettiğim günlerden biliyorum ancak rüm karından bir şekilde yok olması neden hiç sabıkası olmadığını gösteriyor." Ne varı, bu çocuk bokör müydü? Üstelik diğer öğretmenler sadece isimleri bizimle paylaşmıştı ancak bu kadın, Kuzey'in rüm bilgilerinin büyük bir zevkle ortaya dökmüşü. Şimdi bana attığı yumurğun şiddetinin nedeni anlaşılıyordu. Çocuk gerçekten bokör müydü, iyi mi?

Kadının söylediklerinde tek bir şeye takılmışım, o da takip kısmıydı. Eğer Kuzey'i takip etmişse bu da demek oluyor ki yanılmazdım, şu anda rüm bu seçim olayı göstermelik. Onlar çoktan bizi seçmişti, o yüzden her biri kendi çaylağını talep ediyordu. O zaman diğer Yarasalar da takip edilmişti. İşbirliğini

kabul etmediklerinde ise ajanlar peşlerini bırakmıştı. Burası büyük bir tesisi, her Yarasa için bir ajan bulduklarına emindim.

"Ne zamandır bizi takip ediyorsunuz?" Kuzey de benimle aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı. "Çok değil" Tebessüm etti kadın. "Sadece bir aydır takip ediliyoruz. Yankı'nın durumu sizden farklı olduğu için o, kendi eğitmeni tarafından iki gündür takip ediliyor." Buradaki çocuklar dışında herkes hapisteydi. Peki, beni kim takip etmişti? Şu bana gözlüklü diyen ve hakaret eden adam olabilir miydi?

"Yankı Sarmaşık." İkinci kez başını kaldırınca eğitmenimin bu olduğunu anladım, aynı zamanda takipçim de bu oluyordu.

Dişetleri onun devam etmesini beklerken, geldiğimden beri başını kaldırmadığı şeyin benim dosyam olduğunu bilmek gerince yutkunmama sebep olmuştu. "Yaş yirmi, yedi yaşında yurttan kaçmış ancak gerçek ismi Yankı değil, Sedef Sarmaşık. Kimliğini nasıl değiştirdiği bir muamma çünkü soyadı dışında orada yazan her şey sahte. On dört yaşına kadar sokaklarda yaşam, birçok suçtan gözaltı, son suçuyssa..." Soluğumu tuttuğumun farkında bile değildim. Devamını getirmeden duraksamıştı, bunu söyleyip söylememek arasında kararsız kalmış gibi başını çevirip bana baktı. Onlar belki cezaevinden yeni çıktığıma biliyordu ama buradaki çocuklar bilmiyordu. Öğrendiklerinde onların da beni yargılayacağını biliyordum, bir kez daha yargılanmak istemiyordum. Gözlerimdeki endişeyi görmüş olmalı ki, "Bu kadar," dedi. Gözlerimin içine bakarak dosyayı kapatmasıyla verdiği sesli nefes dikkatinden kaçmadı.

"Şimdi?" Yaşlı adam arkasına yaslanınca beni şaylağı seçen malum kişiden gözlerimi çekerek ihüyara döndüm. "Hepiniz eğitmenleriniz tarafından sıkı bir eğitime tabi tutulacaksınız. Burada disiplin ön planda, o yüzden odalarınıza çekildiğinizde size kurallar hazırlamak için görevli biri gelecek. Tesis ile ilgi-

li bir kuralı çiğnediğinizde bu masadaki öğretmenler tarafından cezalandırılırsınız. Ancak öğretmeninizin size koyduğu bir kuralı çiğnerseniz, ceza verme yetkisi sadece öğretmeninize aittir. Silahlar dahil birçok konuda eğitim göreceksiniz ancak öğrendiklerinizi asıl hedefimiz dışında kimsenin üzerinde uygulayamazsınız." Herkes kaderine razı gelmiş bir şekilde başını salladı, ben hafif öksürünce de tüm gözler bana döndü.

"Acaba bu eğitim dediğiniz şey..." diyerek elimle camdan dışarıya gösterdim. "Bahçedeki şu işkence aletleriyle ilgili olabilir mi?" Korkuyla sorduğum soru, adanı bilmediğim pislik öğretmeninin dudaklarının kıvrılmasına sağlamıştı. "Evet." Orada çektiğim işkenceyi bizzat kameralardan izlediği için bu onu eğlendiriyor mu?

Bu adam gerçekten beni oraya ikinci kez götüreceğini sanıyorsa, yanlışlar.

O parkur aklıma gelince arında itiraz etmekte gecikmedim. "Ben el kaldırmamışım, yani evcil bir hayvan gibi eğitilmeye katılmışım." Hemen ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdüm. Burada kalarak beni parkurda süründürmelerine izin verecek değilim.

Daha kapıya ulaşmadan yine onun buz gibi soğuk ve kibritli sesini duyduğum: "Nereye?"

"Kör müsün? Kaçıyorum!"

6. BÖLÜM

Hepsi aptaldı, evet. Bu Yarasaların hepsi süphesiz aptaldı. Burada gerçekleri benden başka kimse görmüyordu, bizi korumak için bulmamışlardı. Eğer öyle olsaydı, uzaktan da koruyabilirdi. Onlar, savunma adı altında bizi eğitecekler ve zamanı geldiğinde o canavara karşı yem olarak kullanacaklardı. Oların işi bizi korumak değildi, hepsinin aldığı emir o hasta adamı yakalamaktı. Eminim kimse onlara Yarasalardan biri bile ölmeyecek diye emir vermemişti. Bu işten pek anlamasam da buradaki ajanların, önceliği bizim hayatımıza vereceğini sanıyordum. Bence onlar için görevlerini yerine getirmek her şeyden önce geliyordu ve arada ölenler umurlarında bile olmazdı. Kendimizi savunmamızı bu yüzden istiyorlardı çünkü gönüllü avlarının bemen ölmeleri işlerine gelmezdi. Bu tesis, eğitim, ajanlar ve Yarasa umurunda değildi, ben kimseye güvenmiyordum. Tek başıma bugüne kadar bir şekilde idare etmeyi hep bildim, yine bakardım başımın çaresine. Kimsenin korunmasına ihtiyacım yoktu, bu yaşına kadar onlar olmadan hayatta kalmayı başardıysam bunu yine başarabilirdim. Ayrıca o öcüt, koskoca İstanbul'da beni nasıl bulacaktı ki? Düzenli kaldığım bir yer ve adresim bile yokken beni bulması o kadar basit bir şey değildi. Burada eğitimlerde işkence çekerek silinmek yerine dışarıda olup kendime kuş gelmeden önce bir iş bularak kuş sokaklarda geürmemek için birikim yapmalıydım.

Şimdi ne mi yapıyorum? Tabii ki buradan kaçmanın yolunu arıyorum. Ancak hiç görünmeden tesisin her yerini dolaşmaya razı olan bir türlü başka kapısını bulamadım. Allah aşkına, bu insanlar içeriye nasıl giriyor? Buranın bir kapısı yok ki! Evet, bu lanet duvarları boydan boya gezinmem yarım günümü almıştı ve benim iki katım yüksekliğindeki duvarlarda bırakan kapıyı, küçük bir delik bile yoktu! Başladığımı yete geri döndüğümü görmek, beni neredeyse sınırdan ağlatacak kıvama getirmişti. Allah'ım, bu nasıl bir yarıcı böyle? Kapısı olmayan bu lanet labirente yukarıdan paraşütle mi fırlatılır bizi? Başımı kaldırarak gökyüzüne baktığımda sınırdan güldüm. "O buzdaki adam, kesin beni bir uçaktan buraya fırlatmıştır."

Neredeyse iki gündür buradaydım ve hem susamış hem de çok acıkmıştım. Sabah o toplama odasından çıktığımdan beri bu duvarları inceliyordum, çoktan öğlen olmuştu. Üstelik içeriye gitmeye çalıştığımda kapılar benim için açılmamıştı. Hem kapıların hem de bu sıcakta kapının önüne koyulmuştu. O eğilen otacak adamın işiydi bu, altınca beni dışarıda bırakarak direncimi kurtacağına sanıyordu. "Ee, bir çıkış yolu buldun mu?" Arkamdaki sesin kimin ağızından geldiğini de yazık ki iyi biliyordum.

Yavaşça arkama dönünce bağımlı çocuğu üzerini değiştirmiş vaziyette buldum. Ondan çok, elindeki sandviç ve vişne suyu dibkatesini çekiyordu. Ben vişne suyunu çok severim ve bu bağımlı, tam da karşımda vişne suyu içip karnını doyuruyordu. "Acıkıyım." Gözlerimi elindeki şeylerden ayıramıyordum.

Sandviçinden tam bir parak alacaktı ki söylediklerimde başını usulca kaldırdı. "Yemek mi istiyorsun?" Gözleri bilmiş bir şekilde beni buldu. "Önce bir düşünmeden gerekiyor." Hakan'ın ağızından çıkan sözleri bile bile söyledikleri ile derin bir nefes aldım. Sanki vese hen alacakım onun usındığı şeyi. Kimi kandırıyorum ki? Aludun tıbbi, sokaklarda daha beterini çöplerden toplamışken tiksime duyduğundan yoksundum.

"Yemek istesem bu görevi kabul ederim, bağımlı çocuk, şimdi defol buradan." Sanırım yemek için ona yalvaracağını düşünüyordum ki onu hayal kırıklığına uğratmışım. O kadar da ağlamadım hepüz... Yani şimdilik.

Gözlerimin önünde elindeki şeyleri büyük bir zevkle yedikten sonra çöplerini yere atmasıyla kaşlarını çattım. Duvarın dibinde duran çöp kutusunu görmemiş olamazdı. "Fazla sıkıcısın." Yüzünü buruşturduğunda sadece düz bir şekilde ona bakmak ile yetindim. Ne yapmamı bekliyordu, onu eğlendirmek için tek ayak üstünde zıplamamı mı?

"Belki de bağımlı insanlarla muhatap olmak istemediğimdedir." Alay ederek güldüm. "Söylesene bağımlı çocuk, o zebri çocuklara da satıyor musun?" Orada komik bir şey yoktu ama onu kızdırmak için güldüm. "Kim bilir, bugün dek kaç çocuğun kanına girdin ve hâlâ serbestsin." Damazna hasmış olmalıydım ki kaşlarını çattı. "Kapat çeneni!" Ah, bu onu kızdıyor muydu?

"Neden, süzletimde bir yalan mı var? Senin gibiler gerçekten yaşamayı hak etmiyor." Daha konuşmayı yeni bitirmiştim ki gözleri kararan çocuk çenesi seğirirken, "Seni uyardım!" dedi. Dişlerinin arasından uslayıp aramızdaki mesafeyi kapınca, daha ben ne olduğunu anlamadan aniden kolumu tuttu. Çoşuk atarak kolumu çekmeye çalıştım ancak tutuşu sertleşince korkudan titremelerim yeniden ortaya çıktı. "O çenene sahip çık!" Bana bağırması zerre umurumda değildi çünkü benim şu anda daha ciddi sorunlarım vardı.

"Bırak!" Kolumu çekmeye çalışırken titremelerim yüzünden konuşmakta zorlanıyordum. "Dokunma bana!" Bağırarak kolumu ondan kurtarmaya çalışıyordum fakat o, sadece şaşkınlıkla beni izliyordu. Nöbet geçirir gibi üreyen bedenini hayreder içinde izliyor, aldığı kesik nefesleri sorguluyordu. Göz-

lerindeki şaşkınlık ifadesi geçince bana ne olduğunu anlamaya çalıştı. "Sen aklını kaçırmışsın, neler oluyor?" Lanet pislik, komuşa da kolumu bir türlü bırakmıyordu. Gözleri merakla bana bakarken bir şeyler söylüyordu ama onu duymuyordum. Söylediği tek bir kelimeye odaklanamayacak kadar şuurumu kaybetmişim. Aklımda hep aynı sahne, kulaklarımda tek bir ses...

Burada ikimizden başka kimse yok.

Başarman yersiz, kimse gelmeyecek.

Geçmişin gölgesi sinsice ortaya çıkmaya başlayınca buna direnemeyecek kadar aciz hissettim. Kolumu tutan Hakan'ın ifadesi değişmeye başlayınca, ağlayarak başımı iki yana salladım. O adamın siması karşısında belirmeye başlayınca öyle bir bağırırım ki kendi sesim yabancı geldi. "Dokunma!" Ağlayarak boğazımı yarıltırcasına haykırdığımda hızla elini çekmiş, dehşet dolu bir ifadeyle bana bakıyordu ama bu, çok kısa sürdü. Hala o adamın yüzünü görüyordum. "Hayır..." Hatırladıklarım yüzünden dizlerimin üzerine düştüm, savunmasız bir şekilde başkıklarıyla ağlayarak kollarımı kendime sandım. Bundan asla kurtulamayacaktım, beni asla bırakmayacaktı, aradan geçen zaman bile zihnimi onun kirinden arındırmaya yetmeyecekti. Ben bununla yaşamaya mahkûmdum, beni her şekilde o geceye mahkûm etmişti.

Sesler ikimizden uzuz.

"Yapma, dokunma bana!" Tırnaklarımı boynuma ve koluma geçirerek onun dokunduğu yerleri kazımaya başladım. Sesler kulaklarımda yankılanıyor, siması gözlerimin önünden gitmiyordu. O, nefes aldığı her saniye bana saldıyordu. Bunu yapmak için bir erkeğin bana dokunmasını bekliyor, sonra ise saklandığı yerden çıkarak beni kendi karanlığıyla kirliliyordu. O, benim bu hayata dair her şeyden nefret etme sebebim olmamı başarmıştı.

"Ona ne yaptın?" Nefes nefese kalmışken duyduğum sesle başımı kaldırdım. Sorgulayıcı bakışları benim değil, Hakan'ın üzerindediydi. Hakan paniklemiş bir şekilde başını iki yana sallıyor, bir türlü olantarı anlayamıyordu. "Kız çıldırmış, kolunu tutunca deli gibi bağırda." Korkmuş olmalı ki rengi amsızu pislüğün, böylece önüne gelen herkese dokunmamayı öğrenmiş oldu.

Duyduklarından sonra, hâlâ adını bilmediğim sözde eğitimcinin ona söylediği tek şey içeri geç olmuştu. Yeterince korkan çocuk tek kelime etmeden koşarak buradan uzaklaştı. Beni izlemekten başka bir şey yapmayan adamın bakışları, az önce farkında olmadan boynuma ve koluma geçirdiğim tırmak izlerindediydi. Merak ediyorum, bu adamda mimik dediğimiz şeylerden var mıydı? Çünkü yüzünde sadece dudakları oynuyordu, o da gerektiğinde konuşmak için. Bunun dışında hep sakin ve uskunduydu.

Tenimde bıraktığım küçük çiziklere odaklanan yoğun bakışları beni rahatsız ettiği için kendimi toparlayıp gözyaşlarımı silerek ayağa kalktım. "Çiirmek istiyorum." Burada çok fazla erkek vardı, az önce olan şeyi tekrar yaşamak istemiyordum.

"Nereye?" Bu duygusuz gaddar, gidecek bir yerim olmadığı için aklımda bana bir çeşit gönderme mi yapıyordu?

Saçlarımı yüzümden çekerek derin bir nefes alıp yeniden ona baktım. Hâlâ az önce olanların etkisindeydim ve ne yazık ki bu hep böyle olacaktı. "Sizin olmadığınız bir yerde Kaşınıldığım bir yerde kalacak kadar aptal değilim." Tamam, ben de böyle kaygısız olmak istiyordum ama adamdaki tahaddük kimse de yoktu! Tıpkı bir heykel gibi hiç kapıtlamadan öyle halınca siniflenmemek içi kendimi zor tutuyordum. Bu da bir çeşit psikolojik şiddet sayılırdı. Karşısındaki kişiyi görmezden gelmek, onu yok saymak tahrik suçlu sayılmalıydı.

"Ne zaman gideceğimi söyler misiniz?" Parmaklarının arasındaki sigaranın dumanını havaya bırakırken gözleriyle beni gösterdi. "Gimnokra serbersin." *Yemin ederim, şu partli tabliye mi yakıp suretuse jumarıngımı geçürmek üriyorum.*

Sanki ben saantlerdir keyfimdendir buradayım.

"Bakın, Bay İsmi Belli Olmayan!" Derin nefesler epliğinde sakinleşmeye çalıştım. "Çıkıp bulsam zaten şu anda gitmiş olurudum." Bir ayağımı sertçe yere vurdum. "Ama lanet yerin bir kapısı yok!" Bu partlar altında ancak bu kadar sakin olabiliyordim, daha fazlası elimden gelmiyordu.

Başımamdan hiç eğilenmemiş gibi gayet rahat bir şekilde sigarasını gözümün içine bakarak içmesi beni iyice çaldırttı. İsmarini yere atarak ayakbaşıuun ucuyla söndürdüğüünde bile ondan bir cevap bekliyordum. "Boşuna zaman kaybediyorsun." Kendiinden emin bakışlarını bana dikti. "Ne kadar inatçı olursan ol, et ya da geç benim çaylağım olacaksın." Bu kadar özgüven fazla değil miydi? Sonuçta beni burada uzun süre tutmayı başarabiliirdi ama eğrimizi kabul edip etmeyeceğimizin kararı sadece bana aitti.

"Göreceğiz, ağabey!" Onun meydan okuyan bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. Adam tabminen benden on yaş büyüktü ve kendimden büyük birine saygısızlık yapmak olmazdı. *Hadi ama, ben büyüklere karşı hep saygılı olmuşumdur.*

"Göreceğiz." Gimnokra yelendiği sırada duraksayıp omuzunun üzerinden bana baktı. "Ve kız kardeşim değilsin."

"İsmimizi bulmuyorum, ayrıca yaşlılara karşı saygım sonsuz." *Külliyen yatan, varbittir bile hiç kimseye yer vermem.*

"Emisim iybedic." Gimnokra vazgeçip aramızdaki mesafeyi kapadı. Bunun üzerine anında bir adım geriye çekildim ve bu, korkumun sebebini anlayarak durmasını sağladı. "Seni

eğitmeye önce şu küstah tavandan başlayacağımıza emio olabilirsiniz. İsmimi bilmene de gerek yok, siz Yarasalar bize sadece 'efendim' diye hitap edebilirsiniz." *Niye? Köle kampına düştüm de benim mi haberim yok?* Buyurgan sözlerinden sonra kahve gözleri bilmiş bir şekilde son kez beni süzdü ve arkasını dönüp gitti. *Efendim ha? Arda!*

"Çok beklersiniz." Kendimi tutamayıp arkasından bağırdım. "Ağabey!" Özellikle "ağabey" dediğim için durdu fakat bu çok kısa sürmüştü. Çünkü bana dönmeden yeniden yoluna devam etti *kırsıptaki buzdağı.*

Ben hâlâ arkasından bakarken verdiği karardan dönmek gibi bir niyetim yoktu. "Ben de Yankı isem hiçbir güç beni senin çaylağın yapamaz."

Sarımsı oturma odamı yeniden başlayacağım.

Ertesi gün...

Tesisdeki üçüncü günüm sayılırdı ve ben aç, susuz bir halde bu duvarın dibinde ölmek üzereydim. Daha önce de günlerce aç kaldığım olmuştu fakat hiçbiri bu kadar uzun sürmemişti. Arada bir ayağa kalkarak kaslarımı hareket ettiriyordum, sonra yeniden bu devasa duvarın gölgesine uğınıyordum. Buş midetyle uvaler ihtiyacımı pek olmuyordu ancak çok fazla sıkışınca tesisin kapısını yumrukleayıp, "Sıkıştım!" diye bağırdınca gözlüklü bir adam bana kapıyı açıyordu. Tabii, o adam giriş katındaki tuvaletin kapısına kadar beni takip ediyordu, işim bitince ise yeniden buraya geliyordum. Duvarlarda bile kamera olduğu için hepsinin beni izlediğini biliyordum, o Kuzey pislüğü bile bir kere gelip halimi hatırlımı sormamıştı. Ne bekliyordum ki? Zaten kimseye güvenmiyordum ve yardımlarını istemiyordum. Yine de açlık hissini bir türlü üzerimden atamıyordum. İyice birkün düşen bedenim daha fazla dayanacak gibi değildi. Su ihtiyacımı gidermem için o kalpsiz Buzdağı bana düzenli olarak su gönderiyor-

du. lakin inadum kendün diye bir lakma yemek vermelerine izin vermiyordun. Her ne yapmaya çalışıyorsa işe yarıyordu çünkü daha fazla dayanacak gücüm kalmamıştı.

Sarırm daha fazla dayanamayacağımı.

Açlıktan gözlerimi zor açıyordum, sırtımı dayadığım duvardan ayırmaya mecalim yoktu. Halsizlik beni öyle zarmıştı ki şu anda bir parça ekmek için ölebilirdim. "Adam benden inatçı çıktı, iyi mi?" Dudaklarımı bile oynatmaya dermanım yoktu, daha fazla konuşup son gücümü de tüketmesem iyi olacaktı.

Tatmam, pes ettim ama bunu ona söyleyemiyordum çünkü burada ölüyoram!

Adam seslerini duyunca karanlıklara küçük bir ışık görmüş gibi oruçduğum yerden başımı bir umut kaldırdım. En son düşünce şu içüğim için dudaklarımı susuzluktan kurumuş, midem açlıktan kazanmıştı. Buna yaklaşan bir çift ayak görüyordum ama başımı yukarı kaldıramadığım için gelenin kim olduğunu anlayamıyordum. Ziyaretçim tam karpında öylece durdu, bir süre sonra ise nihayet diz çöktünce onun lanet olası yakıpıklı yüzünü gördüm. Ancak benim için karakteri artık beş para etmezdi. "Hâlâ aynı fikirde misin?" Gözleri kibirle ışıldayan adamdan daha fazla ne kadar nefret edebiliyordum, merak ediyordum çünkü o köşçahlık akan yüzüne bakınca nefretim büyüyordu.

"Al-Allah belanızı versin..." diyerek kuruyan dudaklarımı zar zar oynattım.

Tek kapı usulca yukarı kaldırdı. "Versin, ne?" Hangi günahın cezası olarak karpımız çıkışını sorguluyordum.

"Allah belanızı versin, efendim!" Bağıarak yeniği kabul ettiğinde dudaklarının kenarı yavaşça kıvrıldı. Tabii, bana karşı zafet kazandı ya bunu gözümde sokmamazı garip olardı.

"İlk gün olduğu için bu saygusallığını görmezden geleceğim ancak yarın öğütümün başladığında aynı durum söz konusu ol-

mayacak." Bu adamdan korkmaya başladığım sıralarda gözlerimi daha fazla açık tutamamış ve sonunda bilincimi kaybetmiştim. Sonuna kadar direndiğim için kendimi tebrik ediyor, kazanan arkadaşına da hakkı olan tüm küfürleri ininayla reslim ediyordum.

Bildiğin, beni süründürecekti bu akül hastası!

"Yankı Hanım?" Birinin adımı seslenmesiyle üzerimdeki şeyi kafama kadar çektim. *Yankı Hanım, zamanında hazırlanmazsanız benim de başım belaya girecek." Aynı sesin baba yalvarmasıyla luç istemesem de otluyarak üzerimdeki örtüyü kaldırdım ve yatağın içine oturdum. "Ne va.." Kendimi tamamen farklı bir yerde bulunca şaşkınlıktan devamını getiremedim. "Neredeyim ben?" Bahçede olmadığım çok açıktı.

Yürüştük yastıklarla dolu yuvarlak yataktan atlayarak bulunduğu yere yabancı gözlerle bakıyordum. "Odanızdasınız." Sesin sahibini umursamadan ağzım açık bir şekilde odanın dediği yere baktım. *Burası benim odam mı?*

Kesintilikle bir oda olamayacak kadar büyüktü, saray bile denebilirdi ama oda denemezdi, hayır. Uyandıgımda kendimi üzerinde bulduğum kuş tüyü yatak, normal olmayacak kadar kocamandı ya da normaldi büyü ama benim gibi bir görgüsüz bunu ilk kez görüyordu. Hadi ama, yatağa benim gibi üç kişi daha rahatlıkla sığardı. Bir duvarı tamamen kaplayan ahşap bir dolap vardı, açık kapağından içinin kuyaselerle dolu olduğunu görebiliyordum. Giysi dolabı ne kadar büyükse onun aksine kiraplık da bir o kadar küçüktü. Hiçbirini okumadığıma eminim, çünkü bugüne kadar sadece iki kitap okumuşum. Onlar da yatak olduğu için çoğu sayfaları eksikti. Zaten hikâye kitabı olduklarından pek dikkatimi çekmemişti. Yerdeki büyük, açık kahve tonlarındaki halı bile benim gibi biri için çok fazlaydı.

Kendimi küçümsemeyi bırakmalıyım ama ilk kez böyle bir lüksün içinde gözlerinizi açınca kendimi bu odaya yakıştıramadım. Odanın bir köşesi dinlenme amaçlı düzenlenmişti. Küçük, gri bir koltuk ve yuvarlak, ahşap masanın etrafında iki sandalye vardı, odanın sol tarafındaysa uzun kütükten yapılmış bir masa bulunuyordu. Evet, masa gerçekten bir ağacın gövdesinin yukarıdan aşağıya doğru ikiye bölünmüş hali gibiydi. Masanın bir tarafında odanın sahibinin oturacağı ahşaptan bir sandalye, karşısında ise ziyaretçilerinin oturacağı üç sandalye daha vardı fakat bunlar, diğer sandalyeye göre biraz daha küçüktü. Lakin beni en çok etkileyen odanın manzarasıydı çünkü duvar olması gereken yer tamamen siyah çerçeveli camlardan oluşuyordu ve perde yoktu. Odanın bir duvarının tamamen cam olduğunu düşünün, dışardaki ağaçların manzarası müthişti. Sanırım odam giriş katındaydı çünkü camdan geçebilsem ayaklarıma yerle bulupardım. Üstelik dışarı, daha çok dekorasyon amaçlı yapılmış boranük bir bahçe gibiydi.

"Burası fevkalade." Sözükeler benden bağımsız düktülürken daha önce böyle bir yerde gözlerinizi hiç açmadığımı için hâlâ şaşkındım.

"Beğenmenize sevindim. Diğer Yaralaların odaları ikinci katta, onların odası daha küçük. Perdeler yok çünkü bu camlar içeriyi göstermiyor. Yalnız bu gördüğünüz bahçe sadece süs amaçlı olduğu için diğer bahçelere çıkmıyor, sadece güzel bir görüntü sunarak hava almak amaçlı düzenlendi. Burası, eğitimcinizin göreve başladığı ilk yıllarda kullandığı oda olduğu için size verildi. Bu yüzden Yaralalar ile aynı katta kalmıyorsunuz. Üç güne yakın bahçede bir dareniz gösterdiğiniz için eğitimciniz, eğer inadırsız varsayarsa bu bahçeyi kullanabileceğinizi söyledi." Kadının son söyledikleri ile kaşlarımı çatarak örne döndüm. Bunlar resmen benimle dalga geçiyordu. Oturma eylemi yapmak istediğimde elimin altında bulunsun diye bana bahçeli bir oda vermesinin başka bir açıklaması olamazdı.

İnadını tutsa ne olacaktı ki! Adam, benden daha inatçıydı!

Gözlerimi kısarak karklı yaşlardaki kadına bakımda sonunda odayı incelemeyi bırakıp ona dönmemin memnuniyetini yaşıyordu. Pantolonu siyah bir takım elbise giymişti, siyah saçlarını öyle sıkı bir topuz yapmıştı ki yüzü gerilmişti. Elinde tuttuğu büyük dosya ile hana bakıyordu. "Sen kimsin? Ve benden ne istiyorsun?" Ayaktaydım ama her an ağıktan yeniden bayılabiliydim.

"Ben, Yarasa'ya kuralları hatırlatmak için görevlendirildim, geriye sadece siz kaldınız." Derin bir nefes alarak elinde tuttuğu dosyayı gösterdi. "Şimdi size söyleyeceğim kuralları kabul ettiğinize dair bu dosyayı imzalamanız gerekiyor." Gözlerimi düzelterek yatağın üzerine oturdu çünkü yine başım dönmeye başlamıştı. Bu arada gözlemlerimle uyduğumu yeni fark etmişim. *Kimsi şahmet edip onları çıkarmamış!*

Şu iyi harımı doğduktan sonra yapaydık olmaz mı?

Ben oturmuşum ama o hâlâ kapıya yakın bir yerde ayakta duruyordu ve çok fazla zaman kaybetmiş gibi hızlıca konuşmaya başladığı için söylediklerini anlamakta güçlük çekiyordum. "Tesisde güvenliğe ve gizliliğe çok önem veririz. İçeriden herhangi bir bilgiyi dışarıya sızdırdığınız ortaya çıkarsa tesis tarafından susturulur, yani infaz edilen ilk kişi olmayacaksınız. Bunun bilincinde olarak hareketlerinize dikkat etmenizi tavsiye ederim. Burada mendiren olmadığınızdan her kata çıkarken asansörü kullanmak zorundasınız, tüm asansörler kart sistemiyle çalışıyor. Buradaki herkes gibi Yarasalar için de bilgilerinizin olduğu kartlar tahsis edildi fakat herkesin kartı mevkilerine göre tasarlanmıştır. Acemilerin kartı üçüncü kata kadar sadece asansörleri ve diğer kapıları açabilir. Aynı durum Yarasalar için de geçerlidir. Tesis on iki kattan oluşuyor, buradaki yüzerce kişinin içinde yirmiye yakın kişinin kartları en üst kata kadar tüm

kapıları açar. Eğitimcilerin içinde bu karta sahip olan sadece iki kişi var. Bunlardan biri de sizin eğitimciniz. İçinde bilgilerinizin olduğu kartı kaybederseniz odanızı, yemekhaneye ve kullanacağınız bu üç kaman herhangi birine giremediğiniz gibi, biri sizin kararınızı sisteme okurup yasak bir şey yaparsa yine siz suçlu bulunursunuz. O yüzden lütfen kararınızı yanınızdan ayırmayın ve kimsese güvenerek onu vermeyin." Söylediklerinin çoğunu kaçırdım ancak bir an önce ondan kurtulmak adına başımı salladığımda şeffaf bir paketin içindeki kartı bana uzattı.

Üzerinde fotoğrafım, ismim, doğum tarihim hatta kimlik numaram bile vardı. Kart, mavi bir ipe takılıydı. Onu kaybetmemek için boynuma taktım, bir de bunun yüzünden sorun yaşamak istemiyordum. Bu fotoğrafta şu anda giydiğim tişörtüm ve hırkam vardı. Vesikalık bir fotoğraf gibiydi ama ne zaman çekildiğini bilmiyordum. "Şimdi daha esnek kurallara geçelim." Kadının sesiyle başımı yeniden kaldırıp ona baktım. Allah aşkına, daha kaç kural vardı?

"Burada kimseyle kavga edemezsiniz, özellikle de Yarasalar ile. Aranızda sözlü tartışmalar muhtaka olacaktır ancak iş şiddete geldiğinde kavga eden ve buna seyirci kalan tüm Yarasalar cezalandırılacaktır. Her Yarasa kendi eğitimcinine itaat edecek fakat eğitimcilerle yakınlaşmanız yasak. Aradaki resmiyeti korumak için 'siz' veya 'efendim' gibi saygı bildiren sözcükler kullanmak zorundasınız. Diğerlerine de özellikle söylediğim gibi ilk kural, eğitimcinizle duygusal olarak yakınlaşmamaktır. İçin için hisler girence sizden beklendiği gibi başarılı olamazsınız." Kadın sustuğunda tüm kurallar bana uyduğu için şu ana kadar beni rahatsız eden bir şey olmamıştı, o yüzden başımı salladım. O adam ile duygusal bir ilişki yaşayacak kadar çıldırmamıştım. Karşı cinsten biriyle aşk yaşayacağımı düşüncesi bile beni ürpertiyordu.

O ablağınız adam, aşk olacağını son kişi bile değil.

"Aynı kural eğitmenler için de geçerli mi?" Bunu komik bulmuş olmalı ki güldü. "Bunu soran ilk Yarasa sizsiniz. Evet, eğitmenleriniz kişisel duygularınızı asla işlerine karıştırmayacak kadar profesyoneller." *Oha ne püfte!* Benim eğitmenim bir robotu aratmayacak kadar ruhsuzdu.

"Son olarak sabah saat 06.00'da kahvaltı için yemekhanede, 07.00'de eğitim sahasında olmalısınız. Geç kalmanızı tavsiye etmem. Yemek saatleri sabah 06.00, öğlen 12.00 ve akşam 08.00. Yemekhane bu saatlerde açılıyor ancak sadece bir saat açık kalıyor, geç kalırsanız bir öğünü kaçırmış olursunuz." Kofundaki saate baktı. "Saat şu anda 05.42, hazırlanmanız için sadece on sekiz dakikanız var. Rahatsız olmadığınız sürece odanızda yemek yemeniz yasak. Günlethic yemek yemiyoşunuz, kendinize gelmeniz için damar yolunuzdan size verdiğimiz vitaminler sayesinde şu an daha iyisiniz." İlaçlar genelde ben de işe yaramazdı ama nasıl ki yediğim yemekler kilo yapıyorsa vitaminler de işe yarıyordu işte. Tek sorun vitamin dışında diğer tüm tıbbi ilaçların etki etmemesiydi. Benim takıldığım tek nokta, sabahın köründe nasıl uyanıp vakrinde yemekhanede olacağımıdı.

Tüm bu kurallara uyacağımı sanmıyorum, bu doğama aykırı.

Kadın, elindeki dosyayı ve kalemi bana uzattı. Yemek saatini geçirmemek için dosyayı hızlıca imzaladım. Kadın, dolaba açarak birkaç kıyafeti bana uzattı. "Kıyafetlerinizi ben seçtim, bedeninize uyacağını düşünüyorum. Eğer acele ederseniz, yemekhaneye vaktinde gidebilirsiniz. Üçüncü kaza çıkışınızda ilk koridordan sola dönmünce yemekhaneyi bulursunuz." Kadının uzattığı kıyafetleri aldım, benimle işi bitmiş olmalı ki dosyayı alarak kapıya yöneldi ancak aklına bir şey gelmiş gibi duraklayıp yeniden bana döndü. "İnatçı bir karakteriniz var, Yanlı Hanım ama buradakilere zorluk çıkarmamanız için bilmeniz gereken bir şey var." Bilmediğim daha ne kalmıştı ki? Uyandığırudan beri konuşuyor ve beni bilgilendiriyordu.

"Düündüğünüz gibi beraat etmediniz." Oturduğum yerde kaskası kırıldığında zor dermesine hafını salladı. "Cezaeviniz tutanese daha iki yıl varken böyle kolayca içeriden çıkmanız imkansı. Bizim ümiz her şeyi prosedürlere uygun şekilde yerine getirmek, yargının elinde olan birini içeriden mahkememiz ve aklanmadan çıkarmak mümkün değil. Eğitimciniz gereken yerlere havuzarak içeride güvende olmadığımızı anlatan bir dilekçe verdi. Dava süreci boyunca sizi kendi gözetimi altında tutarak dışarıya çıkarmaya talep etti. Bu davanın en az can kaybıyla sonuçlanmasını istediğimiz için tüm Yarasaların kolayca ulaşacağımız yerlerde olması gerekiyordu. Bu sebeple çıkarıldınız. Tutuklu olduğunuz bizimle işbirliği yaptığınız sürece askere alınmış olsa da dava kapanınca kalan cezasızı tamamlamak için eğitimciniz tarafından bizzat cezaevine teslim edileceksiniz." Başından aşağıya kaynar sular dökmüştü, bunları duymayı beklemiyordum. Aslında özgür değil miydim? Tüm bu sürecin geçici olduğunu bilmek büyük bir hayal kırıklığı yaşamama neden oldu. Önce elimde bir şeker tutuşturmuşlardı ve beni daha tadına varmadan onu çekip almışlardı.

Omuzlarımla çökerken kendi bahsız kaderimden dolayı olan suçlayacak değildim. "Demek istediğiniz hâlâ bir mahkûm olduğum mu?" Son altı yıldır olduğu gibi.

"Ne yakın ki, evet. Diğer Yarasaların aksine sizin bu işbirliğini reddetme şansınız yok, eğer hınnı yapmaya devam ederseniz bizim için sizi dışarı çıkarmamızın bir anlamı kalmaz ve cezaevine teslim edilirsiniz. Her hafta karakola vereceğiniz imzamızın asıl sebebi sırat emnediğinizi göstermek. Fırat etmeniz veya dışarıda daha kötü olaylara karmanız sadece sizin iki yıllık cezasızı uzatmaz, aynı zamanda eğitimcinizi de zor durumda bırakır. Çünkü bu saydıklarımın yaşanmayacağı konusunda size kefil olan bizzat kendisi." Laf arasında direnmeye devam edersem cezaevine girmekle beni tehdit ederek gözdağı vermeyi de ihmal etmedikten sonra benimle olan işi bitmiş olmalıydı ki gitti.

Peki, efimenim neden bana bunları söylemedi? Eğer gerçeği bana söylseydi bu kadar çok direnmeyeceğimi biliyordu, o halde neden sustu?

Bunu ona sormayı aklımın bir köşesine yazarak banyoya girmek için ayağa kalktım. Kiyafetleri yatağın üzerine biralap odada gördüğüm diğer kapıyı açınca, banyonun ferahlığı karşısında rahatladım. Duvarlara monte edilmiş beyaz dolaplar, yani temizlenmiş gibi şüpheye parlıyordu. Fayanslar ıslık ıslık ve üzerlerinde tek bir leke veya toz yoktu. Raflardaki şampuanlar, kremler, duş jelleri ve losyonları hayranımda ilk kez görüyordum. Benim bir diş fırçam bile hiç olmamışken bu kadar şey benim için çok fazlaydı. Cam duşakabinden çok dikkarimi devasa küvet çekmişti. Bu şey içinde yüzebileceğim kadar büyüktü. Belki de jakuziydi, emin değilim. Bu konularda çok cahilim çünkü sokaklarda bir yıl banyo yapmadığım zamanlar olmuştu. Genelde yıkanmak için yaşlı bir adamın evini gişlice kullanırdım. Rafet arata anahtarı hep dışarıdaki sakının altına saklardı, ayda bir onun dışarı çıkması için evini gözetirdim. O gidince arkasından gişlice küçük gecekonduya girerek on dakika içinde yıkanıp, her şeyi eski haline getirip evden çıkardım. Kimsesi olmadığı için bugüne kadar hiç yakalanmamıştım, zaten cezaevine girdikten sonra bir daha ocalara hiç gitmemişim. Cezaevi Sokağı'nın çıkışındaydı evi, dışarı çıkınca bile o bölgeye kadar gitmek nasip olmamıştı.

O kadar suyunu kullandım, artık hastaları herhal etim, sonuçta evimden bir çöp bile çıkmadım.

Hızlı bir şekilde duş aldım, saçlarımı kurutarak taradım. Banyodan çıkışımda camların perdesiz olması beni rahatsız etse de asistan kadın içeriyi göstermediğini söylediği için biraz rahattım. Aceleyle yatağın üzerinde duran siyah, saşe iç çamaşırı paketini açarak giydim. Kadın göğüs ölçülerimi bile doğru tahmin etmişti. Siyah bir taze ve kalçalarının altında bi-

ten beyaz bir tişört giydikten sonra duvardaki dijital saate baktım. Yemek için sadece beş dakikam kalmıştı.

Eğer kapım da aç kalırsam bu sefer kesin ölürüm.

Aceleyle odamdan çıkarak kapıyı çekişimde aromatik olarak kendiliğinden kilitlemişti. Başım dönmeye başlamaya başladım. göndüğüm ilk asansörün düğmesine bastım, boş olan asansörü kimse çağırmadığı için kapıların açılmasıyla rahatlayıp içeri girdim. Üçüncü katın düğmesine bastığımda asansör kapıları hâli açıldı. "Borak mı bu ya?" Sızlanarak düğmeye defalarca bastım ama hiçbir şey olmuyordu.

"Biraz daha uğraşursan bozulacağına emin olabilirdin, inatçı çaylak." Başımı kaldırdığımda yeşil gözlü, yakışıklı eğitmenin gülererek asansöre bindiğini gördüm.

Bu Ezerin denilem kızı eğitmeniydi.

"Ama çalışmıyor." Gülererek boynumdaki kartı gösterdi. "Kartını aldığına göre kuralları biliyor olmalısın." O kadının söylediklerini hatırlayınca, işleyerek başımı salladım. "Açlıktan unuttum."

Cebindeki kartı çıkararak asansörün içindeki özel bölmeyle doğru tarafa, kartı okutarak geri çekti. "Kaçırıcı kart?"

"Oç."

Gülerek, "İyi dayandın." dedi. Bu söylemine karşılık asansörün ona en uzak köşesine geçtim. "Haklı direnişimde başarısız olursun." Somunluğunda bu sefer sesli güldü. "Sorun sende değil, eğitmenin fazlasıyla çetin ceviz." Bana doğru dönerek takdir edersine göz kırptı. "Neredeyse üç günü deviriyordun. Bu kadar süre aç kalmak en kademli ajanlarımızı bile zorlar. Eğer iyi gelecekse söylemek isterim ki eğitimimizin ilk yıllarında açlığa karşı da test edilmişim, ben sadece üç gün dayandım." Ever, söylediklerini geçekcezi hem iyi geldi hem de moralimi düşürdü.

"Yarasaların eğitmenleriyle aynı yıl mı göreve başladınız efendim?" Şu "efendim" sözüne nasıl alıyacağımı bilmiyordum ama bir şekilde olacaktı artık.

Kapular açıldığında birlikte yürüdük, sanki nereye gideceğimi biliyormuşum gibi eliyle bana yolu gösteriyordu. "Evet, hepniyle on yaşından beri bu iş için eğitiliyorsunuz. Tesise aynı yıl geldik." Koridordan döndüğümüzde afallayarak ona bakıyordum; eğitimi görmek için, on yaş fazla küçük değil miydi? *Bunlar ajanlık okuluna fakat mı gittiler? Ya da öyle bir okul var mı?*

"Feki, eğitmenim olacak kişi kaç gün dayanmış?" Neden merak ediyordum ki? Gerçi beni nasıl birinin eğiteceğini önceden bilmek fena olmazdı.

Önümüzdeki büyük kapıya karınz okurup geçmemi bekledi. "En uzun u dayanmışsı, beş gün." *Ne? Beş gün mü?*

"Şaka yapıyor olmalısınız!" Başını hayır anlamında salladı. "Beş günün sonunda bedeni çoğu fonksiyonu yerine getiremediği için bir hafta yoğun bakımda kalsız da kendinden geçene kadar pes etmemişiz." Şimdi adamın neden bu kadar kararlı olduğunu anlıyordum. Bu adam, aklına koyduğu şeyi ölümlü pahasına yapan bir deliydi.

Ve o deli, onca Yarasalı'nın içinde gelip beni buldu!

"Başını betada, değil mi?" Korkuyla sorduğum soruya karşılık gülererek başını salladı. "Heru de fazlasıyla, çaylak." Utulca arkamı döndüğümde çoktan yemekhaneye girdiğimizi fark ettim.

O şimdi niye bana bakıyordu?

Bir ucundan bir diğeri ucu görünmeyen yemekhanede birçok masa ve sandalye vardı. Yemekhane uç sraya ayrılmıştı, ilk sıradaki öüm masalar iki kişilikti. Sanırım yemeğini yalnız yemek isteyenler bu sraya oturuyordu. Sadece birkaç kişi vardı bu sırada, onlar da gazetelerini okuyup dâneniyorlardı. Orada-

ki masalar dñeri kişilikleri, burada da tek rñk insan vardı. Son sıradaki masalar hepsinden daha büyükñü. Herkes bu sırayı seçmiş, gruplar halinde oturuyordu. Eğitmenlerin hepsi bir masada oturuyordu ve o ukala adam sigarasını içerken beni izliyordu. Bakışlarındaki memnuniyet beni hasta ediyor, aklınca beni yola getirmenin keyfini çıkarıyordu. Yarasaların hepsi de aynı sıradaki başka bir masadaydı. Hepsini alay dolu bakışlarını bana yöneltince kaşlarımı çattım. Pes emiş olmam onlara eğlenice olmuşnu ama yapabiliyorlarsa benim kaldığım kadar aç kalsınlar.

Erinin eğitmeni beni bırakıp kendi masasına gidince açık büfeye yaklaşıpım. İlk işim, dolapları soğuk suyu çıkartarak kafama dikmek oldu. Şişenin hepsini neredeyse bitirmişim, açık havada uzun süre kalmak beni çok fazla susatmıştı. Bir tepsi alarak gördüğüm bñrek, poğaçayı, tavlı, ne varsa hepsinden tepsiye doldurdum. Dolapları iki kere de vişne suyu alınca büfedeki içim bitmişti. Arkama dönerek eğitmenlerin ve Yarasaların bakışları eşliğinde tek kişilik masalardan birine yöneldim. Buradaki herkes benim düşmanımdaydı, o yüzden onların yanına oturmak yerine tek başıma oturdum.

"Hey Kedicik, sana yanında yer ayırmıştım." Kuzey pisliği o masadan bağırduğunda, herkes bana baktı. Homurdanarak vişne suyunu açım. Kalsabalıkta bağzımması gerektiğini bilmeyecek kadar medeniyet yoksunu olması benim suçum değildi.

Başımı hafif eğerek kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Ne siz Yarasalar ne de buradaki şu ajan adı altındaki zorballar umurumda değilsiniz, fırsatını bulduğum ilk anda buradan kaçacağım." Son kısmı o maalum kişiye bakarak söyledikimde yaptığım tek şey, içine çektiği sigaranın dumanını kezafile benim olduğum tarafı üflemek oldu.

Kimseye uğraşamayacak kadar aç olduğum için başımı eğerek büyük bir iştahla yemeklerimi yemeye başladım. "Oturabi-

"Bir miyim?" Ağzumdaki böreği çiğnerken Efe'ye evet anlamında başımı salladım, onun masamda olması bir sorun teşkil etmiyordu.

Kaçarken şu lezzetli şeylerden yanıma alsam iyi olur, daha önce böyle güzel şeyler yemedim.

Söyle bir düşündüm de ben altında daha önce hiçbir şey yememiş giymemiş ve görmemişim.

Tepsisini masama koyarak kaçıma ortan çocuğun belini tutarak inlemesi dikkarimden kaçmadı. İkinci böreği yerken, "Sorun ne?" diye sordum.

Çatalıyla önündeki sosise iktence ederken gözleri dolarak bana bakınca yutkundum. "Şiş ne oldu?" Bir erkeğin göderinin dolduğunu ilk kez gördüğüm için şaşkındım. Benim masamda ağlamayı düşünmüyor, değil mi?

Hayır, ağlamasında bir sorun yok ama herkes onu benim ağlatmışım düşünerek.

Çatalını indirerek belini tutunca dudakları tizedi. "Sabah kaşyoda düştüm, belim çok acıyor." Duyduklarımın doğru olup olmadığını teyit etmek için afallayarak ona baktım.

"Sen..." Dehşere kapılmış bir şekilde işaret parmağıyla onu gösterdim. "Düşün diye mi ağlamak üzerecin?" İç çekerek başını sallamasıyla gülmem bir oldu. Yok artık, bunun için miydi bu kadar rantana?

Bu çocuk benim gibi sürekli düşün ne yapardı acaba?

"Ben her gün düşünüyorum süt çocuğu, benim hiç mi canım yok?" Alınmasını diye gülmeyeyim diyordum ama böyle güldürdüm olması çok komik geldiği için kendimi tutamıyordum.

Efe, gülmemden rahatsız olunca bu sefer de somunemaya başladı. "Gülme Yankı, gerçekten çok acıyor." İnancım çünkü ben düşünce de hep acıdı.

"Dur, sana göre bir şarkı biliyorum." Anlamaz gözlerle bana bakarken gülenek *Narin Yürüm*⁴ şarkısını mırıldandım. "Benim narin narin yürüm. Suya düştü hayalim. Ne olacak şimdi halim? Benim narin narin yürüm." Efe ona yapıştım gülmecemeyle ağlamaklı halinden çıktı. Sonunda esorali yerine gelmişti.

Tepsimdeki her şeyi bitirdiğim sırada öğretmenlerin ayaklanmasıyla Efe dahil tüm Yarasalar da ayağa kalkmıştı. "Ne oluyor?" Yüzünü buruşturarak bilgindeki saati gösterdi. "Saat 7, eğitim zamanı." İyi ama daha kanımı tam olarak doyuramadım ki:

Tam ayağa kalkıp bir adım atacağım ki sandalyelerden biri ne takılarak yere düştüm. "Bu kız daha düz yolda yürüyemiyor, nasıl o eğitimin üstesinden gelecek?" Elferimi yere bastırıp ayağa kalktığımda Naz'ın güldüğünü duymuştum.

"Başaramayacak." Ecin'in sırttan yüzünü gördüm. Bu kızın insanlara neden böyle küçümseyerek yaklaştığını anlayamıyordum.

"Sti ciddiye alacak kadar insan yerine koymamam ne güzeldi." Bu esir kampında kendimi kimseye ezdirecek değildim. Zamanla kim başaracak, kim sınıfta kalacak, anlardım.

Eğitmenim olacak kişi yüzüne bile bakmaya tenezzül etmeden, "Konuşmayı bırak ve beni takip et," dedi. Bunun üzerine ofşayarak başımı salladım. Önüle yürüyen adamın arkasından içimden küfürler yağdırarak adımlarımı hızlandırdım. *Umarım ilk günden beni fazla zorlamaz.*

Kim bilir, bugün bana neler yaparaktı helpisiz Buzdağı. Derhal buradan kaçmanın bir yolunu bulmalısın.

⁴ Bunu *Barlak*'in mekresindeki jante

7. BÖLÜM

Dışarı çıktık, gökyüzündeki kara bulutlar birazdan yağacak olan yağmuru habercisiydi. Yağmur, kar ve soğuktan nefret ediyordum. Eğer evsiz biriysemiz, yağmur altında kaldığımızda ortalık kıyafetler içinde kedi yavrusu gibi sokaklarda gezinmek tam bir işkencedir. Isınacağız bir soba ya da şömine yoksa buz gibi karın altında soğuktan donan bedenimizle olduğumuz yerde küçülerek gün ışığını özlemle beklendiniz. Kasacı ben, soğuk olan her şeyden nefret ediyordum. Çöle düşüp kıtın güneşte buhar olmaya, soğukta kalmaya tercih edendim. Tabii yağmurdan nefret etmemin tek sebebi bu değildi, o gece de yağmur yağıyordu. Kolumdaki yarayla kaçtığım o gece yağın yağmur çok şiddetliydi. En kötüsü yarım ilühap kapmıştı. Hiçbir ağrı kesicinin bana faydasının dokunmayacağını biliyordum. Birkaç gece ateşim yükselmmişti ama bir şekilde adanmışım.

O günleri yeniden hatırlamak bile berbat hissetme neden oluyordu. Bazen sırf yaşadıklarımızın hesabını sormak için anne ve babamı bulmak istiyordum. Hemen sonrasında o ikisinin buna değmeyeceğini bildiğim için bu fikirden uzaklaşıyorum. Umarım o kadın benden daha sefil bir hayat yaşayarak, aldını yitirip kendi canına kıymıştır. Umarım babam olacak o adam bir trafik kazasıyla bu dünyaya veda etmiştir. Benim yaşadıklarından sonra o ikisi yaşamayı hak etmiyordu. Belki fazla kötü-

yım, belki de düşüncelerim karanlık ve kirilidir. Lakin hiçbir çocuk, dünyaya ailesinden nefret ederek gelmiyordu. Yaşanmışlıklar hızlı karanlık duyguları ortaya çıkartıyordu.

Kafamı iki yana sallayarak onları aklımdan uzaklaştırdım ve nerede olduğumuza baktım. Eğitimcileri takip ederek bana hiç de yabancı olmayan bir yere, kaşmaya çalıştığımda keşfettiğini ailetizin alanına gelmişik. Etrafı ağaçlarla kaplı olan yuvarlak sahada koşu için hazırlanan alana geçince bir koşu yapacağımızı anladım. Sahanın biraz uzağında, zombadan konulduğu çok belli olan kocaman plaj şemsiyelerinin altındaki yedi sandalye kesinlikle bizim için değildi. Sandalyelerin önünde küçük ve üzeri içeceklerle dolu yuvarlak masalar vardı. Tüm Yarasalar yan yana durunca Efê'nin eğitmeni bir adam öne çıktı. "Bugün hızınızı test edeceğiz. Burada kaldığınız süre boyunca her eğitmen kendi çaylağının gücü ve zayıf noktalarını tespit edecek ve zayıf yönlerini geliştirmeye çalışacak. Parkurun en iyisi ve en kötüsü olmak sizin elinizde. Bakalım, seçtiğimiz çaylaklar parkuru kaç dakikada tamamlayacak. Aralıklar on tur koşacaksınız, bu yüzden moda ve su gibi ihtiyaçlarınız için ara verdiğinizizde kronometrenin işlediğini unutmayın." Bayan Karınıza Dudak susunca eğitmenlere baktım, hepsinin elinde kronometre olmasının sebebi anlamıştım.

"Bunu yapmamız şart mı?" Evet, yine sızlanan kişi bendim.

Kollarını göğsünde birleştiren eğitmenim olacak buzdığı, gözleriyle parkuru gösterdi. "On turu tamamlamadıkça bir yere gitmiyorsun." İki parmağını ağzına soktu ve ona bakarak kuzar gibi bir hareket yaptım.

"Yirmi tur."

"Şaka mı bu?" Birazdan yağmur yağacaktı. Ben on turu bile tamamlayacağımı sanıyorken bir de fazladan on tur daha mı koşmamı istiyordu?

Kollarını serbest bırakarak hana doğru bir adım attı. "Az önce yapışığın saygısızlık için yirmi rur koyacaksın." Duraksadı ve kahverengi gözleri şeytani bir şekilde ışıktadı. "Tabii, özür dersen bu durum değişir." Bizi izleyenler gerçekten ondan özür dileyerek kendimi küçük düşürecekleri sanıyorlarsa, yanlışyorlardı.

Alay edertesine başımı kaldırarak güldüm. "İsterseniz otuz rur olsun, yine de sizden özür dilemeyeceğim." Onz meydan okuduğumda sadisçe dudakları kavırdı ve zevkle meydan okumamı kabul etti. "Otuz rur çaylak, sen konuşurca bu artacak." Şarım bir süte konuşmadan durabilirim ama cezadan korkuğum için değil de konuşmak istemediğimi için susuyordum.

Onuz rur nedir, Allah aşkına! Parkurun ne kadar büyük olduğunu farkında mı?

"Kız cüdden soruldu." Naz, dehşete düşmüş gibi parkuru bakarak otuz rur nasıl tamamlayacağını düşünüyordu. Haliydi çünkü parkur gerçekten çok büyüktü.

"Bırak, ne hali varsa görsün salak." Ecrin'in küçümseyen bakışlarını gördüm ve son söyledikleri beni kızdırmaya yetti. "Kes sesini! Kendi iyalığın için sabrımı zorlama!" Üzerine yürüdüğümde kışlarını çatarak o da bana doğru gelmeye başladı. "Ne yapacaksın? Sence beni korkutuyor musun?" Şartlı tahliye fidanı umutumda değildi, ona kiminle uğraştığını gösterecektim. Zaten ortada şartlı tahliye diye de bir şey yokmuş!

Bizirirmişte doğru atakta bulunduğumuz esnada Yiğit onu uarmıştı. Kuzey ise beni tutmasa da katışımca duracak geçmem için kollarını açmıştı. "Çekil!" Bağırdağında Hakan'ın bifeeli sesini duydum. "İkiniz de kendinize gelin, sizin yüzünüzden biz ceza alacağız." Bize bağırmasıyla o izni *salat* yaf kurab geldi aklıma, bu kurala sadık kalacağımı sanmıyordum.

"Sakin ol ve o pençelerini içeteğe çek, Kodıcık." Kuzey'in gülererek söyledikleriyle sınıttım. "Zevkle." Diline attüğüm tekmeyle

Bana küfrederek yere doğru eğilmişti. "Bana niye vuruyorsun, geri çekilsen!" Şimdi ayağa kalkarak üzümüne yürüyüşü ayda ama bu sefer de Hakan koşarak onun önüne geçti. "Bir rahet durun artık! Kut bildiğin sorunlu işte, kavga çıkarmadan duramıyor." Tüm Yarasalardan onaylayan sesler çıkınca iyice delirdim. O bana sorunlu mu dedi?

"Çok biliyorsun sen, değil mi?" Öfkeden kudurmuş da gülererek Hakan'a baktım. "Herkesin kafası senin gibi dumanlı değil değil. Söylesene, odandan çıkmadan önce kaç doz aldın?" Bu sözlerim yüzünden Hakan da kontrolünü kaybederek yumruklarını sakınca, Yiğit bir küfür savurdu ve Hakan'la aramızca girdi. "Kaum, harbi kaçınıyorsun seni!" Bunu gerçekten söyledi mi?

"Senin olayın ne?" *Allahım, biri beni susturmasın.* "Bir şeyit arabulucu falan mısın?" Başımı hafif ömzuma doğru eğerek abartılı bir şekille bastırı ayağa onu sürdüm. "Kendini kaybetmiş gibi görününken arada konuşmaya bıcağ da git, kendini bul." Yiğit de bu sözlerimden sonra, "Ben bunu döverim," dedi, Bana doğru bir hamle yaptığı an Efe hemen araya girerek kolundan tuttuğu gibi beni geriye çekti. "Yankı, gözünü seveyim bur sus." Yalvararak bana bakıyor, her an çıkacak olan bir kavga da ne yapacağını düşünüyordu. "Herkesi kendine düşman ederek eline bir şey geçmez. Hepimiz aynı yurttayız yıllarca kaldık, hepimizin farklı yaraları var." Başkalarının yarası umrumda değildi, benim yaralarımı kanatırkusa karşılarında susmaya niyetim yoktu.

"Kürtçe umurumda değil." Ontası bulup parkura girdim. "Umarım o ruh hastası elini çabuk tutar da işinizi bitirir." Yaralıların bana arığı nefes deniz bakışlarından zerre kadar etkelenmiyordum ne güzeldi.

Eğitimsim kaşlarını çatarak bana bakınca aklımdan geçenleri tabiri caza etmede zor olmadı. Kavga bitti olduğunu düşünüy-

yordu, zaten güzeleni de düşündüğü şeyi çok iyi yansıtıyordu. Çatışı için alınanda ortaya çıkan kırışıklıklar diğerlerine karşı olan tutumumdan kaynaklanıyordu fakat ben kendime göre haklıydım ve ne düşündüğümü umutsamıyordum. Sıraya girdik. Ters bakışlarıyla Kuzey sağımda, Efe ise solumdaydı. Az önceki kavgaya hiç karışmayan eğitmenlerimiz sıraya girdiğimizi görünce ellerindeki kronometreyi sıfırladılar. "Hazır mısınız?" Naz'ın sarışın eğitmeni elindeki kronometreyi gösterdi. "Başlayın." Herkes koşmaya başladı fakat ben koşmak yerine saunce yürüyordum. Evet, deniz kenarında yürüyüş yapar gibi çok rahat yürüyordum.

Diğerleri koşarken benim yürüyor olmam eğitmenleri şakılatıyordu. Hepsisi de anlamayan gözlerle bana baktı. "Bu kız yine ne yapıyor?" Bu, Ecrin'in yeşil gözlü eğitmeniydi. Yine derken? Her gün bir şey yapıyordum da benim mi haberim yoktu?

"Aklınca beni protesto ediyor." Eğitmenim pensesinin altındaki sandalyesine oturdu. "Sorun değil, yürüyecek de olsa o otuz tane tamamlanmadan buradan ayrılmayacak." Diğer eğitmenlerin gülmeye başlamasını umutsamıyordum çünkü beni eğitmek bu kadar kolay değildi.

"Çaylağanla işin zor çünkü karakterleriniz benziyor." Yeğit'in sırtlı eğitmeni güle güle benim eğitmenimin yanına oturdu. Ben kesinlikle eğitmenime benzetmiyordum. Ben daha sacakdanlı ve hareketli biriydim, o ise kutupdaki buzlağydı.

"Eğer istemessen onu senden alabilirim, bu kaza hâlâ talibim." Ecrin'in eğitmeni acaba onu duyduğumun farkında değil miydi? Adama bahçede ilk gördüğümünden beri hep aynı şeyi söylüyordu. Sarcıya çıkmıştım da benim mi haberim yoktu?

Ben hâlâ kaplımbağa gibi yürümeye devam ederken eğitmenim görünüşü bir an olsun benden ayrılmıyordu ve anladığım kadarıyla beni bir başkasına verme gibi bir niyeti de yoktu. "Be-

num çaylağım, benim kucallanm. Sen kendi eğiteceğin kız ile ilgilen." Sesi bu sefer daha soğuk ve kararlı çıkmıştı. Tabii ki böyle söyleyorkü, bana ekence eme zevkini kümsmeye baraka- cak değildi ya!

Yavaş da olsa bu kadar yürümek beni oldukça yormuştu. Olduğum yerde durdum ve yönümü eğitmenime döndüm. "Sergili isimsiz eğitmenim, ben koşarken siz niye oturuyorsunuz?" Bunu sorduğumda arkasına yaslanarak bir bacağına rahatça değercinin üzerine attı. "Koşmuyorsun." Sanlı ben bunu bilmiyordum!

"Ben de onu diyorum ya!" Eliyle bulunduğum yeri gösterdim. "Eğitmenimin her konuda benden iyi olduğunu görmenden ona icat emem çok zor." Diğercileri merakla konuyu neteye getireceğimi beklüyordu. Bu sözlerimden sonra kaşlarını yukarı kaldırp hafifçe gülümsedi. "Bana meydan mı okuyorsun?" Adam zeki cesurdu, hermen de anladı.

Ben yürünürken ona sabaat verir miyim? Tabii ki hayır!

Başımı sallayarak gözlerinin içine baktım. "Meydan okuma ma kabul ediyor musunuz? İlk onuru sizden önce tamamla- sam kalan yirmi tutu sürecek misiniz?" Eğer sakarlığımı tutmazsa koşmada ne kadar iyi olduğumu ona gösterebilirdim. Sürekli birileninden kaçarak bu konuda epey tecrübe edinmiştim.

Gözlerinden haylaz bir parıltı geçti. Ayaya kalkarak cekercini çıkardı ve sandalyenin üzerine bıraktı. Bunu yaparken gözünü bir an olsun benden ayırmadı. Üzerindeki beyaz tişörtünden kaşları belli oluyordu ama bu, beni pek ilgilendirmiyordu. Şimdi fark ediyordum ki ikimiz de beyaz tişört giymişdik ve tıpkı onun pantolonu gibi benim de sayımı şyahçı. "Kabul." Bana doğru yürüyüp yazımdaki yerini aldı. "Ben kazanırsam bundan sonra emirlerimi sorgulamadan yerine geçireceksin." İstesem de bir şeyleri sorgulamayı bırakamazdım ancak yine de başımı salladım. Sonuçta yolamdan kimsi ölmüş ki, degal mi?

"Çaylağınla yarışacak mısın?" Kuzey'in afev eğirmeni duurma şaşırması. "Hiç şansın yok, saklım çünkü o en hızlıdır." Bu doğru olabiliyordu ama en azından onu da yormuş olacaktım. "Harılatırım, o da bir zamanlar çaylaktı." *Annesinin karnından koparak çıkmadıysa saklımı yok.*

"Hazer mısın?" İkimiz de diz çöküp ellerimizi yere bastırarak pozisyon aldık. "Ever." Daha o başla komutu verilmeden koşmaya başladığım için Bayan Kırmızı Dudak bana güldü. "Hileci." *Hayır, sadece acılecici.*

Koşmaya başladığımda kısa sürede bana yetişmişti. Tam daha da hızlanacaktım ki "Kasların açılmadan hızını yükseltme," diye beni azarladı. Uyarısını dikkate alıp başımı salladım ancak ayağım takıldı ve düştüm. "Hadi ama!" Kalçalarımın üzerine düşüp sızlanmaya başladığımda dırdılı ve "Kalk ve devam et," dedi. Başka şansım olmadığı için ellerimi yere bastırarak ayağa kalktım. Yeniden koşmaya başladığımda henüz birbirimizi geçmemiştik ve beni geçmek için bir atakta da bulunmamıştık. Sebebini biliyordum, o hızlanırsa ben de hızlanacaktım. Vücudum koşuya alışmadan bunu yaparsam daha sonra her yerimde ağrılar oluşacaktı, bunu bildiği için yanımda yürür gibi koşarak bir nevi ısınmamı bekliyordu.

Eccin'i geçtiğimde yüzündeki öfke gülümsememi sağlamıştı ancak benim hedefim başkaydı. Parkuru yanılamıştım. Koşarken arkamı dönünce önündeki herkesi geçerek hana doğru gelen eğitmenimi gördüm. Azamizdaki mesafeyi kapatmak üzere olduğunu görmek önüme dönmemi sağladı. Ayağım taşa takılıp yine düşmeseydim, çok iyi gidiyordum "Lanet" diye sızlandığımda sırtımın diz kısımları yırtılmıştı ve diz kapakların kanıyordu. Yarışın başında beti o kadar çok düşmüştüm ki saymayı bırakmıştım artık.

"Sakar." Ecrin gülecek beni geçince ellerimi yere bastırarak ayağa kalktım. Kısa sürede onunla yine aynı hizaya gelmeyi başardım. "Sakar halimle hepimize tur bindirdim, tatlım." Onu küçümsecesine son kez bakarak hızımı artırdım. Evet, buradaki herkese bir tur, Kuzey'e ise yarım tur bindirince, hem de bu sakar halimde.

Başlangıç çığışını görünce daha da hızlanmamak için kendimi zor tutuyordum ki yanarında bir gölge belirdi. Başımı yana çevirince o lanet adamı gördüm. "Hâlâ yetersizsin." Bana göre karparak yanımdan hızla geçti.

Tamamı kabul, o da bana bir tur bindirmiş olabilir ama Allah aşkına, adam ejişimli bir ajan. Onunla ejiş partilerinde değiliz. Nefes nefese başlangıç çığışına geldiğimde o çoltan gelmiş, bir şişe soğuk suyu kafasına dökmişti. Saçları altına yapışmıştı, yüzündeki ter damlacıkları boynuna doğru süzülüyordu. Başını kaldırıp suyun kalanını yüzüne boşalttı. Ortaya çıkan görünümünün günaha çağrı okuduğunu düşündüm. Her bir damla yüzünden boynuna doğru süzülüyor, yukarı doğru kaldırdığı ıslak yüzü, onu soluksuz izlemem için beni tetikliyordu. Bu hâlî ezlasıyla keşkeruce olduğu için ona iç çekerek bakan tek kadar olmadığımı emindim. Ona kaybettigini hatırlayınca içimde büyüyen nefret, hayranlık duygusunun önüne geçmişti. Yenilginin getirisi olan nefretim Kafdağı'na kadar yükselmişti. Onuncu turunu tamamlayarak kendimi nefes nefese yere atıyordum henven arkarından Kuzey gelmişti. O da yorgun bedenini yanıma bırakınca ikinci alt on turu birirmiştik.

"İyi gidiyorsun. Al, iç şunu," diyen Kuzey'in *Afrodite* eşitmeni cıvıltı bir sesle ületti saltınarak hize doğru yürürken özelliikle gözlerini Kuzey'den ayırmıyordu. Elindeki suyu Kuzey'e uzatırında bile çaylağının redden vücuduna yapışmış tışörtüne bakarak dudaklarını asırdı. "Sakar kedi ile yakın geldiysem, o kadar da iyi değil." Kuzey homusdanarak suyu alıp kafasına

diktiğinde eğitmeninin de onu bir yudumda içmek istediğini farkındaydı.

Yerde terden sırlıydım bir haldeyken başımı kaldırarak bana bakarak eğitmenime döndüm. "Tamaa." Pes ederek nefesimi düzene koymaya çalıştım. "Siz kazandınız ama azıcık düşünceli biri olarak bana su verebilir misiniz?" Gözleriyle Kuzey'in terini silen kadını gösterdim. Evet, kadın dekolneli elbisesiyle göğüslerini Kuzey'in gözlerine sokarcasına üzerine eğilmiş, alındaki teri oyalanarak siliyordu. "Elâlemin eğitmenleri kendi çaylağını ne güzel motive ediyor ama sizin masallahınız var."

Afrodite'in Kuzey'e yaptığı kıyıkması motive şeklini görünce izadına bir pislik gibi kaşlarını yukarı kaldırdı. "Aynı şekilde motive edilmek istediğini mi söylüyorsun?" *Ne dedi şimdi bu fesat adam!*

Ben ona gel, aynı şeyi yap mı dedim şimdi?

Başımı çevirip ayaküstü birbirlerine tahrak edici bakışlar atan Afrodit ve Kuzey ikiliğine bakıp hafif bir çığlık attım. "Beni alın bunların yanından, körpecik psikolojimi botuyorlar!"

"Ben de öyle düşünmüştüm." Eğilip masadan bir tane pet şişe aldı ancak bana getirmek yerine olduğu yerde kaldı ve gözlerini kustu. "Reflekslerin ne durumunda?" Sonuçta önüneceğim bir konu. "Mükemmel çalışıyor."

"Güzel." Başımı sallayınca bunu duymanın onu incinman ettiğini anladım. "Öyleyse bunun için bağıracağın duymak zorunda kalmayacağım." Pet şişeyi biraz havaya kaldırıp fazla güç uygulamadan bana atınca oturduğum yerden kafama doğru gelen şeyi bakıyordum. Ne zaman ki alnıma çarparak yere düştü, işte o zaman bağırarak tepinmeye başladım. "Kafamı kırda bu adam!" Ben alnımı tutarak ayaklarımı yere vurup bağırırken dehşet içinde bana bakıyordu. "Bu kız inanılmaz, refleksleri de öyle." *Kafamı kırdağı yetmezmiş gibi daba ne yücele konuşuyor!*

Reflekslerimi uyarırken suyu kafama atacağını önceden söyledi de ben mi mükellemel reflekslerimi ona göstermedim?

Homurdanulduğunda sanki karşısında umutsuz bir valca varmış gibi bir süre inanılmaz gözlerle bana baktı, ardından çemsiyenin alınıdaki yerine otundu. "Daha tamamlanmam gereken yirmi nur var." Duyduklarımla sinirden avazımı çıktığı kadar çığlık atınca, Kuzey kafama bir tane geçirip benden uzaklaştı. Burada gelen geçen bana bir saoc vuruyordu, zehmetten şiddete maruz kalıyordum.

Sesiz buldular ya otururlar, diyeceğim de bendeki ses canni imamda yok. Sesim kaymaklı olmamalı, bençe hiçbirisi uyarışımı çememiyor.

Alınıdaki teri elimin tersiyle silerken şişedeki tüm suyu içecek kadar susadığımı fark ettim. "Kalk Kedicik. Süslü bize yetişmek üzere." Başımı çevirince Naz'ın en önde olduğunu gördüm, üçüncü olmaya adayıdı.

Ayağı kalktığımda medburca Kuzey ile yine koşmaya başladık. "Yirmi nurum var!"

"Bu da sana eğitimine karşı gelinmeyi öğretti." Bu formları da nefret ediyordum.

Yarıya kalan kapını benim için tam bir faciaydı. Sürekli düşüştüm için dire kapaklarım çok kırıla yara olmuştu, bu da koşmamı engelliyordu. Hepsi sırasıyla aramızdaki farkı kapatmış, daha sonra da beni geçmişti. Hatta en sondan gelen Efe bile beni geçmişti. Kuzey, yarıya birincilikle bitirmişti. Ardından Naz ve hemen arkasından da Hakan gelmişti. Yiğitten sonra Ecin'in bitirmesiyle tüm özgüvenim yerle bir olmuştu ama bunda sakar olmamın payı büyüktü. Her turda dinlensek de pu anda parkurda sadece ben ve Efe kalmıştık. *Efiye de yenilirim artık öldürürsü beni.*

"Efe Can!" İleyerek yanımdaki çocuğa döndüm. "Oğlum, bir yavaşla. Bırak ben kazanayım, bak valla sonuncu olursam iki gün kendime gelemem." Sırtım ettiğimde ela gözlere yorgunluk içinde bana bakıyordu. Kıvrık saçları yüzüne yapışmış, en az benim kadar kesik nefesler alarak her an yere düşecekmiş gibi yapıyordu. Parkurun ortasında iki sacıya gibi kol kafa girerek birbirimizden destek alır vaziyete sağa sola sallanıyorduk. Birbirimizden destek aldığımızı yermemiş gibi aynı zamanda birbirimizi geçmeye çalışıyorduk. Burada bir gazıplık vardı ama ne olduğunu bulamayacak kadar yorgundum.

Diğerleri otururken biz burada işkemce çekiyorduk!

"Ya-Yankı." Efe nefes nefese başını çevirip bana baktığında ilk hangimizin bayılacağını merak ettim. "Eğitmenimi bayıl kusaklığına uğratanamam. Lütfen, benim kazanmaya izin ver." Tamam, Efe'nin eğitmeni olan kadın çok iyi ve anlayışlı görünüyordu ama ilk günden bu kadar erken bayılmamasına doğru bulmuyordum. Ayrıca ben ona engel olmuyordum ki. Tamam, ben ayakta durmak için onun beline sıkıca yapışmışım ama kolunu omzuma atarak benden destek alan da oydum. Sanki bıraksam tek başına gidebilecekti, birbirimizden ayrıldığımız an ümiz de yere düşerdik.

"Tamam, seni mi kusacağım." Baygınlık geçirirken yavaşça ondan ayrılarak bitiş çizgisini gösterdim. "Kendimi senin için feda ediyorum. Hadi, göreyim seni, gururlandı beni." Başını hızlıca sallayarak bir adımı atmıştı ki yerinde sendeledi ve "Yankı, tut beni, sanırım düşeceğim." *Ama ben bu çocuğun var ya!*

Efe ve ben on dakika sonra sürünerek de olsa parkuru tamamladık. Bitiş çizgisine geldiğimizde diğerleri bize bakarken Efe ve ben birbirimizin kollarını sıkıca tutuyorduk. Karşı karşıya dururken birbirimizi bırakmadan yavaşça yere oturmayı başardığımızda bunu bile destek almadan yapamadık. Ellerimi

göğüme havırıp benden beter maraton koşan kalbimin hızlanan ritmini dinledim. Çığırlerim ağzımdan çıkacakmış gibi nefes alırken zorlanıyor. hiç olmadığı kadar halsiz hissediyordum. Her ikimiz de yeni orunmuştu ki diğerlerinden ses çıkmadığına fark edince kendimizi zorlayarak başımı çevirdim. Her biri gülmek ve ağlamak arasında kalmış gibi bakıyordu. Eğitimcim ise oldukça eğleniyor gibi görünüyordu. Yarasaaların hepsi önce birbirine baktı, bu bakışlar fazla sinsiydi. Daha sonra ise aynı anda ayağa kalkarak bağırıldılar: "Bravo! Harikaydınız!" Islık çalarak tezahürat yapmaya başladıklarında beni ve Efe'yi yerin dibine sokmayı başardılar. Bu pislikler bizimle dalga geçiyordu.

Yiğit gülmemek için yanaklarının içini ısırırken bir yandan da hâlâ alkışlıyordu. "O nasıl bir hızı, siz de gördünüz mü çocuklar?"

Farmaklarını ağzına sokarak ıslık çalan Hakan'ın ise keyfine diyecek yoktu. "Görmez miyim? Ben hayatımda böyle bir hız görmedim, daha da göreceğimi sanmıyorum." *Bilerek yapıyorlar!*

"Bir ara hiç tutunmayacak sandım." Ecrin bile faalasıyla eğlenmiş olmalı ki şu soğuk havayı bırakıp kükürdü. "Parkuru yanladıklarında Naz daha fazla dayanamayıp uyudu ve hâlâ uyuyor." Çimenlerin üzerine uzanmış, ellerini yanağının altına koyarak uyuyan süslü cüceyi görünce sesli külfentim. *Hadı ama, o kadar kötü olamaz!*

"Hey, sen!" Yiğit uyuyan kızı yaklaşıp ayağının ucuyla onu dürttü. "Uyan hadi, adı neydi ağabey bu kızın?" *Bir ismi bile aklında tutamıyorsa bu çocuk kuy beyinli olmalı.*

Yiğit onun omuzuna biraz sert vurmuş olmalı ki Naz çığlık atarak uyandı. Şaşkın gözlerle önce tepesinde dikilen Yiğit'e, sonra da diğerlerine baktı. *Peki, hemen sonra herkerin gülmelerini sağlayacak ne dedi nezer? "Lütfen bana o ikisinin bizindüğünü söyleyin!" Gerçekten insanlık gibi değil, o kadar da kötü değildik!*

"Hey, siz!" Benimle yeterince eğlenmişlerdi, buna daha fazla göz yumacağıma şüpheleniyordum. "Halkımda sizden tek kelime daha duyarsam çok fena olur!" Başlayan yağmurla birlikte çirkef ruh halimden kurtuldum. "Zahmet olmazsa birimiz beni kaldırabilir mi?" Duraksadım. "Bu sözüm erkekler için geçerli değil. Kıvracı Bağimli Hakan, Züppe Yiğit ve ne olduğunu hâlâ çözemediğim Kuzey pisliği dışında birileri." Hepsi bana baktarken bir süre düşündüm. "Buzdağı eğitmenim, Ecrin'in yeşil gözlü, yakışıklı eğitmeni ve şu diğer erkek eğitmenlerin dışında da. Ah, tamam! Bayan Afrodit ya da Bayan Kırmızı Dudak olabilir bence." Her biri *ciiddi misin* dercesine bana baktarken Ecrin'in eğitmeni güldü. "Herkes ne ara lakap takar! Sarurum yeşil gözlü yakışıklıya sevdim." Bu alıma ne desem bir şekilde hep gülüyor ve beni destekliyordu. Sarurum kanımın asındığı tek eğitmen oydu.

Herkes şemsiyelerin altında dururken ben niye yağmura ıslanıyordum, anlamadım. Sarurum hiçbirine yakın olmak istemediğim için onların yanına gitmiyordum. Yiğit'in eğitmeni yukarıya bakarak kafasını olumsuz anlamlarda salladı. "Bu harada devam edemeyiz. Yiğit resise dön, yarın savunma sanatlarına geçeceğiz." İyi bir eğitmen olarak çaylağına kuymaması, Yiğit'i resise göndermişti.

"Naz sen de serbestsin." Naz eğitmeniüne tebessüm ödince aynı mutluluğu yaşamaya diledim.

"Çaylağının hasta olmasını istemem." Yeşil Gözlü Yakışıklı sayesinde Ecrin de yarıyaştı. "Efeciğim." Kırmızı rujlu sevimli eğitmen. Efe'nin yanına yaklaşarak onun saçlarını okudu ve tebessüm etti. "İyi iş çıkardın, sıcak bir duş al ve dinlen. hayrum." Bu kadın niye benim eğitmenim olmadı diye ağlamak istiyordum. Ayrıca Efe hiç de iyi bir iş çıkarmadı, sonuçta öldük.

Diğer herkes kendi çaylağını azat ederken tüm gözler benim yakışıklı fakat kalpsiz eğitmeniime dönünce otladım. "Ben bu

yağmurda kadan yirmi ruru tamamlayacağım, değil mi?" Du-
dakları usulca kıvrıldı. "Zeki kız." *Allah bu adamın bin bir süte
bulunur versin!*

Zaten onu katletme fikrini de benim de belamı vermiş.

Yarasalar içler acısı halime gülerken ben ıslanan saçlarımı
yüzümden çekerek ayağa kalktığıim gibi koşmaya başladım.
Ondan hiçbir dilemektenise akşama kadar koşmaya razıydım.
"Kimseye boyun eğmek yok, Yankı." *Ne var canım, altı tarafı
yirmi rur. Göz açıp kapayınca kadar geçer.*

Yağmuru hayatımda ilk kez sevmişim çünkü gözyaşlarımı
güliyordu. Yağmurun altında düşe kalka, sırtıslıklam olmuş bit
şekilde kalan yirmi ruru bitirmeye çalışıyordum. Çok az kalmış-
tı. Kuyafelerim çamur içinde kalmıştı, soguktan titriyordum.
Son turda her şey etrafında dönerken ben yürüyordum çünkü
artık bacaklarım beni taşıyordu ve daha fazla koşabileceğimi
sanıyordum. Ben böyle çamurun içinde yalpalayarak yirmi
ruru tamamlatırken o hasra ruhlu adam beni izliyordu. O da bu
süte zarfında sırtıslıklam olmuştu çünkü ben koşmaya başladı-
ğım an pemsiyesinin altından çıkmıştı. Sanki bir şeyin cezasını
ikimize çektiyordu. Tek fark o koşmuyordu ve üzerindeki
çamuru değildi. Tabii, dizlerinin beynelikler gibi düşmekten
kan revan içinde kalacağını da sanmıyorum! Herkes giymişti, sa-
dece ikimiz kalmıştık. Ben parkurda sırtıslıklam olurken o par-
kuran dışımda ıslanmıştı. Neden o pemsiyesini altına giymedi,
bilmiyordum ama berdeyse yirmi rur boyunca hep yağmurun
altındaydı. Yirmi ruru tamamlamak saaderimi almışken o ne-
den tüm bu süreçte benimle birlikte ıslanmıştı?

Birş çizgisine ulaştığımda daha fazla dayanamayıp yere yı-
ğıldım. Yağmur durmaksızın yağıyordu ve ıslanan güzellüklerim
yüzümden her şeyi bulutuk görüyordum. Hava buğurdu olsa da

tahminime göre çoktan öğlen olmuştu ve ben yemeği kaçırmıştım. "Bu kadar inatçı olman iyi değil." Başımı usulca kaldırdığımda sam karşısında durduğunu gördüm.

Eğilerek kalkmam için bana elini uzadı fakat ben, sadece eline bakmaktla yetindim. Elim göğsümdede hızlı hızlı sokuklar atarken bir ona bir de eline bakuyordum. "Eğer düştüysem sana uzatılan eli tutmaman büyük aptallık." Yorgunca gülümseyip kendimi zorladım ve ayağa kalktum. "Eğer biri beni düşürüyorsa hemen sonrasında bana uzattığı eliniz tutmazdık asıl aptallık." Kendi sırtımı ortaya koyarak yanından geçtim. Ben bugüne kadar dışıduğumde kendimi kalkmasını hep bildim.

Sarsak adımlarla yürürken peşimden geldiğini ayak seslerinden biliyordum. Tekrar yere düşmek üzereydim ki aniden ayaklarım yenden kesildiği an kendimi onun kucagında buldum. Afallamıştım. O da benim gibi ulanmıştı ama benden daha farklı bir sıcaklığı vardı. Başını eğdiğinde kahverengi hatleleri düz bir şekilde bakıyordu. Kollarında tuttuğu kadının onun için bir şey ifade etmediğinin mesajını baş bakışlarıyla yansıtıyordu. "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" Kollarımı çarpıp kollarından kurtulmaya çalıştım ama buna izin vermedi. Zorunluluktan beni taşıdığı bu kadar belli olmasaydı bile yine ondan uzak dururdum. Bir erkeğin tek bir hareketiyle eriyip ona methiyeler düzcek aptallardan hiç olmadım. Burada var olan değildim, bulunduğum yer imkansızlıkta tepesiydi. Varsa çıkmaya gönüllü biri, yanında taburunu da alıp gelmeliydi.

"Yürüyecek durumda değilsin." Çığlık atmamak için dudaklarımı birbirine bastırarak hızla kucagından attım. "Siz de bana dokunacak konumda değilsiniz." Gözlerinde hafif bir kızgınlık görünce hemen ona sırtımı dönerek hızlı adımlarla yürümeye başladım. Rahatsız olduğumu bildiği habde şu yaptığını şey kabul edilemezdi.

Bu adam bana bir daba dokunmaya cüret edin, bak ona neler yapıyorum!

O öfkeyle yorgun bedenime bir enerji dolmuş gibiydi ve tesise nasıl girdiğimi bilmiyordum. Girişteki herkesin meraklı bakışlarını görünce eğilip üzeltme baktım. Çamur ve küt içindeydim, üsülek ıslaktım. Dizlerim ise perişan durumdaydı. Neyse ki o lanet Yarasalar burada değildi, sadece henüz zamanı fırsatımın olmadığı diğer ajanlar vardı. "Ne var?" Böyle yadırgayacak ne vardı, bilmiyordum. "O adam sizi eğitmediği için hepimiz rahatsız tabii, Allah sizin de belanızı versin!" İyice delirmiş vaziyete koridora yöneldim. *Ben burada uzun süre kalırsam ya delirim ya da deliririm, sercibim ikincisi.*

Benim odam giriş katında olduğu için hızlı adımlarla düz bir şekilde koridorda ilerliyordum. Tesise yeni giren eğitimcim ayaklarını yere vura vura yürüdüğümü görünce gülmek için başını başka tarafa çevirdi ve bu aldığım son darbeydi. "Er ya da geç buradan kaçacağımı!"

Hepsine Sedef Sarmaşık kimmiş, göstereceğim!

Özel bir çerçeveyle kaplı olduğu için kutum yağmurdan ıslanmamıştı. Odama girdiğimde ilk işim, banyoya girip kuyafetlerimi çıkarmak oldu. Çenileçlek kalınca dizlerimin içler acısı halini gördüm. Soyulmuş, kızarmış ve kanıyordu. Bedenim gevşeyene kadar sıcak suyun altında kaldım ve ancak yarım saat sonra banyodan çıkabildim. Banyoda bulduğum ilk yardım çantasını alıp dizlerime pansuman yapmıştım. Dolapta gördüğüm mavî, yumuşak pijamaları giyerek yatağa uzandım. Yağmur yağdığı için eğitime bugün ara vermişlerdi. Yemeği de kaçırdığıma göre en iyisi uyumak. Uyumadan önce aklında olan son şey, buradan nasıl kurulacağıydı. Bu, o kadar zordu ki... Adeta kulağa ineltilsüz gibi geliyordu. "Kapısı bile yok, kaçmak için illa kuş olup uçmam mı gerekiyor?"

"A-aman Allah'im, bu kız çıldırmış!"

"Adayacak! Yankı, buraya gel!"

"Kuzey, bağırma çünkü onun gözleri kapalı."

"Bana ne yapacağımı söyleme ve ağlamayı kes! Eğitimcileri çağırdın mı?"

Bana sesler duyuyordum fakat tam olarak algılayamıyordum. Sester hem çok uzaktan hem de çok yakından geliyordu. Sürekli birileri bir şeyler söylüyor ama bir türlü gözlerini açıp olanı göremiyordum. "Oraya nasıl çıktık, biri cevap versin!" Bu sesin sahibini sanıramıyordum çünkü sesi duyduğum an tüm bedenimi bir nefes dalgası sarmıştı. Ah, evet, bu benim buzdaki eğitimcim olmalıydı. Peki, ben niye onları göremiyordum?

Neler oluyor, bilmiyordum ama bir türlü onları göremiyordum. Sanlı hayal ve gerçek arasında sıkışıp kalmışım. "Kuzey, dosyasında bu yazıyor mu?" Bilencim gitmişçe açılan kenarlık sesleri daha iyi algıliyordum. Bu ses, Naz'ın eğitimcinin sesini andırıyordu.

Nihayet gözlerimi güçlükle açtığımda neler olduğunu kavrayamadım fakat eğitimcileri ve Yürüsalanı sadece birkaç adım uzakımda görünce afalladım. "Hepinizin odasında ne işi var?" Yürüsalan bile tahat vermiyordu, hepsinin pijamayla balkonunda ne işi vardı? Efe niye ağlıyordu, Kuzey neden dikte üstündeymiş gibi bedirgânlikle bana bakıyordu? Dur bir dakika, benim odam giriş katında değil miydi? Benim nasıl bir balkonum olurdu?

Burada neler oluyor yine?

Eğitimcim sertçe yutkundu. Bir bana bir de arkamda bir noktaya bakarak bana doğru temkânlı bir adım atmıştı. "Sakın kulpdamı. Sedef." Gözlerinde gördüğüm şey sadece ülke değil

gibiymiş, korku muymuştu bu? O kontrolü tavmindan eser yoktu, paniklenmiş gibi bana yakın olmaya çalışıyordu ancak aynı zamanda beni ürkütmeğe de korkuyordu. Ellerini göğsünün hizasına kaldırmıştı ve beni hareketsiz kalmaya ikna etmeye çalışıyordu. Bilincim açılırken odamda balkon ve teras olduğunu yeni idrak ediyordum. Ben odamda değildim, bir yerin balkonundaydım. Herkes benimden birkaç adım uzakta tedirginlik içinde arkamda bir yere bakıyordu. Rüzgâr saçlarımı uçuşturuyordu ve ben, fark ettiğim şeyin dehşetini yaşıyordum. Soluğumu tutarak başımı hafifçe eğdiğimde gördüğüm şey aklımın alamadığı türdendi. Balkonun içinde değildim, korkulukların üzerindeyim. Sanki aşağıya atlamaya hazırlanmış gibi balkonun duvarına çıkmış, bir kanşlık şeyin üzerinde ayaklarımın yarısı boşlukta kalacak şekilde bekliyordum. Sıcak boşlukta ydı ve yürüm odam sandığım yere dönüktü. *Kahretsin! Ben buraya nasıl geldim?* İçecek bir ipin üzerinde duran cambazdan farkım yokken yapacağım en küçük harekette kendimi yerde bulabiliirim. Eğitiminin iktisadilerini görünce, "Sedek, sakin olmalısın." Bana doğru bir adım daha atduğunda gözlerim doldu. Nefes almak bile beni korkutuyordu. "Ka-kaçınıcı ka?"

Bu ilk kez olmuyordu.

Bana doğru bir adım daha attı, adımlarını düzümerek atıyordu çünkü şu anda her ihtimali gözden geçiriyordu. Bana bir anda yaklaşırsa bundan rahatsızlık duyabilir, daha körümsü düşebilirdim. Bu sehpeyle ürkütmeden bana yaklaşmaya çalışıyordu. "Üç." Üç mü? Ben şu anda üçüncü kattın korkulukları üzerinde mi duruyordum? Üzerinde durduğum duvar sadece üç parmak kalınlığındaydı ve çıplak ayaklarımın neredeyse tamamına geliyordu. Yani en küçük hareketimde üçüncü kattan yere düşecektim. "Ölmek istemiyordum." Yanaklarımdan yaşlar süzölmeye başladı, bu şekilde ölmek istemiyordum.

Gözlerimin içine karallı bir şekilde baktı. "Ölmeyeceksin,

buna izin vermeyeceğim." Diğerleri korku içinde soluk almadan bizi izlerken o, bana elini bana uzattı çünkü korkudan paniklemek üzere olduğumu görmüştü. "Elimi tutarsan seni aradan indirebilirim." Şimdi yüksekçe olan bendim. O ise bana aşağıdan bakıyor, tutmam için elini uzatıyordu ve evet, bu durumda bile düşündüğüm şey akıl alır gibi değildi.

Başımı çevirip arkama bakmaya korkuyordum. Elime bakarak dudaklarımı birbirine basırdım. Daha önce uzattığı elini tutmamışım ve şimdi yine tutacak cesarecim yoktu. Bir erkeğe bile isreye dokunma fikri en az ölüm kadar korkutucu gelirken bana güven vermiyordu. Elimini kaldırmak için kendimi zorluyordum ama karantlık korkularım ruhumu kuşanıyor, bunu yapmama izin vermiyordu. O da biliyordu. Şu anda kendimle bir savaş içinde olduğumu tereddüt dolu ıslak gözlerimden görüyordum. Yükselendiğimde elini tutmayacağımı anlamıştı. Belki de gözleri ilk kez bana yoğun bakıyor, geçmişimde ne var diye sorguluyordu. "Balkonun içine atsam olur mu?" dediğimde düşene ihtimalim onu kızdırmış olmalı ki kaşlarını çatı. "Sen böyle sakarken riske giremem!" Sesini bir anda yükselttiği için az kalsın yerimde sıçrayıp düşecektim.

Başımı iki yana sallayarak kaçkırdım. "Tu-tutmayacağım." Sessizce fısıldadığımda sakunıyla burnundan soludu ve başını çevirip Afradat'e baktı. "Sen yap." Kuzey'in eğitimini, içinde bulunduğumuz müşkiil durumu bildiği için hemen başını sallayarak bana doğru yürümeye başladı. Ancak kadın bana doğru tam bir adım atmıştı ki birden öksürmeye başladım ve dengemi kaybettim. Çığlık atarak yere düşmeye başladığı esnada eğitmenimin hiç tereddüt etmeden peşimden adadığını gördüm. Daha ben ne olduğunu anlamadan bir eliyle bileğimi kavramıştı, diğer eli ise balkon korkuluklarının dış tarafına tutunuyordu. Bu adam balkondan atlayıp beni tutmakla kalmamış, aynı zamanda korkulukları yakalayarak her ikimizi de kurtarmıştı.

Yaptığı şeyden ve hızla sallanmanın şokundan çıkamıyordum. Evet, şimdi her ikimiz de balkondan sallanıyorduk. Tek eliyle korkulukları alıran tutarken diğer eliyle beni tutmaya devam ediyordu ancak daha fazla dayanabileceğim gibi görünmüyordu. Başımı eğip aşağı baktığımda sisli havanın yaydığı buzluk hana bir uçurum gibi gelince çığlık atarak ağlamaya başladım. "Sakin ol!" Başımı eğip dişlerini sıkarak beni serçe uyardı. Sanırım çırpınmaya başladığım için işleri biraz zora sokuyordum.

Başımı kaldırarak yukarıya baktığımda diğer erkek öğretmenler balkondan uzanarak onun bileğini kavramıştı ancak onu yukarı çekemezlerdi çünkü o, beni tutuyordu. Başını eğdi ve ağlayan yüzüme bakarak iç pekti. Kahverengi gözlerinde korkunun izi yoktu. Sadece tek eliyle hem kendi ağırlığını hem de benim ağırlığına taşıdığı için fazlasıyla zorlanıyordu. Alnındaki damarlar belirginleşmişti ve dayanmak için dişlerini sıkıyordu. Yüzündeki kaslar seğirirken şu anda ne kadar çok zorlandığını tahmin bile edemiyordum. Tüm ağırlığım sağ kolumdaydı. Bu durum kolumu kopacakmış gibi zıttırken o, tek koluyla her ikimizin ağırlığını taşıyordu. Boşta elimle bileğimi tutan elini sıkıca tuttum "Be-beni bırakırsanız düşerim." Eğer beni bıraksa diğerleri onu yukarı çekebilirdi ama ben düşerdim.

Bu haldeyken bile dudakları bilmüş bir şekilde yavaşça kaynıldığında başını eğerek bana baktı. "Yanılmıyorsam sen düşüğün yerden tek başına kalkmayı tercih ediyordun, değil mi?" Adam artık ne peşin bir psikopatı bu durumda bile dışarıda elini tutmadığım için benden intikam alıyordu.

Kol kaslarını kopmak üzereyken aşağıya bakmamaya çalışıyordum. "Emniyet olun, şu anda size verecek çok güzel bir cevabınız var ama sizi kurtarıp kendimi yerde bulmak istemediğim için sorumlu biri olduğunuzu söylemeyeceğim," diyerek elini daha sıkı tuttum.

"Ona ne şüpheli!" Homurdandığını duydum ama hazırcevap kipliğim ters bir şey söylememek için kendini zorluyordu. Onceliğim hayata kalmaktır, gerisiyle daha sonra ilgilenirdim.

Bileğimi rutan eli biraz gevşeyince avazım çıktığı kadar bastım, boştaki elimle adeta tırnaklarına derisine geçirerek onu sıkıca tuttum. İkimizi uzun süre taşıyamazdı, derhal bir şeyler yapmalıydık. "Beni yukarı çekerseniz kendimi kurtarabilirim!" Sesimi duyurmak için hağıştığımda diğerleri ip geçirmek gibi bir şeylerden bahsediyordu ama o kadar vakarımız yoktu.

"Sannuyorum!" Dişlerinin arasından konuştuğunda beci daha fazla tutamayacağını o da biliyordu.

"Akr katan balkonuna atlayabilirim, sadece fırlat beni." Bu şekilde ikimiz de düşecektik ama planladığım gibi olursa ikinci katan balkonuna düşebilirdim.

Tereddüt ederek bana baktıktan sonra bileğimi sıkın. "Daha iyi bir fikrim var!" Aniden tek koluna yüklenerek beni nisan gücüyle yukarı çektiğinde, yaşadığı adrenalinden dolayı boşzandan furetleli bir haykırış çıktı ama başarıya çünkü bir anda yukarı çekilmemele boştaki elimi kaldırıp koluna kavradım. "Bana tutun!" Daha fazla dayanamadığı için tuttuğu bileğimi bırakınca, çıktık azarak elimi kolundan benim omuzuna koydum. Kendimi yukarı çekerek boynuna kullarımı doladığımda nisanla aynı hizadaydım. Şöyle bir sorun vardı, ben ahtapot gibi onun boynuna sarılıyor olabilirdim ama o hiki tek koluyla ikimizi taşıyordu.

Serbest kalan elyle de yukarıdaki demirleri tuttuğunda aynı anda rahat bir nefes aldık, artık tek koluna yüklenmediği için biraz daha zamanımız vardı. "Baş belası!" Kollarım sensiki onun boynundayken başımı hafifçe kaldırarak ter içinde kalan yüzüne baktım. "Bunu siz mi söylüyorsunuz?" Ondan büyük bela tanıyıyordum.

"Her durumda bir cevabın var, değil mi?"

"Lütfen üzerime gelmeyin, şu anda sizi kurtarmak için doğru bir zaman değil." Bir an gülecek gibi olmuştu ama daha büyük bir sorunumuz olduğu için hunu yapmadı.

Her ikimizin ağırlığına güçlükle dayanıyordu, çaresizce yukarıdakilerin bir şeyler yapmasını bekliyorduk. "Yankı, etmeni!" Kuzey bağırarak korkulukların arasından bana elini uzatınca hemen tuttum. Eğitmenimin yükü hafıfleyince Ecrin'in eğitmeni de onu tutmuştu. Hakan ve Yigir balkondan eğilip kollarını tutarak beni yukarı çektiler. İki erkek eğitmen de benim eğitmenimi yukarı çekerek onu kurtardı. Sonunda o da yere başlığında Efe, kızarmış göklerle yanıma gelerek sımsıkı sarılınca ellerimi nereye koymam gerektiğini bilemedim. Yaşadığım korkunun etkisinde olduğum için tepki veremiyordum. Nefes nefese kalmışım ve kendimi toparlamaya çalışıyordum. "Çok korktum, Yankı." Aksini düşünecek kadar beklencilerimi yüksek tutmak gibi bir hata yapmadığım için kendimi tebrik ediyordum. "Buna hiç şaşırmadım, Efe Can." Burnunu sesli bir şekilde çeşerğinde, "Efe benim adım," dedi. Bu çocuk az önce burnunu benim omzuma mı süttü? İyi, bu öğrenç. Orası hep sümsük oldu şimdi!

Nihayet kuzaklaşma faslı bitince herkes bir nebze de olsa rahat bir nefes almıştı. Yanındaki güzellik tanrıçası Afrodite'i iyi olduğuna ikna eden adamın bakışları, birini ararcasına tüm kalabalığı hızlıca tarayıp hende durdu. Tepeden etnağa beni incelerken iyi olup olmadığımı kontrol ediyordu. Gözlerine bir sıcaklık yansıyınca hemen başını başka tarafa çevirmesine bir anlık veremedim. "İçeri geçelim." *Hız geldin, şükrevçik Buzdağ.*

İçerisinin ofis gibi bir yer olduğunu gördüm. Benden tarafa özetlikde bakmayan eğitmenim masanın başındaki yerini alınca

diğer eğitimciler de onu raklin ertti. Yaşananlardan sonra ayakta duracak halim olmadığı için ben de boş bulduğum bir sandalyeye oturdum. Şimdi hepimiz bu ofisin içindeki masanın etrafına yerleşmiştik. Bir süre kimse konuşmadı, herkes olanların sokunda olduğu için diyecek bir söz yoktu. Bu benim alışık olduğum bir durumdu ama onlar için çok yeni bir şey olduğundan yaşadıkları korkuyu anlayabiliyordum. Bu durumu garip-vedikleri çok apekti, belki de daha önce uyurgezer olan binyle bir karşılaşmamışlardı veya onlara böyle bir stres yaşayan bir uyurgezer onlar için ilkti. Sessizliği ilk bölen eğitimcimim olmuştu. "Bu ne zamandır devam ediyor?" Sorgulayıcı sesle baktıma kaldırdım, aralanan uyurgezer olmam onların beklemediği bir şeydi. *Hayret, beklemedeki her şeyin olduğu doruğunda bu yazı-yer mi?*

"Çocukluğumdan beri." Kaşlarını yukarı kaldırıncaya başımı salladım. "Bu çok sık olmaz, yani genelde ayda birkaç kez ama bugün yaşananlar bana da sürpriz oldu." Evet, uyurgezer olduğumu hep biliyordum çünkü bazen sabah uyanırken kendimi farklı yerlerde bulurdum. Başlarda buna bir anlam veremiyordum hatta ben uyurken birilerinin beni çağırdığını bile düşündüğüm olmuştu ama on iki yaşına girdiğimde bir uyurgezer olduğumu kabullenmişim. Aklımın yeni ermeye başladığı sıralarda, bir gece kendimi arabaların geçtiği yolun ortasında buldum ve bu olay, uyurken bir yerden bir yere gitmişim düşündü. Çocuk akli işte, uyanmadan önce kendimi bunu bir daha yapmamam için azalar anı ne zaman üzgün veya stresli bir ruh halinde olursam yine aynı şeyi yaşadım. Bir süre sonra büyüdüm, aklım yeni şeyleri keşfederek gelişti ve ben uyurgezer olduğumu anladım.

Bu konu, herkes gibi Efe'nin nahif eğitimcimiminin de merakını cezbetmiş olmalı ki, "Ne demek istiyorsun?" Bence ne demek istediğimi o da çok iyi biliyordu.

"Genelde sadece uyuduğum yerler değişirdi." Herkesin sessiz bir şekilde beni izlemesinden rahatsız olmaya başladım. Bu hakışlar altında gergin hissederken bilmek istedikleri şeyleri kolayca anlatamıyordum. "Yani tamam, bir seferinde kendimi sokak ortasında bulmuştum ama genelde bankta uyuyorsam bir sokakta gözlerimi açıyordum. Yatağında uyurken sabah Ilgaz'a sarılmış bir şekilde uyandığım günler de olmuştu fakat ilk kez bir balkona çıkıp uykumda imihah etmeye çalışıyorum işte!" Sonunda dayanamayıp isyan ettiğimde birkaç Yatasıdan çıkan kukarlarla karşılaşım çattım, bu hiç de komik değildi. Ortada büyük bir trajedi varken gülmeleri çok saçmaydı, özellikle de az önce olanlardan sonra.

Eğitmenimin bana bakan gözleri fazla düşünceliydi, bu beklenmedik olay karşısında nasıl bir çözüm üretebileceğini düşünüyordu. Aklından geçenleri tahmin etmek zor değildi. Şu anda herkesin düşündüğü şeyi düşünüyordu. "Hayır, uyumadan önce kendimi bir yere kelepçelemeyeceğim!" *Umarım aklından böyle şeyler geçmiyordur çünkü bunu hiçbir güç bana yaptırmas.* "Ayrıca uyanırken nasılsam uyurken de bir şekilde öyle oluyorum. Boynumdaki kuru kullanmam, asansöre binerek buraya gelmem zaten bunu doğruluyor. Hadi, uyurken ayak bileğimden kekilimi yatağı kelepçeledim, diyelim ama uyarıcılığım tuttuğunda anahtarı salladığım yerden çıkıp kendimi özgür bırakmam zor değil." Bu sürecin nasıl işlediğini bilmiyordum ama fark ettiğim şey uyarıcı olduğumda aklımın benden bağımsız çalıştığıydı. Uyanırken olduğu gibi gittiğim yeri görüyor, yemek yiyor hatta uyandığında asla hatırlamadığım birçok şeyi yapabiliyordum. Gece Ilgaz'ın yatağına nasıl gidiyordum?

Hatırlamıyorum şu da uyuduğum yerden kalkıp yarım saatlik yolu yürüterek anaola nasıl çıktığımı da bilmiyorum ama tıpkı uyanık insanlar gibi uyurken birçok şeyi yapabiliyordum.

Kelepçe olayını eleddikletinde herkes nasıl bir yol izleyeceğini düşünmeye başlamıştı. Eğitmenim çok yorulmuşlar gibi

nimi sorumluluğu üzerine alarak diğerlerini bunu düşünmekten kurtardı. "Bir önlem almalıyız, bunun için bir şeyler düşüneceğim." Afrodite başını sallayarak onu onaylayıp arkadaşına destek olmaktan gecikmedi. "En doğru kararı vereceğini biliyorum." Gözleriyle beni gösterdi. "İnsanlar uyurken fazla savunmasız kalır, keş uykusunda tesiste tek başına gezerken onu koruman çok zor olacaktır. Bu durumu erken fark ettiğimiz için şanslıyız." Diğer Yarasalar bu sözlerden bir şey anlamasa da ben, genelde her kelimedeki bir anlam çıkarırdım. Kadının söylediğinden tek anladığım aslında tesiste de güvende olmadığımızdı. *O buraya gelebilir mi?*

"Bana teşekkür etmeyecek misin?" Naz'ın şırtanık sesıyla başını kaldırarak ona baktım. "Ne için?"

Kollarını göğüsünde birleştirdiğinde yeşil gözleri tiksinerek bana bakıyordu. "Gözlerin kapalı bir şekilde buraya çıktığını görünce şu diğer eziklere haber verdim, sonra da eğitmenlere. Yani hayatını bana borçlusun." Bu kız gerçekten böyle bir şey için ona minnet duyacağını düşünüyorsa çok yandıyordu. Ne amaçla bir beklentiydi bu böyle!

"Yapmasaydın." Arkama yaslanarak kaygısız bir sesle takıldım. "Ben mi dedim onlara haber ver diye? İkminiz yer değiştirdik ve senin yerinde ben olsaydım, hazır sen oraya çıkarken zevkle seni afağıya iterdim." Naz duyduklarıyla gözlerini büyüterek dehşet dolu bir ifadeyle bana bakarken eğitmenlerin ve Yarasaların kuruyan bakışlarına maruz kaldım. *Né! Dürüstlük ne zamanları beri yargılanıyor?*

"Bu kızı tanıdıkça ondan daha çok nefret etmem normal mi? Bu Yığıt denilen yürüyen katırtı, acaba ona ölüp birliğimi falan mı düşünüyor?"

"Normal çünkü ben de hepimizden nefret ediyorum." Evet, bu kişi de Kibir Krallığı Ezeri'di.

"Lütfen yine başlamayın."

"Niye? Yine mi ağlayacaksın. Ağlak?"

"Onunla uğraşacağına kendine bak. pis bağımlı."

"En azından uykumda olay çıkarmıyorum, Sakar."

"Kedarcık, kes sesini! Ortalık hep sen karıştırıyorsun."

Bilerek Kuzey'in kulaklarının dibinde avazım çıktığı kadar çığlık attım. Kuzey kulaklarını kapatarak bir küfür savurunca çocukların çoğu gülmüştü. Hâlâ inleyerek kulaklarını tutarken sıyahlarından bıkkınlık fırlatıyordu. "Bir gün elimde kalacaksın, geri zekâli!" Masadaki dosyalardan birini alıp kafama vurunca susmak zorunda kaldım. *Bu çocuk bana hep vuruyor. Allah'ın kadımlara el kaldırmayan biri!*

"Dışarı!" dedi sevgili Buzdağı yapığımız çocuklukta sı-kıldığını belli eden bir sesle. "Hepiniz dışarı çıkın!" dediğinde biz Yarasalar ayağa kalkarak ofisten çıkıp kapıyı kapatmak. Böyle kovalamak da fazla sinir bozucuydu. nezaket ünneği göstererek gitmemizi rica edebilirdi.

Sanki ben ona çok meraklıyım!

Herkes asansöre binince guruldayan müdem, yemek saatini kaçırdığım için isyanlardaydı. Diğerleriyle aynı asansöre binmedim çünkü onlar, ben gidene kadar çoktan asansörün düşmesine basıp kapısını kapatmıştı. Belki biraz yemek için o adamı ikna edetim diye geri döndüm. Kapıyı tam açacaktım ki duyduklarım yüzünden elim kapı kolunda hareketsiz kalmıştı. "Uyurgezer olması kötü oldu. Onun her yerde adamı olabilir, bu durumda çaylağın hepsinden daha fazla tehlikede." Bu konuşan kişi Kuzey'in tanrıcısı Afrodit'ti.

"Bir şekilde üstesinden gelecektir." Bu da Yeşil Gözlü Yakışıklı'nın sesine benziyor. "Ondaki liderlik potansiyelini sadece ben mi görüyorum?" *Ne dedi bu jimdi?*

Ben ve liderlik mi? İhter, buna gülerim!

"Şu ana kadar Yarasa'nın içinde göze bakan ikinci kişi." Efe'nin eğitmeni Bayan Kırmızı Dudak konuşmuştu. "Hepimiz onun tek tabanca gibi sadece kendi hayatını önemseyen bir temsil olduğu konusunda hemfikarız. Bence bu yönünü zamanla değiştirebilir. Bu yaşına kadar hep tek başınaymiş. Şimdi kimseye güvenmüyor, rakam ruhundan bihaber. Aslında diğerleri de öyle, zamanla aralarındaki sorunların üstesinden geldiklerinde iyi bir rakam olabilirler. Yarasa'da gördüğüm şey farklı. Düşmek üzereyken hiç paniklemedi. Kız, sanki sürekli böyle zorluk yaşıyormuş gibi bu durumu olağan karşıladı. Onun içinde var liderlik, sadece bunu ortaya çıkarmayacak kadar inatçı bir karakteri var. Tabii, bir de çok sakar ve uykusunda yürüyor. Bunlar onun için dezavantaj maalesef." Bu kadın beni rahatsız ediyorsa yanlışlıyordu, düşündüğü gibi buradaki çocuklara önderlik yapmak gibi gereksiz düşüncelerim yoktu. Ben daha kendimi idare edemiyordum, onlara nasıl liderlik edecektim?

Lider olarak gördükleri diğer kişi kimdi?

"Beni deli ediyorsun." Evet, sonunda huysuz eğitmenimin de sesini duymuştum. "Bazen ciddi anlamda kafasına sıkılmak istiyorum." İçeridekileri güldüren bu sözler beni hiç de şaşırtmamıştı çünkü aynısını ben de ona yapmak istiyordum.

"Ona baktıkça kendini gördüğünü inkâr edemersin." Hâlâ gelen Afrodisim söylediklerini duyunca az kalsın üzeri daup, "Tut öyle bir şey!" diye bağıracaktım.

"Zır kutuplar birbirini çeker ancak sitin gibi aynı kutuplar birbirini iter. O yüzden birbirinize tahammül edemiyorsunuz çünkü karakterleriniz aynı. İnatçı, baskın ve dediğim dediğiniz. Zaten bu yüzden onu özellikle seçmedin mi? İnsan birinde kendinden bir parça gördü mü bemen anlar Buradaki hiçbir ajanın onu eğitemeyeceğini biliyordun. Dikkatli ve azı, toplu

senin gibi. Onu yola geçirecek tek kişi sen olsan da aynı şekilde onun da bu yolda senin ayaklarını kaydırarak tek kişi olduğunu biliyorsun. Kaza zorladıkça o da seni zorlayacaktır. Bu yüzden korkarım ki hiçbir zaman ulaşamayacaksınız. Bu işin sonunda birbirinden nefret eden iki azılı düşman olma ihtimaliniz büyük." Afrodit'in rûm söylediklerine katılmasam da son kısımda kesinlikle haklılık payı vardı, daha şimdiden ondan nefret ediyordum.

"Onun ne düşündüğü umurunda değil." *Sanki benim çek umurumda!* "Bağcıklarına, özellikle kendisine saygı duymayı öğretmediği sürece ona yaptığım hiçbir şeyden zerre pişmanlık duyumam." Saygı? Kendime saygı göstermediğimi de nereden çıkardı? Beni o evin bahçesinde bulduğu için böyle bir fikre kapılmış olmalı. Ne yani, bana olan nefretinin sebebi o eve girmeye karar vermem miydi? Bu yüzden mi bana yükleniyordu? *Allah'ın cezası adam, buradan orası ne ki!* Zaten ben orada hemen vazeçmişim ama bu sabit fikrili adama bunu anlatamadığım için beni kafasında koyduğu yere göre yargılıyordu.

Ectin'in eğitmeni, "Ne demek istiyorsun?" dediğinde onlara anlatacak diye korkudan soluğumu tuttum. "Gereksiz bir konu." Sesi işiterek çıkmasına rağmen anlatmadığı için taharlatmışım ama onun pazarında bir fahişe olduğunu bilmek canını sıkıyordu. Onu, benim hakkımda ne düşündüğünü umursayacak kadar önemsemiyordum ama beni bir koutuda eğitmeye çalışan birinin gözünde basit bir kadın gibi görünmek sınırimi bozuyordu. Doğru düğüm sonra anlatacaktım ama böyle yazgısız infaz yapılsa anlatmam güçleşecekti.

Bu lanet sohbeti daha fazla dinlemek için arkaımı dönüp hemen uzaklaştım. Kısa bir anlığına o eve girmeye karar vermiştim, doğru ama birinin bana dokunmasına katlanamamam engel olmasaydı bile zili çalacak cesaretimin olmadığını biliyordum. O, arlık verdiğim bir karardı ve kapıdan içeri girmeden

seriye dönüp kaçacağını bilecek kadar kendimi tanıyordum. Onun düşündüğü gibi ucuz biri değildim. öyle olsaydı yıllar önce bunu yapardım. Ben bugüne kadar böyle bir şeyden hep kaçarken anlık bir öfkeyle verdiğim karardan dolayı beni tatışlaması doğru değildi. Bekleseydi eğer, zela o eve girmeyeceğini kendi görürdü. İnsanları gördükleri şeylerden dolayı tatışlamak en kolay olanıydı ama resmin öteki yüzüne bakarak herkesin yapabileceği bir şey değildi. Eger bunu yaparsa bazı şeyleri sorgulamak zorunda kalırdı ve sorduğu sorulara aldığı cevaplar ise onu beni anlamaya itirdi ancak o anlayarak kolaylık sağlamak yerine yargılayıp zorlaştırmayı seçiyordu.

Avansörün kapısı açıldı, içeri girip boymumdaki kartı okuttu. Kapılar kapandığında kartımı yeniden boymuma takmışım ki enseme hissettiğini nefesle kaskacı kesildim. Durduktan sonra püzünden dalgınca avansöre bindiğim için burada birinin olduğunu fark etmemiştim ve şimdi o kişi tam arkamdaydı. Nefes almayı hızlandırırken arkamdaki kişiye dönemeyecek kadar korkuyordum.

O alabilir mi?

8. BÖLÜM

Nefesim göğsümde ciğerlerime baskı yaparken soluğumu tuttuğumun farkında bile değildim. Arkamda biri varken nefes almak o kadar kolay bir şey değildi. Korku? Hem de en az o gece olduğu kadar yoğun bir korkuyu küçük bedenimde taşıyordum. Avuç içlerim terliyor, soluk alışım hızlanıyor ama ben hareketsiz bir şekilde yerimde bekliyordum. Üzerimdeki pijamalarla bir asansörün içinde cesedimin bulunacak olması beni korkutuyordu. Tam o anda bir şeyi fark ettim; asansördeki kameralar! Eğer oysa ve beni öldürürse yüzü kameralarda görünürdü ancak beni öldürdükten sonra kimliğinin ortaya çıkması işime gelmezdi. Giderayak o Yarasalara iyilik yapma düşüncesi bile midemi bulandırtıyordu. *Ben öleceksem bir zahmet onlar da yaşamasın, ölümümlle kimsenin hayatını kırtarmaya niyetim yok!*

Tabii, bir de şöyle bir durum vardı, yüzünü gizleyecek bir şeyler kullanıyor olabilirdi ama bu da yukarıdakilerin dikkatini şimdiye dek çekmedi, değil mi? Sonuçta koskoca tesisi birileri 7/24 kameralarla izliyor olmalı, şüpheli biri girmiş olsa yakalanmış olurdu. Asansör ikinci kata indiğinde artık gerginliğim tavan yapmıştı. Ayrıca o kadar Yarasa varken neden ben? Naz müsait mi değildi? Ecrin bugün şanslı gününde miydi? Yiğit hangi cehennemdeydi? Hakan'ı uyuşturucu kullanırken rahatsız etmek mi istememişti? Efe fazla korkak diye onu en sona mı sakladı? Kuzey niye ilk ölen olmuyor? *Allah aşkına, niye ben?*

"Ay yeter!" Daha fazla dayanamadığımı için bağırarak arkamı döndüm. "Öldürecekseñ ölüñ, burada beklemekten sınırim bituldu!" Kendümü kapıñmış bağırırken karşımda Ecrin'i görünce devamını getiremedim. *Şaka mı bu?*

Bana önce stresli yapışkan dengersiz yaşkuñluk içinde bakmaktan kendimi alamıyordum. "Kızım, mal mısın sen? Enseme niye üñtüyörsün, Allah'ın geri zekâlısı!" Hayalet gibi sinsice dibime sokulmuştu. aptal! Burada ecel terleri dökmeme mi yoksa bu korkumun sebebinin Ecrin çıkması na mı karanlıyduñ, bilemedim. *Eñsye üñlemek nedir, Allah aşkına?*

Kafası kırılmış bir şekilde bana bakıyordu. Onđan hesap sormam sebebiyle kaşlarını çatıp ellerini yumruğ yapıp. "Sözlerine dikkat et, ahmak! Olduğum yerde duruyordum, aklın bir karış havada gezeceğine nerede durduğuna bak!" Bu laza saldırmam an meselesiydi. Gerçi bana karşı hiç değışmeyen, sınır bozucu tavırlı düğününce buntı yapmak için can atan bir ben değildim.

"Bak!" Ona doğru bir adım attım. "Burada beni engelleyecek kimse yok, şansını zorlama!" Aynı şekilde o da üzerime yürüdü. "Yeter be, ne yapacağınıñsın, gürelim!" Birbirimizin üzerine yürümüşük ki asansörün kapısı açıldı. "Derhal durun!" Halkan içeri dalarak aramıza girdi. "Çekil!" Ecrin ile aynı anda bağırduğumuzda kollarını uzatarak birbirimize yaklaşmamızı engelledi. Bu çocuğın en büyük uğraşı ceza almamak için çıkacak olan kavgaları önlemek olmalı

Ortamıza girmiş, heri birbirimizden uzak tutmak için ellerini her iki yanına uzatmışken bize bakarak sınıttı. "Kız kavgası kelenek hoşuna gitsen de ben buradayken olmaz. Şimdi beni de göñgü tanağı yerine koyarlar, tuç uğraşmamı cezaıyla." *Bir de bana benmil derler!* Kaşlarını çatarak ayağımı dizine geçirdim. "Doğru tabii, ne de olsa uyupunucuyu falan yasaklarlar, sonra

ne yapamaz bile?" Asansörden çıkışımda arkamdan ettiği küfürleri hiç üstüme almadım.

Asansörden çıkar çıkmaz koridorunda Yarasızla bulunca yüzümü eksittim. "Ne? O kabiriye henüz dokunmadım bile," dediğimde Yiğit başını olumsuz anlamda salladı. "Hakan'ın hakkı çıkmasından nefret ediyorum," diye homurdanınca Hakan bana ters ters bakarak asansörden çıktı. "Ben dedim size, Emin kaybettiği kartını ararken kesin bu atarı sakar ile karşılaştı diye." Bu çocuk açıklama adı altında aldınca bura laf mı salmıştı şimdi?

"Sen az önce bana..." demiydim ki Kuzey hızla sözümü kesip "He Yanka, he! O dediğinden. Kızam, bir sus artık!" Bu atarlamadan sonra kaşlarını çatmışım ki Kuzey, "Çiğlik atanın geberirim!" dediğinde güldüm. Bu çocuğun yüksek seslerden ağdın rahatsız olduğunu bir kez daha fark ettim.

Hepsine hızla göz gezdirince birinin eksik olduğunu fark ettim. "Efe sizinle değil mi?" Hepsi buradaydı ama o yoktu.

"Yine bir yerlerde ağlıyordur." Yiğit'in haklılık payı büyük olduğu için herhangi bir şey söylemeden koridora yöneldim. Kalan uykuma devam etsem iyi olacaktı.

Birkaç saat sonra...

İnteyerek usulca gözlerimi açtığımda etrafımdaki karanlığın karveti sanda tüm bedenimi. Buranın neden böyle karanlık olduğunu merak ettim. Ah, tabii ya, gece olmuştu. Sebepi bu olmalı. Karanlıkta etrafıma göz gezdirince fark ettiğim şeylerle gözlerimi kocaman açtım. "Lanet olsun, odam nereye gitti yine?" Evet, odamda değildim. Yarığında bile değildim. tüm kütanım tutulmuş bir şekilde sandalyede oturduğunu fark ettim. Küçük bir ofiste, sandalyede oturuyordum. Önümdeki bilgisayarın ışığı yüzüme yansıyor, sadece odanın küçük bir kısmını aydınlatıyordu. Artık bu durum beni şaşırtmıyordu.

"Bir günde iki kere olmas normal değil." Tamam, uyurgezerim ama bu sadece ayda birkaç kere olurdu. Şimdi ise bir gecede iki kere olmuştu. "Psikolojik!" Bu tesiste baskı altındaydım, buradakilerin üzerime gelmesi bu rahatsızlığımı tetikliyordu. Uyurken tek düşündüğüm şey, tesisten kaç olup kışmaktır. Sonra gözlerimi açınca kendimi balkonda kuş gibi korkuluklara rüneyip atlamak üzereyken bulmuşum. Şimdi ise burada bilgisayar karşındaydım. Gün içinde bilinçaltıma en çok ne işleniyorsa uyuduktan sonra onu yapmaya çalışıyordum. Başarı benim psikolojimi bozduğu için sürekli başka altında hissetmem, uykumda beni tetikliyordu.

"Allah hepinizin belasını..." demiştim ki birden sustum. "Allah aşkına sen bela okuma, Yankı! Sonra dönüp doluyor ve o bela seni buluyor." Hamurdanarak ayağa kalktığımda uyan belim yüzünden inledim. Kim bilir, kaç saatte bu rahatsız sandalyede uyuyordum. Aynı gecede başıma gelen bu iki olay kendimi yatağa zincirlemem için beni teşvik ediyordu. Efe'nin eğitimci haklıydı, uyurken fazla savunmasız kalıyordum. Daba önceleri bu sorun olmazdı ama peşimde bir seri katil varken büyük bir riskti.

Kimsse görünmeden odama girmek istediğim için arkamda bırakılan delilleri yok etmem gerekiyordu. Bilgisayara uzanarak kaput oşuna parmağımı getirdim fakat ekranda gördüklerimizde terepe yutkundum. Gözlerim yıvalarından fırlayacakmış gibi açılırken ekranda gördüğüm şeyler beni şaşkına çevirdi. Kendi kendime yok zararaktsa süzümte sınıyorum, uyurken bile rahat durmak yok bana. "Allah'ın, resmen ben uyurken içimdeki dahi ortaya çıkıyor. Bu ne şimdi?" Uykumda araştırdığım şeyler yüzünden afflanmışım. Kapının arkasından eğitmenleri dinlemem, beni böyle bir şeyi araştırmaya itmiş olmalıydı.

Anasayfada gördüklerimle yeniden sandalyeye oturarak ekrandakileri okumaya başladım. "Kızım Yanka, uyurken bile rahat durmuyorsun." Uyanık olsam kalkıp yarasaları araştırmak aklımdan bile geçmezdi ama uyuyunca beynim benden bağımsız çalışıyordu.

Sabırsızlıkla araştırdıklarımı okurken, bulduğum her detay o hayvanlarla aramızdaki bağı görmemi sağlıyordu. "Yeryüzünde 18 familyaya bağlı olan yaklaşık 986 tür yarasa bulunmaktadır." yazıyordu. Bunu daha önce bildiğimi sanıyordum. Bunlar arasından farklı türde yaklaşık onuz yarasa bizim ülkemizde, yani Türkiye'de yaşıyormuş. *Kahretsin, yurttan damgalanan onuz fark!* Türkiye'de bulunan yarasa türü ve damgalanan çocukların sayısının aynı olması bir tesadüf olamazdı. O caravan her birimiz ülkemizde bulunan onuz türden birine benzetmişti. İnsanlar birbirinden farklı görünüşte ve karakterdeydi. Tıpkı onuz farklı yarasa türünde olduğu gibi. Bu yüzden her tür için bir çocuk damgalanmıştı. Yarasaların gözleri kapalı olsa bile nesnelere çarpmadığı yazıyordu ve burada araştırdıklarına göre yölerini seslerden faydalanarak buluyormuş bu hayvanlar. Lazet olsun, bu şaka olmalıydı çünkü kimse bilmez ama gözlerimi kapattığım an karanlıkta içgüdülerim inanılmaz çalışır. Etrafındaki en küçük sesi duyar, hareketleri hissedirdim. Aslında karanlığı normal bir insana göre daha iyi kullandığım oluyordu.

"Bu hayvanlara olan benzerliğim saçma." Özellikle geceleri uyurgezerliğim tuttuğunda gözlerim kapalı mı oluyor açık mı, kestiremiyordum ama hiçbir şeye çarpmadan hareket ediyor olabilir miydim? Bir şeye çarpıyorsam bile bunu hiç fark etmedim çünkü uykumda yaptıklarım bana da süpriz oluyordu. Gözlerim kapalıyken bu bilgisayar kullanamayacağımı gözet gözlerim açık oluyordu.

Yarasaların ortalama yirmi yıl yaşadıklarından bahsediyordu burada. Yirmi yıl mı? Damgaladığı Yarasaların en küçükleri-

den biri de bendim ve yıl olarak yirmi yaşama girdim. Birkaç ay sonra doğum günümde işte o gün. gerçek anlamda yirmi yaşında olacağım. "Allah'ım!" Bizi Yarasa olarak seçmişti, en büyüğümüz yirmi üç yaşlarında olmalıydı, yani bize bir yarasanın ömrünü verdiği için yirmiye kadar yaşamamıza izin vermişti. Aradaki o birkaç yıl fark etmiyordu. O, bu yüzden bizi hayatta bırakmış, yirmiye dolduracak kadar büyümemize izin vermişti. *Adem bildiğin hana, ezizim. Allah aşkına! Bu nasıl hastalıkla bir düşünürsün.*

Bizi gerçekten birer yarasa olarak görüyordun, değil mi? İnsanlar lan her, insan!

Neden belebek, hay, ya da daha sevimsiz bir hayvan değil de yarasa?

Geceleri avlanmak için dışarı çıkıldığını yazan kısımda tartıştık. "Gece? Avlanmak?" Hadi ama! Biz geceleri kimseyi öldürmüyorduk! Fark ettiğim şeyler yüzünden gözlerimi büyüğe açtım. "Bunu yapmanızı istiyor olamazsın, değil mi?" Ah hayır, amacı beden birer kağıt çıkarmak olamazdı. Ya tam tersiyse? Yani ona meydan okumamızı istiyor olabilir miydi? O yüzden yaşamamıza izin vermiş olabilir çünkü çocukken kendimizi savunamazdık. Belki de kolay kurbanlar istemiyordu. Onun istediği, insanların zorlayarak başlattığı oyunu daha zevkli hale getiren kurbanlar olabilir. Belki de burada eğitim görüp güçlenerek onun istediğini yapıyorduk. Belki de farkında olmadan onun planları doğrultusunda hareket ediyorduk ama hiçbirimizin bundan haberi yoktu. Neden olmasın ki, rakibimiz her şeyi önceden düşünmüş olabilir ve bu yüzden her ihtimalin üzerinde dormalydık.

Yeryüzünde yaklaşık bin çeşit yarasanın mevcut olduğundan ve bunlardan yalnızca üç tanesinin kan emdiğinden bahsediyordu. Bin çeşit yarasadan sadece üç tanesi kan emici ise

otuz yarasanın arasında kan emici olanlardan olması mümkün müydü?" Ah hayır, bu imkânsız zorlamak olurdu. Birlerce çeşit hayvanın içinden aynı rüde olan üç yarasanın, onun seçtiği ocuz kişilik grupta çıkması imkânsızın ötesindeydi.

Yarasaların farklı görünüşlerde olduğundan uzun uzun bahsedilmişti. Onlar da tıpkı bizim gibiydi aslında, biz de ne görüntü ne de karakter olarak birbirimize benziyorduk. "Böyle devam et Yanka, kendini o hayvanlarla akraba çıkarmaya az kaldı." Güderek başımı iki yana sallarken, gecenin bir yarısı kanallık bir ofiste uğraştığım şeylere inanmadım. *Bildiğin gece geçtim, kimsenin ruhu duymuyor.*

Geceleti yönlerini sesleri aracılığıyla bulan yarasalar, insanları duymadığı frekansla sesler çıkartarak bu seslerin etrafı yaydığı dalgalardan yönlerini buluyormuş. Yarasalar aslında köt çöğmüş ve okuduğuma göre geceleri yaydıkları frekanslar sayesinde daha kolay hareket edebiliyormuş. Genellikle grup halinde hareket eder, sürüden uzak tek başına yaşamazlarmış. Bu da neden öldürmek için birkaç kişi değil de otuz kişi seçtiğini açıklıyordu çünkü o pislige göre bizler insan değil, gerçekten hayvan olan Yarasalardık.

Bu hayvanlar acayip çirkindir ama.

Bir güriüleri duydum ve hatta bilgisayardaki tüm arama kayıtlarını silmeye başladım. Cezaevine girmeden önce birçok işte çalışmıştım, bunların içinde internet kafe de vardı. Her ne kadar bir ay sonra kovulsam da o bir ayda elimе geçen fırsatı değerlendirip bu şeylerin nasıl kullanıldığını öğrenmiştim. Tıpkı henüz on yaşındayken mahallenin okuluna giderek müdürden bana okumayı öğretmesini istemesi gibi. Ona kimsesiz olduğumu söyteseydim hemen yetkilileri arayıp beni yetiştirme yurtlarına almalarını isterdi. O yüzden yalan söyleyerek babamın beni okula göndermediğini söylemişim. Neredeyse kaaberce

yalıandıktan sonra kaydımı yapacağını söylemişti ama ben, ağlayarak babamın okula gitmeme izin vermeyeceğini, o yüzden kayı olınsdan bana bir yıl ders vermelerini söylemişim. Müdür, olmayan ailem ile konuşmak için ısrar etse de en sonunda ağılanama dayanamadığı için kabul etmişti. Halil amca, arada bir de olsa üç yıl boyunca diğer öğrencilerle birlikte derslere katılmama izin vermişti. On yaşında olmama rağmen aile yanıdaki çocuklarla birlikte birinci sınıfa başlasam da o üç yılda öğretmenleri şapırtacak derecede hızlı öğreniyordum. Ortaokula gitmem için ailemle konuşmak isteseler ve bu konuda ısrar eteseler de ben çoktan kayıplara karışmışım. Ortaokula gidecek param ve masraflarımı karşılayacak bir ailem yoktu. İlkokulu öğretmenlerin yardımıyla bitirsem bile ortaokulda aynı şeylerin olmayacağını biliyordum. Hoş, ilkokulu bile sadece üç yıl okuduğum için tam olarak bitmiş sayılmazdı, zaten kaydım olmadığı için diplomam da olamazdı.

Sokaklarda büyümüş olabilirim ama elimden geldiğince her fırsatı değerlendirip kendimi geliştirmeye çalıştım.

Bilgisayarla işim bitince hemen ayağa kalkarak ofisten çıktım ancak tüm ofislerin kapısı ve ışıkları kapalıyken birinden ışık geliyordu. Oraya doğru doğru yürümeye başladım. Kapının yanına geldiğimde derin bir nefes alarak kapıyı usulca açtım, gördüklerimle bir adım geriye giderek çığlık atmamak için dudaklarımı elbenimle kapattım. "Ya-Yanku! Ben onu öldürdüm mü?" Şoka girerek ağlayan çocuğa korkuyla bakıyordum.

Yok artık!

"Efe Can?" diyerek bir adım daha geriye gittim. "Oğlum, sen de mi vuruyorsun?" Ağlayarak başını hayır anlamında salladı ama ofisin ortasında güvenlik görevlisi yitizisti yatıyordu, kafasındaki kanlar ise zemine akıyordu. Üstelik Efe'nin elinde büyük bir sil biblesi varken onu öldürüp öldürmediğini bana mı soruyordu?

Ela hanelerine ağlamaktan kan çökmüşü, kırıncak saçları aşırı streslen ve terlemekten alınna yapışmış ve zayıf bedeni kuş gibi titriyordu. Elindeki biblo her an yere düşecek gibiydi. Çıkaracağı seslen herkesi buraya toplayacak izlenime verirken önce biblo mu yeri boylarda yoksa Efe mi, kestiremiyordum. "Ya Yaolo..." Bana doğru bir adım attığında korkuyla geriye çekildim. "Yaklaşma bana!" Bağırduğunda daha çok panik yapıp ve adeta omuzları sarılarak ağlamaya başladı. Ağlaması umurunda değildi, bu ruska çocuk kendinden iki kat büyük birini öldürebiliyorsa onu hafife almak aptallık olurdu.

Allah'ım, buradaki kimseye güvenemeyecek miyim ben?

Yalvarcasına bana bakarken desteğimi bekliyordu. Birini öldürdü diye onu tebrik etmemi bekliyorsan daha çok belderdi. "Yankı, benden korkma..." Ağlayacak bana doğru yaklaştı. "Ben korkerim, yani düşündüğün gibi biri değilim." Eliyle açık bilgisayarı gösterdi. "Gündüz bunları kullandığımızda etrafımızda sürekli birileri oluyor, bu tesiste güvende olmadığımızı düşünüyorum. Geceleri gizlice buraya gelip araştırma yapıyorum. Eğer tesisin veri tabanını ele geçirirsem tesisin işa planını bulabilirim. Böylece herhangi bir tehlike anında buradan kaçabiliriz, göli çıkışı bulursak bu mümkün. Ayak seslerini duyunca panikleterek kapının arkasına saklandım ama yemin ederim, ona korkuyla vurdum, öldürmek istemedim," dedi ve ben tam şu anda yaratık görmüş gibi ona bakuyordum. *Kim korkuyla birini öldürür ki? Hem Allah aşkına, Efe'den bahsediyoruz. O nasıl bir korku olabilir?* Bu işlerden pek anlamam ama tesisin veri tabanına inmek o kadar basit olmamalıydı. Dışarıdan gelen tüm siber saldırılara karşı güvenlik sistemlerinin en üst düzeyde olduğunu tahmin etmek zor değildi ama görünüşe göre Efe, buna rağmen şansını denemek istemişti. Bir kişiyi korkuyla öldürerek şansını en iyi şekilde denemişti. *Masum görünen potansiyel katil!*

İkimden bir ses, bu çocuğun görünüşünden fazla olduğunu söylüyor.

"Yanık, bir şey söyler misin? Zaten çok korkuyordum."

"Allah belanı versin diyorum Efe, başka da bir şey demiyorum."

"Geriyte ne kaldı ki zaten." Homurdanınca kollarımı çararak ona güvenmeyi seçtiğim için kaçmayı bırakırım. "Allah'ın korkusuz koltuğu!" Ona kızarak hemen içeri girip ofisin kapısını kapatırım. "Bunları bana en başından söyleseydin, sana gözcülük yapardım ama şimdi daha ciddi sorunlarımız var." Efe'nin de benim gibi çakır bulmaya çalışması beni rahatlarmıştı. En azından haklı davamda artık yalnız değildim, bir ortağım vardı.

Elimle yerdaki adamı ve açık bilgisayarı gösterdim. "Çıkardığımız ses yüzünden her an burada olabilirler. Sen bilgisayardaki tün aramaları silerek onu kapat, ben de adamı kontrol edeyim. Ölmüşse ağlayarak çığlık atarım çünkü ölü görmeye pek alışkın değilim, yaşıyorsa da tampon falan yaparım." Hızlıca konuşup hemen bir taktik geliştirdiğimde Efe şaşkın bir şekilde bana bakıyordu.

"Ne?"

"Nasıl böyle soğukkanlı olabiliyorsun?"

"Eğer adam ölmüşse sen beni bir de o zaman gör. Sadece her duruma karşı bir B planım oluyor. O yüzden geldiklerinde ne olursa olsun tek kelime etmeyeceksin, her şeyi bana bırak." Hemen bilgisayarın başına geçti. Planımı çok basitti, adam ölmüşse ilk iş koridora çıkıp bağırarak Efe'nin birini öldürdüğünü söyledim. Eğer yaşıyorsa da bu durumda suç ortağı olmuyordum ve Efe'ye iyi bir arkadaş olarak yardım ederdim.

Kendimi sakinleştirme işini sonraya bırakarak yerde yatan adamın yanına girtim ve diz çöktüm. "Allah'ım, lütfen yapıyor olsun!" Dua ederek titreyen elimi boynuna uzatıp gözlerimi kapatarak nabzını kontrol ettim. Efe'yi ispiyonlamam bu adama bağlıydı.

Aldığım nabız ritmiyle nefesimi sesli bir şekilde verdim. Çok pükür ki koktuğum gibi olmaması. "Yaşıyor!" Yüzümde rahadamayla karışık bir gülümseme olduğunda hemen üzerimdeki mavi pijamamanın tişörtünü çıkararak kafasına bastırdım. Aklıda kalmam umurumda değildi, kanamayı durdurmak önceliğimdi.

"Bitti." Efe bilgisayarın kapatarak yanıma geldi. Tam o esnada kapı gürültüsüyle açılınca üzerimize silah doğrultan adamları görünce korkuyla ellerimizi havaya kaldırdık. "Açıklayabildiniz." *Ateş etmezler, değil mi?*

Dış güvenlik görevlisi bize silah doğrulttuklarında yerdeki arkadaşlarımız görünce kaşlarını çatıdılar. "Diğerlerini uyandır!" Kazıtığı kafasında yılan dövmesi olan adamın bağlaması ile diğer adam koşarak dışarı çıkmıştı. *Harika, simdi gel de için içinden çık!*

Efe ayaktaydı, ben de yerde yaralı adamın başucunda otuyordum. Ellerimi usulca indirip ayağa kalkacağım esnada dövmeli adamın parmağı tetiğe gidince serçe yutkundum. "Kıpırdama!" Bana bağırduğunda o kadar hızlı bir şekilde başımı salladım ki neredeyse boynum kırılacaktı ama adamın şakası yoktu.

Yaklaşık birkaç dakika sonra içeriye eğitimciler girdi ve içinden Efe'ye etmediğim küfür kalmadı, hâlâ da ediyordum. Üzerinde siyah bir tişört ve epofman altıyla içeri giren eğitimcinin, uykulu hali ve dağılmış saçlarıyla o sert görüntüsünden eser yoktu. Tabii, bu durum ancak beni ve yerdeki adamı görene kadar sürdü. Gözleri önce baygın yatan kişiyi daha sonra ise onun başucunda oturan beni görünce canından bezmiş gibi burnunda soludu. "Yüre ne yaptın?" *Yine desken? Her gün birilerinin kafasını kırıyorum da benim mi haberim yok?*

Gözlerim türekli üzerime doğrultulan silaha çekingen bakışlar atınca, nefesini vererek dövmeli korumaya döndü. "İndir

şunu, onun tüm zararını kendisine." Neyse ki bu sözlerle adamın yanında silahını indirmişti.

Afrodite, katmanlı seksi geceliğinin içinde salınarak yanına geldi ve adamın nabzunu kontrol etti. "Yaşıyor, onu revire götürün." İki güvenlik görevlisi, arkadaşlarını sırtlanıp ofisten çıkınca içeride eğitmenler, Efe ve ben kalmıştık. *Bu kadın daha mı zarif bir şey giymedi mi? Gözlerim sürekli danselli geceliğinin altına bırakıldığı vücut hatlarına kayıyor, onun adına ben utanıyorum.*

Yeşil gözlü eğitmen kapıyı kapatarak masayı gösterince hepimiz masanın etrafındaki yerimizi aldık. Tam karşısında oturan adam kollarını göğsünde birleştirerek bana hesap soran bakışlar attı. "Bu saate neden odanızda değilsiniz ve burada neler oldu?" Duvardaki saate bakağında gecenin üçü olduğunu gördüm. Benim neden odamda olmadığını uyuyan halime sormalıydı. Efe ise casusluk peşindeydi.

Göz ucuyla Efe'ye bakınca ucnaklarını kemirerek dolmuş gözlerle bana bakıyordu. "Ben uyandığırda elimde bir biblio vardı, o adam da yerde yatıyordu. Tüm hatırladığımı bu ama en son yatağundaydım" Evet, tüm suçu üzerime aldım. Nasılsa hepsi uyarıgezer olduğumu bildiği için bu konuda beni suçlamazlardı.

Hepsi onaylamaz homurtular çıkarınca kademli ajanlara yalan söylemenin pek de iyi bir fikir olmadığını anladım çünkü yalan söylediğimi bir şekilde anlamışlardı. Eğitmenim tek kaşınını yavaşça kaldırırken bana inanimadığını bakışlarıyla açıkça anlattı. "Demek öyle?" Sorgulayıcı sesi fazla alay doluydu. "Peki, Efe'nin bu yalandaki rolü ne?" Gözleriyle ellerimi gösterdi. "Ellerini masanın üzerine koy ve tekrar anlat." Kendimi bir çeşit sorguda gibi hissederken ajanların da bir nevi polis olduğunu fark etmemin işimi kolaylaşırmadığını anladım.

En iyici alüminyum

"Pekâlâ, ben odamda uyuyordum. Uyandığымda diğer ofislerden birinde bilgisayar başındaydım ve garip bir şekilde yarasanları arayıyordum. Şu hayvan olan yarasanları. Sonra sesler duyunca buraya geldim. Efe'yi ve yerdaki adamı gördüm. Kâbus gördüğünü ve buraya gelecek sosyal medya hesaplarından koruyucu ailesinin fotoğraflarına bakmak istediğini söyledi. Tahii, ayak seslerinden korkunca kapının arkasına saklanmış çünkü gelenin o öcü olduğunu düşünmüş. İçeri giren adamın kafasına bibloyu geçirmiş." *Evet, bu mamur bir yalandı çünkü araştırdığı şey dışında neredeyse onlara gerçekleri söylemişim.*

"Efe" Eğitmeninin endişeli sesiyle Efe yine ağlamaya başladı. "Do-doğru." Çocuk masumiyet dmsali olduğu için kimseden şüphelenmemişti. Yalan söylese bile bunu ağlayarak yaptığı için bir şekilde kendisini saflığıyla gizlemeyi iyi biliyordu.

Eğitmenim başparmağı ve işaret parmağıyla burun kenarını okarak derin bir nefes aldı. Bir gecede iki kez üst üste bizimle uğraşmak zorunda kalmak, onu fazlasıyla yormuş gibi görünüyordu. "Diğer Yarasanaları buraya getirin." Yiğit'in eğitmeni masadan kalkıp dışarı çıkınca onları neden çağırdıklarını anlamadım. *Ne yani, Efe ile ikimizi onlara mı şikâyet edeceklere!*

Kalan Yarasanalar gelene kadar kimsede tek kelime konuşmaması u fakar eğitmenlerin yüzü fazla sıkıntılıydı. Uyku mahrumu, emeyerek içeri giren ekip bizi görünce her biri küfürle karışık azımsız homurtular çıkarmıştı. "Dur tahmin edeyim, kediciğin gündüz yaptıkları yetmedi, geceleri de bize rahatsız vermiyor, değil mi?" Kuzey'in söyledikleriyle diğerleri kavgınlıkla bana bakınca sinirden haykırmak istediim. Neden kimsenin aklına Efe gelmiyordu da ilk düşündükleri ben oluyordum?

Ve tam o esnada gördüğüm şeyle Efe ve ben çığlık atarak birbirimize sarıldık. "Allah'ım, öcü!" Yiğit'in hemen arkasından

içeri giren gazip yaralık da neyin nesiydi? Bu şey her neyse kalısında mavî bir naylon bone vardı, bone tüm saçlarını vakumlunış gibi içine almıştı. Yüzü yemyeşildi, sanki yeşil bir balçıkla yüzünü sıvamıştı. Yuvarlak gözleri delice bakıyor, yerlerde sürenen beyaz geceliği ıpık filmlerdeki hordakların üzerine attığı çarpılara benliyordu. *Kim ya bu gecelikli hordak?*

Efe'yle korkudan birbirimize sarılmışken Hakan güldü. "Bağırmayın lan, Südü o." *Ne? Südü mü?* Hakan'ın söyledikleriyle unluca Efe'den ayrılarak yüzü yemyeşil olan şeye bakıcam. "Bu konuda emin misiniz?" Şu anda gördüğüm şey. Süslü dışunda her şeye benzeyordu.

Yigit gülerек ona bakarken eliyle bizi gösterdi. "Kızım gir, yüzünü yıka. Bak çocuklar korkuyor." Yemyeşil yüzüyle aynı renkte olan yeşil gözleri öfkeyle pasıldaınca bir ayağını sertçe yere vurdu. "Cilt maskesi bu, Allah'ın görgüsüzleri! Sabaha kadar yürümde kalmalı yoksa cildim parlamıyor!" Sinirle bağırınca sesinden Naz olduğunu anladım. Kızın gözleri ve dudakları hariç tüm yüzü, gül canavarı gibi yemyeşildi.

Hafif hafif öksüren güzellik tarıncası dikkatleri kendi üzerine çekerek eliyle masayı gösterdi. "Oturun, lütfen." Çocuklar masanın etrafındaki yerlerini alırken Kuzey sapığının gözleri, eğitmeni olacak seçkin vücut bulmuş haline takıldı. Afrodite, çaylığına bakıp dudaklarını emerek omuzlarını dikleştirdi. Tamamı dantelberden oluşan dik göğüslerini Kuzey için bir kez daha sergiledi. Onun daveçkar tutumuyla Kuzey'in siyahları daha da koyulaştıncaya hemen yanında yürüyen Ecrin'in, ayağına Kuzey'in önüne uzattığını gördüm. Afrodite'e bakarak yürüdüğü için Ecrin'in ayağına takılıp sendeleyince düşmekten son anda kurtulup *keza ne yapıyorsun* derecesine bir bakış attı. "Hâlâ burada masın diye kontrol ediyorum." Ecrin kıldayıp onun yanından geçerek Hakan'ın yanındaki sandalyeye oturunca Kuzey, "Düşseydim başım beladaydı," dedi. Honurdanan çocuk

boş yer varken gidip Ecorin'in yanına oturunca dudaklarında
sinsi bir gülümseme oluşan Korelinin gözleri Afrodiri bulmuş-
tu. Bu da neydi şimdi?

Etenkes masadaki yerini alınca beni verem eden çocuk yine
nâm okları bana çevirmişti. "Yine ne yapı bu sakar?" Hakan'a
ters ters bakışımında eğitmenim, Efe'ye bakan kadına döndü.
"Sen anlar." Bayan Kırmızı Dudak onun eğitmeni olduğu için
çaydağı hakkında açıklama yapmak da onun işiydi. Kadın uyur-
madan önce bile makyaj yapıyor olmalıydı, dudaklarında hilla
kırmızı ruj duruyordu.

Ben, Efe hakkında açıklama yapacak diye beklerken ne ya-
rık ki konu bana geldi. "Hepinizi buraya çağırmanın sebebi,
Yankı'nın yine gece uykusunda gezmesi. Uyurgezerlik düşün-
düğünüz gibi basit bir şey değil, o yüzden bazı şeyleri ayarlan-
malarıyla öğrenirseniz olası bir tehlike arında duruma nasıl mü-
dahale edeceğinizi bilirsiniz." Bu sözlerden sonra herkesin uykusu
kaçmış bir şekilde bana bakmasına ne demeli? Uyurken onlar için
bir tehlike arz ettiğimi düşünüyor olamazlar, değil mi?

"Ne demek istiyorsunuz?" Uyurken tehlike yaratacak ne ya-
pabilirim ki?

"Çok fazla şey." Eğitmenim, sanki aklımdan geçenleri oku-
muş gibi bana cevap verdi. "İlk seferde, Naz seni gözlerin kapalı
görmüş olabilir ama her zaman gözlerin kapalı olacak diye bir
kaide yok. Eğer uykunda ikinci kata çıkarak bilgisayar kullana-
biliyorsan bu gözlerinin açık olduğunu gösterir. Zaten uyur-
gezerlik dediğimiz şey gözleri açık bir şekilde uyku evresinde
olmak demektir." Bunu ben de düşündüm. O bilgisayarı kul-
landığıma göre her seferinde gözlerim kapalı olmuyordu.

Eğitmenim bu konuda bizi daha fazla bilgilendirmek için
konuşmaya başladığında gözleri benim üzerimdeydi. "Uyurge-
zerler, uyanırken yaptıkları her şeyi uyurken de yapabilir. Bazı

kışkırtıcı sadece yürünmek gibi basit şekilde kendini gösterirken bazı kişiler için otele gidip bir oda tutacak kadar ileri boyutca olabilir." Yok amki! Bu kadarını kesinlikle beklemiyordum. Gerçekten bu mümkün müydü?

"Uyuzgezerdik dediğimiz şey derin uykusu evresinde yaşanır, beyin bu sırada hareket edecek kadar aktif çalışırken yoğun uyandırmaya rağmen kişi uyanmaz. Anlayacağınız, beynin bir kısmı uyanırken diğer kısmı derin bir uykuda olur." Sandalyesinde arkasına yaslanarak doğrudan gözlerime baktı. "Bu sebeple uykuda, uyanırken yapabildiğin her şeyi yapıyorsun. Uyuzgezerliğin, oldukça farklı sebeplerden ötürü ortaya çıkan bir rahatsızlık olabilir. Bilinçaltısına işleyen şeylerden, psikolojik faktörlerden kaynaklanıyor olabilir." Haklıydı, kuş olup uçmayı düşünmüştüm ve bu stresin verdiği kaygıyla uyuyup kendimi balkonda bulmuştum.

"Uyuzgezerler yaptıkları şeyleri bilinçli olarak yapmadıkları için bu, onlar için kötü sonuçlar ortaya çıkarabilir. Gözleri açık görünüyor olabilir ama aslında hareket halinde oldukları sürece göterek değil hafızasıyla hareket ederler. Balkondan düşmek, caddeden adumak veya araba kazasında yaralanmak onların başına sık gelen rahatsızlıklardan sadece birkaçı." Çocukların hepsi şoka girmek bana bakıyordu çünkü balkonda az kalsın düşmek üzere olduğumu görmişlerdi.

Naz'ın gözleri çirkin maskesinden irileşmişti, bu kadarını duymayı beklemediği çok açıktı. "Aman Allah'ım, bu kat gerçeken dengesizmiş."

"Yalnız katın da göl canavarı gibi dururken seni ciddiye almıyorum." *Şu şekle gibi görünüşüyle karşına oturması yok mu..*

Eğitmenim şoka giren Yarasalara bakarak başını salladı. "Balkonda olanları unutmayın, onu benzer bir durumda gördüğünüzde uyandırmak çok tehlikeli. Ne yaptığının farkında

olmadığı için yanlış bir şekilde uyanırsa oldukça afallamış bir durumda olacağı için bu daha da kötü şeylere sebep olabilir. Böyle bir şey yaşanırsa ya sakince ona olanları anlatın ya da uyandırmadan aynı sakinlikle yatağına görünün. Ona eşlik etmek, paniklemesini engeller." *Kimlerin beni çocuk gibi yatağına götürmesini istemiyorum!*

"Buna gerek yok." Alındığını gören Efe'nin öğretmeni tebesüm etti. "Gerek var, canım çünkü devamını daha dinlemedin. Sesiz olursan, öğretmenin seninle aynı durumda olan insanların yaşadıklarını anlatacak." İbmlü bir sesle konuşan kadına homurdandım ve yeniden Buzdağı'na döndüm. Anlattığı her şey canımı sıkarken daha ne anlatacağını öğrenmek istediğimden emin değildim.

"Uyurgezerler günlük yaşantılarında yapacağı her şeyi yapabilirler. Resim yapabilir, yemek yapabilir hatta araba bile kullanabilirler. Dahası mesaj bile atabilirler. Uykusunda eski sevgilisine mesaj atan bir uyurgezerin haberini okumuşum," dediğinde gözlerimi devirdim. *O kadar da uzun boylu değil.*

Neyse ki eski sevgilim yoktu.

"Uyurgezerlerin cezai ehliyeti olmadığı için işledikleri bir suçtan ötürü ceza almazlar çünkü bu bilinçdışı yapıldan bir şeydir" dediğinde ben gülerken Yarasalann hepse kaşlarını çatmıştı. *Nihayet ilgimi çeken güzel bir detay.*

"Yani bu lanet kedi uyurken bana zarar verse ondan davacı olamayacak mıyım?"

"Kız uykusunda hepimizi doğratır hiç şaşırma." Gülerken dalga geçen Yiğir ve Kuzey kadar bu durumu komik bulmuyordum ama yine de gülmekten yapamadım.

"Ceza kanununa göre ceza almaz." diyen öğretmenim hepsini tekrar susturmuştu.

Uykumda kimseni doğramayı düşünmüyorum!

"Bazı uyurgezerler günlük yaşantılarında yapamadıkları birçok şeyi yapabilir. Örneğin bezbat yemek yapan bir uyurgezerin, uykusunda en iyi aşçılara imzendirilecek yemekler yaptığı görülmüştür. Uzmanların araştırmalarına göre uyurgezerler acıyı hissetmiyorlarmış ve aldıkları fiziksel yaraların acısını sadece uyandıklarında hissediyorlarmış." *Aman ne kadar iyi geldi bu ideler!*

"Bu durumda olan birçok vaka var ama ben size birkaçını anlatabim yeterli. 2000 yılında, 23 yaşındaki uyurgezer Ken Parka, bir gece uykusundayken kalkıp arabasına atladığı gibi eşinin ailesinin yaşadığı eve gidiyor ve kayınpederini boğarak öldürüyor. Ardından kayınpederini bıçaklıyor. İşin garip yanı ise tüm bunları yaptıktan sonra arabasıyla polis istasyonuna gidip, 'Galiba kendi ellerimle birilerini öldürdüm,' demesi. O esnada uyurgezer olduğu ortaya çıkınca ceza almamış." Böyle bir şeyi yapmaya düşünmek bile beni ürkütüyordu. Zaten kimse de o esnada uyurgezer olduğuma inanmazdı.

"Başka bir olay ise genç bir oğlanın kendini 4. kattan aşağıya atması. Neyse ki ciddi yaralar almamış. Fekî, yere atıldıktan sonra hâlâ uyurken ayağı kalkıp hiçbir şey olmamış gibi evine gittiğini biliyor muydunuz?" Bu adamı konuştuğca korkmam normal miydi?

"Herşeyi buraya çağırıp bunları anlatmanın sebebi tam olarak bu çünkü uyurgezer bir insanın yapacaklarının sınırı yok. Düşündüğünüz gibi ellerini uzatarak boş boş dolandırabilir. En az uyanırken olduğu kadar akıllarını kullanabilir, fiziksel güç uygulayarak birilerine zarar verebilirler." Yarasağacın bana olan bakışları tedirginlik doluydu. Yapacaklarını konusunda onları bilindlendirmek için bepsini çağırıyor çünkü uykumda gerçekten de tetlikeli olabilirdim.

Afrodite, onları rahatsızlamak için sebessüm ettiler. "Anlattıkları yapacak diye bir şey yok. Sonuçta zararsız uyurgezerlerdir. Sadece önlem alınmasını istiyoruz, olası bir durumda ona yanlış müdahalede bulunmadan derhal bize haber vermeniz gerekiyor."

"Yani bu kız?" Ecrin ürkmüş gözlerle bana bakıyordu. "Uykusunda bir katil dönüşecek potansiyeli var ve siz, bizi onunla aynı yere mi geçürdünüz?" diye bağırırken kaşlarını çatarak ayağa kalktum. "Bu kadar saçmalık yeter, ben uyumaya gidiyorum." Onlar için en az dışarıdaki katil kadar tehlikeli olduklarına düşünceleri canımı sıkıyordu. Çünkü bugüne kadar uykumda birini öldürdüğüm olmamıştı.

"Kedici, gözünü seveyim, seni uyutma," diyen çocuğun sesini ve diğerlerinin gülüşlerini duyunca avazım çıktıkça çığlık atım.

Ulan, herkes mi bana karşı?

9. BÖLÜM

Geç kalmıştım! Tüm gece ortalıkta gezinmenin cezasını sabah uyuyakalmakla çekiyordum. Neyse ki gözlerimi açtuğmda kendi yatağımdaydım. Uyurgezerlik hakkında tüm gece detaylı bir bilgi edinmiş ve kendimden korkmuştum. Yemekhanenin kapanmasına sadece yirmi dakika kalmıştı. Üzerime siyah bir tişört ve dizlerime kadar gelen bağıcıklı yeşil bir pantolon giydikten sonra ayakkabılarımı hızlıca ayağıma geçirdim. Kartıma artık anahtar ismini taktığım için boynumdan çıkartarak kapyı açtım. Anahtarı boynuma taktığımda asansörletin olduğu koridora doğru koşuyordum. Kapanmak üzere olan asansöre elimi uzattığımda açılmıştı. Nefes nefese içeri girdiğimde mini deri şort ve askılı beyaz atletiyle Afrodite'i gördüm. "Günaydın," dediğimde tebessüm ederek kartını okutup üçüncü katın düğmesine bastı.

"Günaydın, Yankı." Gözleri saçlarımı buldu. "Uyuyakaldın herhalde? Saçların savaştan çıkmış gibi." Güzellik tanrıçasının dikkatini çeken ilk şeyin dağınık saçlarım olması beni şaşıttırmıştı.

Ellerimle saçlarımı düzeltirken beni bile yoldan çıkararak sıkı kalçalarına ve dik göğüslerine baktım. "Üşümüyor musunuz, Bayan Afrodite?" dediğimde gülerek başını hayır anlamında salladı. "Vücut ısım genelde size göre daha fazla," dedi göz kırpa-

rak. "Belli!" diye homurdandım. Kuzey pisliğinin gözleri bugün bayram edecekti.

Asansörden çıkıp koridoru dânererek yemekhaneye girdiğimde Yarasalar ve eğitmenler kendi masalarında oturuyorlardı. Afrodis'i gören Kuzey'in dudakları usulca kıvrıldı ve kadını baştan aşağı süzdü. Bu lanet çocuk daha yirmi iki yaşında olmasına rağmen kadından daha uzun ve yapılıydı. Grupta yaşından büyük gösteren tek kişiydi ve Kuzey, Yarasaların içinde diğer erkekleri gölgede tutacak kadar yakışıklıydı. Afrodis'le aynı anda içeri girdiğimiz için güzel ve çirkân gibi duruyorduk. Kesinlikle iyi bir kombin olupurumuz yoktu. Tamam, henüz de çirkân sayılmazdım ama bu kadın kendi hemcinslerine aşık ara fark arardı. Salınarak kendi masasına yürürken özellikle Kuzey'den gözlerini ayırmıyordu.

Merak ediyorum, bu ikisi ilk kurula ne kadar sadek?

Eğitmenimin burada olmaması beni rahatlatsa da karnımı doyurmam için fazla vakum yoktu. Aceleyle aldığım repsinin içine biraz parates katarması, iki peynirli poğaçaya koyuluktan sonra aldıklarımı tek kişilik masaya koydum. İçeceğimi unuttuğum geri dönerek büyük bir kupanın içine sıcak çikolata tuzu bu dolunam ve kaynayan suyu ekleyip buradaki işimi bitirdim. Elimde kupayla tam arkamı dönmüştüm ki eğitmenimle burun buruna geldik. Çığlık ararak geriye çekildim ve sıcak çikolata üzerime döküldü. "Ah lanet!" Acı içinde bağırdığımda karnım ve göğüsündeki yanmayla kupa elimden düşer, üstelik pantolonunun altına bırakığı bacaklarıma da sıcak çikolata sıçramıştı. "Allah'im, yandırsın!" Tepinerek çığlık ararken üzerimdeki tışımı hemen çıkarıp rezahatki sürahîyi aldım ve içindeki tüm suyu yanar göğüslerime ve karnıma döktüm. *Oh, bu çok iyi geldi!*

Soğuk su beni rahatsızınca başımı kaldırdım ve eğitmenimin kınayan bakışlarını gördüm. Koşudan gelmiş gibi saçları yışı-

ne yapmıştı. Üzerinde beyaz bir tişört ve siyah eşofman altı vardı. "Seninle ne yapmam gerektiğini bilmiyorum." Gözleri sadece yüzümdüydü. "Şu anda 378 erkeğin içinde bir suryen ile durduğunu fark etmediğini umuyorum," dedikten sonra arkasına dönerek kendi masasına doğru yürüdü.

O az önce ne dedi? Suryen?

Başımı hızla aşağıya doğru eğince üst tarafında sadece siyah bir suryen olduğunu gördüm. Kadınlar bana gülerken lanet erkeklerin bakışlarından hiç hoşlanmamıştım. "Bu kat harbi geri zekâlı!" Dişlerinin arasından gürlleyen Kuzey, sandalyesini büyük bir gürültüyle iterek ayağa kalktı. Hırslı adamlarla gelip tam karpında durunca içi bedenini bana siper ettiği için azuk kimse henü göremiyordu. Siyah gözleci öfkeyle bana dönerken çenesindeki kasların seğirmesi iyiye işaret değildi. "Akla nerede lan senin!" Hemen üzerindeki tişörtü çıkarıp bana uzattı. *Vay sarma!* Bu jest, beklediğim bir şey değildi.

Karşında çıplı çıplak gövdesini görünce boğazım kuruması gibi yutkunmuşum. "Yanku, giy şunu!" diye güfteyince sesü ideta tüm yemekhanede yankulandı.

Bu geri zekâlı bana bağırdu mu?

Kaslarımı çatarak bir adım geriye gittim. "Sana ne oluyor ya? Kimsenin yardımına ihtiyacım yok benim. Gider kendi odamda giyinirim," dediğimde dişlerini sıkı. "Delirtme kızım beni, bu halde mi gideceksin?" Bağırarak tepetü bana gıydirmek için üzerine yürüdüğüünde öyle bir çığlık atım ki buradaki herkesin kulaklarını tıkamasına neden olabilirdi.

Çığlık armaksa kimse elime su dökemez.

Kuzey bir küfür savurarak geriye çekildiğinde eğilip yerdaki tişörtümü alarak kirli olmasını ummıcsamadan hızlıca giyinim. "Kendi tişörtümle gidecek kendiz aklım başımda." Onun öfkeli

bakışları altında gayet sakin bir halde yemekhaneden çıktım. Buna rişretünü umacak diye kendisi efarmururme görsel şölen sunuyor, haberi yok.

Yine aç kaldım!

Dün sabahları sonraki gün yemekleri kaçırdım! Sokaklarda yemek yoktu ama haricim bir şekilde doyuyordum. Burada bir rişret yemek var ama ben geldüğümde beri hep açım.

Üzerimi değiştirip resisen çıktığımda beni eğitim sahasına götürmek için bir adam bekliyordu. Onu takip ederek resisen arka bahçesine doğru yol aldım. Yağmurdan sonra topraktan yükselen o iç gödüklayan koku bana o kadar iyi hissettiriyordu ki, anlaramam. Bir de buna etraftaki çam ağaçlarının kokusu karıncaca harika bir parfüm ortaya çıkıyordu. Ağaçların arasından geçerken bazı ağaçlarda gördüğüm kameralardan birada da olduğunu fark ettim. Nihayet açık alana çıktığımızda sahayı görüp bir küfür savurdum. Ok mu? Herkesin elinde bir yay ve ok vardı, hepsi kendi eğitimleriyle bir hedef cahhasının karşısında duruyordu. Benim eğitimim ise sigara içerek beni bekliyordu. Parmakları arasında tuttuğu sigaranın dumanını içine çekiyor, başını eğerek yerde bir nokraya bakıyordu. Herkesten bağımsız bir köpede tek başına dururken nasıl da o kontrolcü tavırdan uzak. Kalabalığın içinde yalnızlığı yaşıyor gibi hissettirdi bir an ama ona değer veren altı arkadaş daha varken yalnız olamazdı. Genelde hep sessizdi. Bir şeyleri açıklamak dışında diğerlerinin şakalarına pek karışmaz, sadece onları dinler, arada hoşuna giden bir şey olursa dudakları usulca kıvrılır, göz çevresinde birkaç karışık belirirdi. Böyle anlarda daha çekilir biri oluyordu, daha çekilir ve büyüleyici. Onun dışında fazlasıyla katanılmaz beriydi.

Bugünkü dersimiz ok mu?

Yemin ederim şaka gibi!

Onlara yetişince hepsinin beni göreceği bir yerde durdum. "Bakın," diyerek herkesin bana dönmesini sağladım. "Ben konuşunca gevize diyorsunuz ama Allah aşkına, ok ne alaka? O öcü karşınıza çıkınca ona ok mu fırlatacağыз? Tamam, ona da eyvallah ama o an yay ve oku nereden bulacağız?" Sitem ettiğimde Efe ve Afrндіt gülerken diğerleri ideta niye hep *irius eden sesin* der gibi bakıyordu. Özellikle eğitmenim öyle bir bakıyordu ki sanki ne bana ne de sesime tahammülü kalmıı. Eminim Őu anda beni seçerken neyin kafasını yadığını sorguluyordur.

"Bu kol kaslarınızın gelişmesi için." Adı belirsiz eğitmenim sağ olsun beni aydınlattı. "Yayı germek o kadar kolay bir hareket değil. Bu eğitim İem koordinasyonunuzu yükseltecek hem de nııan alma konusunda size yardımcı olacaktır." Tek yapacağım gözlerimi devirmekti ve bu, onu daha fazla delirtmeği.

"Açım ve bu eğitime gitmeyi reddediyorum."

"Dakik biri olsaydın aç kalmazdın. Kurallara uymamanın ve takatlığının cezasını çekiyorsun."

"Böyle devam edin, sevgili ismi belli olmayan eğitmenim. Oturma aytemimi başlatmaya az kaldı," diye mallaıığında, diğerleri kıkırdarken adanın kahverengi güllerinde serinalar kopuyordu.

"Bir kere bana itaat etmeyi dene!" dedi. Sınırla bir ayağımı serçe yete vurduım. "Köleniz miyim ben sizin? Açım diyorum, açım!" Başparmağı ve işaret parmağıyla burun kemerini sıkarak sđuntıyla bir nefes aldı. "Tamam, baş belası." Ulađma yoluna gitti. *Hayret, bu daha önce hiç yapmadığı bir şey* "Atığın otkardan biri hedef tahtasını bulursa giymekte serbestisin." Cđletem bedel tahtasını bulduğunda gülerken başımı salladım. Çok kolaydı, koskoca tahtayı illaki vururdum.

Nihayet orta yolu bulduğumuzda herkes rahat bir nefes almıı. Onun yanına gittiğimde hep olduğu gibi birbirimizle

nefret dolu bakışlar anık. Eğilip yerdaki oku ve yayı elime alarak oruz adımı ilerideki hedef tahtasına bakarak yapacağımı atış planlıyordum. "Yayı sağ elinle tut." Başımı olumsuz anlamda salladım. Bunu isterem de yapamazdım. "Ben solağım." Ona cevap verdiğimde bunu beklemiyor olmalı ki gözlerini şaşkınlıkla büyüttü.

"Şimdi anlaşlıb neden bu kadar sakat oktuğun." Yiğit yayına gererken güldü. "Bir makalede okumuştum, solaklar genelde sakat olurlmuş. Sakatlığımın solak olmamla bir ilgisi yoktu. Şadete sol ayağım hep sırtı karıştırıp sağ ayağımın önüne geçiyor, ona gelme tutup kendi bağımsızlığını duyurmanın peşinden gidiyordu.

"Ever Yaralalar." Ef'e'nin eğitmeni hepimize bakarak güldü. "Bakalım bu eğitimimizde kim en iyi olacak. Hava bugün çok iyi, o yüzden öğlene kadar ok atacaksınız. Daha sonra engelli koşu var." Umarım bahseniği engelli koşu hatlı şu merdivenli, ip ve minderli işkence sahası değildir.

"Herkes hazır olsun." Yeşil gözlü eğitmenin komutuyla okumu tutarak yayı kendime doğru çekmeye çalıştım ama olmadı. "Kollarından güç al." Eğitmenim tam koluma uzanmıştı ki altına bir şey gelmiş gibi aksamıyla bir nefes alarak omzumdaki oklardan birini aldı. "Nefesini içine çek." Dediğini yaptım fakat elindeki okla iki kere hafifçe karnıma vurdu. "Karnı içeri." Omuzlarına vurdu. "Dik pozisyon al." Yine söylediklerini harfiyen yaptım. "Enerjini kol kaslarına ver ve yayı çek." Dediğini yapmaya çalışarak yayı iyice gerdim ama bu, görüldüğü kadar kolay değildi.

Elindeki ok ile hedef tahtasını gösterdi. "Hedefine kiliden." Hedef tahtasında on iki yazan yere bakarak oku iyice geriye çektim. "Barak." Aldığına komuyla derin bir nefes alarak oku hedefe doğru armışım fakat daha tahtaya bile ulaşmadan yayı yolda yere düştü.

"Tekrar dene." Sabırlı sesini duyunca bir ok daha aldı ve yine yayı gererek atarın ama o da sadece bey adını atacağına kadar havada süzülmüş, daha sonra yere düşmüştü.

"Devam et." Adam pes etmek bilmiyordu, daha şimdiden porulmuştu. Başını çevirdiğinde Kuzey'in kolda hedef sahnesini sekiz yazan yere olduğunu gördü. Yiğit, yuvadaki hedefteki hiçbir rakamı vuramasa da tahranın kenarına okunu saptırmayı başarmıştı. Ecrin'in attığı oklar hedefi bulmuyordu ama her birer cahıyı geçecek kadar hızlıydı. Naz yayını gerip oku atmış, cam on ikiden vurduğunda çocuklar afallayarak ona bakarken övünürcesine güldü. "Hobilerimin arasında ok atmak da var, iki yıl ders almıştım." Şimdi nasıl böyle iyi olduğu ortaya çıktı. Anlaşılan, bu dersin birincisi kendini çoktan belli etmişti.

Efe de benden pek farklı değildi. Attığı oklar hızlanıp yere düşüyor, cahranın yakınına bile girmiyordu. "Şunu izleyin," diyen Hakan sırtarak yayı gerdi ve okunu Naz'ın hedef cahına fırlattı. Ok havada hırla süzülerek Naz'ın attığı oku delip geçince Naz'ın oku yere düştü. Yok artık! Hakan, hedefi tam ortasından vurmuştu.

"Oha, Bağimli'ya bakın!" Ağzım açık bir şekilde hayranlıkla fiildediğim şeyleri duyunca gülmeye başladım. Çocuk bildiğin Karaoğlan kesilmişti.

"Bu-bunu nasıl yaptın?" Ecrin siyah gözlerini kocaman açmış, ona bakıyordu. Herkesi afaltırmayı başarmıştı bu çocuk.

Naz şampiyonluğunu Hakan'a kapırmak istemediğinden kollarını çatarak bir ok daha aldı ve Hakan'ın hedef sahnesini tam ortasından vurdu. "Hadi, yiyorsa bunu da düşür." Ona meydan okuyunca Hakan sırtarak okunu yayına taktı ve yine Naz'ın okunu yere düşürdü. Naz da en az bizim kadar ağız açık şekilde ona bakarken şimdi övünme sırası Bağimli'daydı. "Kızım, ilk kez ok atıyor olabilirsin ama nişan alma konusunda

Kimse beni geçince, Bugüne kadar hiçbir konuda hedefi ıskaladığım görülmedi." Ne yani, bu çocuk bizim gibi ilk kez okumasına rağmen mi bu kadar usaydı?

Başımı çocuktan beklemediğim bir hareket.

"Vay canına, bağımlıyı öktür ama hakkını yeme, demişler." Güldü. "Bunu utifat olarak kabul ediyorum, Sakar." Ne diyebilirdim ki? Çocuk gerçekten bu konuda iyiydi.

Hakan'ın bu konudaki yeteneği diğer Yarasaların moralini bozarken ben, tekrar kendi hedefime odaklandım. Bir ok daha alarak fırlatım fakat bir türlü hedef tahtasına yetişmiyordu. "Yeterince odaklanmıyorsun." Eğitimcimne "Kalayla gel sen yap!" demek istesem de bugün sorun çıkarmak istemediğim için sessiz kaldım

Neredeyse öğlen olacaktı ama hiç iletme kaydedemediğim gibi yaya tutan kolom uyumuş, oku atan parmaklarını yara olmuştuktu. Efe bile hedefini vurmayı başarmışken benim oklanım hâlâ tahtaya yetişmiyordu. Bence dünden beri aç kaldığım için beklenen performans gösteremiyordum. Boşuna dememişler aç bilmem ne oynamaz diye. *Evet, kendi içinde bile kelimeleri sansürlendiğime göre durumum gerçekten vahim.* Fakat tepemde güneş varken ve ben yer içinde arabaksız ok atmaya çalışırken sağlıklı düşüncümem beklenilmezdi. Tuhaf ama her başarısız olduğumda eğitimcim hiç kuzmadan büyük bir sabırla, "Devam et," diyerek beni motive ediyordu. Sınırım ona karşı çıkmayınca o kadar da kaatılmıyız hiri değildi. Onun her söylediğini icrazsız yapmaya çalışmam bana olan sert tutumunu yumuşatıyor, sıkılıp usanmadan nplık bir öğretmen gibi bir şeyleri öğretmeye çalışıyordu. Uysal insanlarla daha iyi anlaşılıyor olmalıydı ama sorun şu ki uzun süre söz dinleyen bir yapım hiç olmadı.

"Kollarını dik tutmalısın." Omuzumu rotduğunda kendimi oodan utaklaşmıştım. "Lütfen bana dokunmayın." Kendimden

beklenilmeyecek bir sakinlikle rica ettim. Bunu yapmanın tek sebebi tüm deri boyunca bana karşı oldukça anlayışlı davranmasıydı. Aslında kimse anlamak istemiyordu ama ben, bana nasıl gelinirse onlara öyle giden biri idim. Düşündükleri gibi durdum. Onları anlamam için beni anlamalarını istiyordum.

Sarımsı buğün gerçekten asla bir ağrıydım

Dokunmasını istemediğim için iç sebecik başını salladı, yüzümden bu rahatsızlığım yüzünden fazla sakinliği görünüyordu. Biliyorum, böyle yaparak kendi eğitimini mi yapıyordum ancak bu, elimde olan bir şey değildi. "Bunu bir şekilde adanman gerekiyor." Nedenini sormasa da bana dokunulmasından nefret ettiğimi biliyordu.

Bana dokunacağını sanmıyorum.

O dakika boyunca yine başarısız olacak arıyı için başını olumsuz anlamda sallayarak derin bir nefes aldı. "Buyle olmayacak." Arkama geçtiğinde bir elini karnıma attığı an çığlık atarak elindeki yayı ve oku yere fırlattım. "Bana dokunmayın!" Onu yardığım halde bunu yapışı için kontrolümü kaybederek ondan uzaklaşım. Herkes elindeki işi bırakıp bana dönmüştü.

Onu uyarmazsam!

Ellerini saçlarımdan geçiren adamın yüzü sakınlıydı. "Bu konudaki hassasiyetini biliyorum ama sana bir şeyler gösterirken mutlaka temas olacaktır." Beni zorlamak istemediğini gösterirken görebiliyordum fakin bu durum benim karnıma çığırıldı ve asla geçilmesine izin veremezdim.

"Olmaz." Ellerim türemeye başladığında korkuyla biraz daha ondan uzaklaşım. "Bana dokunamazsınız, kimse bana dokunamaz!" Paniklediğimde onun bana dokunacak olması fikri bile kalbusturmuştu geti götürmüştü. Her yerlerden çığlık san

küçük bir çocuğun hayali gelip tam karşımda duruyor ve o çocuk ben olduğum için içimde kanayan bu yarayı susturamıyorum. *O gün yandıma gelmeyi inananlar, bugün karpama geçip bunu atarmalısın demesin bana!* Çok şey istemliyordum, sadece dokunmalarınlar bedenime, kirli elleri tenimde gezinmesin. Kendi bedenim hakkında söz sahibi olmalıydım, bu bedeni ben taşıyorsam kimse üzerinde hak iddia ederek onu kendi iğrenç nefsiyle kirlenmemeliydi.

"Sakin ol." Bana doğru temkinli bir adım atıyordum aniden yüzü değişmeye başladı. Hiçkötürük başımı iki yana salladım. "Git buradan." Ona yalvararak geriye doğru küçük adımlar atarken gitmeyeceğini biliyordum, tıpkı o gece gitmediği gibi. Haberlerde izlediğim bu tür olaylarda çoğu kişi ne güzel de yorum yapardı: *"Orasını burasını açarsa böyle olur işte!"* Pekî, onlar biliyor muydu bu tür olayların mağdurlarının hayatları boyunca aynı kabusu yaşamaya mahkûm olduklarını?

"Kimse gelmeyecek." Yine aynı sesi duyunca hiçkötürük onu onayladım. Evet, kimse gelmeyecekti, kimsesiz birinin kimsesi olmazdı ki.

Ağlayarak kendimi korumak ister gibi kollarımı bedenime sardığımda karanlık ve izbe bir sokakta küçük bir kız çocuğu haykıyordu. Çığlık çığlığa bağırarak güçsüz direnişler gösterip kendini korumaya çalışıyordu. Belki kendince bir şeyler başarmıştı ama aslında o gecenin tek kaybedeni o çocuktu. Küçük yaşlarda, yaşadığı tek bir gece tüm hayatını kökünden sırtmış, onu dipsiz bir uçurumdan aşağıya itmişti. Zemine çakılmamıştı çünkü o çocuk yıllardır savrulduğu boşlukta düşmeye devam ediyordu. Çığlıkları susmuş, direnmeleri durmuştu ve o, artık uçurumun dibine ulaşmayı, bunun son bulmasını bekliyordu. Birinin kollarından tuttuğunu fark ettiğimde daha çok bağırdım: "Dokunma bana!" Bir anda kendimi o karanlık sokakta bulunca ışıklar sönmüştü. Karanlık bir yerdeydim ve o da bara-

daydı. Işıklar yetersizdi, birazdan olabilecekleri biliyordum, sonuç hiç değişmiyordu. Sesler duyuyordum ama onun sesi tüm sesleri bastırıyordu. "Anne..." Sessizce fısıldadım hayatımın kadiline. Bu gece ilk kez ondan yardım istiyordum. Ama biliyordum; anem gelmeyecekti, hiç gelmemiştir. Bir kez onun duymadı çığlıklarımı ve asla duymayacaktı. Gözyaşlarım süzülürken biliyordum, sabah bilekleriime kelepçeyi takacaklardı. Bu gece hayatımın dönüm noktasıydı ve bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Gözyaşları içinde lanetler yağdırarak bu geceyi hatırlayacaktım ve en kötü kabuslarıma ev sahibi olacak çığlıklarımın sağır insanlar. Kımsesizliğim tokat gibi yüzüme çarparken ben, kendi güçsüzlüğümün içinde sıkışıp kalıyordum. Beklediğim yardım eli bana hiç uzanmadığı gibi bu gece de beni bu kabusdan çıkarmayacaktı. İnsanlar kötüydü ve düpünceleri kirliydi. Her defasında daba kötüsüyle karşılaşırken en büyük isyanım beni doğuran kadındaydı. Doğurup öldüremediği kızının abasını alan kadındaydı. Ve evet, kimse gelmemiştir.

Bu gece senin yapamadığına başkası yaptır ve öldürdü kızını, anne.

"Ona neler oluyor?" Sesleri duyuyordum ama kimseyi görmüyordum çünkü bu sokak çok karanlıktı.

"Efe, ağlamayı bırak, sadece kızı geçiriyorsun!" Bu Kuzey'in sesine benziyordu. Görme yetimini kaybetmiş gibi huşuklarla ağlayarak onların nerede olduğunu bulmaya çalıştım ancak sonuç başarısızdı.

Sonra Süslü'nün korkan sesini duydum. "Ne kızı?"

"Çocukken şiddet görmüş, o yüzden erkeklerin ona dokunmasına dayanamıyor." Kuzey'in sesi, bu söylediğine kendisi bile inanmıyor gibi çıkmıştı. Belki de vahşetin ettiği gerçekleri anlamı bilmesini istememiştir.

"Demek bu yüzden bahçede kolunu tuttuğunda çıktı." Sanırım bu da Bağırmlı'ydı. *Lanet olsun, her yer neden karanlık?*

"Gölelerini aç." Bu hissi çok yakınımıdan getmişti. "Gölelerini aç, Sedef." Sadece benim duyacağım bir şekilde ismin söylendiğinde hâlâ ağlıyordum ve bana verilen komuta uyarak gölelerimi hâla açtım. Işıklar geci gelmişti.

Geri döndüm ama o gece hâlâ peşimde.

Islak kirpiklerimi hareket ettirdiğimde eğitmenimin yüzü çok yakınımdaydı. Tütemelerim devam ederken kendimi onun kollarında bulmuşum. Hangi ara beni göğsüne çekmişti, bilmiyorum ama onun göğsündeydim. Elberim dessek almak için göğsünün üzerindeki tişörtünü sıkıca tutarken onun elleri belimi kavramıştı. Gözleri ilk kez duygusuz bakıyordu hatta fazlasıyla merhamet doluydu. "Ad-adım Yankı, ben Yankı'yım. Beni anlıyor musunuz?" Beni anlatıncaya, Yankı olduğuma söylemişti. Bu kadar savunmasızken Yankı olmaya ihtiyacım vardı çünkü Sedef fazla zayıf. Gözlerinin kahvesi öyle bir bakıyordu ki kolları arasında kuş gibi titreyen parmakları çaresizliğimi kendi bedenime almak ister gibiydi. Bel boşluğuma biraz baskı yapınca aldığım sesli nefes, üzerime eğildiği için onun dudaklarına çarpmıştı. Benimle olan göz temasını kesmeden sadece varlığıyla beni sakinleştirdiğini fark ettim. Evet, istediğini cevapları bana vermiyordu. "Sen Yankı'nın" demiyordu ama Sedef olarak bildiği kişi korkma derecesine bakıyordu. *Korkma, ben bıradayam* der gibi güven duygusu aşıyordu. Hayır, burada değildi. Kimse benim yanımda olmazdı. Onun sahte ilgisini istemiyordum, kimseyi istemiyordum. Benim hayatımda benden başka kimse olmazdı. Önce ellerimi çektim göğsünden, daha sonra da belini tutan bileklerini tutarak yabancı ellerini utaklardım tenimden. Ona bakarak birkaç adım arkaya doğru gittiğimde sadece bakıyordu, bir kez daha ulaşmayı başaramadığı bana... "Bir daha bana dokunursanız kimse beni burada tutamaz." Gözyaşlarını serçe silerek ondan mümkün olduğu kadar uzaklaştım. Bugün bir kez daha aramızdaki mesafenin kapanmayacağını her ikimizde de hatırlarım.

Kızlar bir daha bana dokunmayacak, artık on dört yaşında değilim.

Başımı kaldırdığımda tüm Yarasa'nın arayan bakışlarına görmek, hasar gören sınırlarıma hiç iyi gelmemişti. "Kolay bir şey olmamalı şiddet görmek." Naz, sözde anlayışlı kız ayaktansa yazarak beni küçümsüyordu, değil mi? Onunla benimle ilgili üzüleceği kadar yakın olmadığımızdan aksini düşünmem ayrıbık olurdu.

Yağır ise üzülme ve acınma arasında kaşmış gibi bakıyordu. "Sanırım ona hiç dokunmayacağım." Hakan güldü. "Kızın kusurları hiç bitmiyor." İkisi gülmeye başladığında öfke bederimi eritmişti, parlamam an meselesiydi. Bu, dalga geçebilecekleri bir konu değildi.

Ecrin'in gözleri beni bulduğunda dudakları üzülmüş, gözlerini buğulanarak yırtılmıştı. "İyi misin?" İyice, bu sözlerle asıl şiddet görerek büyüyenin o olduğunu anladım çünkü gözlerindeki hüznü ifade, bu konuda kapanmayan bir yarayı olduğunu gösteriyordu.

Canım yanarken inadına alayla güldüm. "Neden utuyor-sun, sana eskileti mi hatırlattım?" Sözcüğün ne anlamı geldiğini çok çabuk kavrayan çocuklar bir anla ona bakınca Ecrin yerinde kaskatı kesilmişti. Uzattığı ilk tertin daha bir çırpıda kımarmı beklemiyordu.

"Yankı!" Kuzey beni uyarınca kaşlarını çatırdım. "Sen de kes sesini!" Taksinerek her birine öfkeyle baktım. "Hiçbiriniz benden daha iyi değilsiniz, o yüzden bir daha benimle ilgili tek kelime etmeyin!" Elimle Ecrin'i gösterdim. "Gidin onu teselli edin. Mahum, tüm hayatını şiddet görerek geçiren ol"

"Yalan!" Ecrin daha fazla dayanmayaıp kavgasını öfkesiyle gizlemeyi sepeerek üzzeritme yürüdü. "Benimle ilgili aptal fikirlerini kendine sakla çünkü hiçbirisi doğru değil!" Kontrolünü

kaybetmesiyle kendi karanlığımın hırsını ondan çıkarmak ister gibi güldüm. "İstedigin kadar inkâr et, sen kesinlikle bu konudan musarrıpsın." Ona doğru yürüyerek başımı hafifçe eğdim. "Zavallı! Çok zor olmalı, değil mi?" Ecrin'in gözleri dolunca herkesin ayıplayan bakışları beni buldu. *Umarımda değil! Ben bir şehitim acımda dalga geçmek neymiş, hepçine gösteririm!* Binanın sayfiğine gördüğümde onu kullanmayı iyi bilirdim. Ve kahretsin ki Ecrin benimle alay etmemişti, sırf ona şu anda yaptıklarım için bile oturup ağlamak istiyordum ama okları kendi üzerimden çekmenin tek yolu pisliğin teki gibi davranmaktı. Yaralarımı kimsecikler görsün istemiyordum ve ben, o kadar bencil biriydim ki kendi yaralarımı bir başkasının yarasını katnarak gizliyordum.

Yaralarımı saklamamın yolu, bir başkasının yarasını kanamaktan mı geçiyor?

"Sen.." Sendeleyerek benden uzaklaşan kızın yanaklarından bir damla gözyaşı süzülürken hayal kırıklığına uğramıştı. "Sen gerçekten bencil, kalpsizin tekisin." Biliyordum, sırf bu yüzden bir daha ne o ne de diğer çocuklar beni düşünmelydiler. Hiç birine yakın olmak istemiyordum, onlar da benden nefret emiği sürece bu oimazda.

Eğitiminin öfkeli bakışları beni bulduğunda izledikleri hoşuna gitmemiş olmalı ki ilk kez bana karşı gözlerinde saf nefret vardı. "Arkadaşından özür dile!" Herkesin içinde beni azarladığında gayet sakın şekilde başımı hayır anlamında salladım. "Hiçbir güç bana özür diletmez." Yaruma gelip boynumdaki kızı sertçe çıkararak aldı. "Cezalısın, kendine yapılmasını istemediğin her şeyi başkalarına yapacak kadar bencil bir karakterin var. İki gün boyunca hücrede aç, susuz kaldığında belki bu suçma hareketini sorgularsın." Son noktayı koyarak uzakta nöbet tutan ajanlardan birini el hareketiyle yanımıza çağırmasını hayretler içinde izledim.

"Ben kendimin farkındayım." Verdiği ceza umurunda değildi, omuzlarını dikleştirerek ona baktım. "Keşke biraz siz de kendi yaptıklarınızın farkına varsaydınız, böylece sizi uyardığı halde kriz geçirttiğinizi kızı ceza vererek ne yapmaya çalıştığınızı sorgulardınız." Öfkeyle ona son kez baktıktan sonra arkamı dönerek buraya gelen ajana doğru yürüdüm. Beni bu hale getiren oydu, sonrasında yaptığım şeyler yüzünden bana ceza vermesi haksızlıktı!

Adama yetiştiğimde bana bakınca otladım. "İki gün boyunca hücre cezası aldım, artık o ne oluyorsun." Homurdandığımda güldü. "Birazdan anlarsun." Onu takip etmemi isteyince adamın korkuyla armaya başladım.

Umamın farelerle dolu bir yer değildir.

Güya bugün susuydum ama ceza almam azun sürmedi.

O adamdan gerçekten nefret ediyorum!

Tezisten içeri girdiğimizde odanın aksine karşı koridora yönelidik. Tek kelime etmeden onu takip ettiğimde griimsiz rengi, çeliği anımsatan duvarların arasından geçerek karanlık bir koridora girdik. Korkmaya başlamışım çünkü gündüz vakti olmasına rağmen burası fazla karanlıktı. Kapıların olduğu koridora girdiğimizde koridorun en sonundaki kapının önünde durdu. Cebinden çıkarttığı kart ile kapıyı açıp geçmemi bekleyince, derin bir nefes alarak ona zorluk çıkarmadan içeri girdim. "İki gün sonra seni çıkarmak için gelirim." Kapıyı çekerek gidince kapı kendisi kilitlemişti. Eğer iki gün sonra benim burada olduğumu unutup gelmezse, o tekrar beni hatırlayıp gelene kadar burada çürürdüm. Tek ümidim beni burada unutmamasıydı çünkü az önce olanlardan sonra diğerlerinin yokluğunu fark edeceklerini sanmıyorum.

Ecrin'e yaptıklarından dolayı ondan özür dileyecek kadar pişmanım ama dilememem. Böyle olması gerekiyor.

İki oabeçi ya beni gerçekten burada unuttuysa? Üstelik iki gün boyunca yiyecek ve su da yok. "Aman gelmek için zahmet etmeyin. Açlıktan ölmüşüm, kamin umurunda!" Dışarıya göre daha soğuk olan hücreye baktım, bombay bir odaydı. Ne bir penceresi ne de üstünde yatacağım bir yatak vardı. Sol taraftaki kapının arkasında tuvalet olduğunu rahmetin etmek zor değildi. Bunun dışında dört duvar arasında, soğuk bir zeminden ibareti burası. "En atından temiz." Odanın her köşesine kıvrılarak onardım. Neyle ki korktuğum gibi içinde farelerin cirit atığı bir hücre değildi.

Acaba Erine fazla mı yükledim?

"Vicdan yapma, geri zekâlı! Hiçbiri senin umurunda değil, ayrıca Kıbrıtlıdan bahsediyoruz." Kendime kızarak yine hep olduğu gibi kendimi haklı çıkarıp sınırsız duvara yasladım. Belki uyunsam bu iki gün hemen geçerdii. Belki de hiç geçmezdi, arak bir şey hisleniyordum. Gözlerimi usulca kapattığımda dün gece de uykusuz kaldığım için uykunun beni ziyaret etmesi uzun sürmemişti. Bugün olanlar benim suçum değildi. Biliyordum, suçluyum ama yine de benim suçum değildi.

Saadet sonra...

"Yankı?"

"Kedirik, uyan lan!"

Binin bana seslendiğini duyunca gözlerimi yavaşça açtım. İçerisinin karanlık olduğunu gördüm, akşam olmuş olmalıydı. "Kızım, neredesin?" Kuzy'ın sesini duyunca usleyerek ayağa kalktım, onun burada ne işi vardı? "Işıkları açsa..." demıştım ki aniden yanan ışıklarla ellerimi gözlerime siper ettim. Zamansız gelen ışık da... Ne bileydim yani! Bir anda ışıklar yanı sıra gözlerimi rahatsız etmişti.

Gözlerim nihayet ışığa alışınca açık kapının yanında duran Kuzy'ı gördüm. "Senin buraya gelmen yasak değil mi?" Tamam,

benim ilk üç kattaki tüm odaları açtı, tabii birbirinin odaları dışında ama Kuzey, kapıyı kullanarak hücreye girdi ve eşyononların bundan haberinin olduğunu zannıyordum.

Güldü. "Yasak zaten." Arkasında sakladığı poşet bana uzandı. "Çöplerden bir şekilde kurtul, senin yüzünden ateşli eşyononlarla aram bozulsun istemiyorum." Sinekarak konuşan çocuğun elindeki poşeti alıp içine baktığımda meyve suyu, kek ve suyu görünce yutturdum. Bana yiyecek bir şeyler mi getirmişti?

"Oğlum, bana bunlarla gelin." Hemen yere oturup üzüm-lü kek paketlerinden çıkardığımda güldü. "Kimseye belli etme." Çok açtım, eğer rahatsızlığım olmasaydı bu yapıyı iyilik için onun boyuna alayabilirdim.

Ben keke yumulmuşken Kuzey, dışardan gelen ısı ile elaza kapıldı. Kapının hemen önünde durduğu için kafasına uzatarak dışarıyı kontrol etti. "Ağlak işaret verdiyse biri geliyor demektir. Sabah olmak üzere zaten, bunlarla idare et," diyerek gönce içim bir tuhaf olmuştu. Efe Can bile o korkak haliyle benim için bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Kuzey ve Efe, onlara olan sert tavıma rağmen her defasında bana destek oluyordu.

Kuzey'in getirdiklerinin hepsini yemem fazla zamanımı almamıştı. Şişenin dibindeki son suyu da içtikten sonra çöpleri toplayıp poşete koydum ve küçük tuvalere girerek çöp kutusunun içine attım. Karnım doyunca uyukuk bedenime bir enerji gelmişti. "Bugünü aklamam ya gerisi mühim değil," dedim.

Burada pencere olmadığı için şu anda saatin kaç olduğunu bilmiyordum. "İnsan bari okumak için şuraya bir kitap bulur." Tüno gün, burada boş boş oturup ne yapacaktım?

İki gün sonra...

Esneyerek gözlerimi açık tutmaya çalışırken bu cezanın neden hâlâ birmediğini anlayamıyordum. Kuzey'in bana yemek

getirdiği günle birlikte toplam üç gündür buradaydım. Eğitimcim olarak pislik ya beni burada unuttuğunu ya da Kuzey'in bana yiyecek getirdiğini anladığı için cezamı uzatmıştı. Üç gündür Yaralasanın yaptıkları ise beni derinden etkilemişti çünkü beni hiç aç bırakmamışlardı. İlk gün Efe gözcülük yapmış, Kuzey bana yiyecek bir şeyler getirmişti ama asıl garip olan, ikinci gün gözcülük yapanın Yigit, hücreme bir poşet yiyeceklerle girenin Hakan olmasıydı. Berbat hissetmemne sebep olan şey ise üçüncü gün Naz koridoru kollarken, Ecrin'in bakışlarını benden kaçırarak hücreme gitmesiydi. Tek kelime etmemiş, son olanlardan sonra bir kere bile yüzüme bakmamış, sadece elindeki yemek poşetini hücreme bırakmıştı. Gitmek üzereyken aklına bir şey gelmiş gibi duraksayan kız, derin bir nefes alarak sekecinin cebinden küçük bir cep kitabı çıkartıp poşetin üzerine bırakmıştı. Ödemiş Asaf'ın şiir kitabıydı. Ecrin, şükür olmayayım diye bana altını çizerek okuduğu şiir kitabını bırakıp gitmişti. Suçluydum, son yapıştıktan sonra bir kez daha sallayan vidadanım bunu bana hatırlarken, ondan ötürü dileyip kendimi affettirmem gerektiğimi düşündüm. Ona yakın olmak istemiyordum, bunun için ötür dilemeyecektim. Kırdığım kalbi için özür dileyecektim.

Bana bıraktığı şiir kitabını okurken bir satır dikkatimi çekti. Gözlemli kusurunda, bu kısmın sanki özellikle işaretenmiş olduğunu düşündüm. Diğer sevdiği şiirlerin bazı cümlelerinin altına çizmişti ama bu cümleyi yuvartlak içine alarak özellikle bu kısma dikkat çekmeye çalışmış gibiydi. "Ben ölseydim o belki ağlardı ama o ağlardaydı ben ölürdüm..."

Ve zihnimde çınlayan, küçük bir kez çocuğunun çaresizlik içinde çıkan sesiydi. Kime ait olduğunu hatırlamadığıma ama sesindeki hüznükle gözbenini dolduran bir ses. "Benim sizden başka kimsem yok ki. O yüzden bir gün yollarınız ayrılrsa ve sizler beni unutsanız bile ben her birinizi hep hatırlayacağım."

Arkamı dönerek belimi kavrayan ve üşümemi engelleyen kollara iyice sokuldum. Hücrem sanki aniden ısınmış gibiydi, ıstediğimi hissediyordum fakat halimden de şikâyetçi değildim. Burnuma gelen güzel kokuyla inleyerek biraz daha bu sırtlığı yaklaşımtı. Çok güzel ve ferahlatıcı bir kokuydu fakat ne olduğunu bulamıyordum. Bana kendimi güvende hissettiren bu kollar, anne sırtlığının huzurunu taşıyordu. Beni güzel bir rüyaya sürüklüyor, düşlerle o rüyada sonuza kadar kalmaya teşvik ediyordu. Şu anda nerede veya kiminleym, bilmiyordum ama sorgulamak da istemiyordum, ıstediğim tek şey uzun zamandır özlemini çektiğim, deliksiz bir uykuydu. Ferahlatıcı, hoş koku burnuma doldukça doluyor, ıpkı anestezi gibi beni uyaştırarak daha fazla uyumam için teşvik ediyordu. Çok güzel bir his olsa da uyanmalıydım. Burada garip olan bir şeyler vardı ve onun ne olduğunu bulmak için uyanmalıydım. Bilmem yavaş yavaş açılırken iç çekerek esmedim. "Günaydın." Duyduğum sesle gözlerim kapalı zırdandanmışım. *Biri beni güneydin mi dedi?*

"Tüm geceyi kollarında geçirmen zevkli olsa da artık yataktan çıkmalısınız." Ne demişti bu ses? Yatak mı? Zevkli mi?

Kimin kollarındayım ben?

Gözlerimi hızla açtım, başımın yan çıplak bir göğüs olduğunu görünce önce şaşkındım, daha sonra öyle bir hızla ondan ayrılıp yataktan orurmuşum ki bütün bunlar sadece iki saniye içinde olmuştu. Yataktaydım ama yalnız değildim. Biriyile aynı yatağı paylaşıyordum. Kalbim korkudan kuş gibi çırpınırken, vohuşumu tutarak korku içinde yataktaki kişiye baktım ancak gözüklerim olmadığı için her şeyi puslu ve bulanık göcüyordum. Bu yüzden yatak arkadaşımın kim olduğunu net göremedim. Bir gülme sesi duyduğumda yataktan bir hareketlilik oldu.

hemen sonrasında ise elim'e dokunan parmaklar ve avucuma bırakılan bir şey. El yordamıyla elimdeki şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırken bunun gözlük olduğunu fark edince ucukıyla gözlüğü takarsın. Görüşüm neleşmişti. Yarıda hemen yanımda oturan yan çıplak kişiyi görünce gözlerim öyle bir açılmıştı ki her an yuvalarından fırlayıp kucagi'ma düşebilirdi. Tebessüm ederek bana bakan kişiye şaşkın şaşkın bakıyordum. Konuşmak için dudaklarımı araladım ama söyleyecek herhangi bir şey bulamıyordum. Bu köcü bir rüyaydı, hayır, ben bunu gerçekten yazıyor olamazdım. *Kahretsin! Rüya olmak zorunda hasta kalbur* Dorin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım lakir. bu şartlarda sakin olmam mümkün değildi. Ticremeye başla-ken ezel terleri döküyordum. Nefesimi tutup başımı eğerek üzerime baktığımda gördüğüm şeyler beni her an ağlatabiliirdi. Elbiselerimin yanında son deteye seksi, siyah bir gecelik görünce ne düşünmem gerektiğini bilemedim. Yarak arkadığım verdi-ğim tepkileri eğlenerek izleyen, önce kendi üzerindeki gece-liğe baktım, sonra ona ve hemen sonra yine kendime. Daha sonra ise avazım çıktığı kadar bağlamaya başladım. "Ne yaptın bana?" *Burada ne hali yediğimi anlayamıyorum!*

Nedem anca bir yarıda yarı çıplaktız?

Hâlâ çıplak atığım için kulaklarımı kapatarak yüzümü ekşir-tti. "Bağırmanı kesersen sana ateşli gecemizi anlatabilirim." *Ne diyor ya bu!*

Hangi ateşli gece? Ben bir şey hatırlamıyorum!

"Aferdit!" Yüzüne karşı öfkeyle bağardım. "Lanae rantıca, arzama mı geçtin?" Söylendiklerim yüzünden önce afallayarak hana haklı, daha sonra ise kahkaha atmaya başladım. Evet, şu anda Kuzey'in baş döndürücü, seksi eğitmeniyle aynı yarıda-ydın. Kadın olması umurumda değildi, ben bu seksi eğitmeni hiç güvenmiyordum. *Allah'im, kesin Kuzey yerine benim arzama geçti bu kadın!*

Üzerinde en az benimki kadar seksi beyaz bir gecelik olan kadın gözlemlerinden yaşlar gelene kadar görmüştü. "Sa-sakin ol, Yankı." Karmını tutarak güleken doğru düzgün konuşamıyordu. "Düin gece cezanın süresi dolmuştu, yakışıklı eğitmenin benden seni bırakmamı rica etti. Flüreceye girdiğimde sen gözlemin açık baş hoş dolanıyordun. Söylediğime şeylere cevap alamayınca yine uyurgezerliğinin tuttuğunu anladım. Koluna girerek seni odana götürmeye çalıştım fakat sen sıkıca bana sarıldığın için bu mümkün olmadı. Uyandırmaya çalıştım da işe yaramayınca diğerlerini rahatsız etmek istemedim. O yüzden seni nnuncu kata, yani kendi odama getirdim." Eliyle pencerenin yanındaki büyük kolcuğu gösterdi. Kolcuğun üzerinde beyaz bir yasrik ve dağınık bir barutaniye vardı. "Gece seni oraya yattır-dım fakat sabah seni yatağında bulmak bana da sürpriz oldu." diyerek güldüğünde yanaktarım utançtan kıpırtıma ulmuştu. Ne yani, onun yatağına gelen ben miydim?

Beyazın güzelliği sarımsıyyla bir gece geçirmişim

"Uykunda yönlendirildiğini biliyor musun? Bu çoğu zaman iyi bir şey olmayabilir," dediğinde hâlâ aynı yurakta olduğum kadına anlamaz gözlerle baktım. "Kuyasleklele uyurmak seni rahatsız eder diye geceliklerimden birini sana verdim. Banyoda üzenni değıştirmeni istediğimde başını sallayarak dediklerimi yaptın." Ve benim azuk şaşkınluktan ağzım açık kalmıştı. Birilerinin söylediklerini uykumda yenne getiriyorsam bu felâket gibi bir şeydi.

"Buket!" Kapıdan gelen seslerle ikimiz de başımızı çevirip kapıya baktık. Ah, hayır ya! Afrodit'in odasında barışmakam daha kötü bir şey olamaz.

Buket mi? Afrodit'in gerçek adı Buket miydi? Biri gitti, geriye kaldı alın. Et ya da geç anlarm da tıminat öğreneceğim.

"Buket, iyi misin? Odanda çığlık sesleri duyduk." Bayan Kur-muz Dudak'ın telaşlı sesini duyunca sırtımdaki kadına

baktım. "Demek Buket, haz' isminiz çok güzel, Bayan Afrodit." Gülererek başını salladı. "Bu aramızda kalsın." Gıdıp diğerlerine ispiyonlamaya zaten düşünmüyordum.

"Buket, kapıyı açıyorum." Eğitimcinimin kızgın sesiyle Afrodit bana döndü. "Onun anahtarını tüm kapıları açıyor."

"Peki, biz niye kapıyı açmıyoruz?"

Kadın, "Bu küçük ayrıntıyı unuttum zarfım," dediğinde kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve tüm öğretmenler içeri girince bize bakarak afalladılar.

Bunlar niye yanak görmüş gibi bakıyor?

İçeri girerken ne gönmeyi beklediklerini bilmiyordum ama yüz ifadelerine bakalırsa kesinlikle beni ve Afrodit'i sekzi gecelikler içinde yatakte bulmayı beklemiyorlardı. Tüm öğretmenler nuku tutulmuş gibi bize bakıyor, hiçbiri tek kelime edemiyordu. Özellikle buzdaki eğitimcinimin şaşkın hali çok komikti. Gözleri benimle Afrodit'in arasında gidip geliyor, giydiğimiz gecelikleri kontrol ediyor ve yatakte olmamız yaşadığı şaşkınlığa yeni bir boyut kazandırıyor. Bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ama bu durumda söyleyecek doğru şeyleri bulamaması olacak ki geri kapattı. Arak gördüklerini neye yormuşsa yüzündeki şaşkınlık gittikçe kayboluyor, yerini yavaş yavaş kergünliğe bırakıyordu. Önce kışları korkutucu bir şekilde çaldı, hemen sonrasında aceş saçan gözleri yanurdaki kadını buldu. "Çaylağımı yatağa mı attın?" İğrenerek söyledikleri yüzünden gözlerimi kocaman açarak ona baktım. *Ne dedi bu şimdi? Yatağa atmak mı? Yok daha neler ya!*

"Ah şey..." Efe'nin eğitimcininin yüzünde mahcubiyet dolu bir ifade belirdi. "Sanırım rahatsız ettik." Elini kolunu nereye koyacağını bilmez halde, telaşla sallarken çok utanmış gibiydi. "Ben çığlık seslerini duyunca kötü bir şey oluyor sandım. şey yaptığınızı anlamadım." Utangaçlığına pembe yanakları eşlik

ederken doğrudan bize bakmıyor, sürekli gözlerini kaçınıyor-
du. *Şey derken aslında düşündüğün şeyi ima etmi, değil mi?*

Bunların hepsi fırsat!

Yeşil gözlü adam, sırtarak yanımdaki kadına, "İçgi alanınun erkekler olduğunu sanıyordum," dedi. Bunun üzerine daha fazla dayanamadığım için sınırdan bağırarak çarşafı boynuma kadar çekip sadece kafamı dışarıda bıraktım. "Onuyla aramızda düşündüğünüz gibi bir şey yok ve olmadı!" Bu konuşmayı yap-
tığımın şüpheliyim.

Yapmışım küçük açıklamadan sonra artık olanları öğrenmek isteyen eğitimcim sabırsız bir sesle, "Neler olduğunu anlat!" dedi. Her ne kadar onu görmeye tahammülüm olmasa da şu yanlış anlaşılma ortadan kalksun diye cevap verdim: "Bayan Afrodite dün hücrede beni uyurgezer halde görmüş. Odaya gö-
türmeyi başaramayınca kendi odasına götürmüş ve gece yine ty-
kumda koltuktan kalkarak onun yatağına gelmişim, hepsi bu. Duyduğunuz çığlıkların sahibi bendim, kendimi onunla aynı yata-
kta bulunca asıl şoku ben yaşadım." Bitirdiğimde hepsinin yüzünde oluşan rahatsızlık hissiyle burnumdan siliyordum. *O kadınla aramızda bir şeyler olduğunu nasıl düşünüyorlar, aktiremi-
yor! Onadan bakınca acaba kadınlarla her gün fantezi yaşayan biri gibi mi görünüyorsunuz?*

Afrodite yataktan çıktığında kadının üzerindeki daneli ge-
celiğinden her yeri görünüyordu. Geceliği hemen kalçasının altında olmasına rağmen o, bunu umutsuzdan kıvrılarak yü-
rüdüğü yememiş gibi geceliğin ince askularından nitelikte aya-
ğına doğru çekip tirince geceliği düştü. Sutyeni yoktu, dik ve 3ri göğüsleriyle bakışıyordum. Altına varda yok arası bir iç çamaşır giymişti. Benim yanaklarımm kırmızının her tonuna bürünürken onda en küçük bir utanma belirtisi yoktu. Dışarıdan nasıl görü-
nüyordum, bilmiyorum ama hayretimde ilk kez kendiminkiler-

den başka göğüs görünmenin şakıyla gözlemleri bile kırpmadan, utanç ve yavaşlık içinde kalakalmışım. Eğitmenim dışındaki tüm erkek eğitmenler bana gülüyordu. Kadın o kadar rahattı ki sanki iki göğüsünü meydana değilmiş gibi salınarak o kadar erkeğin önünden geçip dolaba açtı. Üzerine, bulduğu yarım kolu, uzun, siyah elbiseyi geçirdikten sonra gayet doğal bir şey yapar gibi gidip koltuğa oturunca afalladım. Başımı kaktıldığım da erkek eğitmenlerin birinin bile ona tutkuyla baktığını görmedim. Aksine hepsinin bakışları fazla arkadaşçaydı. Kadın az önce benim bile eklemişken bunlar onu hiç mi ilgi çekici bulmadı?

"Alışıldık." Efe'nin eğitmeni aklımın geçenleri anlattığı gibi tebessüm ederek bana haklı. "Buket, fazla cüretkâr biridir. Zamanla hepimiz bu tarz davranışlarına alıştık." Şimdi neden hiç repli vermedikleri anlaşılıyordu. Benim bildiğim erkekler, bu konuda fazla zayıf olurlardı ancak hiçbirinin gözlerinde ne azu ne de heyecan görmüştüm.

"Senin akıncı benim saklayacağım bir şeyim yok." Afrodite omuz silkererek Bayan Kırmızı Dudak'ı yani Efe'nin eğitmenine göstererek diğerlerine güldü. "On sekiz yaşındayken olanları hatırlıyor musunuz?" Nâz'ın eğitmeni olan sarışın kadın yüzünü buruşturdu. "O lanet son sesi kimse unutmaz." Kontuza Fransız kaldığım için kendi eğitmenime soru dolu bakışları atırdım fakat bana düz bir şekilde bakmak dışında bir şey yapmadı.

"Saçmalık." Efe'nin eğitmeni bu konuda rahatsız olmuş gibiydi. "150 kişinin içinde soyunmamızı istemelerinin amacı her ne kadar utanç gibi bazı duygulardan kurtulmamız olsa da ben o gün ağulandığımı hissettim." Hâli o günün etkisinden çıkamamış olacak ki sesi kısık çıkmış, gözleri buğulanmıştı. Bu kadın da tıpkı çaylağı Efe gibi çok hassastı. *Bekle, ne dedi o? Herkesin içinde soyunmak mı? Allah'ım, sana geliyorum!*

Yeşil Gözlü Yakışıklı, yanında utançtan renkten senge giren kadına bakarak güldü. "Zaten o yüzden testi geçemedin. Arzunla soyunmak o kadar da utanç verici bir şey değil." Bunu kanıdamak işte gibi gülerken elleri pantolonunun kemerine girdince bağardım. "Hey! Ben hâlâ buradayım ve az önce yeterince şey güdümsün, lütfen yani." Vazlığını yeni fark etmiş olacağını ki hepsi gülmeye başladı ve yeşil gözlü eğimden, bir küfür samurarak ellerini hâlâ pantolonunun kemerinden çekti. *Ne yani, beni görsekten utanmaz mı bu edepsizler?*

Morarmış halimli gönen eğriyenemin yüzünde içeri girdiğinden beri ilk kez sıcak bir tebessüm oluşmuştu. "Hızlıca, seni dışarı bekliyorum."

Neyse ki fazla kalmadan hepsi dışarı çıkınca rahat bir nefes alarak yarıdan çıktım. "Güzel kıvrımlar." Afrodit'in göz kırpmasıyla eğilip üzerimdeki varla yok arası geceliğe bakınca yine bağardım. "Allah'ım, kâbius gibi!" Auzetyle çarşafı kendime dolaklığında güben kadına ters ters bakarak kuyafelerimi bulmaya çalıştım. Bu kadından uzak duram iyi olacaktı.

Omun yanında kendimsi hiç görünme hinetmiyorum. Filmimdeki o sıpkılar gibi bu kadın.

Nihayet üzerimi giyinmiş ve tehlikeli bölgeden çıkabilmişim. Koridorunda setuna duvara yaslayan o lacet adamı gördüğünde, bedeniime istila eden nefretle hazırlanmış könicül duygular beni bile şapırmıştı. Adama gördüğüm en yakışıklı insan olmasına rağmen burada uyandırıldığı tek duygusun nefret olması rahatsız. Bunun bir diğer nedeni bana verdiği hücre cesası olabiliirdi.

Beni görünce birbirimize boş bakışlar arık ve asansörce yöneleldik. İçeri girdiğimde o giriş katın düğmesine basınca kapılar kapandı ve hissettiğim rahatsızlıkla ondan uzak bir noktaya geçtim. Asansörde sadece iklimizin olduğunu bilmek bile beni

geniyordu. Gör ucuyla, elleri ceplerinde bomboş duvara bakan adamı inceledim. Siyah gömleğinin kollarını kıvrıldığı için gömlek üzerinde çok hoş duruyordu. Uzun boyundan dolayı insan onun yanında kendini küçük ve güçsüz hissediyordu. Özellikle daima başını kaldırarak sergilediği dik duruşu ve abartılı olmayacak şekilde ırl bekeni herkesi kolayca etkisi altına alacak türündeydi. Lanet olası yüzüne diyecek bir söz dahi bulamıyordum. Uzun, kahverengi saç rucamları alınına dökülüyör ve ona mübretsem bir görünümü kazandırıyordu. Soğuk bakan gözlerini saran uzun kırpikleri bile özenle yaratılmış gibiydi. Yüzüne yakışan orantılı bir burun ve erkekse yüz hatlarıyla bu adam, bana insan olamayacak kadar yakışıklı olduğunu düşündürüyordu. Evet, çok yakışıklıydı, buna diyecek sözüüm yoktu fakat ona bakınca ondan daha fazla nefret ediyor olmam normal miydi? Ounun yanında Afrodite bile bana daha çekici geliyordu. *Afrodite bile daha çekici mi dedim?*

Yok erkek! Bu olabilir mi? Şu ana kadar gördüğüm en yakışıklı adama bakıyorum ve dikkatimi çekem bir şey yok. Ondan önce de hiçbir erkek dikkatimi çekmedi. Aman Allahım, yoksa kadımlardan mı beklendiyordum?

Aniden asansörün içindeki ışıklar yanıp söndü, daha ne olduğunu anlamadan hissettiğim sarsıntıyla öne doğru savruldu. Son anda bana dönerek kollarımı tutan adam sayesinde düşmekten kurtulmuşum fakat şöyle bir sorun vardı ki ışıklar yanmıyordu. Her yemin zifiri karanlık olmasıyla öyle hızlı geriye çekildim ki bu, kendimden beklemediğim bir şeydi çünkü karanlık beni korkutmazdı. "Neler oluyor?" Beni korkutan karanlık değildi, bu karanlığı onunla paylaşmakta,

"Asansörde kaldık."

"Sizinkle mi?" diyerek yutkunup ağlamaya başladığımda öfkeyle soluduğunu duydum. Bir erkekke kuru kadar yeede kapalı kalmışım, manalar gibi değildi.

"Sorun asansörde kalmamız değil de benimle kalman mı?" diye sordu hafif siremlisi sesiyle. Karanlıkta beni göremiyor olsa da başımı salladım ve ardından, "Evet," dedim. *Dürüstlük emir, arkadaş!*

"Demek öyle. Peki, kiminle burada kalmak istedin?" Siniir-
lenmiş miydi?

İnce geriye çekilirken sesinin geldiği yöne dönerek nerede olduğunu bulmaya çalıştım. "Eerim'e bile razıyım." Siniirlerini kadınlardan hoşlandığımı fark ediyordum ve şimdi sesine bile tahammül edemediğim bir adam ile aynı asansörde sıkı sıkıya kar-
yıldandım. *Hayır ya, bunu sesli söylemiş olmam!*

Karanlığa kuşaran sessizlik her ikimizi de kendi gölgesin-
de bırakırken uzun süre bu böyle devam etti. Ben söylediklerim saçmalığın urancını yaşarken, o şu anda ne düşünüyordu, bil-
miyordum. Belki de ilk kez ışıkların söndüğüne sevinmişim
çünkü beni göremiyordu ve aynı şekilde söylediklerimden son-
raki yüz ifadesini göremiyordum. Çok sonradan duyduğum haf-
fif fakken çıkan sesini. Sorduğu soru beni yetin yedi kat dibine
göndermek için fazlasıyla yeterliydi. "Lezbiyen misin?" *Böyle de-
dilerden düşer gibi sorulmaz ki!*

10. BÖLÜM

Hiçbir zaman iyi kalpli ve merhametli biri olduğumu düşünmedim. Beni bu hale yaşadıklarım getirdi deyip bir korkak gibi o bahanenin arkasına sığınacak biri değildim. Ancak ben böyle doğdum da diyemem çünkü kimse kötü olarak doğmazdı. Aslında yaşadığımız her şey bizim karakterimizin bir parçası olurdu. Güçlü insanlar tüm yaşadıklarına rağmen kalplerindeki iyiliği korur ve ne olursa olsun kalplerinde leke barındırmazdı. Benim gibi sefil durumda olanlar ise yaşadığı her trajediyle kendinden bir parçayı geride bırakırdı. Ben iyi biri olamazdım çünkü hiç olmadım. Ben on dokuz yaşına kadar kendi savaşımı vererek tek başıma yaşamayı başarmışken iyilik bana çok uzaktı. Kötü müydüm? Olmam gerektiği kadar. Bencil miydim? Herkes kadar. Geveze ve boşboğaz mıydım? Beni susturmaya çalışan herkese inat daha fazla. İnsanların zaaflarıyla alay eden karaktersiz biri miydim? Kimseye güvenmemeyi öğrenip, ana rahminde zehirlendiğim için olmam gerektiği kadar karaktersizim. Evet, bu beni bencil ve karaktersiz yapıyorsa öyleydim. Peki, bunu durduracak mıydım? Asla! Yankı olmaya karar verdiğimde savunmasız Sedef'i geride bırakmıştım.

Yankı, yağmurlu bir gecede karanlık bir adam yüzünden Sedef'i gömerek ortaya çıkan benliğimdi. Hayatta kalmak istiyorsam Yankı olmaya devam etmeliydim.

Sedef'in ortaya çıktığı zamanlar da oluyordu. Mesela hapis hanelde. İlgar'ın yanıda hiç Yanku olmamaşım. Onun yanında murlu ve savunmaz Sedef vardı çünkü Sedef onu, yani İlgar'i seviyordu. Onu ablam gibi gördüğüm için orada kalp kırılmaktan korkuyordum. Bana zarar veren insanlara bile boynun eğdiğim oluyordu çünkü İlgar, cezamn uzamaması için hiçbir olaya katılmamı istemiyordu. O yüzden on sekiz yaşındayken gece ruvalere şifket gönlüğümde gardiyanlara tek kelime etmemişim. Eger onların isimlerini verseydim kafayı bana rahatacakları ve benimle daha fazla uğraşılarsa İlgar üzülecekti. İşte, sevgi bu yüzden tehlikeliydi çünkü değer verdiği birinin üzülmemesi için her şeyi yapıyordun. Ve ben peşimde bir katil varken buradaki kimseye yakın olamazdım. Hepsinden nefret ediyordum. Onluna da henden nefret etmeleri aslında işime geliyordu. Bağlanmasam sadece kendimi düşünecek kadar bencil biri olmaya devam eder ve zamanı geldiğinde hepsini ateşe atarak kendimi o ateşten çıkarabilirdim. Hoş, onlara bağlanmak gibi bir ihtimal söz konusu bile değildi çünkü hepsi, onları kolayca gözden çıkarabilmem için kendülerinden nefret ettirmişlerdi.

Şimdi bir asansörün içinde sıkışıp kaldığım adam benden nefret ediyordu ve ben onunla burada yalnızdım. Sürekli beni azarlayan biriyle aynı asansörün içinde kalmaktan daha kötü bir şey olamazdı. Neyse ki her yer karanlık olduğu için kendisini göremiyordum fakat bu sinir bozucu sesini duyduğum geçişimi değiştirmiyordu. "Lezbiyen olduğunu sana düşündürmü nedir?" Gerçekten bu rızız konuyu konuşmak istediğinden emin değildim.

Ser benden birkaç adam uzaktan geliyordu. "Erkekler ilgimi çekmiyor, hiç çekmedi." Birifeni bizi buradan çıkarana kadar bir şekilde bu işkenceye dayanacağım.

"Peki, kadunlar ilgini çekiyor mu?" Onu göremiyor olabilirdim ama buz gibi sesi burada bile işiimeme neden oluyordu.

Sırımsı dayadığım duvardan kayarak yere nrundum, "Emin değilim." Sonuçta daha önce böyle bir şeyi hiç düşünmemişim.

Duyduğum hissettirilerle onun da oturduğuna anladım. Ayaklarını uzatmış olmalı ki benim ayaklarım değince dizlerimi kula karnıma çektim. Tam karşına oturmak zorunda mıydı? "Buna anlamak çok kolay." Bir süre duraksadı. "Bir kadına herhangi bir ilgi ya da arzu duyduğun mu? Gözlerini kapat ve bir kadını öpüştüğünü düşün." Biliyordun, saçma bir öneriydi ama bunu gerçekten yaptım.

Karanlığın içinde gözlerimi kapatarak tanıdığım hemcinslerimin öpüşmesini düşününce midem bulandı ve aceleyle gözlerimi açtım. Hayat, ben kesinlikle kadınlardan o şekilde hoşlanmıyordum. Bunu anlamam için gözlerimi kapattığım o bir saniye yetti. Sonuç olarak her iki cins de cinsellik açısından bana ilacı geliyordu. "Sonuç?" Sesi biraz meraklı çıkıyordu ve oza tane gerçekçi söyleyecektim ki aklıma gelen sınırlıkla sınırdım. *Hadis ama, bu kadar körü olmamalısın, değil mi? Kızım Yanık, çok fazla sen. Ama belki arzuiyem bir şeyler istemediği için bemi bulabiliriz. Karanlıkta olmak ilk kez harika geliyor çünkü yüz ifademi göremiyor.*

"Ah, şey..." diyerek sesimi özellikle biraz çukuklu çıkardım. İç çekerek, "Bayan Kırmızı Dudak, yani Elé'nin öğretmeniyse kendimi o anlamda hayal edince mutlu olmadığın desem yalan olur," dedim. Böyle bir cevap beklemiyor olacaktı ki bir küfür savardı ve gülmek için kendimi zor tuttum. Sınırdım onu hayal kuraklığına uğrattım. Bu çok körü ama bir o kadar da harikaydı.

Birileri bizi bu rutsaklıktan kurtarana kadar sıkıntılıdan kafayı sıyırmamak için biraz eğlenmeye karar verdim. "Sevgili insan, siz eğlenmeniz, acaba bana onun ocelerden hoşlandığını söyleyebilirsiniz?" Şu anda ipin ucunu kaçıyordum ama zararsız oyunumu bir süre daha uzatmak zevkili olacaktı.

Homurdandığını duyunca az kalsın kahkaha atacaktım. "O, senin gibi kadınlardan hoşlanmıyor."

"Savaşmadan pes etmem ve o kadın buna değer," dedim. Daha sözümü yeni bitirmişim ki bana kızmak için fazla gecikmedi. "Kes artık sesini, sana katlanamıyorum!" Aslında biraz daha uzatabilirdim ama karanlık bir asansörün içinde sıkışıp kalmışken onu daha fazla kızdırmanın iyi bir fikir olmadığını bildiğim için sustum. *Sanki ben sana ölüp biliyordum.*

Anamdadaki uzun soluklu sessizlik beni iyice tedirgin etmeye başladığında ilk konuşan olmak istemedim ancak karanlıkta hiçbir şey yapmadan oturmak da canımı sıkıyordu. Keşke asansörde onun yerince Efe Can ile kalıyordum. O en azından beni korkutmuyordu. Bir anda karanlığın içinde küçük bir ışık yanıncaya sigarasını yaktığını gördüm. "Farkında mısınız, bir asansördeymiş!" O şeyi burada içmeyi düşünecek kadar aklını kapımadığıdır umut ediyordum.

Evet, gerçekten de sigara içmeye başladım. "Yani?" *Kesillikle benimle dağa geçiyor olmalı.*

"Yani, bu küçükük yerden ne zaman kurulacağını bilmiyorken o şeyin dumanıyla beni zehirlemeyi bırakmansız gereğini söylüyorum. Zaten oksijen sıkıntısı çekiyordum," dedim. Telden saçım enseme yapışmıştı ve o, kalkmış sigara içiyordum. *Gerçekten farka gibi!*

"Sana olanlar benim sorunum değil."

"Zikrünün pekini için o zaman!"

"Az önce söylediklerini tekrar et. Tabii, bunu yaparken burada henüzle yalnız olduğumu da göz önünde bulundur." Bu sözlerinden sonra cevap vermedim. *Lanet olsun, duman yüzünden nefes alamıyordum!*

Öksürmeye başladığımda bile sigaranı hırsına kadar söndürmedi. Ne kadar da düşünceli biriydi böyle! "Allah'ım, neden

ben?" Sesiz isyanımı duysa da o zikrümü söndürmedi. Bilecek yapışığını düşünmeye başladım.

"Şu 'dokunma' konusunu konuşmalıyız." Sükunetli çıkan sesle kaşlarımı çattım ve hezle ayağa kalktım. "Bunu kimseye konuşmayacağım. Ayrıca o sigarayı söndürmediğiniz sürece sizde hiçbir şey konuşmam." Benimle geçtükten konuşmak istiyor olmalı ki sigarasını yere bastırduğunu, sönmek üzere olan birkaç kalemizi sayesinde gördüm. Çıkan seslerden onun da ayağa kalktığını anladığımda redarginlik içinde beklemeye başladım. "Bu korkundan kaşarak kurtulamazsın." Sesi sakin geliyordu fakat ben kesinlikle sakin değildim.

"Bu sizi ilgilendirmez." Benimle ilgili hiçbir konu onun sorunu değildi.

"Yine aynı şeyi yapıyorsun, canın yandığında kurşunlaşıyorsun." Sesi çok yakından gelince koşarak kapının olduğu tarafa gidip karanlıkta bulduğum tüm tuflara basım. "Çıkartı beni buradan!" Bağırarak kapıya vurmaya başladığımda azıki onu bu karanlıkta görebilecektmişim gibi sürekli telaşla arkamı kontrol ediyordum. Özel bir sistemle çalışan bu şeyin kolay açılmayacağını bildiğim için az önce pek umursanmamışım ancak şimdi bu adam üzerime gelirken kapıyı kısılmış gibi hissediyordum. "Açın şu lanet şeyi!" Çığlık atarak yumruklarımı kapıya geçerken havaya kaldırdığım bileğimden tutarak beni kendisine doğru çevirince sırtım kapıya yaslandı. "Akluma gelen tek şey..." dedi. Sustuğunda bileğimi ondan kurtarmaya çalışıyordum. "Tercüme" dediğinde sustum, bu adamdaki hemen kurtulmalıydım. *Buna bunu yapmaya hakkı yoktu!*

"Bırakın beni!" Bileğimi tüm gücümle çektim ama benden güçlüydü. Daha ne olduğunu anlamadan diğer bileğimi de tutarak her iki elimi başımın üzerinde kenetledim. "Soruma cevap ver." dedi. Bana dokunduğu için üzümeye başladım. "Lü-lüt-

fen dokunmayın." Ellerini bileklerinden çekti ama benden uzaklaşmamıştı. Hâlâ çok yakınımdaydı, sıcak nefesini yüzümde hissedeceğim kadar yakındı. Olası bir krize sebep olmamak için bırak deyince fazla uzanmadan bileklerini bırakmıştı.

"Senin hakkında her şeyi bilisem seni nelerden korumam gerektirğini anlarım." Ulaşma yoluna gitti çünkü beni zorlayarak konuşmuyacağını iyi biliyordu. Yavaşça diz çökerek yere oturduğumda karanlıkta yönünü hiç şaşırmadan yanıma oturdu. Kolu benim koluma çarpınca biraz uzaklaşmanı görmesini sağlamıştı. "Fazla inatçısın."

"Siz de fazla ısrarcısınız."

Bunu inkâr etmedi, onun yerine beni konuşturmak için farklı bir yola başvurdu. "Hayatında pişmanlık duyduğun bir şey var mı, Sedef?" İsmimi böyle güzel bir şekilde vurguluyordu ki bu konuda sürekli ona kızsam bile relâfuz etme şekli hopuma gidiyordu. Türkiye'de çok az bulunmuş olmalıydı çünkü sakin olduğu zaman Türkçe'yi benden daha iyi konuşuyordu. Ancak gergin veya sinifli olduğunda kontrolünü kaybediyor olmalı ki sözcükler dudaklarından farklı bir aksanla çıkıyordu. Büyükle ümmallem çocukluğu yabancı ülkelerde geçmişti. Bu yüzden yabancı dil aksanı konuşmasına yerleşmişti.

Sorusuna cevap vermediğimde derin bir iç çekiş sesi duydum. "Ölke bizi kendimize düşman eder, devamında birçok pişmanlığı kendisiyle getirir." Bunu neden anlatıyordu, bilmiyordum ama sessizce onu dinlemeye başladım. "Bazen aldığımız kararlar tüm hayatımızı etkiler. En garip olansa yapmışın doğrudur ancak vicdanın tarafından onaylanmaz, yanlış olarak kabul edilir. Sonrasında seni bekleyen tek şey ıyıkusuz gecelerdir çünkü gözlerini kapattığında bu kısır döngü devam eder." Güldü ama gülüşü gerçeklikten çok uzaktı. "Seninle ilaçlar konusunda küçük bir berzertliğimiz var altında. Sana hiçbir ilaç

Fayda etmiyor, bana ise uyku ilaçları." Uyku sorunu vardı, değil mi? Uyku ilaçları bile onu doğru düşünürse uyuramazsa ciddi bir psikolojik sorunu olmalıydı. Korkuyordu altında, geçmişin de kesin bir pişmanlığı vardı, bunu hep rüyalarında gördüğü için unutmaktan korkuyordu. Bu da psikolojik olarak onu yanık kalmaya zorluyordu. Bu yüzden uyku ilaçlarından kaçtığı vermi alamıyordu çünkü bedenen uyumayı istemiyordu ama psikolojik olarak bunu istemiyordu.

"Verdiğiniz o karar neyle ilgiliydi?" Bana cevap vermeyeceğinden adım gibi emin olsam da saf yanıma dememek için sorduğum soruya cevap vermesi beklediğim bir şey değildi. "İlk görevimle ilgiliydi." Yani aldığı bir emirle ilgiliydi. Peki, ondan ne yapmasını istediler?

Bunu ona sormadım çünkü işinde profesyonel biri olduğu için bana görevin içeriğini anlatmazdı. "Pişmanlığım adı Dilan." Bu sefer konuşan bendim. Bunu ona beden söyledim, bilmiyordum ama içinde bulunduğumuz bu garip dünya beni konuşmaya itiyordu. "Dokuz yaşında bir çocukta ve ben Dilan'ı öldürmekten sekiz yıl hüküm giydim. Altı yıl cezasına çektim, geriye kaldı iki yıl." Evet, cezasında yazmanın sebebi buydu. Küçük bir çocuğu öldürmekti benim suçum. *Sana, benim olacakların önüne geçemiyor*

Yüzü hâlâ aktımdaydı, nasıl unutulabilirdim ki en büyük kabusumu? Ben Dilan'ı nefer aldığı her saniye görüyordum zihnimin kuyularında. Bir erkek bana her dokunduğunda önce karantihetaki korkum geliyordu aktıma, hemen arkasından Dilan. Nasıl unutulabilirdim ki onu? Hâlâ ömründeki beyaz yakalı, süzülme, mor elbisemi hatırlıyordum; hâlâ ayta kara gözleri bana işkence ediyordu. Nasıl unutulabilirdim ki gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü? Ben onun cansız bedenini nasıl unurdum? Dilan, benim hayatımın dönüm noktasıydı. Onunla ilgili hiçbir şeyi unutmam mümkün değildi. O korku dolu ür-

kek tavırları ahlâkime kazanmış bana pişmanlık olarak geri dönmüştü. Yaşamak için çaresizlik içinde iki büküm çarpınışları en korkunç kabuslarıma süslüyordu. Hayat bana hep en kötü sürprizlerle gelmişti ve Dilan da onlardan biriydi. Kaderinize bir şey yazılmışsa ondan kaçamazsınız. Dilan bana olabilecek vesile olmak için gelmişti ama aradan yıllar geçmesine rağmen onu hiç suçlamadığım için her saniye pişmanlığımı yaşıyordum. Ben masum bir meleği öldürmekten mahkûm olmasam ama burada kurban olan ben değildim çünkü hayatını yüreğin sadece o olmuştu. Yaşasaydı, şimdilerde on dördünün sonlarında olacaktı. Benim o gece onu öldürmekten tutuklandığım yaşta olacaktı.

Bekledim, herkes gibi onun da bana. "Yaşın mı?" demesini, beni yargılamasını bekledim. Dosyamı okumuştun ve orada cinayetin detaylarına kadar her şey yazıyordu, biliyordum. Beni yargılaması diğer herkese göre daha kolaydı fakat o, beni şaşkınlıkla farklı bir soru yöneltti. "Neden mahkemede kendini savunarak cinayeti işleyenin sen olmadığını söylemedin?" Kalbimde dik bir esinti oluştu, uzun zaman sonra Ilgaz dışında hissinin daha beni bu konuda suçlamaması gösterimin dolmasına neden olmuştu. Böyle bir duygu muydu? Bisesininle size inanman böyle huzur verici bir duygu muydu? Dosyamda yazıtlara rağmen bana inanıyordu, yapmadığımı sorduğu soruyla savunuyordu. Ilgaz dışında bugüne kadar kimse benim için böyle bir şey yapmadı. En yaralı olduğum konuda kimse beni savunmadı. Aksine beni susturarak o yarayı hep kanattılar. Ben sızmaya çalışırken onlar kanatılmak için hiç vazgeçmedi.

"Kendimi savunacak durumda değildim." Dudaklarım titreyen karanlıkta süzülen gözyaşlarımı göremiyordu. "O gece yaşadıklarımın şokundan çıktığımda islahavindeydim."

Ben kendime ve Dilan'a olanları yeni yeni anlamaya başladığımda onlar çoktan benim hakkımdaki kararı vermiş ve beni mahkûm etmişlerdi.

6 yıl önce...

Üzerimdeki yırtık hırkama saralıken soğuktan dişlerim birbirine çarpıyordu. O kadar soğuktu ki kırıldığıım duvar ediyordum. Eğer sabah olursa güneş de olurdu. O zaman sokaklar bu kadar soğuk olmaz, rüzgâr bana işkence etmezdi. Cenin pozisyonu alarak ısınmaya çalışıyordum. Rüzgâr beni soğuktan öldürmeye ane içmiş gibi üzerime atmış gibi hissettiğim gibi sarıyordu. İlk yarım saatim, ayağa kalkarak esen rüzgârın savardığı gazeteleeri toplayıp yeniden üzerine oturulde geçmiştii. Ancak bir süre sonra bu tam bir işkenceye dönüştüğü için gazeteleerden vazgeçerek kırıldığıım yerde küpüldükçe küpüldükçe kendimi ısıtmaya çalışım. Üzerimdeki eski kıyafetlerin incediği ibtiyacım olan ısıyı bana sağlayamadığı için çok bezem de her türlü uyuyamıyordum. Çenem tırıyordu, birbirine çarpıp dişlerimin çıkardığı sesler uyuyamıyordum. Birbirine çarpıdderıyla soğuk yüzümü gösterirken beni bekleyen diğer geceler anık hep böyle olacaktı. Yazı geride bırakmışım, sırda bir kez daha kışın acımasızlığıyla yüzleşiyordum. Cezayir'de çok fazla harabe ve terk edilmiş gecekonda vardı fakın onlardan birine sığınmak gibi bir şansım yoktu. O yerlerin hepsi fazla tehlikeliydi. Otalar ayazların ve geçelerin uğrak yeriyken, öyle bir yerde biri bana zarar vermeye kalkışsa kendimi koruyamadığım için kapana kısılardım. Sokaklar öyle değildi. Çömür sokaklara sığınmadığın sürece peşindeki olası tehlikeyi atlayıp kaçabiliydin. Evet, sokaklar harabelere göre daha güvenliydi ama his o kadar da soğuktu. İhtiyacım olan tek şey uyumaktır, uyuysam geçerdi.

Nihayet beklemediğim gibi uyku beni ziyaret edince uyku ve uyanıklık arasında yaklaşılan adım seslerini duydum ama bildim tam olarak açık olmadığı için kim olduğuna bakamıyordum. Adım sesleri yaklaşıncaya yaklaşım, çok yakınımda hissedeceğim kadar yakındı. Hemen sonrasında alaz bir boğuk ses

doydum ve yanığıma dokunan buz gibi parmakları hissettim. Yüzüme değen soğuklukla üpererek gözlerimi açtığımda beni izleyen bir çift zeytin karası gözle karşılaştım. Bu sokak karanlık olsa da öyle zifiri bir karanlığı yoktu, o yüzden başucumda diz çökerek ağlayan küçük çocuğu görebiliyordum. "Merhaba." Çekingen ve ürkek bir sesle fısıldadı, sesi ütüyordu.

Yanığım soğuk yerden başımı kaldırdım ve oturdum. "Sen de kınsın?" Buralar pek teklin yerler değildi, özellikle de bir çocuğa göre. Üstelik o, burada gördüğüm çocuklara benzemiyordu. Nec bir ışık olmadığı için rengini tam göremediğim mor veya lacivert tonlarında, fısırlık, kabarek eteklerli olan bir elbise vardı üzerinde. Kırmızı örgü yeleği onu bu soğuktan korumak için yeterli değildi. Bukleli saçları, elbisesinin yakasına doğru döktülmüştü. Gözlerini kulak saçlarının arasını ve okul üniformalarını aramayan elbisesinin beyaz yakasını güçlükle seçebilmişim. Daha bu sabah yıkanmış gibi ondan aldığı pampanan kokusu bile zengin bir aileye mensup olduğunu açıkça belli ediyordu. Böyle bir çocuğun Cezayir gibi bir pislik çukurunda ne işi vardı?

"Ad-adam Diken, ben evimi bulamıyorum, abla." Tekrar hıçkırdağında şimdi neden böyle bir yerde olduğu anlayıyordu, bu çocuk kaybolmuştu. "Allah aşkına, sen kaybolurken annen ne hale yiyordu? Hem kaç yaşındasın ki sen gece yarısı tek başına buralara kadar geldin?" Onu aradığımda daha çok ağlayınca nasıl konuşmam gerektiğinden emin olamadım. Yeterince koçmuştu ve ben doğru bir yolda değildim. Allah'ım, sana şükürler olsun ki bu çocuk bana denk gelmişti. Aksi takdirde oca nelet olurdu, düşünmek bile istemiyordum.

"Dokuz yaşındayım, annem bana ayakkabı alacaktı ama ben oyuncaklara bakarken onu kaybettim." Yeniden sahya sümük ağlamaya başlaması, beni yarıttaki zamanlarıma götürdü. Ona sahip çıkamayan annesine kırdım.

"Heys tamam. Ben de Sade... Yani Yanlı." Onu daha fazla korkutmamak için sesimi neşeli çıkarmaya çalıştım. "On dört yaşında olduğuma göre büyük sayılırım." Uzanarak gözyaşlarını sildim. "Önce seni buradan çıkaralım, sonra birlikte karakola gideriz. Gerisini onlar halleder." Çocuklar zayıf noktamdı, özellikle de kimsesiz çocuklar. O yüzden onu bir şekilde silmeye cesur olmuştum.

"Beni anneme götürüreceksin mi?" Ağlamayı bırakıp gözlerini kocaman açan çocuğun heyecanlı çıkın sesine tebeşür ederek ağa kalktım. Uzanıp elini tuttuğumda öksünce içim acıdı. Mehamet dolu gözlerimi ondan çekemiyordum. "Korkma, sana zarar vermem." Bana güvenmeyi seçti ve soğuk parmakları elimi sıkı.

Belki de benden korkuydu ve elimi tutmuydu, onu ölüme gönderirdim.

Sadece birkaç adım atmıştık; Dilan'la yürümeye başladığımızda sadece birkaç adım boyunca hayatımız keşmişti. Ancak daha sonra elinde içki şişesiyle salınarak karzımızda beliren adamı görünce ikimiz de yurdunküydük. Ne garip, değil mi? Her ikimiz de hayatımıza sebep olan canavarı önceden hissetmişiz gibi onu gördüğümüz an ürpertmiştik. O esnada her ikimiz de bilmiyorduk bize olabilecekleri ama bir o kadar da tanıyorduk katilimize. Bu adam birazdan her ikimizi de öldürecek, hayatımıza gasp edecek ve onu bideden alacaktı. Kimse geleceği önceden görememişti ama onunla karşı karşıya durduğumuz şu kasalık saniyelerde aslında Dilan ve ben, bize olabilecekleri hissetmişiz. İşin asıl garip yanı ne, biliyor musunuz? Karzımızda duran bu adam da tıpkı Dilan gibi buraya ait değildi. Siyah takım elbisenin içindeki iri bedeni göz korkuturken gömleğinin birkaç düğmesi açık ve çözdüğü kravatu boynunda arkı gibi duruyordu. Saçlarının tonu sarımsı kahverengiydi, cam olarak çöremesem de bize delici bakışlar atan gözleriyle aynı renktey-

di. Gözleri yarı kapalıydı, ayakta zor dururken sürekli sağa sola sallanıyordu. Kirkütük sarhoş olduğu, elindeki yarım içki şişesinden belli oluyordu. O dengesiñl bulmak için ayakta durmaya çalışırken elindeki içki şişesi hareket ediyor, içindeki alkolün küçük bir kısmı yere damlıyordu. "Dilan..." Fısıldayarak küçük kızın elini daha sıkı tuttum. Kaçmak için tam onu biraz geriye çekmiştim ki sarhoş adam bir ayyuğa nazarları çevik bir hareketle elindeki şişeyi yere atarak kolunu kavramıştı. "Bu gece eğlenelim geçecek." Sarhoş olduğu için kelimeleri anlaşılabilir çıksa da söylediği şeyleri anlamışım.

"Bırak beni!" Kolunu çekmeye çalışırken esnada elini tuttuğum kız öngör bırakarak, "Dilan kaç!" diye bağırdım ama küçük çocuk gitmek yerine gördüğü kan dondurucu tablo karşısında ağladı ve adamın elini sıırdı. Adam elini çekerek küfürler edip Dilan'a vurmaya hazırlanırken iyice telaşa kapıldım ve dizine vurarak ona engel oldum. Geriye doğru sınıdelmesi, bana aradığım fırsatı fırsatıyla vermişti. "Dilan, hadi!" Bulduğumuz boşluğu en güzel şekilde değerlendirmek istediğim için onun elini sadece tutarak benimle koşmasını sağladım. O kadar çok korkuyordum ki bu korku beni sersemlettiği için yeterince hızlı olamıyordum ama korkumun en büyük sebebi Dilan'ı koruyamamaktı.

Panik içerisinde nasıl koştuğumuzu bilmiyordum fakin Dilan her skarnizi de çok yavaşlatıyordu. Onu geride bırakmak gibi bir şansım yoktu, o yüzden onun hızına uyuyordum. Eger tek başıma olsaydım, şimdiye dek bu sokaktan kurtulup kaldırıma çıkmışım. Bırakas avucumun içi gibi biliyordum, sadece beş dakika içinde bu kuyuyu geride bırakacakım. Yığılı birkaç boş varilün yanından geçtiğimiz esnada nihayet bir sokak lambası bulmuşuk. Bundan gerisi daha kolaydı, birzadan anayola çıktık. Ancak yorgunlukları olsa gerek Dilan, şimdi daha da yavaşlamıştı. Bir süredir ağlamadığını fark edince başını çevirip

kendimle birlikte koşmaya zorladığım kızı bakırm. Gözümün tabloyu hayatımı boyunca unucamayacağım. Dilan'ın rengi solmuş, seni hastalıkla bir renge bürünmüşü. Bir noktada sabit tutamadığı gözleri sürekli kayıyor, sanki bir keşif çığırındaymiş gibi hırıltılı nefesler alınırken boştaki eliyle elbisesinin yakasını çeliktiriyordu. "Ya-Yankı abla..." Nefes nefese fısıldadıktan sonra elini boğazına koyarak yete yığılunca, "Dilan!" diye bağırarak yanına diz çöktüm. Boğazındaki hırıltılar çoğalmıştı. "Ne? Ne oldu?" Üzerine eğilip yüzünü ellerimin arasına aldım. Kuş gibi çırpınıyor olması, gözlerimin salamasına neden oldu. "Dilan, bana neyin olduğunu söyle!" Ağlayarak ona yalvardığımda çaresizce türeyerek boğazından anlaşılmas sesler çıkarıyor, bana dedikini anlatamıyordu. Bunu istiyor ama yapamıyordu ve ben o kadar paniiklemişim ki onun neyi olduğunu anlayamıyordum.

Hiçkarak aceleyle elbisesinin yakasına açtım. "Sana yalvanıyorum, bana ne yapacağını söyle!" Omuzlarını sırtlarak ağlamaya başladığımda sanki aldığı nefesler ona yetersiz geliyordu. Kıvrılırken boğazındaki elini güçlkle cebine atarak bir şeyler aradı ama bulamayınca daha çok çırpınmaya başladı. "İl-ila-um..." diye fısıldayarak başını çevirdi. Gözlerimiz yöne doğru yorgun, ıslak gözlerle bakınca sertçe yudukudum. Kahretsin! Bu kızın astımı vardı!

"Allah'ım, lütfen yardım et!" Gözyaşlarını göldüğümün camını buğulandırırken elbisesinin yakasını yırtıp yüzünü ellerimin arasına aldım. "Oraya gödemem..." Ağlamaktan akan burnunu sesli bir şekilde çekerek başını iki yanına doğru salladım. "Dilan, lütfen nefes almaya çalış. Bak, bu sokaktan çıkınca seni anneme..." demiştim ki Dilan tıpkı karaya vurmuş bir balık gibi çırpınmaya başladı. "Tamam!" dedim ağlayarak "Dıyanmaya çalış. Sana söz veriyorum, o ilaç hemen getireceğim." Onu, içinde sokak kedilerinin cirit arığı bu çöplükte

burakarak ayağa kalktığıım gibi geldiğimiz yöne doğru koşmaya başladım. İlacını düşümmek zorunda değildi!

Karımak için az önce korkarak askarıda bıraktığım yolu, aynı korkuyla geri gidiyordum. Nefes nefese kalmıştım. Daha yarım saat önce soğuktan titrerken şimdi aşırı adrenalin yüzünden ser içinde kalmışım. Evet, hâlâ titriyordum ama bu seferki titremelerimin sebebi ümmek değil, korkuydu. Eski, yıkık duvarın yanına döndüğümde hemen yönümü uyuduğuna yere çevirdim. Tüm yolu yere bakarak koşmuş, geçtiğimiz her yeri koşarken aceleyle incelemişim ama hava karanlık olduğu için yeterince iyi göremiyordum. İlacın olduğu yeri geçmiş olabilirdim. Akşamüürü sığındığı duvarın yanına soluk soluğa gelecek ilacı aradım. Elim hıala atan göğsüme bası yapıyor, nefesimin buğusu soğuk havaya karışırken içimden ettiğim dualarla ilacı arıyordum. Burası son umuduydu, eğer burada da bulamazsam Dilan'a olatakları düşünmelere korkuyordum. Belki de yanında dış çöktüğü esnada onu düşürdü diye oturduğu yere eğilmiş, ellerimi yerde gezdirerek ilacı arıyordum. Parmaklarımı ıslak zeminde sürtünerek arayağına devano ederken, elimi güdüklayan nesneyi sıkı edince hemen onu alarak doğruldum. Bilekliği arıduran zincir gibi bir şeydi bu. Karanlıkta parmaklarımı kullanarak hızlıca onu kontrol ederken, bilekliğim yanı ortasında bir çıkıntı yakaladım. İşaret parmağım üzerinde sürünürken bunun D harfi olduğunu anladım. "Ah, Dilan ah!" Sadece ilacı değil, bilekliğini de düşürmüştü. Geri döndüğümde ona vızorek için hemen bilekliği cebime koyup tekrar yere eğilerek ilacı aramaya devam ettim. Dilan'ın durduğu her noktayı kontrol ederken bu sefer parmaklarıma değen şey daha kaba bir nesneydi. Hemen doğrulup kontrol ettiğimde aradığım şey olduğunu anlayınca rahat bir nefes aldım.

İlacı kaybetmekten korkarcasına sımsıkı avucumda tuttum ve tekrar Dilan'a koşacaktım ki aniden birinin saçlarını

kavramasıyla bağırırım. Saçlarındaki elini izmeye çalışırım. "Geri döndüğünü görmek güzel." Sarhoş nefesini enseme de hissedince boğazımda bir düğüm oluştu, kalbim kendi bağırmasın diye lan emniyet gibi göğsümü okandırıyordu. Aman Allahım, biçmemişti. Bu, o sarhoştur.

"Yardım edin!" Bağırduğum an saçlarımı etine dolayıp alınımı hemen önündeki duvara dayadım. Zayıf bedenim ona karşı koyacak durumda değildi. Alınmda bir zombiyle bapemin döndüğünü hissederken, kulaklarımda sadece onun sarhoş nefesinin sesleri vardı. Saçlarımı bırakmadan beni serçe yere savurunca, kolumun üzerine çok sem dıldırım. Bağırarak kalbime ya çalıştır ancak omuzumu kavrayıp sunumu serçe yere çarpınca, sadece saniyeler içinde üzerimde iki katım büyüklüğünde bir adama bulmuştu. Aklimi kaçırmuşum gibi görüşlerim içinde sığılık atarak ona vurmaya başladım fakat benim gücüm yumruklarım, onu geri püskürtmek için yeterli olmuyordu. Ellerini pantolonunun kemerinde hissedince öyle bir bağırırım ki benî susturmak için elini çekip yüzüme tokat atm. Ağzımın içi kanla dolarken, en azından fişodi pantolonumu çıkarmaya uğraşmıyordum diye şükrettim. Hayır, bu iyi haber değildi çünkü ür bedemle beni zeminde kendi arasına süşürdüğü için iğrenç elleri her yerimdeydi. Sarhoştur, karşı koyamayan işe yarıyor olanak ki üzerindeki kuyafetleri çıkarmayı başaramıyordu. Beni öpmeye çalıştığımda huşukluklar içinde çarpınarak ağlarken, "Anne!" diye bağırardım. Yüzünü iterek bunu yapmasını engellemeye çalışırdım. "An- anne, lütfen yardım et..." Huşukluklar içinde ilk kez bu gece beni tutan kadından yardım istedim. Çocuklar canı yandırdığında anne diye ağlardı. Canım yanuyordu ve ben de kendi anımei sayılabayarak ağlıyordum ama unuttuğum bir şey vardı. O da daha karnundayken benden kurtulmaya çalışan anemim hiç gelmeyecekti.

"İstediyin kadar bağır, kimse gelmeyecek." Sürekli bağırma sağa sola hareket ettirdiğim için beni öpmekten vazgeçen sar-

hoşun dalga geçen sesini duydum. Elini kazağımın altına sokup henüz tam gelişmemiş olan göğsümü avuçladığında, "Dokunma bana!" diye bağırarak ırmakla aynı yüzüne geçirdim. Acıyla inleyerek ellerini çekti ve boğazımı sıkarak kafama üst üste zemine vurdu. Ona direnen elletim her iki yanına güçsüzce düşmüştü. Başımın arkasındaki keskin acı hareketlerimi kasıtlı olarak bana âdeta felç geçirirken, direnmeyi bırakan uyuşuk bedenim adamın keyfini yerine getirdi. Güllüyordum. Kafama aldığım darbenin şiddeti sebebiyle gözlerimin önünde küçücük beyaz noktalar yanıp sönerken, ellerini üzerimde hissetmek aklımı kapamama neden olacaktı.

Biri olmalıydı! Birileri gözyaşlarını görmeli, yakarışlarını duymalıydı. Değil mi?

Ya Dilan? O ne halde?

Kazağımı biraz yukarı sıyrarak gülmeye başladım ve "Kimse seni duymaz," dedi. Nefesindeki iğrenç kokuyu çıplak karnımda hissederken elleri pantolonumun düğmesini açmaya başlamıştı. Acı içinde inleyerek başımı çevirince, yerdeki ıslak şişeyi gödedim. Onun altında ezildiğim için kesik kesik nefesler alırken, kalan son gücümü toplayarak şişeyi almaya çalıştım. O hâlâ beni soymakta meşgul olduğu için zararsız hale getirdiği avını kontrol etme zahmetinde bulunmuyordu. Sarhoş parmakları bir türlü uğraştığı düğmeyi açmayı beceremediği için yüz kızarıcı küfürler savuruyordu. Sarhoştum ve bana heyecanı da karınca aedece parmaklarını kontrol edemiyordu, bu durum benim son şansımды. Şişeye uzandım lakin parmaklarımsın ucu ona değse de bir türlü tam olarak ulaşamıyordum. Yüzünü karnıma gömen adam bedeninin kalanıyla bacaklarımı ezerken artık kaburgalaruma baskı yapmadığı için biraz da olsa nefes alabiliyordum. Pantolonumun düğmesini açtığımı hissettiğim an başımı zeminden ayırarak sol omzumun sağıma doğru kaldırdım ve kendimi sağ tarafa biraz itince şişeyi tutmayı başarmıştım.

Elleri pancolonumu aşağıya doğru sırtıma doğru esnada ün sırtından kavradığım şeyi sıkıca tutarak bacaklarımın üzerinde oturan adamın kafasına geçirdim.

Şişe kafasında paramparça olurken acıyla inleyerek bağırsaklıktı. Elimde şişenin bir kısmı hâlâ durduğu için omu barzırlıksız yakaladım ve şişenin keskin tarafını boynuma doğru savurdum. Ancak son anda kendini toplayıp bana vurmaya doğru çektiği için boynu yerine elinin üzerine çapraz, derin bir kesik attım. "Seni küçük yosma!" Bileğimi kavradığı esnada beni korku içinde kendimi gelecek yeni bir darbeye hazırlarken, az önce kafasında kıldığım şişe sarhoş bedenine yeni tiki ediyordu. Önce küfürle karışık anlamsız homurtular çıkardı, sonra ise bileğimi kırmak ister gibi sıkı eli gevşedi ve üzerine yığıldı.

Ben, bu gece kendi kendimin kimsemi olmuyordum.

"Sa-sana şükürler olsun, Rabhira." Yüzü göbeğime gömülü bir şekilde üzerine düşen adam, darbenin şiddeti ve alkolün etkisiyle sızışı. Horlamasın ve iğrenç nefesinin sıcaklığını sıplak karnımda hissederken kendimi sarhoşu yere barakarak ağlamaya başladım. Her saniyeyi tekrar tekrar yaşarken âdeta bağırmasana ağlamaya başladım. Bu gece yaşadıklarına hiç bir güç zihnimden söylemezdi. Yıllardır sokaklardaydım ama bir şekilde bunu yaşamamak için aldığım tedbirler hep işe yararmıştı. Ancak bu gece, hep kaçtığı şey gelip beni hıtlmıştı. Belki amacına ulaşamamıştı ama bu gece, bende hiç kapanmayacak bir yara açmayı başarmıştı. Belki parlayan dudaklarım iyileşirdi, yüzümdeki tokat izleri de geçirdi. Hatta duvara çarptığı alnım ve zemine vurduğunda kanayan başımdaki yaralar da kısa sürede kapanırdı ancak ruhumda açığı yaratan izlerini, harabeyle dönmüş bir psikolojiyle hep taşıyacaktım.

*O sarhoş aldığım için yarın sabah belki bunları hatırlamaya-
saktı ama ben, kararlığım içinde buğulu gözüklerim yüzünden*

suvarını döşre düğüm seyremediğim birinin bana yaptıklarının her sebep hatırlayacaktım.

Nihayet kendimi biraz toparlayıp gözyaşlarımı durdurmayı başarıncaya, o ayılmadan hemen buradan gitmem gerektiğini düşündüm. Ellerimi yere bastırarak kendisini geriye çekmeye çalıştım ama o kadar ağırdı ki bedenimin yarısını kapladığı için ondan kurtulmak düşündüğüm kadar kolay değildi. Bunu yapmak için sakinleşmem gerekiyordu fakat hâlâ ara ara hicurtuyordum. Paniklemiş bir şekilde titreyen benüz ondan tam anlamıyla kurtulamadan ayrılırdı. Kafasını itmek için bile olsa ona dokunmak istemiyordum. Sanki ellerim ona değdiği anda gözlerini açarak yarım bırakmış işi bitirecekmiş gibi geliyordu. Bu ihtimal aklıma gelince kalbim korku içinde tekrar hızlanırken hemen yan tarafında duran şişenin kalan kısmını kontrol ettim. Hareket ettiğini anladığım an bu sefer daha önce davranarak bir şeyler yapmaya yarurum vardı. Defalarca ellerini yere bastırarak tüm gücümle kendisini geriye çekmeye çabaladım sonunda işe yaradığı için onun baygın bedeninin altından çıkarmaya başladım. Nefes nefese ayağa kalkarak hemen pantolonumun açık düğmesini yeniden ilikledim. Üzerindeki kuyafelerini düzelttiğimde bile her zerrimde onun iğrenç ellerini hissettiğim için bu beni çaldırıyordu. Bedenim beni taşımadığında dizlerini büküldü, düşürüğüm yere yığılıp kusmaya başladım. "Bana bir daha dokunamayacaksınız!" Ellerimi yere bastırarak bir yandan ağlarken diğer yandan mide özuyum çıkana kadar kusurum. Bunun etkisinden çıkmanın bir yolu olmalıydı ama hâlâ gözlerimin önünde salkırgan görüntüleri varken boğazım yutulmuşu haykırarak ağlamaya başladım. Asla geçmeyecekmiş gibi geliyordu. Bununla nasıl yaşanır, bitiriyordum.

Ayağa kalkıp buradan kaçarak istiyordum ama bedenim felç geçirmiş gibiydi. Titremelerim arttıkça az önce yaşadığım şey yüzünden nefesim göğsümden sakayıp kalıyordu. Onun do-

bulduğtu senimi söküp atmak istiyordum. Kazanımın ön kısmı
hıçbıyına esnasında tamamen yarıldığı için panikleyerek te-
rimdeki kirlı hırkamaın fermuarını çektim. Kendümü zorlayarak te-
riye kalktığımda alnımı duvara çarptığı için başım dönüyor-
du. Her şey etrafımda dönerken kafasında pişce kurdığım adam,
hiçbir şey olmamış gibi horlayarak uyuyordu.

Yerimde sendelediğimde duvardan destek alarak birkaç adım
atmışım ki küçük kızı hatırlayınca serçe yutkundum. "Di-Di-
lan?" Aman Allah'ım, Dilan!

Ellerimi saçlarımdan geçirerek aceleyle kendi etrafımda
döndüm ve ilacı nereye düşürdüğümü bulmaya çalıştım. Kü-
çük şeyi ilk seferinde bile zor bulmuştum ve şimdi böylelikle
çaldımanın eşğine gelmişken hayata bulamazdım. Bakılan-
ma bir yerde sabırlayemiyordum, hızlı hızlı soluk alırken çok
hızla ağladığım için gözlerim bulanık görünüyordu ve ilacı bul-
muyordum. Birden bir melodi duydum. Bu, arkamdaki adamın
telefonunun sesiydi. Telefon mu? Tabii ya, telefonun uşğına
kullanarak ilacı bulabilirim. Hemen ona doğru koşup korkarak
da olsa üzerine eğildim. Yüzüstü yatan adamın cebininin cebi-
ne elimi uzattım. Telefonu çıkardığımda her an uyanacak diye
çok korktuğum için aynı hızla geriye çekilerek ışığı yere doğ-
ru tutturdum. Akıldında sadece Dilan olduğu için kamin aradığına
bakmadan ışığı yerde gezdirmeye başladım. İlaç sadece birkaç
adım uzaklığında görünce onu aldığı gibi usurla çıkan telefonu
duvara fırlatıracaktım. Ama "A" diye kaydettiği birinin aradığına
gördüm.

Gözlerim önce yerdeki adamı sonra ise duvardaki izni bu-
lunca kaşlarını çatarak aramayı cevapladım. Belki de arayan
bir yakını ya da varsa kızı veya oğludur diye düşündüm. Arayan
kişinin kim olduğu umurumda değildi, onu tanıyan bileleri bu
adamın ne biçim bir şerefe yoksunu olduğunu biliyordu. Tele-
fonu kulağıma yasladığımda, "Sen yine hangi cehennemdesin

amca?" diyen erkek sesiyle bedenimden öyle bir ürperil geçti ki tarifli imkânsızdı. Nefesim kesilirken sanki damarlarımdaki tüm kan pekilmiş gibi yerimde kaskatı kesilmiştim. Bu da neydi şimdi?

"Beni duyuyor musun? Amca, bana cevap ver!" Karşılık almıdıkça daha çok sinirlendiğini ses tonundan anladığım bu adam beni ürpertiyordu.

"Sana cevap veremez." O kadar korkumama rağmen hiç kekelemeden konuşmayı başarmışım. Amcası yetine beklenmedik bir kadın sesini duyunda önce konuşmadı fakat daha sonra sorularını sıralamak için gecikmemişti. "Amcam nerede? Neden telefonu sende? Sen de kimsin?" Sinirlerim yıpranmıştı, hem kaşlarını çatıyor hem de soğukkanlılıkla gülüyordum. "Aşağılık amcan bu gece bana sakırdı, kafasını krdığım için yerde yıyor. Ne olacağı umurumda değil ve ben Yanık Sarmaşık!" Bağırarak söylediklerimden sonra yutkunuşu kulağına gelirken telefonu duvara fırlatmadan hemen önce şaşkın bir sesle, "Yanık..." dediğini duymuştum ama telefon duvara çarparak kırılınca deramanı duymadım.

Daha fazla vakit kaybetmeden koşarak oradan uzaklaşım. Belki bu konuşma sadece on saniye sürmüştü ama o arz düşmanı adamın saldırılarına uğradıkten yeterince zaman kaybetmişim. Fazla uzaktı olmadığı için sadece onu bıraktığım sokak lambasını bulmam uzun sürmedi. Kafamın arkasındaki kanlar enseme akarken, kan tet içinde kalmış bir halde sonunda Dilan'ı bıraktığım yere gelmeyi başarmışım. Aldığım hızlı soluklar yüzünden göğsüm hızlı bir şekilde inip kalkarken gözlerim onu aradı. "Dilan?" Çöplerin yığılı olduğu yerde olmalıydı ama yoktu. Neeye giymişti bu kız?

Aceleyle başını çevirip etrafına göz gezdirince Dilan'ı biraz ötede, hareketsizce yüzüstü yatarak buldum "Dilan!" Koşa-

mak yanına gittim ve onu ters çevirip hemen kollarının arasına aldım. "Dilan, bana bak!" Başımı kucığıma koyup yüzündeki saçlarını şekleğimde gözleri kapalıydı. Buraya kadar sürünmüş olmalı ki perişan haldeydi. "Dilan, bak ilacını getirdim." Onu kucığıma yatırarak uyandırmaya çalıştım ama hiç kıpırdamıyordu. Sokak lambasının ışığı yüzüne yansırken kispikleri bile hareket etmiyordu. "Di-Dilan, lütfen, ilacını almalısın!" Ağzıyarak dudaklarını zorla aralayıp ilacı sıkıktan labın o uyanmıyordu.

"Sana yalvarıyorum, uyan." Gözyaşlarım bu gece bir kez daha yanaklarımdan süzülürken bildiğim tüm dualara sığınarak başımı eğdim ve göğsüne kulağımı yasladım. Bekledim, o kadar çok bekledim ki kendi nefesimi susturarak kalbinin ritmini duymaya bekledim ancak acı gerçek tokat gibi yüzüme çarpınca, "Dilan?" diye haykırarak onu omuzlarımdan tutup sarsmaya başladım. "Dilan uyan, özür dilerim! Geç kaldım ama uyan." Kalbi atmıyordu ama ben geçceği kabul etmek istemiyordum. Bedeni fazla soğuktu, hafif usalkık kurumuş dudaklarından yükseləcək tılsız bir nefesin varlığı için şu an elleri feda etmezdim. Onu sarsarak defalarca adımı haykurdum, uyanmasını bekledim ama Dilan bana hiç cevap vermemişti. "Seri anneye götüreceğime söz verdim..." Onu göğsüme basarak niim sokacağı kendi gözyaşlarına boğdum. Cansız bedenine sımsıkı sarılıken yanığımdan süzülen yaşlar, kollarımda hareketsizce uyuyan meleğin yüzüne düşüyordu. O daha çocuktu, ölmek için çok küçük değil miydi? Ona geç kaldıyım. Eğer kendisini o sahnece daha erken kurtarsaydım belki de şu anda yaşıyor olacaktı. Hepsinin suçlusu benim. Aslında Dilan'ın kardeşi bendim, verdiğim sözü tutsaydım böyle olmayacaktı. Suçluluk hissi tüm benliğimi sararken bu gece tanıdığını ama aslında bana tamamen yabancı olan küçük kızı sarılarak ağladım.

O gece, cinsel tacizin en şirkin yüzüyle tanışmışım.

O gece kükrek bir kuz karmış ve canına bedenime sarılarak sabaha kadar ağlamışım.

Ve o gecenin sabahında, Dilan'ın ailesi tarafından kükrek kızımı kaçırtarak öldürün bir katil ilanı edilmişim.

Daha önce çok fazla gözetlence alınmışım. Suç dosyası kabalık birini olarak Dilan'ı öldürmenin beni olduğuma herkes inanmıştı. Üzerimi aradıklarında Dilan'ın alını bilekliği bulmuşlardı. Polis kayıtlarında daha önce de dayak yediğim raporlarım vardı. Fis işlere karışmış, yine başını belaya sokarak dayak yemiş, daha sonra da surf para için iki kurusluk bilekliğe göz koymuş, Dilan'ın bilekliğini alıp onu öldürmüşüm. Annesinin iddiası bu yönde olmuştu ama davayı araştıran polisler defalarca bana işin aslını sordukları halde sessiz kalmışım. Yetmemişti ve beni bir çocuk psikoloğu ile görüşürmüşlerdi. O bile beni konuşurmayı başaramamıştı. "Kızım hasıydı ve onu benden alarak kriz geçirmesine sebep oldu. Bu kız katil! Bilekliği için kaanın nefessiz kalarak ölmesine izin verdi!" Alkesi zengindi ve mahkemeye bir süz arukada gelmişti. Zaten onların karşısında hiç pasım olmadığını bildiğim için susmuşum. Ancak beni susturan asıl sebep, hâlâ kendi kafamın içinde o uğursuz geceyi yaşıyor olmamda.

Ashnda duymuyordum onları. Ne polislerin bana acıyan gözlerle bakıp "Konuş, yoksa kendini yakatakersin!" diyen seslerini ne de Dilan'ın ailesinin üzerime yürüyüp bana lanetler yağdırmasını duymuyordum. Sesleri kulağıma ulaşıyor fakat idrak etmem için aklımın süzgecinden geçmiyordu. Ofke sağan, acıdan kahrolan yüzlerini görüyor lakin tepki veremiyordum. Bir çeşli travma geçiniyordum. Zaten psikolog ve davayla ilgilenen polisler de bunu savunup davamı geciktirmek için çok uğraşmışlardı ama Dilan'ın ailesi zengin ve köklü bir aileydi. Benim için buldukları her tezi çürüterek bu işin üzerine giymiş ve suçlu sandıkları on dört yaşında bir çocuğun sekiz yıl ceza

almasını sağlamışlardı. Onların amacı müebbet almamdı ama tezgahçileri bile hakkımda çıkan kararı sacıs almaya yetmemiş olacak ki hâkim, yaşamı göz önünde bulundurarak bana sekiz yıl vermişti. Dört yılım fazlasıyla tehlikeli çocukların arasında yani istahevinde, iki yılım ise cezaevinde geçmişti ve hâlâ iki yılın vardı.

Asıl garip olansa o olaydan sonra iki yıl boyunca tek kelime etmememdi. Olanları idrak etmem, o şoktan çıkmam tam iki yılını almıştı. İki yıl boyunca çıktığım mahkemelerde susmuşum için sessizliğimi suçlu olduğuma yordular. Ancak ben onlara, o gece tecavüze uğramak üzere olduğumu anlatamadım çünkü utanırdım. Evet, o esnada on dört yaşındaydım ama yananlar benim ayıbımınmış gibi hem korkmuş hem utanmışım. O kadına, kızının cesedine sabaha kadar sarılıp ağlayacak kadar psikolojimin bozuk olduğunu anlatamadım. Bana, konuşmayan polislere suçsuz olduğumu söylemeyi çok istedim ama ben bile Dilan'ın ölümünde kendimi suçlarken, suçsuz olduğumu savunamayacak kadar içime kapanmışım. Ben sustum, o aibe alanını çıkarmak için beni hedef aldı. Ben sustum, hâkim kimsesiz bir kızın kalemini kıldı. Sonuç ne oldu? Yankı Sarıyak, dokuz yaşındaki bir çocuğu öldürmekten suçlu bulunmuş ve sekiz yıl hüküm giymişti.

O sarhoş, bu şekilde iki çocuğum da hayatını sek bir gecede bitirmişti.

Şimdiki zaman...

"İşte, böyle." Gözlerimi çıkartıp karanlıkta ışık çekerek elimin teesiyle gözyaşlarımı sildim. "Kendimi savunacak kadar aklıma başında değildi." Ona her şeyi anlatmak hiç kolay değildi. Geçmişteki tüm katliatlarını bir kez daha yaşayarak, bilmek istediği her şeyi en ince detayına kadar anlatmışım. Ancak gerçekleri biliyordu. En azından bundan sonra bana bir şeyleri

öğretirken bu konudaki hassasiyetimi hatırlar, dokunmamak için çaba sarf ederdi.

"Bana onu tarif edebilir misin?" Uzun bir sessizlikten sonra istediği şeyi yapmamım mümkün olmadığını anladım. "Yüzünü hatırlamıyorum." Dudaklarımı birbirine bastırarak huşlanışımı içinde tutmaya çalıştım. Bunu birine anlatmak kolay değildi ve ben, şu anda Yanık'ı bulamıyordum. Beni köşeye sıkıştırıp üzerimde baskı kurarak Sedat'i bir şekilde ortaya çıkarmıştı.

"İfademi okudum." Aldığı sükunetli nefesleri yanımda hissedecek kadar yakınımıydı. "Susarak cinayeti kabul etmişsin, bir sebebi olduğunu anlamışım." Daha çok sesli düşünerek kafasındaki soru işaretlerinden kurtulmaya çalıştığını fark ettim.

"Bana onu tarif etmelisin." Her zamanki gibi fazla ıstarcıydı. "Hangi caddede oldu? Sokak adını ve olayın saatini söyle misin?" Aradan altı yıl geçmişken onu bulamazdı, değil mi? Ah hayır, onun işi buydu; bir şeyleri araştırıp bulmak ve ben, en kötü kibisumun bir gün karşıma çıkacak olmasına dahi katlanamazdım.

"Hırlamıyorum, dedim." O gece yüzünü doğru düzgün seçememiş olabilirdim ama onu unutmam mümkün değildi. Sarhoş olsa da şık kıyafetleriyle zengin olduğu her halinden belli olan adamı unutmak kolay değildi.

"Yalan söylüyorsun." Kendime gelmek üzereyken kaşlarını çarım. "Daha adınızı bile bilmiyorum ancak siz benimle ilgili çok şey biliyorsunuz. Benden bilgi istiyorsanız karşılığında sizden de bir şeyler anlamanız gerekiyor," dediğimde ışıklar yanmasyla bir süre gözlerim kapalı bekledim. Işıklar yanmak için tam zamanını bulmuştu. Sonunda ondan kurtuluyordum.

Gözlerimi utuklu seçimde başımı kaldırarak yakınımıda olan yüzünü, kızarmış gözlerle inceledim. "Türk müsünüz siz? Yoksa yabancı mı?" Ağlamaktan utanmış kirpiklerini kirpiştir-

dim. "Gerçi tipiniz öyle göstermiyor ama aklınca cakıldı şimdî." İkisinin karışımı bir şeydi sanki. Türkler gibi görünüyordu fakat konuşurken yabancı bir aksanı var gibiydi. Bunu daha önce fark etmememin sebebi, sanırım hiç bu kadar uzun konuşmamış olmamızdı.

Gözleri ıslak yüzümü incelerken başını salladı. "Aksanım dikkatini çekmiş olmalı, uzun yıllar farklı ülkelerde kalmanın sonucu. Çoğunlukla İtalya."

"En çok İtalya mı?"

"Yedi yıldan fazla İtalya." Derin bir nefes aldı. "Cezayire geldiğimde uçağım bir saat önce iniş yapmıştı," dediğinde afalladım. "Yani yol yorgunu falan demeden *gidip şu kız bulayım mı dediniz?*" *İşkler yandığı halde bu şey hâlâ niye yapıyor?*

Kendisini geriye çekerek yaslandığı yerden tam karşıdaki duvara boş gözlemler bakmaya başladı. "Bir anuç ergenle uğraşmaktan daha önemli işlerim vardı." Anlaşılan bu eğitim işi sadece beni rahatsız etmiyordu. "Uzun zamandır peşinde olduğum davayı kapatmak üzereyken birlikte telefon aldım. Yarasa'nın davasına bakacak ajanların içinde ben de vardım." Başını çevirip hemen yanında oturduğu için omuzunu üzerinden bana baktı. "Otel odasındayken seçilen otuz Yarasa'nın bilgilerini bana gönderdiler."

"Benim bilgilerimde ne vardı da otuz kişiden içinde eriyor etmek için beni seçtiniz? Üstelik bilgilerim o kadar dikkatimizi çekmiş ki uçaktan indiğiniz an soluğu benim tutulduğum cezaevinde almıştınız?"

"Şüpheli." Beni incelerken bir şeyler arar gibiydi. "Sedef Sarmaçık." İsmimi gözlerime bakarak söyledi. Bu ismi oından duyarak beni rahatlattığı kadar tedirgin de etmişti. "Damgalandığı gece yurttan kaçan kızın ilaçlarla olan hikâyesinden daha dikkat çeken bir şey varsa o da bu kızın kimliğini nasıl değiştirdiği."

di." Kaşlarını sorgular biçimde yukarı kaldırdı. "Kimsesiz bir kız çocuğu, o yaşta nasıl tek başına ismini değiştirebilir?" Şimdi neden beni bırakmadığını anlıyordum. Tüm Yarasalar onların yardımını istemediği için onları bırakmışlardı. Şu apak aleli kişilik ekip ise kendi isteğiyle burada kalıyordu fakat ben istemediğim halde o beni zorla tutuyordu çünkü benden şüpheleniyordu.

"O övüle işbilgi yaptığını düşündüğünüz için mi beni bırakmıyorsunuz?" Birkaç saniye susarak düşündüm. "Ancak şüphelendiğiniz kişiye eğiniyorsunuz, kendinizle çalışıyorsunuz." Bana anlamadığı bir şeyler vardı. Beni seçmesinin, bende bir kadar çok ısratı olmasının başka bir sebebi olmalıydı.

Alayı bir tavırla gülmüştü. "Eğitimi görmeyen bir şeyi değiştirmes." Ayağa kalkarak cebindeki telefonu çıkardı. "Eğer bu işin içindeysen benden öğrendiğin hiçbir şey, beni durdurmaya yetmez." Açık bir şekilde tehdit edildiğiimde yerimde huzursuzca kapudanarak elinde tuttuğu telefona bakıyordum. Adanm yanlış bir şey yaparsam hiç zorlanmadan beni durduracağını söylüyordu. *Telefonu yanındaydı ve yarım saatte bunu kullanmamıştı!*

"Çalışırım aruk şunu." Kulağına yasladığı telefona söyledikleriyle asansör aniden çalışınca bir klifür savurarak ayağa kalktım. "Burada kalmamız sizin işinizdi!" Her şeyi önceden planlayarak ikimizin burada kalmasını sağlamış ve beni komuşturmuştu. Ondan kaçamayacağım tek yer asansördü. Bana boş gözlerle bakan pıslık, zısmen beni kandarmıştı. "Bu ne demek oluyor şimdi?" Öfkeden yerimde zor duruyordum, beni oyuna getirmişti.

Telefonu cebine koydu ancak cebinden çıkarıldığı küçük, siyah cihazı gördünce gözlerimi kocaman açtım. Bir düşmeyle basduğumuz cihazdan çıkan uyarıyı duyunca korkuyla geriye gittim. "Bu konuşmayı yapmazsan başka yolu yoktu." Üzerime

doğru yürüdüğ ve ben gölelerimi elindeki cihazdan ayırmıyordum. "O şeyi benim üzerimde kullanmanıza izin vermeyece..." demiştim ki aramızdaki mesafeyi kapatarak elindeki yok cihazını boynuma basırdığında acıyla inledim ve vâdelerim yarım kaldı. Bilincimi o kadar hızlı yitirmişim ki gölelerim kapanıp yere doğru yığılmak üzereyken düşmemi engelleyici kolları gördüğüm son şeydi. Bu adam niye ölmüyor ki?

II. BÖLÜM

Son günlerde hayatımın hızına yetişemiyordum. Sanki aramızda bir yarış varmış gibiydi. Tam aramızdaki mesafeyi kapattım, diyordum ama o mutlaka son anda bir atakta bulunarak beni geçiyordu. Şimdi ise yığıldığım yerden sayıklayarak kalkmaya çalışıyordum. Bana ne olduğu hakkında en küçük bir fikrim bile yoktu. Gözlerimi açmak için kendimi zorlarken uyuşan bedenimin aksine beynim kendi araştırmasını sürdürüyordu. En son asansördeydim, değil mi? Ever, bu kadarını hatırlıyordum. Hatta o düzenbaz eğitmenimin beni kandır-
dığına da hatırlıyordum. Gözlerim kapalıyken kaşlarımı çat-
tığında beni konuşturmak için asansörü özellikle durduğunu
anımsamak, öfke ateşini tenimde hissetmeme neden oluyordu.
Her şeyi önceden düşünen kurnaz adam, beni nasıl konuştur-
acağını iyi biliyordu. Peki ya daha sonra? Kendimi zorlayarak
devamında olanları hatırlamaya çalıştım. Cebinden küçük bir
elektroşok cihazı çıkarmıştı, değil mi? *Kahretsin, o şeyi benim
üzerimden kullandı!* Şu anda bana ne olduğunu bile bilmiyor-
dum. Kuş civıltıları ve ağaçlardan süzülen o tanıdık doğa koku-
sunu duyumsuyordum. Belki de bir bahçede idim, bu seslerin
ve kokuların sebebi bu olmalıydı.

Gözlerimi kırpıştırarak araladığımda üzerime eğilmiş altı
kafayı görünce korkudan çığlık atarak yattığım yerden fırla-

dim. "Ne oluyor ya?" Ayağı kalkar kalkmaz etrafımı çember gibi saran çocuklara şaşkıncı bakmaların kendimi alamadım. "Aa önce tepemize dikilmekleki maksudunuz neydi?" Kaşlarını çatarak saçlarına yapışan yaprakları remizleyle başladığımda duraksadım. Yaprak mı? Ellerimi dağınık saçlarımdan çekerek durduğum yerde kendi etrafında daireler çizerek dönmeye başlamıştım ve tüm bu ağaçların ne olduğunu sorguluyordum. O kadar çok şekilsiz ağaç vardı ki burası bir bahçe olamazdı. Üstelik yerdeki yabani otlar da bir bahçeye göre fazlaydı. Güneş gökyüzünde yazın kuzgun ateşiyle bizi kavururken altına koyduğum elim, gözlerime gölge oluşturunuyordu. Şuradaki kavak ağacının arkasına alayan o şey bir sincap mıydı? Yutkunarak etrafına saçılan bakışlar atarken nefer olduğunu anlayamıyordum. En son bir asansörde kapalı kalmıştım. Şimdi de bir ormanda mıyım? "Allah senin gibi adamın yüzlerce kez belasını versin!" Bana elektrik verdiği yemiyormuş gibi bir de beni ormana mı getirmişti o dengesiz?

"Kime sövüyor yine bu?" Biraz uzagımda duran Ecrin'e ters ters bakın. "Bana elektrik veren o buzdağın!" Gözlerimi etrafındaki ağaçlarda gezdirerek baktığım yerleri elimle gösterdim. "Necektir burası, bir çeyir tropikal bahçe mi yoksa orman mı? Allah aşkına, burada ne işimiz var?" Hepsi sükunıyla bir nefes verdikten sonra Naz, offlayarak yere oturdu. "Ormandayız! Onlar bir şekilde hepimizi bayıltarak buraya getirmişler. Burada, bizden başka kimse yok!" Ösköyle bağardığında bu kızın ne saçmaladığını anlamıştım.

"Af buyur?"

"Neşini anlaniyorsun kızım!" Bana biraz daha bağırırsa ağzının ortasına bir tane çukacaktım.

"Derstenle sürekli birbirimizle kavga etdiğimiz için aramızdaki sorunları çözememiş amacıyla bizi buraya bırakmışlar! Yaz-

dıklarına göre iki gün sonra bizi almaya geleceklermiş." Ofsayla avuçlarında sığırtığı buruşuk kâğıdı yazıma fırlattığında, sararmış kâğıt burnuma çarparak ayaklarımın önüne düştü. Üzzeriydi aklımda, niye yüzüme fırlattı ki şimdi!

Tek kelime ermeden eğilip yerdeki buruşuk kâğıdı aldım ve açtığı gibi okumaya başladım. "Allah'im, sonunda." Sincarak gözlerim sayfanın üzerinde gezinmeye başlayınca uzun zaman sonra nihayet beklediğim fırsat elime geçmişti. Bunu bir çepic eğitimi olarak görmemizi istiyorlardı. "Yemek yok, su yok, sadece size Yavaşlar varınız." diye devam ediyordu. "Bir ekip olarak bu geçireceğiniz iki günde işi aldığınızca yönlerinizi kullanarak birbirinizin zaaflığını gizleyin. Hayatta kalma şartlarında bir ekip gibi birlikte hareket edin ve sakın ayrılmak gibi bir aptallık işlemeyin." diyerek mektubu sonlandırmışlardı. En altta parantez içinde yazarın ismi okuyunca küküldüm; (Yahki'ner deyişle Afadiz) Böylelikle bu mektubun sahibini de öğrenmişim.

Mektubun arkasını çevirdiğimde ise farklı zana güzel bir el yazısıyla karşılaştım. Yazdığı şeyleri okumaya başladığımda daha ilk satırda bundan yazan kişinin kien olduğunu hemen bildim. "Kaçmaya aklından bile geçirme çünkü ekipten ayrılırsan seni bulduğumda yine ceza alırsın. Bu iki günlük macerada, diğerlerine göre dezavantajlı bir durumda bulunmanı istemediğim için üzerindeki ceketin ceplerine bakmanı tavsiye ederim. Beşlikli bırakırsan onları daha yakından tanıma şansın olur. Tekerler uyarıyorum, kaçmaya çalışır veya kaybolursan ceza alırsın." (Kim olduğunu anlayacak kalar akıllı olduğunu düşünüyorum.) Okuduklarımda dudaklarım kavırdı. Tesisten çıkışken gerçekten burada arkadaşlık oyunu oynayacağıma düşündüyse belki de görüldüğü kadar zeki değildir, sevgili Buzdağı. Evet, onlardan kaçarsam firar ettiğim için beni cezavine gönderirdi. Hak etmediğim bir cezaya yeterince çekmişken o iki yıl da bana ödetirdi. Ben dışarı çıkmayı istemeyişim, onlar ajanlarla

çalışmam için bilerek beni dışarı çıkarmışlardı. Bu yüzden ben de artık içeri girmek istemiyordum. Hem ajanlardan hem de kanundan kaçıp kelimenin tam anlamıyla firar edecektim.

Üzerimdeki ağır siyah ceketin ceplerini karıştırdığımda bulduğum sandviç ve küpük bile su şişesiyle herkesin aç bakışları karşısında zevkle hepsini yedim. Büyük ihtimalle kalıtsal yapımadıkları için hepsi açtı fakat ben iki gündür doğru dürüst yemek yemediğim için pek paylaşımcı biri olamazdım. İşin trajik yanı, hücre cezam boyunca onlar beni beslemek için her şey yapmışken ben onların gözleriyle önünde karnımı doyuruyordum. Hâli aç olsam da mülme iyi gelen şeylerle rahatlayıp şişedeki rüm suyu son damlasına kadar içtim. Dudaklarımı elimin仁ıyla silerek üzerimdeki ceketi çıkartıp burnuma yaklaştırdım ve kokladım. Kalsio ve şokolata mı? "Ah laned!" Ceketini yere atarak üzerinde tepinmeye başladım. Sanki rüm hıncımı onun ceketinden çıkarırsam bana yaptıklarının intikamını almışım gibi geliyordu. Bana kendi ceketini giydirmek zorunda değildi.

"Bu kızın dosyasını okuyan varsa söylesin, akıl sağlığı ne durumunda?" Evet, bu sinir bozucu ses yine Ecri'n e aitti.

"Dâhlik ve geri zekâlılık arasında bir yerde." Elini çenesine koyan Kuzey başını eğerek önce yerde toz toprak olan cekete, daha sonra ise ceketin üzerinde tepinen bana bakarak güldü. "Bu durumda ikincisi daha baskın geliyor."

Cekete tekme atıp onu biraz uzağa fırlattıktan sonra çocuklara sırtını dönerek yürümeye başladım. "Hey, Sakar! Nereye?" diyen Hakan'ın sesi bile onlara doğru dönmemi sağlayamadı. "Kaçıyorum pis bağımlı ve sizin ne yapacağınız umurumda değil." Yerdeki çaldarın yanından geçerken vakir kaybetmeden buradan çıkamam gerektiğini düşündüm.

"Kedicik, saçmalama!" Arkamdan bağırın çocuğu umursamadım. "Gözünü seveyim, nerede olduğumuzu bile bilmiyo-

ruz Ekipten ayrılmak tehlikeli olabilir." *Ondar ifta roez, benim için hayır?*

"Ben o ekipten biri değilim, kendi başımı çaresine bakabilirim." Sesimi duysunlar diye son kez bağırdıktan sonra ağaçların arasına daldım. Günün sonunda kurtulmuş olacaktım.

O buadağın, içkence etmek için bir zahmet kendisine yeni bir yaklaşık bulsun artık.

Hüsrani! Evet, tam şu anda yaşadığım şeyin başka bir adı olamazdı. Hazır resisten çakmışken kaçmak için birkaç adım atmışım ki karşımda gördüğüm adam yüzümden büyük bir hüsrana uğradım. Dişçeleri yaklaşık dokuz adım getirdiydi çünkü onları bırakarak gitmek için tahminen sadece bu kadar yürümüşüm. Ancak sanki tüm uyarılara rağmen yine de kaçmaya deneyeceğimi önceden tahmin etmiş gibi karşıma çıktı ve ben durmak zorunda kaldım. Bu adam efjimenlemlen biri değildi ama resisteki ajanlardan olduğu çok belliydi. Siyah kıyafetlerin içinde kibar biri gibi görünüyordu. Ancak kısa saç stili sert bakışlarıyla birleşince insanı korkutuyordu. Gözlerindeki güneş gözlükleri kendi gözlüğümü haurlamamı sağladı. Gözlerimi kontrol ettim, yerinde duruyordu. Kaçma planımı selceye uğratan gardiyan katikeli adama iç çekerek balomaktan kendimi alamıyordum. Ne yani, bizi buraya bıraktıkları yeteniyormuş gibi bir de başımıza bekçi mi dikmişlerdi? Bu fikrin buadağından çıkmış olduğunu düşünüyordum.

Adam gözlüğünü çıkararak gözleriyle arkadaki çocukları gösterince mesajı aldığım için oflayarak geriye döndüm. Onlara doğru yaklaştıkça hepsinin yüzündeki o bilmüş sarıma farlasayla canımı sıkıyordu. Gardiyanımı da beni takip ederek yanıma ta geldi ve cebindeki zarfı çıkararak bize baktı. "Grupun lideri kim?" Sorduğu soruyla hepimiz birbirimize baktık çünkü bir liderimiz yoktu. Ayrıca lidere ihtiyacımız da yoktu çünkü bir bir

grup veya ekip değildik. *Buradaki kurum, bir değişimin pürrenklü saldamasını çekmez.*

"Bir liderimiz yok," diyen Ecerin yüzünü çıkıttı. "Çünkü biz diye bir şey yok, benim için ben varım ve onlar var." İlk kez bu laza katıldığım için ben de başuma salladım. İçin garip yanı diğerleri de bizimle aynı fikirteydi. Bizden istedikleri gibi asla bir ekip olmayacaklık. Hepimizin hayat felsefesi *her koyun kendi bacağından asılıdır*.

Anlam bir süre hepimizi inceledikten sonra kendince bir lider seçmiş olmalı ki elindeki zarfı Kuzey'e uzattı. "Bu harita bitiş çizgisini gösteriync, oraya akşam olmadan ulaşabilirsiniz bu geceyi elzin için hazırlanan çadırlarda geçirebilirsiniz." Gösteri henü buldu. "Yirmio bayvanların ve sürüngenlerin olduğu tehlikeli bir yerde olduğunuzu unutmayın." Bu haritalama özellikle bana verilen bir gözdağıydı. Zaten hemen sonrasında hiçbimizle sorularına cevap vermeden ağaçların arasına karışmıştı.

Kuzey zarfı açınca içiniiz başumuzu uzatarak haritaya baktık. Fazlaıyla karışık olsa da çizilen bazı ağaçların gövdesine kırmızı çarpı işareti konulmuştu. Haritayı çizen kesinlikle bir kadında çünkü sol taraftaki uçurumun dibine birkaç çiçek ekileyecek kadar zarif olan bir erkek tanımıyordum. Bunu yapanın Ecer'in eğitmevi olduğuna kalıbrını basardım çünkü bu, bir haritadan çok romantik karakterin çalışması gibiydi. "Bir şey anlıyanınız var mı?" Kuzey'in sorusuyla hepsi anlamaz gözlerle birbirine bakarken sükunudan parlamak üzereydim. *Burada onlarla kaldığım yetmiyormuş gibi bir de izzetlik mi oynayacağımı?*

"Kör müsünüz, her şey çok açık." Birliklilikle konuşarak tekrar onları arkamda bırakıp kaldığım yerden kaçma planımı uygulamaya karar verdim. Asla pes etmek yoktu, ben öyle ya da böyle, bir şekilde bugün firar edecektim.

Fazla uzaklaşmamıştım ki Süslü, koşar adım önüme geçince ofladım. "Bize çadırların yerini tarif et." Ciddi olamazdı. "Sen-

ce bunu yapar mıyım?" Kaybolmanın umununda değildi, birisi çığırsı veya padurlar, aruk her ne halise onu aramakta zaman kaybetmeleri işime gelirdi. Onlar bir arayış içine girirse ben izlediğim gibi rahatça izimi kaybetirirdim.

"Bu kadar bencillik sana bile fazla!" Eorin yanıma geldiği gibi kolumdan sertçe sakarak ona dönmemi sağladı. "Ağaçların polenleceğine alerjisi var, buradaki her şey beni hasta eder. O yüzden bize şu yeri söyle!" Çekik güleleri sinifli bir şekilde bana baktığında anladım ki gerçekten alerjisi vardı çünkü sanki grip olmuş gibi burnunun ucu pembeleşmeye başlamıştı.

Kolumu kurtarıp bu kavranan halini zerk alarak izledim. "Bunu bildiğim iyi oldu." Ona doğru bir adam yaklaşarak ram karpasında durdu. "Başka ne zayıflığın var, Kübiri?" Alayla söyledüklerime üzerine yumruğunu sakarak bana öfkeyle baktı ama bundan zerre kadar etkilenmedim. Kurtulmak istiyorlarsa bunu bensiz yapmak zorundaydılar. Arkamdan erukleri tüm küfürlerle rağmen onlara sırtımı dönererek hepsini bir daha görmemek üzere yanlarından ayrıldım. Sonunda kurtulacağım bu cehennemden, herkes kendi başının çaresine bakmalıydı, bana zrak bağı olacak kinseyi istemiyordum. Bekle beni deşirlik ben geliyoram.

Birkaç saat sonra...

"Allah'ım, sonunda kayboldum!" Sanki yapıklarının cezasını çektiyormuşum gibi bir türlü bu ormanda çıkartıyordum.

Ayakkabılarım toz toprak içinde kalmıştı ve ben, birbirinin aynısı gibi görünen ağaçlara bakıyordum. Dadı kork bir pelir ağacı görölnce ağlamak istedim çünkü es son on dakika önce bu ağacın yanında geçtiğimi hatırlıyordum. Başın yukarıda ağaçları incelerken, yerdeki dallardan birine takılınca yüzüstü yere kapaklandım ancak karnımda hissettiğim keskin bir zek ve hareketlilikle çığlık atarak kendimi geriye savurmayı başardım.

Kağızlanmanın üzerine yere kapaklanmış bir şekilde dururken ellerimi yapraklara bastırarak başımı kaldırdım. Yerde gördüğüm karpuz yüzünden hâli acıyan karnımı tutarak bağırdım. "Üzerine düşüm diye beni bıçaklamak zorunda değildin!" Kahverengi iğneleri olan yaratığın iğnelerinin uçları keskin ve sarımsı bir renkteydi. Üstelik dikenlerini kabartarak savunma pozisyonuna geçmişti. *Umanın kirpsilerin özellikleri içinde dikenlerini fırlatmak gibi bir şey yoktur.*

"Lanet hayvan." Tışörtümü yukarı çekerek karnıma bakınca az kalmış ağlayacaktım. Sanki binlerce iğne batmış gibi yan yana bir sürü küçük, kırmızı noktalar oluşmuştu. "Zehirli mısın sen?" Kaslarımı çatarak diz çöktüm. Küçükük yüzündeki noktadan kadar olan göderine baktım. "Şu dikenlerinde zehir taşıyan şeylerden biriyisen yüzün ezberimde, oğlum! Nereye güdersen git, bulurum seni." Homurdanarak dikenlerine dikkat etmeye çalışıp onu elimde almaya istediğini ancak top gibi küşülerek sivri dikenlerini bana yöneltince ellerimi hızla geriye çektim. "Ya tamam ya, sadece fazla incelediğim için konuşacak birilerini arıyorsunuz." Sitem edecek ayağa kalkıp tam birkaç adım atmıştım ki adımılarımı, duyduğum seslere yönelttim. *Bir tavşan, belki daha iyi bir yol arkadaşı olur.*

Seslerin geldiği yere yaklaşıtken ses çıkarmamaya çalışıyordum. Yerdeki kuru dallara usulca basarak çalılıkların arkasından çıktım. Bir tavşan beklediğim kesindi fakat yerde oturarak bacağına tutan çocuk, kesinlikle beklediğim beyaz, pofuduk hayvan değildi. "Efe Can?" Afallayarak yerde inleyen çocuğa şaşkın gözlerle bakarken, ne düşüncem gerektiğini bilmiyordum. "Hani rocrak erdiğinden falan değil ama âdet yerini bulsun diye soruyorum. Senin burada ne için var ve niye ağlıyorsun?" Gerçi onun ağlamak için bir nedene ihtiyacı yoktu. Ancak pantolonunun yırtılan sağ diz kapağından akan kanı götüntüce bu sefer haklı bir sebepten dolayı ağladığını anladım.

Serimi duyduğunda titreyerek sıçrayan çocuk, beni görünce önce biraz şaşırdı ancak hemen sonrasında tanıdık bir yüz görmemin heyecanıyla gözleri sevinçle ısladadı. "Yandı! *Ve mazlûmf ki sen.*"

Yanına giderek diz çöktüm. Yarasanın literine eğilip kontrol ettiğimde ağır bir yara olmadığını, sadece derisinin soyulduğunu anladım. "Bu nasıl oldu?" Yara mikrop kapmasını diye dizini sarmalıydık fakat yanımda onu saracak bir şey yoktu. "Diğerleri nerede?" Etrafıma baktığımda burada sadece ikimizin olduğunu gördüm.

Dudakları titredi. Konuşmak için başını kaldırıp bana bakınca gözbebekleri titreyiyor, dolu balık bacesi içinde bir yere dokunuyordu. "Bir taşın üzerine çok kötü düştüm. Onları yavaşlattığını için beni bırakıp güldüler." Efe'nin alınacağına bilsem de kendimi tutamayıp güldüm. Bu geçerken komikti çünkü eğitimciler ne kadar uğraşursa uğraşsalar, bir her fırsatta birbirimizi sattığımız için asla istedikleri gibi bir sonuca ulaşamayacaklardı.

Güldüğümü için alınan çocuk burnunu çekerek baktı. "Sen niye geldin? Hani gidecektin?" Amacım bu yöndeydi ama sürprizler yoluna taş koydu. Örneğin kaybolmak gibi. "Sizi bırakıp gülmeye dayanamadım."

"Sen mi? Yandı, sen hepimizi karan toluğuna saracak tek kişisin."

"Tamam ya, kayboldum." Homurdanarak söylediklerim sayesinde ağlamayı bırakıp gülmeye başladı. "Buna üzülmem gelmiyor." *Tabii gelmez. Ben kaybolmasaydım burada tek başıma burada kaçır yere olurdum. Ben olsam ben de öyle hissederim.*

Ayağa kalkarak ona elimi uzattım. "Onlara verilen haritayı takip ediyorlarsa harita ezberimde olduğu için onları buluruz ama sen, devam edebilecek durumda mısın?" Onların yanına

girmeyi isteseydim şimdiye kadar bulmuştum ama benim niyetim kamp alanını bulmak değil, bu ormandan kaçmaktı. Efe bu durumdayken onu yaralı bir bacakla burada tek başına bırakamazdım. O yüzden onu çocukların yanına bırakıktan sonra gruptan ayrıldım.

Başını sallayan çocuk uzattığım elimi tutarak ayağa kalkınca bana nurunmasını sağladı. Kolumu omuzuma koyunca daha fazla vakit kaybetmeden yola çıktık. Bir topal ve sakar ne kadar hızlı ilerliyorsa biz de o hızda gidiyorduk. Haritayı zihnimde canlandırmaya çalıştım ama eşrafımdaki tüm ağaçlar birbirinin aynısı olduğu için kafam karışmıştı. Tamam, haritayı çok net biliyordum ancak şöyle bir sorun vardı. Ben, bize haritayı verdiğimiz yerde değildim. Eğer başlangıç noktasında olsaydım, haritadaki ilk işaret edilen noktayı takip ederek diğer işaretli yerleri sırasıyla bulabilirdim ama kendi yönümü kaybetmişken şimdi çok istesem de haritadaki gibi işaretli büyük bir ağaç veya göze çarpan bir kaya göremiyordum. Orada çizilen uçurumdan eser bile yokken her şey birbirine karışmıştı. Efe'ye bunu nasıl söylemem gerektiğini bilmiyordum ama bu haldeyken onu boş yere yoramazdım. İçlerinde kanunun ısındığı, tepki göstermediğim tek kişi oydu. Bu da ona karşı daha duyarlı olmaya itiyordu beni. *Neye artık bir süre daha yürürüz, yolu bulamazsak nimb bariyayı birbirine karıştırdığımızı itiraf ederim.*

Öyle de yapak, neredeyse bir saat yolu bulmaya çalıştık. Yoruldukça bir ağacın gölgesinde dinlenip daha sonra yeniden devam ettük. Zaman geçtikçe Efe'nin kanaması durmuştu ama yürümekte zorlandığı için bana tutunan çocuk, her ikimizi de yormay başarmıştı. Benden daha zayıf görünüyor olabilirdi ancak içten kilo alıyor olmalı ki kolumu attığı omzum çökmüştü. Belki de ben yorgun düşüğüm için artık ona destek verirken zorlanıyordum. "Efe!" Nefes nefese duraksadıktan sonra sıcak hava yüzünden alnuma yapışan saçlarımı çektim. Tıpkı benim

gibi terleyen çocuk başını benden yana çevirince tam ona gidecekleri söyleyecektim ki duyduğum ıslık sesi vazgeçmemi sağladı. "Sen de ıslık sesi gibi bir şey duyuyor musun?" Bana cevap vermeyen çocuk etrafındaki seslere odaklanınca tekrar duymak için ben de sese odaklandım ve gerçekten ikinci defa aynı sesi duydum.

Benim duyduğum sesleri Efe de duymuş olmalı ki heyecanlanarak bana döndü. "Evet, Yankıcuğum, ben de duyuyorum." Önce aklıdığında kolunu tutarak onu durdurdum. "Nereye gidiyorsun, Efe?" Gözlerimi kısarak sorgulayıcı bakışlarımı ona çevirmemin sebebini anlayamadı. "Çocukları bulduk işte. Onların yanına gitmiyor muyuz?" Tabii, bu süper teklif yolu karşıladığımı bilmediği için duyduğu ıslık sesinin çocuklardan geldiğini sanıyordu. Bende ki kötü şans düşünürsek tesadüf eseri onları bulmam mümkün değildi.

"Gel benimle." Kafası karışan çocuğu kolundan çekip alarak büyük bir çam ağacının gölgesine oturdum. "Önden gidip kim olduğuna bakacağım. Ben gelene kadar sakın buradan ayrılmı. Geri dönmeysem peşimden gelmek gibi bir apallık yapmadan uzaklaş buradan." Efe korkudan tek kelime konuşamazken onu tutarak seslerin geldiği yöne doğru yürüdüm. Peşimden azı bir kasil varken tüm Yarasalar ormanın içinde savunmasızdı. Eğer burada olduğumuzu önceden öğrenmişse peşimize düşüp izimizi sürerek her birimizi kolayca avlayabilirdi. Bu durumda Efe'yi tehlikeye atmam söz konusu bile değildi.

O sırada koruyucusu ajanlar bizi buraya bırakırken neyin kafasını yapıyorlardı acaba? Bu, bildiğin kuzuyu kurdan inine bırakmak!

İçimden söylenerek çalıkların yanından geçtiğimde teliğin kaynağını bulmak rahat bir nefes almamı sağladı. Çünkü şaka gibi ama ilk kez şans benden yana olmuş, çocuklardan birini daha bulmuştum. Tabii, bulduğum kişi keşke Hakan olmasaydı

ya da onu bu şekilde bulmasaydım. Surtı bana dönük bir şekilde ayakta nualer ihtiyacını gideren çocuğun tam arkasında durmak fazla utanç vericiydi. Neyse ki görmemem gereken bir şeyi görmüyordum. "Allah aşkına, izerken ıslık çalmak nedir? Gel-sin diye idrazına konsent mi veriyorsun?" Kendimi tutamayıp konuştuğumda, "Lan!" diye başlayan ama sonu küfürle biten birkaç şey söylödü ve hızla fermuarını kapatıp bana döndü.

Aceleyle bana dönen çocuk kimi görmeyi bekliyordu, bilmiyordum ama karşısında beni bulunca rahadlayarak nefesini verdi. "Mahremiyet düşmanı sakar kedi, izerken de mi rahaz yok! Bir an Naz veya Ece'n geldi sandım, ödüm koptu." *Bir dakika ya grupdaki kızların onu böyle bir şey yaparken görmesinden rahatsız oluyor ama benim onu yakalamamı sorum etmiyor mu? Bildüğüm kadıyla ben de bir kadıyım, benden niye utanmıyor?*

"Benden niye utanmıyorsun, acemiyesiz bağımlı?" Kaslarını çazarak sorduğum soru onu güldürdü. "Yiğit ve Kuzey'den niye utanmıyorsun aynı sebepten." *Bu pislik beni bir erkek ile aynı gruba soktuğuna mı ima etti? Hah! Ermiş ol!* Kendi yaşamdakilere göre onalama bir güzelliğim vardı, hatta çoğunu solardım. Öyle kaba saba bir görünüşüm yoktu! Tamam, kilom altmışın biraz üstündeydi ama ben, etime dolgun güzellelendim. Ayrıca kiloları da öyle her yerinden sarkacak fişkurmiyordu.

"Hey, ne düşünüyorsun?" Gözlerimin önünde sallanan bir el görünce Hakan'ın dibime kadar girdiğini fark ettim. "Jyy, sen o elini yukarı mı?" Ondan hızla uzaklaştım. Bu öğrenç çocuk, az önce bir yerlerine dokunduğu elini yüzümün önünde sallıyordu.

"Bana kalca yıkamazdım." Sıvı olarak diğer elindeki su şişesini gösterdi. "Süslü, yemin ettirip bunu zorla elim'e tutuşturdun." Her iki elinin ıslak olduğunu ve şişenin dibinde çok az su kaldığını görünce elini yukarıya itme oldum. Zira ben o ara ki-

lolanımla ilgili kendimle konuşuyordum. *Sizli, en azından bu konuda iyi bir şey yapmış çünkü kendisi de itiraf ettiği gibi bu pişoruga kalsa yekamazdı ellerini*

"Diğerleri nerede?" Etrafıma bakındığımda onların ne sesi vardı ne de görüntüsü. Eliyle sol taraftaki ağaçlık bölgeyi gösterdi. "Hemen bu tepenin arkasındaki gölün kenarındalar." Biraz uğraşarak ana çadırların olduğu kampı bulduk. Sora doğru, sesinde kinarmayı andıran bir homurtu duymuştum. Anlaşlan, onlara yolu tarif etmediğim için kızgındı.

"Efe uz iletide." Onun olduğu yeri işaret ettim. "Onu buraya getirmek için gelmişim. Onu al ve diğerlerinin yanına götür." Buradaki işim birliği için ona suyum dönererek uzaklaşmaya başladım. İnanması güç ama kaybolduğumuzu düşünürken bir şekilde kampı yakınlara kadar gelmişim. *İyi, en azından artık aklım Efe'de kalmadan gönül rahatlığıyla yoluma devam edebilirim*

Çok değil, daha birkaç adım atmıştım ki Hakan, koşarak önüme geçip beni durdurmak için kollarını her iki yanında açtı ve devamı etmemi engelledi. "Branımla kal." Gözlerinde ilk kez alay yoktu. "Seni getirmek için Efe'yi bilerek bırakık. Sen, aydınca Kuzey beklememizi söyleyip, 'Gerekirse onu zorla getireceğim,' diyerek peşinden geldi. Biz süre seni takip etmiş, hep aynı yerde döndüğünü anlayınca yanımıza döndü. O sürede Efe düşüp yaralanmıştı ve Ectin de bu pları buldu. 'Kalırsız ve bencil gibi görünse de Efe'ye dayanmaz, eğer Efe'yi bulursanız mutlaka bize getirecektir,' dedi. Hepimizin aklına yarlığı için Efe'yi onu bulacağın bir yere bıraktık. Efe, özellikle sesler çıkarak onu bulmanı sağlayacak ve sen, önünde sonunda Efe için bizi bulacaksın. Öyle de oldu." Durdukların karşısında hayretler içinde kalarak bu kuş biçimli çocukların oyununa gelmiş olmaman şokunu yaşıyordum. *Öner eğitmesim, jında de anlar! Bir günde iki oyuna maruz kaldeğime inanamıyorum!*

"Bunu neden yapınız?" Kan beynime sıçrarken onu sertçe göğsünden ittim. "Bu, bildiğin adillik!"

"Çünkü ölmeni istemiyoruz!" Belki de ilk kez dalga geçmediğini, bu kadar ciddi olduğunu görüyordum. "Kabul, kimse birbirinden hoşlanmıyor." Ellerini öfkeyle saçlarından geçirirken kışkırtıcı bir şekilde bana yaklaştı. "Ama aynı gemideyiz, anladık bunu! Ne sanıyorsun, girriğin yerde seni bulamaz mı?" Güldü ve bu gerçek bir gülümseme değildi. "Hepimizi bulacak, hepimiz için gelecek. Birbirimizi hatırlamıyor olabiliriz ama bir zamanlar aynı yurttaydık. Hepimiz kimsesiz büyüdük, bizden biri daha ölsün istemiyoruz." Huzurlanmadığını birini neden umursanmalıydım ki? Sonuçta hiçbir dangalı çocuğun anılarında bir iz yoktu. Eğer umursam demek ki benim için o kadar da önemli değildi. Bu durumda bana olacaktı onları, onlara olacaktı da beni ilgilendirmezdi.

Onu iyice kadiratağını bilerek kaygısızca omuz silkiim. "Size olacaktı zerre umurumda değil. İsterseniz ölün, hiç üzülmem." Homurdanışı beni pek etkilemediği için kendi kendine kızıyla kaldı.

"Yanké" Efe'nin korku dolu bağırtısını duyunca Hakan ile göz göze geldik ve aynı anda Efe'nin sesinin geldiği yöne doğru koşmaya başladık. *Kahretsin, burada silahla biri dolayınca Efe'yi tek başına orada bıraktığıma inanmıyorum! Eğer acı gelmişse hepimizi tek tek avlayacak!*

Çalmanın olduğu yere gidince korkmuş olan Efe'yi gördük. İyiydi ve topallayarak bize doğru geliyordu. Allah'ın, sana şükürler olsun ki o iyiydi. "Sen gelmeyince çok korktum." Sesi üsterken gözleri korku içinde etrafımızdaki ağaçları kontrol ediyordu. "Diğerlerinin yanına gitmeliyiz." Hakan hiç vakit kaybetmeden Efe'nin koluna girince ormanda tek başına olmanın güvenli olmaması için medbunten kaçma planını erteleyip onlarla gitmeye karar verdim.

Hakan'ın bahsettiği küçük tepeyi geçip ağaçların arasındaki gizli cenneti görünce gülümsedim, büyülenmemek elde değildi. Ormanın içinde yeşilliklerin süslediği bir göl, rüm berekliliğiyle ayaklarımın altındaydı. Yaklaşıkça daha iyi görüyor, mest oluyordum. Gölün durgun suyu maviliğiyle göz kamaştırırken, etrafındaki taşların arasında çıkan sarı çiğdemlerin üzerinde bir sürü kelebek kümesi vardı. Yeşillığın içinde bir cenneti andırıyordu, çiçeklerin üzerinde uçan rençârenk kelebekler ve ağaçların üzerine sünemiş kuşların şarkılarıyla bu manzara muazzamdı. Burası cennet gibiydi. Ne yazık ki bu cennetin şöyle bir kusuru vardı, o da davetsiz misafirleri. Gölün sağ tarafında yan yana kurulmuş tek kişilik yedi çadır vardı. Çocuklar bir çadırın önünde grup şeklinde oturuyordu. Ancak sol tarafında herhangi bir çadır yoktu. Buket başta olmak üzere Ecrin, Yiğit ve Naz'ın eğitmeni çocuklardan biraz uzakta sol tarafta oturuyordu. Kampta olan çocukların eğitmenleri oradaydı ama Hakan, Efe ve benim eğitmenim yoktu. Olanları anlayınca bir küfür savurdum. Neden olsunlar ki? Biz üçünüz orada yoktuk! Aslında en başından beri her biri kendi çaylağını uzaktan izliyordu, değil mi? Bizi ormanın içinde o öcüye karşı savunmasız bırakacaklarını düşünmek aptallık olurdu. Uzaktan ne yapıp yapmaz izliyorlarsa? Hayır ya, o buzağın tüne kaçma girişimlerini izledi, değil mi? *Bittim beni! Eyyahlar olsun ki bu sefer beni pişman edecek! Östelik özellikle beni uyaran bir nos bırakmışken...* Otu biraz sarıdıysam bu yapığımı yanıma bırakmaz.

Hadi ama! Kafesteki bir kuşun kapısını açarak ondan kafeste kalmasını bekleyemezsiniz. O kuş mutlaka firar eder.

Burada suflu olan ben değilim ki. Adam, bildiğin kaçmamı için beni teyvik etti.

Yapıklarım için zerre pişmanlık duymadan onlara doğru yürürken her birinin gözleri bizi bulmuştu. Kuzey yanındaki çocukları dürterek beni gösterirken sırtın yüzü âdeta nam

da gelmesini sağıladık der gibiydi. Eğitimciler ise son Yarasanlar da görmenin memnuniyetini yaşıyordu. Çocuklar firar etmişti mi anlatmış olmalı ki Ecerin'in yeşil gözlü, yakışıklı eğitimci benimle uğraşmak için daha fazla bekleyemedi. "Hoş geldin, kaçak Yarasa." Ona ters bir bakış atıp homurdanarak, "Hakkı davamdan asla vaaz geçmeyeceğim," dediğimde gülerек arkamda bir yeri işaret etti. "O vakten için çok zor." Durup arkamı dönünce geriye kalan üç eğitimcinin hemen peşimizden geldiğini gördüm ama benim bakışlarımı tek bir eğitimcinin üzerindeydi. *Bu kadar yakışıklı olmak zorunda değil bu vicdanınızın oğul!*

Sıklıkla giydiği o resmi kıyafetleri yoktu üzerinde. Asker yeşili salaş tişörtünün ona bu kadar çok yakışmasının sebebi heybetli vücuduna yapışacak kadar dar olmamasıydı. Bazı erkekler özellikle kasketına dikkat çekmek için üzerlerine tam oturan, upku bir deri gibi onlara yapışan daracık tişörtler giymeyi tercih ediyordu ama o, bütün bunlardan çok uzaktı. Tişörtünün hafif bolluğu dükkaderi üzerine çekiyordu çünkü böylesi, ona daha çok yakışıyordu. Kot pantolon ve tişört uyumu bence onu daha karizmatik yapıyordu. Özellikle birkaç gündür tıraş olmadığını gösteren, yeni çıkmaya başlayan sakalları, güneşte teni biraz açılan kahverengi saçlarındaki o dağınıklık ile bütünleşince onu karşı konulmaz yapıyordu. Geniş omuzları hep dikti ve başı asla yere eğilmezdi. Onda gerçekten bir lider ruhu vardı. Zaten upku şu anda da olduğu gibi ne zaman grup olarak yürüselet arkadaşları onu hep bir adım geriden takip ederdi. Yanındaki güven veren yılmaz bir karakteri vardı. Sanki olası bir tehlikeye karşı her zaman tetikteydi ve arkasında yürütenleri korumak için öndeydi.

Bu adamda bir şeyler vardı. Nasıl desem, çoğu zaman kendisi için yaşamıyor gibi hissettiriyordu. Eğlenmesini bilmiyordu, kendine has özel zevkleri yok gibiydi. Tıpkı programlı bir robot gibi kendine oluşturduğu çizginin dışına hiç çıkmıyarak

amacından şaşmıyordu. Arkadaşlarını dinler ama gerekmedikçe konuşmaz, onların sohbetine dâhil olmazdı. Onların esprilerine güler ancak gülüşü asla gözlerine uşşmazdı. Yaşamıyor gibiydi, yaşayan birini taklit ederek insanlara istediğini veren biri gibi görünüyordu. Ona "buздаğ" demenin sebebi de tam olarak buydu çünkü şu anda olduğu gibi yaydağ soğuk enerji her defasında beni ürpertiyordu ve onun yakınındayken yaz sıcaklığında üşüyordum. Göz göze gelince korku içinde yutkundum ve onun gözlerinde bana yönelik herhangi bir öfke görmeyi bekledim ama yoktu. Aksine öğrencisiyle gurur duyan bir öğretmen gibi son derece sıcak bakıyordu. Kaçmaya çalıştığım için benimde gurur duyacağını bilseydim, önceden denirdim bunu. Keşke gerçek niyetini bana söylesedy. O zaman alacağım cezadan korkmaz, gerekirse rünel kazanarak kaçmaya çalışırdım.

Tabii, o da haklı. Şu birkaç günde canından bezdi yemen, ne zaman firar edeceğim diye bekliyor.

Eğitmenleri Hakan ve Efe'yi de alıp diğerlerinin yanına girdince, eğitmenim tam karşımda durup tepeden utuşa beni sızdı. Gözleri, firar esnasında sürekli düşüğüme için toz toprak olan dizlerimde biraz fazla oyalanmıştı. "Sevgili isimler eğitmenim." Belki de ilk kez gerçek anlamda ona gülümsedim. "Bundan beri beni takip ettiğinizi az önce öğrendim ama buna rağmen burubuzdan solumuyorsunuz. Bu da demek oluyor ki siz de benim gitmemi istiyorsunuz." Rabat bir nefes aldım, mutluluğum neşeli çıkan sesime yansıyor. "Sonunda doğru yolu bulmanıza sevindim." Mutlulukla yanından geçip göldüğüm yola yönelmişim ki adam, sadece kolunu uzatarak tişörtümün ensesini tuttuğu gibi hafif çekişüerek beni tam karşıma getirdi. "Sence senden bu kadar kolay vazgeçer miyim?" Ejleterek söyledikleri tüm hayallerimi yıktığı için ağlamak istedim.

Tişörtümü çekerek ondan kurtardım, üzerimi düzelterken öldürmek üzereydim. "Siz de haklısınız. Vazgeçilmez olduğum

doğru ama ben seçilmem, seçerim ve siz seçtiklerimin arasında değİbiriz." Tekrar yanından geçmek için bir acağa bulunulduğunda bir anda uzağı kolu burnuma çarpınca isyan ettim. "Diş önüne Sedek, aksi takdirde seni ortama atarak götürmek zorunda kalacağım." Başını eğerek bana baktı ve üzerime eğİldi. "Bunu yapmamı istersin?" Ne müzasebet, sabı ki de istemem! Ona sınırla bakıp ideta çocuk gibi ayaklarını yere vurarak diğİlerine doğru yürüken, hemen arkasında beni takip ettiğı için gülen sesini duydum. "Uhu kız." *Bu adam beni öldürüyor! Uslanma, hele bir fırsatını bulaym, ben gösereceğim ona uluynu.*

Çocukları yanına geldiğimde hiçbirine bakmadan somurtarak oturdu. O da diğİer eğitimcilerin yanına giderek Afrodi'e'nin bemen yanına oturmuştu. Buket ona gülümseyip surnaşık bir şekilde başını onun omuzuna koyunca yüzünde oluşan içten gülüşü beni afalkarı çünkü bu gülüşü fazlasıyla gerçek ve derin görünüyordu. Kolumu Afrodi'e'nin yani Buket'in omuzuna zop onu göğsüne çekince, eğİlip kollarındaki kadının saçlarına küçük bir öpücük kondurdu. Buket'in yüzünden okunan o huzura da ilk kez şahit oluyordum. Başını kaldıran eğitimcileri bana bakınca, onları izlerken yakalanmak garip bir şekilde beni unardı ve hemen bakışlarını kaçırdı. "Herkes burada olduğuna göre lütfen beni dinleyim çocuklar." Efe'nin nahif eğitimci Bayan Kırmızı Dudak ayağı kalkarak bize tebessüm etti. "Yanına kadar buradayız. Bu bir günhük kaçanmışımız sizin aranızdaki buları eritirken bize de bir nevi tatil olacak." O kadar heyecanlıydı ki çocuk gibi ellerini çarpışının farkında değİldi.

"Neden küçük bir oyun oynamıyoruz? Eğitimciler ve çay-kaldanın rekabeti gibi düşünün. Yemek yok, su yok, dışarıdan herhangi bir şey yok. Her iki grup için şarlar eşit. Silahlarımız sadece sizi korumak için var. Onun dışında avlanmak için topku sizin gibi biz de kendi becerilerimizi konuşurmak zorundayız. Günün kalanını ve geceyi geçirmek için her iki grup da kendi

yceneklerini konuşurken zorunda. Çok eğlenceli, değil mi?" Büyük ihtimalle burada olmamız fikri, bu hayalperest ve mutluluk hormonu salgılayan kadının başının altından çıkmışsa çünkü onun dışarıda her birimizin donuk bakışları pek de heyecanlı olmadığımızı gösteriyordu. Avlanılmayan ne kasetliğini ve bunu nasıl yapacağımızı da söylese iyi ederdi çünkü çakmak ve silah olmadan bu mümkün değildi.

"Eee?" Hiçbirimizden tepki alamayınca çocuksu neşesi yavaşça söndü. "Siz sevinmediniz mi?" Onun yüzü asılınca Yeşil Gözlü Yakajaktı hemen coşkulu bir sesle, "Çok sevindik. Ne var yani geceyi sıvıtsinекlerde geçirmek zorundayız?" dedi ve tehdit edercesine kendi çaylağına döndü. "Ecrin de çok sevindi, değil mi Ecrin?" Sanki zavallı kızın havayı deene lüksü varmış gibi bir de soruyordu. "Çook!" İnceksizce söylediği şeyi uzatarak ona ters bir bakış atan Koreli, abeşisi yüzünden zaten yeterince zor durumdaydı. "Ne var yani tüm günü abeşik reaksiyonlar göstererek bitirmek zorundayız?" Ağzını kıldinden, hayattan bakmış gibi söyledikleri eğitmenini güldürdü. "Merak etme, ilaçların yanıtında." Ecrin başını huyla kaldırıp kuskunçlıkların delirmemi sağlayacak kadar düşünceli eğitmenine bakarken, eğitmeni çaylağına göz kırparak önüne dönmüştü. Benim niye Efe ve Ecrin'inki gibi bir eğitmenim yoktu?

Şöyle bir düşününce diğer eğitmenlerin de kendi çaylağına karşı fazla kibarcı ve düşünceli olduğunu fark ettim. En kalpsiz neden bana düşmüştü, aklım almıyor!

"Yani rekabet diyorsunuz?" Çuktan gaza gelen Kuzey'in dudakları kıvrıktağında Afrodit güldü. "Bakalım hangi rakam günü başarıyla tamamlayacak?" Harika, aç kaldık çünkü bizim gruptan bir halt olmazdı.

"Ben varım." Sırttan Kuzey bir elini bize doğru uzatmıştı. İçindeki rekabet duygusu kabaran Yiğit de elini, onun uzattığı

elinin üzerine koydu. "Ben de varım." Daha sonra Bağımlı da elini koyunca kızlar bir süre düşündü ve onlar da ellerini diğerlerinin elinin üzerine koydu. "Ben de varım." Efe Çan, bu ayakla neyine güvenerek varını duyordu acaba? Bu çocuğun kendine hayır yokken bize hiç olmazdı.

Yarasaların içinde elini diğer çocukların ellerinin üzerine koymayan tek kişi bendim. Her iki grubun da bana bakmasıyla kafam karıştı. Ne yapmamı istediklerini anlamadım. "Ne? Elimı koyunca Survivor⁹ diye bağıracak mıyız?" diye hocurdandırdığında Bayan Kırmızı Dudak ve Yeşil Gözlü Yakışıklı'nın gülüşlerini duydum.

Kuzey bana sanki her defasında oyunbozanlık yapıyormuşum gibi bakıyordu. "Kedisek, elini koyduğunda öyle düşündüğün gibi bağıracağız. Geri zekâlı!" Siyah gözleri haddi derecesine bana bakıyordu. "Talam halinde çalışacağımızı kabul ettiğini gösterecek." Sorun şu ki ben kabul etmiyordum.

"Birincisi, sizle bir takım olmam söz konusu bile değil. İkincisi ise kaçamadığım için motivasyonum düşük." Aklıma bir şey gelmiş gibi Yarasalara bakarak sırttım. "Eğer eğitimcim kaçmaya çalıştığım için geri döndüğümüzde bana ceza veremeyeceğine söz verirse moralim belki yerine gelir." Tamam, bana kuzduğuna gösteren herhangi bir şey söylememişti ama tesise dönmüncü sürpriz bir cezayla karşılaşma endişesi içimi yiyordu.

Söylediklerine çocukların aklına yarmış olmalı ki şimdi hepsinin gözleri eğitimcimdeydi. İlk konuşan Kuzey olmuştu. "Eşit şartlarda olmamız için bizden birinin eksik olmaması gerekiyor."

"Haklı." Evet, Naz da onu destekledi.

"Yanık olmazsa çok üzülüyorum ben." Bonusçuk zaten hep beni tutardı.

⁹ İnce Mr. Adada hayatta kalma temalı yarışma programı.

"Kız kaçırmaya bile çalışmadı, ikisini geride bırakan biriz." Yiğit suçlu üsüne mi almıştı?

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Sakar'ın moral bozuk olunca bir şekilde hepimizin moralini bozmayı başarıyor." Hakan bana iftira atıyordu.

"Ceza kalkmazsa biz de yokuz ve eret, bunu ben söylüyorum." Ecziniden kesinlikle beklenmediğimi söyledi bunlar. Onları kullandı ve cezadan kurtul, bu harika bir fikir!

Eğitmenim ne yapmaya çalıştığını anlamıştı ama gün içinde ikinci kez beni şaşırtarak Yarasa'lara başını salladı. "Taham arkadaşlarından biri söz konusu olunca bencilliği bıraktığı için ona ceza vermeyi aklımdan geçirmedim." Efe'ye yadun ettiğim için mi bana kızgın değildi?

"Azza, hadi." Süslü beni uyarınca bilepirdikleri ellerine baktım. "Bunu yapmamız zarf mı?"

"Kediciük, gebetsirim!"

"Tamam ya, bari Efe elini üste koysun çünkü Eczin'e temas etmek istemiyorum."

Eczin bana kötü kötü bakarken Efe elini en üste koydu. Ben de elini onun elinin üstüne koydum. "Ya-ra-sa-lar!"

"Allah belanızı versin! Hani bağurmak yoktu?"

Bir günlüğüne ortak çalışmaya karar vermiştik ancak ellerimiz ayrılıktan sonra o kadar hızlı birbirimizden kopmuşuk ki her birimiz farklı yerlere dağıldık. Hiçbirimiz takım ruhunu bilmediğimiz için nasıl ortak çalışacağımıza da bilmiyorduk. Birbirimizden uzak bir daire oluşuracak gibi orunmuşuk. Ashında tam şu anda hepsinin aklında bir görev paylaşımı varlık fakat diğerlerine bunu nasıl kabul ettireceklerini bilmedikleri için bu onları susmaya itiyordu. Her birimiz kendi bildiğini savunan asi karakterlerdik. Birinden emir almak istememiştik.

için ayısını diğerine yapmak istemiyorduk. Aslında böyle düşünen çocuklardı çünkü onlardan ne emir almak gibi bir niyetim vardı ne de onlara emir vermek. Onların ne karar vereceğiyle ilgilenmiyordum. İlgilendiğim tek şey, bit an önce günü bitirip bu yakınlaşma sürecinden kurtulmaktı. Onların işi, bizi öcünden korumaktı. Yaralalar arasındaki sorunlar onların uzmanlık alanı dışındaydı. Çocuklarla birbirimizden nefret etmemiz ya da birbirimize bağlanmamız onlar için bir sorun teşkil etmiyordu ama gazip bir şekilde aramızda bir bağ oluşturmaya çalışıyorlardı.

"Öncelikle bir konuyu balledelim." Daha fazla dayanamayan bağımlı çocuk ayağa kalkarak birlere döndü. "Eğer bugün için ekip olacaksak bir lider seçelim çünkü her kafadan bir ses çıkarsa uzlaşamayız." Mantıklı konuşmuştu aslında, aksi takdirde birine bir şey dediğimizde, "Kendin yap!" diye itiraz edebilirdi. Ancak sadece bugün için bir liderimiz olursa kimse itiraz edemezdi.

"Doğru." Süslü başını salladı. "Ben lider olmak istemiyorum ama sadece tesise dönene kadar bir lidere itaat edebilirim sanırım. Peki, liderimiz kim olacak?" Eğitmenler susmuş, sanki bu konuşmalar dikkatlerini cezbeemiş gibi bizi izliyorlardı.

"Ben adayım." Hakarî'nin sözleriyle Kuzey güderek ayağa kalkıp onun yanında durdu. "Ben de adayım. Oylama yapalım, en çok kim oylarsa lider o olur." Herkes ruhaf bir şekilde başını sallayarak kabul etti.

"Oylama başlasın o zaman." Bağımlı'nın söyledikleriyle somurtarak kızlara döndüm. "Neden bütün adaylar erkek? İkinciden biri çıkarsa oynam ona." Bir erkekten emir almaktaansa şu nefret ettiğim iki aptaldan emir almaya yeğledim.

Naz, lider olmak istemediğini göstermek için başına olumsuz anlamda salladı fakat bana bakan Eczin'in yüzünde sinsi bir

gölümseme ortaya çıktı. "Ali aptabı idare etmek kolay değil, yiyorsa sen aday ol." Bana meydan okuduğunda kaşlarımı çatarak ayağa kalktım ve Kuzey'in yanında durdum. "Ben de adayım." Büyük ihtimalle kimse bana oy vermezdi ama Ecrin'in meydan okumasına kayıtsız kalamazdım.

Eğitmenler birbirleriyle göz göze geldiklerinde üçümüze bakıyorlardı. Özellikle Buzdağı, adaylığımı koyacağımı beklediği için biraz şaşırmıştı ama bir o kadar da bunu benden bekliyormuş gibi bakıyordu. "Benim oyum Yanki'ya." Efe sayesinde ilk oyumun almıştım ancak bu, hiç hoşuma gitmemişti çünkü bunların lideri olmak gibi bir düşüncem yoktu. Malum, kaçmak gibi planlarım vardı. Ecrin'in gazına gelerek aday olmuştu. Neyse, zaten Efe dışında kimse bana oy vermeyeceği için sorun yoktu. *Tek bir oy ile lider olacak değildim ya!*

"Hakan diyorum." Yiğit de oyunu kullanınca Naz, Kuzey'e baktı. "Şu saygısız çocuğu seçiyorum." Kuzey'in dudakları kırıldı. Ecrin'in oyu her şeyi belirleyecekti.

Gözleri beni bulunca ne yapacağını anladığım için kaşlarımı çatarak, "Sakın..." demiştim ki "Oyumun Yanki'dan yana kullanıyorum, bakalım bu işin altından nasıl kalkacak?" deyince gerçekleşen de bir oy ile lanet liderlik seçimini kazanmıştım. Her an Kibirli'nin üzerine atlayabilirdim. Bilerek beni kaşıkurup önce aday sonra lider olmama sebep oldu! *Çok kolay gaza getirmek gibi kötü bir huyum vardır.*

"Adaylığımı geri çekiyorum ve oyumun Kuzey'e veriyorum." Evet, bu konuşan benden başkası değildi çünkü buradan kaçacağım için lider olmamı saçma olundu. Şimdi Kuzey'in iki oyu olmuştu.

"Madem öyle," diyen Ecrin, adaylığımı çektiğim için alay eden tavırını gizlemiyordu. "Ben de Hakan diyorum." Ecrin'in oyu, bağımsız çocuğum Kuzey'e yetişmesini sağlamıştı. Şimdi bet

ikisi de eşit oya sahipti. Ben adaylığımı çektiğim için Efe'nin de yeniden seçim yapması gerekiyordu. "Kuzey," diyeti Efe de seçimini yapmıştı. Naz, Efe ve ben terlehimizle Kuzey'den yana kullanmıştık; Emin ve Yiğit ise Hakan'ı seçmişti. Böylece Kuzey aldığı üç oy ile kazanmıştı.

"Adaklı bir seçim olduğu için benden yana sıkıntı yok," Hakan'la ikisi el sıkışığında Kuzey liderleri olmuştu. Kendimi saymıyordum çünkü ben burada konuk oyuncu gibi bir şeydim. anlayacağınız her an kadrodan ayrılabilirdim.

Başımı çevirdiğimde eğitmenimin bakışlarındaki hoşnutsuzluğu gördüm. Ne yani, geti çekilmem hoşuna gicmemiş miydi? Onu mutsuz eden her şey beni mutlu ettiği için sınırsızca önüne döndüm. O, işi bir lider ve insanları kontrol etmek hobilerinin içinde yer alıyor diye aynı şeyleri benden de bekleyemezdi. "Hava kararmadan önlemimizi almalıyız." Maşallah, Kuzey hiç vakit kaybetmiyordu. "Yiyecek bir şeyler bulsak iyi olur, hadi gidelim." Hepsi ayağa kalkarak onun peşinden gidince benim hiç hareket etmemem dakikalarını çekmişti.

Kuzey hâlâ oturduğumu gördüğünde çıldırmak üzereydi. Başını yukarı kaldırıp sabır çekmesinin sebebi hep gruptan ayrılma hareket etmem olabiliirdi. "Kedircik, yine arızaya bağlama, hadi gel," dedi. "Sırtına gelme," der gibi bakarken bana başka bir tepenek sunmuyordu.

Daha fazla dayanılabayım diye gökyüzünü gösterdim. "Eğer şu saçma liderliği kabul etseydim, üç saat sonra havanın kararacağını bildiğimden vakit kaybetmek yerine Süslü ve Emin'i nehrin kaynağına gönderir, içecek temiz su bulmalarını isterdim. Malum, bu su, içinde balıklar varken içilecek gibi değil." Evet, nehirde tek tük balık vardı ve Hakan'ın ellerini yıkamak için aldığı suyun kaynağı göl olmalıydı. "Akşam ısınmak için Yiğit'i odun toplamaya ve Bağcı'nın hedefler konusundaki

yeteneğini bildiğim için seni onunla birlikte avlanmaya gönderdim. Efe yaratılı olduğu için bana ayak bağı olmasını diye onu da burada bırakırdım." Omuz silkeleyerek Kuzey'e baktım. "Ama lider sen olduğun için sorun yok, geliyorum," dediğimde Yarasalar söylediklerimi kulağında tartarken eğimenimin dudakları kevrilmmişti.

"Biz su bulalım." Ecrin ve Naz gölün aşağısına doğru yürüyünce Yiğit, eliyle aksi yönü gösterdi. "Ben de odun toplasam iyi olur." Efe de geri dönerek az önce kalktığı yere geri oturmuştu. "Biz de avlanalım bari." Hakan son noteyi koyunca Kızey, bir kaşını yukarı kaldırarak bana haklı. "Villa yerinde gözüm yok. Eğer beni dinleyeceklerini bilseydim, bu fırsatı kaçırmaz ve ilk uçuşumdan aşağı arlamalarını isterdim." Efe'nin eğitmenininin kakardamasını duymuştum ama bu konuda şaka yapmıyordum. *Böyle bir şans kaçırdığıma inanamıyorum!*

Başını her iki yanına sallayan çocuk gülelele gidecekleri yönü gösterdi. "Yürü hadi." Sanırım ben de onlarla avlanacaktım. İyi de ben avlanmaktan ne anlardım? Ne güzel, burada Efe'nin yanında uslu uslu oturuyordum.

Gördüğüm kahverengi tavşandan gözlerimi ayırmıyordum. Ağaç köklerini kemiren hayvan, birazdan başına geleceğiden habersiz karnını doyartıyordu. Kuzey'in cebinde bir çakı olmasa işimize gelmişti. Böylece pis bağımlı o tavşanı akşam için avlayabilirdi. Ucanı tuttuğu bıçağı havaya kakturan çocuk, gözlerini hedefinden ayırmıyordu. Üçümüz kocaman bir çalının arkasına saklanmış, akşam yemeğimize bakıyorduk. Tamam, hayvanlar konusunda pek de kibar değildim ama bu, onların ölmesini isteyeceğim anlamına gelmiyordu. Eğer aç olmasaydık bu hayvana akşam yemeği gözüyle bakmazdım ancak hepimiz çok açık ve karnımızı doyurmak için ona ihtiyacımız vardı. Hakan yavaşça ayağa kalkarak bıçağı tarıyacaktı ki burada iki

biçiklüm beklemekten belim ağrıdığı için ben de ayağa kalkmak istedim. Amacım ses çıkarmadan birkaç saniyelik ne beni mi dinlendirmekti ancak ne yazık ki gerlye doğru bir adım atmamla ayakım rakıldı ve bağtarak yere düştüm. *Kahretsin, gitti saçı!*

"Yine kaçardık!" Hakan elindeki bıçağı sıkıca tutarak öfkyle bana döndü "Bu, sakarlığın yüzünden kaçan dördüncü hayvan!" Beni azarlayan çocuğu umursamıyordum çünkü yerdeki çalılardan biri elime batmıştı.

"Böyle olmayacak." Kuzey sakanıyla bana döndü. "Kedicik, sen Efe'nun yanına dönüp orada sakarlık yap." Beni bırakarak yürümeye başladıklarında kaşlarını çatıım. Bu ikisi, beni burada bırakmayı düşünmüyordu, değil mi?

"Yön bulma yeteneğimsi süre ve beni burada mı bırakıyorsunuz?" Tamam, bir saat boyunca sakarlığım yüzünden onları deli ettiğüm doğrudu ama beni burada bırakmaları çok acııeydi. Ötelik bütün bunları bilinçli yapmıyordu. *Sakarlık suç olan edildi de benim mi haberim yok?*

Gözlerindeki tarudık sinsi ışıyla bana dönen Kuzey'i görünce ağlamak istedim. Beni burada bırakacakları. "İnkam, nankör kedi. Beni bırakığın o günü ne çabuk unuttun?" Onu bîla unutmamış mıydı?

"Geni rekâli çocuk, burada kaybolurum diyorum!"

"Umurunda değilsin, kızım."

"Saçmalama, oğlun! Aslan salan çıkarsa ne yaparım lan ben!"

"Daha saatler önce bizi bırakıp giderken de karşına çıkabilirdi. Yani bu sakarlıkla timsah bile karşına çıkırsa korkup kaçır."

"Allah belanı versin, Kuzey!"

"Ben de seni, Kedicik."

Elimi hafif kamatan çalı parçasına huzla çıkartarak onlara yetişmek için ayağa kalktım ancak daha ilk adımında önümdeki taşa takılıp yine yere düşünce sinisiken delirmek üzereydim. "Allah'ın belaları, pislikleri!" Ellerimi yere bastırarak ayağa kalktuğumda onları bulamayınca okudum. Benden kurtulmaya o kadar çok can atıyorlar ki şu kasacak sürede hemen ortadan kaybolmuşlardı. "Tamam ya, ben de bari bu yerden kaçayım." Onların peşinden gitmekten vazgeçerek ters istikamete doğru yürüdüm. Kaçmam için sürekli beni teşvik ediyorlardı. Buna direnemeyecek kadar kendili isteklerimi göz önünde bulundurmam benim suçum değildi.

Kaçmak için harika bir fırsat.

Burası nasıl bir cehennemde, bilmiyordum ama adım atacak halim kalmamıştı. Bir türlü anlayolu bulamıyordum. Hava kararmaya başlamıştı. Üstelik karnım açlıktan sesler çıkarırken boğazım susuzluktan kurumuştu. Belki de yorgunluğum çok yavaş ilerlememe neden oluyordu, emin değildim. Sarsak adımlarla yürütken istesem de daha hızlı olamadım. Yanımdan geçtiğim ağacın kökünde gördüğüm sarı mantarlara uzanmışım ki son anda kendimi durdurdum. Ya zehirleniriz? Mantarlar veya bükümler hakkında pek bilgim olmadığı için ne kadar lezizli göcünsel de kendimi tehlikeye atacak bir şey yapmamalıydım, özellikle de ıssız bir ortamda tek başıma. Nihayet ağaçların bittiğini görünce rahat bir nefes alarak bitkin adamlarımı çayılara hareket ettirdim. Yerdeki dağ papatyanının güzelliği karşısında büyülenmişçesine iç çektiğimde, beni etkiledikleri kadar içimdeki tiksinti hissini de uyardıyordu. Evet, çiçekler görünüşleriyle beni mest ediyor ama onlara sahip olma fikri veya uzun süre aynı ortamda kalacak olma ihtisimali bile brep-sinden nefret etmeme yetiyordu. Beyaz çiçeklerin büyümece kapıldığı için bir uçurumun üzerinele durduğumun farkında olmadan yürüyordum. Ne zaman ki ayağım boşluğa geldi ve

ayaklarının altındaki toprak yok oldu, işte o zaman bağırarak düştüğümün farkına vardım. Dudaklarımdan bir çığlık fırlar ettiğinde, aşağıdaki sirti taşların üzerine düşmeyle beklerken biri bileğimi tuttu. Bedenim boşlukta sallanırken Bayan Kırmızı Dudak'ın haritada çizdiği uçurumu da böylece bulmuş oldum.

"Non muoverci?" Hâlâ deli gibi bağırarak çırpınırken, duyduğum öfkeli sesle başımı güçlükte yukarı çevirdim, uçuruma doğru diz çökerek eğildiği yerden beni tutan kişinin eğitimcisi olduğunu gördüm.

Söylediklerinden tek kelime anlamadım. Sınıcı farkında olmadan başka dilde konuşmuştu. Doğru tahmini! Gergin veya telaşlıyken farkında olmadan alışığı yabancı dile geçiş yapıyordu. Uzun süre böyle tetsiz bir pozisyonda ona bakmasam da ne kadar kızgın olduğunu görebiliyordum. Zayıf biri olmadığım için beni tutmakta güçlük çekiyor olmalı ki dişlerini sıkığı için çenesi ve yanğındaki kaslar seğiriyordu. Alnındaki çizgiler çoğalmıştı. Çatmağı kasları ve kahverengi hareketinin koyulaşması mı yoksa ölüm mü beni daha fazla korkutuyordu, emin değildim. *Araba o beni öldürmeden ben buradan atlasam mı?* Adamın bada karpı tahammülsüzlüğü yüzünden okunurken onun tatarından kurtarılmak istediğimden emin değildim.

"Bu benim suçum değil." Kırkuyla konuştuğumda sakinlikle bir nefes alarak bileğimi daha çok sıkı. "Sakarlığının bir sonu yok!" *Bunu neden kızıyor ki? Sanki bu uçurumu yolumun üstüne bir koydum.*

Bileğimi son anda kavradığı için bir kolum yukarıdayken onu görmek çok zordu. Bunun için başımı çevirip omuzumun üzerinden yukarıya bakmam gerekiyordu. Ancak hareket ettikçe sırtımın arkasına bakan taşlar varken ona bakmam mümkün değildi. Aruk yüzünü göremiyordum ama sınıklı sesini çok iyi duyuyordum.

¹Julianovici "Marekci ruzic" adlı kitabına göre.

"Şimdi seni yukarı çekeceğim, sırtını korumaya çalış." Aşağıdaki sivri kayalara bakarken korkudan kalbim durma noktasına gelmişti. Ne demek istediğini anlamadım ama bileğimi her iki eliyle kavrayıp beni yavaşça yukarı çekmeye başlayınca arkamdaki taşların sırtıma sürtünmesiyle anlatmak istediği şeyi anladım. Bel boşluğuma sürtünen sivri bir taş yüzünden bağırarak ağlamaya başladığım an beni çekmeyi bıraktı. "Ayaklarını kullanarak taşlarla olan mesafenı koru!" Bu sefer daha sert bir şekilde beni uyarınca ağlayarak başımı salladım. Ben bu kadar korkarken sürekli beni azarlıyordu ve bu durum bana hiç yardımcı olmuyordu.

Ayaklarımı arkaya doğru bükerek çukurlu duvara basıtınca yeniden beni çekmeye başlamıştı. O her çekişinde ayaklarımı hemen arkamdaki duvarın biraz daha üstüne koyuyordum. Belimi önde tutmaya çalışarak taşlara sürtünmemeye dikkat ediyordum. Önüm uçsuz bir boşluğu, arkam ise sivri taşlarla doluydu. Böyle bir pozisyonda beni çekmesi hiç kolay değildi. İstese bir çırpıda yukarı çekebilirdi ama bunu hızlı bir şekilde yaparsa sivri taşlar sırtımı keserdi. Bunu göze alamadığı için en zor ve yavaş yoldan, mümkün olduğunca az hasar almama sağlayarak beni kurtarmaya çalışması ondan beklemediğim bir şeydi. Yürütme çarpan rüzgâr ve gördüğüm sisli uçurum beni o kadar çok korkutmuştu ki buna sırtıma aldığım birkaç yara da eklenince ağlamakta başka bir şey yapamıyordum. Beni belime kadar yukarı çekince boşta ki kolunu belime dolamaş, bileğimi tutan elini belime sararak beni tamamen yukarı çekmişti. İkimizi birkaç adım geriye götürerek güvenli bir noktada durdu. Sırtım onun göğsündeyken kollarını helimden çektiği an kendimi yerde buldum. Çok kötü bir durumdaydım.

Ondan destek alarak ayakta duruyordum, hâlâ otanlaro şokundayım. "Şşş geçti." Ağlamalarıma türemeler de eşlik edince ellerini karnımda bitleşürerek beni biraz daha göğsüne çekti.

"İyinin Seddi, tana bir şey olmadı." Üzerime eğilen adam da korkmuş olmalı ki çenesini omzuma yasladığında rahatlayarak verdiği nefes benim yakıp kavırdı. "Yakınımdayken sana bir şey olmasına izin verdim." Fisilteli sesi güven verirken ona inanmak isteyen yanıma direnmek çok güçlü, özellikle her fırsatta beni kurtarıırken ona inanmak istiyordum ama beni engelleyen bir yanı vardı. Beni kendisine çektiği gibi bir o kadar da uzaklara iten bir yanı...

Gözyaşlarım nihayet kesildiğinde iç çekişlerim hâlâ devam ediyordu. Buna mecbus değildim, yakınındaki herkesi korumaya mecbur değildim. Ben onun arkadaşlarından biri değildim. Bu dava bitmişinde yaşıyor olursam cezaevine geri gönderilecek bir mahkûmdum. Başımı çevirdiğimde sol omzuma çenesini yasladığı için o da bana doğru döndü. Tıpörtüsünün aşıkta bıraktığı tenime sürtünen sakalları iç göğüllüyordu. Yüzü bu kadar yakınımdayken göz göze geldik ve tano şu anda aklından geçenleri merak ettim. Yakından bakınca daha bir ulaşılmaz hissettiriyordu. Garip, değil mi? Onun yakınında olunca sanki aramızdaki mesafe daha çok açılıyordu. "İğirç..." diye fışkırdı gözlerimin içine bakarken. "Daha seni yemi kurtardım ama sen uzun süre sessiz kalınca seni kaybediyorum gibi geliyor." Bunları istemsiz bir şekilde söylemiş olsalı ki afallayarak ben ne dedim derecesine bir küfür savurduğunda güldüm. "Gevize olmam hoşunuza mı geliyor?" Oanda dalga geçince altına kalmayarak o da güldü. "Bunu kollarımdaki kadan mı söylüyor?" Ve şimdi korkusunu hatırlayarak ışık buzyla ondan ayrılıp küfreden kişi bendim. Aman Allah'ım, düşüne korkusuyla farkında olmadan dakikalarım onun kollarındaydım!

Vok azizim, ölüm korkuturum insanı yapmamayacağı şey yokmuş!

Panikleyip aceleyle ondan uzaklaşırken gülererek başını iki yana salladı. "Geceyi burada geçireceğiz, yarın sabah diğerle-

rinin yanına döneriz." Duyduklarım karşısında boş bulanıp, "Sizinki mi?" dedim. Alay edercesine bana bakarken kaşlarını yukarı kaldırmıştı. "Benim yetime kimi tercih ederdin?" Onun dışında herkezi.

Ona cevap vermek yerine farklı bir soru yöneldim. "Şimdi neden gitmiyoruz?" Gece onunla yalnız kalma fikri beni koşulluyordu. Bu adamı tanıımıyordum, geceleri taranmış olduğumun teminatını kimse bana vermemişti.

Aklımdan geçenleri anlamış gibi derin bir nefes verdi. Sırtında oluşan yaraların acısını yeni yeni hissettiğim için tek düşündüğüm, sırtının ne durumunda olduğuydu. "Yolu bilmiyorum, eğer sen biliyorsan bana tarif edebilirsin." Müziğin çıkan sesi beni şüphelendirmişti. Nasıl bir ajan, çaylağını buraktığı ormanı bulamaz ki? *Üstelik söz konusu onun gibi her şey önceden düşünülen biriyse nasıl olur da yolu bilmez?*

"Gerçekten bilmiyor musunuz?" Gözlerimi kısarak ona bakınca umarsızca omuz silkti. "Büyük bir orman, burada kaybolan sadece sen değilsin." Oh iyi vallahi! Ben kaybolunca oza alma korkusu yaşıyordum ama kendisi rahatlıkla kayboluyordu çünkü onu cezalandıracak kimse yoktu! *Bu adamın varlığı bile beni deli ediyor!*

"Açım ben!" Bir ayağını sertçe vurup kendini tutamayarak bağurdum. "Neredeyse üç gündür bana yemek vermediniz ve şu anda küçük bir sandviç ile akşam ettim." Sorulara doğru sesim kısık çıkmıştı çünkü açlıktan bayılmak üzereydim.

Eliyle biraz uzaktaki çantaya gösterdi. "İçinde su var, içebilirsin." Beni takip ederken yanında sırt çantasının olması iyi bir şeydi ama yalnızca su, benim için yeterli değildi. "Karanlık iyice çökmeden bulduğum odunları buraya toplu." Bana emniyet verdikten sonra tek kelime etmemeye izin vermeden uzaklaşıp güden kayboldu. *Gitti mi bu? Bu süper zekâ, adamları toplu*

derken onları aksam yemeği niyetine yiyeceğiz mi demek istedi? Ne yani, beni burada bırakıp gitti mi?

"Hey!" Arkasından bağırarak onu bulmaya çalıştım. "Sakar bir kızı ormanda yalnız bırakamazsınız, ayrıca odun sevmem ben!" Sinişiden çığlık attım lakin o çoktan ağaçların arasında yok olmuştu. *Allah belasını versin ya, gerçekten beni kurdum kurum intafına bırakarak gitti!*

Ormanın içine girmeye cesaretim yoktu çünkü karanlıktı. Sanki her an ağaçların içinden bir yaratık fırlayacakmış gibi ürkererek etrafına bakıyordum. Uçurumun kenarında dolasmaya da hiç gerek yoktu. İyisi mi ben burada sabah olmasını bekleyeyim. Yerdeki su çantasını açtığımda içindekileri karanlıkta iyi göremedim. O yüzden sadece su şişesini çıkarmıştım. Tam beş şişe su çıkardım çantadan. *Bu kadar suyu nereden buldu? Hani su ve yemek getirmek lazım?* "Bu kadar su koyacağına azıcık eklemek sıkıştırsaydı şuraya." Şişelerden birini açarak içmeye başladım. Anlaşılan Buradağı susuzluğa dayanamıyordu, ben ise açlığa.

Şişenin kapağını kapatarak bara söylediği gibi etrafımdaki odunları toplamaya başladım. Çantada ateş yakmak için bir şey olmalıydı. Aksi takdirde neden benden odun toplamama istesin ki? Bulduğum odunları çantanın yanına biriktirdikten sonra çantayı tekrar kurcaladım. İyi göremediğim için elimle geçen şeyleri dokunarak tahmin ediyordum. Bıçak, küçük bir ilaç kutusu, üç sigara paketi, bu ağır kutuda ise mermi olmalıydı. İçte, çantanın köşesine sıkışmış bir çakmak. Yüzümdeki gülümsemeyeyle bulduğum çakmağa cansuyummuş gibi bakıyordum. İnce dallara yaklaşarak ateşi yakıtım ancak dallar ateş almadığı için ayağa kalkarak kuru yaprakları toplayıp dalların altına koydum. Yaprakların alev almasıyla kuru dallar da yanmaya başlamıştı. Ateşin etrafımı aydınlatmasıyla az ilerideki koca kü-tüğü gördüm. Tekrar ateş yakmakla uğraşmak istemediğim için

o koca klütüğü sürükleyerek ateşin yanına getirdim ve yanan dalların üzerine bıraktım. "Bu, en az bir saatlik ateş demek." Ellerimi uzatarak kendimi ısıtmaya çalıştım çünkü dağın başında olduğum için ılgâr çok sert esiyordu.

Oturanın içinde bir silah sesi yankılanınca korkuyla nefesimi tutmuştum. Öcü gelmiş olamazdı, değil mi? Sesin geldiği yerde kuşlar gökyüzüne doğru uçuşmaya başlayınca korkum çığ gibi büyüdü. Avcular veya daha tehlikeli insanlar olabilirdi ve ben şu anda yalnızdım. "Ölmek için berbat bir gün!" Lanet adam, sözde beni korumakla görevliydi ama beni bırakıp gitmişti.

Yaklaşık on dakika sonra tam gerşemeye başladığım esnada bir çıırtı duyunca çığlık atarak ayağa kalktım. "Kim var orada?" Sessizce fısıldadığımda gözlerim tedirginlik içinde karanlığa bakıyordu. Tekrar bir ses duyunca başımı hızla sol tarafa çevirdim. Tam geri oturacaktım ki büyük ağacın yanındaki fark ettiğim gölgeyle kaskarı kesildim. Ateşin yanında olduğum için ateşin aydınlığı onun beni iyi görmesini sağlıyordu ama ben bir gölge dışında hiçbir şey göremiyordum. Even, sadece gölgesini görebiliyordum fakın onun kim olduğunu tahmin etmek zor değildi. Benim için gelmişti. Bedenimin korku içinde kıvranması, şuracakta ölmeme neden olacak gibiydi. Nefesim kesiliyordu, kan akışım durmuş gibi kalbim kucuktan atmayı bırakmıştı.

Beni yakıcaz bulmuşken bu fırsatı kaçırmazdın.

"Sı-sıra bende mi?" Kasık bir sesle konuştuğumda bana yaklaşan gölgeyle uçuruma doğru geri geri gitmeye başladığına. *Kahretsin, ölmek istemiyorum! Bu şekilde, tek başıma değil!*

Karanlığın içinde parlayan şeyin silah olduğunu fark ettiğimde gözlerim dolarak başımı iki yana vılaş içinde salladım. "Sana yardım ederim." Paniklenmiş bir şekilde söylediklerim yüzünden gölge hareket etmeyi bırakmıştı. *Şüpheler olsun! Bu*

öncerin ilgisini çekmeseydi durmazdı, değil mi? *Pekâlâ, ona istediği şeyleri vermek hiç sorun değil, yeter ki bendem uzak dursun.*

"Onlar umucumda değil, hepsini sana getirebilirim, hatta yapamama izin verirsen eğiemenleri bile ruzığa düşübetmeni sağlanım." Titreyerek geriye doğru gittim. Şu anda kendi hayatımdan daha değerli bir şey yoktu benim için. Bunun adına ister bencilik deyin ister ihanet ama bugüne kadar ne yaptıysam tek başına ve kendim için yaptım. Bu saatten sonra tanımadığım insanlar için kendi hayatımı hiçe sayacak değildim. Saçma fedakârlıklar, hiçbir zaman benlik olmamıştı. *Onları ateşe atacağımı hep biliyordum.*

Korkuyla beklemeye başladığımda söylediklerim onu kızdırmış olacak ki hızlıca bir ses çıkarmıştı. "Sen sadakatsiz birisin!" Buzdağı'nın kendisi gibi soğuk sesini duyunca ürkerek bir adım daha geriye gittim. *Ab hayır ya, yanlış alarım! Onun öcü olmadığına sevinerek durumda değilim çünkü söyledığım her şeyi duydu.*

Karanlıktan tamamen çıktığında yanan ateş gibi öfkeli bakışlarını daha iyi görüyordum. Kararan gözlerindeki huşun esintisi, rüzgârdan daha etkili bir soğukluk yayıyordu. Sinişinden hızlı aldığı nefesler yüzünden omuzları hareket ediyor, tupku yırtıcı bir canavar gibi her an üzerime atlayabilecek gibi duruyordu. "Demek onunla işbirliği yapacaktın. he?" Sesi, daha önce hiç olmadığı kadar soğuk ve duygusuzdu. "Tecrübesiz bir kızı eğitebilirim ama ihanete meyilli birini asla!" Bu sözleri çok ağır ama bile o kadar da gerçekti. "Sen kendi çıkarların için herkese ihanet edecek birisin ve benim korumamı bak etmiyorsun." Ateşin yanına geçerek elinde tuttuğu sülünü, cebinden çıkardığı bıçak ile temizlemeye başladı. Ben ise yediğim azar yüzünden sursus olmuş, öylece duruyordum. Yemek bulmak için mi gitmişti?

"Yani?" Fısıldadığımda başını usulca kaldırarak kızgın bakışlarını bana yöneltti. "Hep istediğin gibi yarın sabah gidiyorsun,

Sedef Sarmaşık şünkü seni daha fazla görmek istemiyorum." Tüm gün bunun için uğraşmışken ve söyledikleriye mutlu olmam gerekirken öyle küsetmiyordum. *İstedğim bu değil miydi? Peki, o halde neden mutsuz hissediyorum?*

12. BÖLÜM

Durumun ironisi karşısında gerçekten şaşkındım. Tüm gün kaçmak için elimden geleni yapmış ve başansız olmuşum ancak günün sonunda söylediğim birkaç cümle yüzünden kendimi kovdurmayı başarmıştım. Buna seviniyordum, doğru çünkü sonunda kurtuluyordum lakin derinlerde bir yerde duyduğum rahatsızlık hissini yok sayamıyordum. Pişman değildim, bu adam beni yargılasa bile bence aynısını diğer Yarasalar da yapardı. *Kim kendi hayatı için tanımadığı birilerini harcamaz ki?* Ah, hadi ama, ciddi olalım. Bence kimse körü körüne saçma bir fedakârlık sergileyip ölmek istemezdi. Üstelik herkesin unuttuğu bir şey vardı; ölüm geldiğinde bir anne bile bence evladını bırakarak kendi canının derdine düşerdi. *Ne var yani ölüm benim için kıyamet ile aynı anlamı taşıyorsa? Kendi canımı değil de tanımadığım kişileri ateşe atmaya meyilliysem ne olmuş yani?*

Şimdi ne mi yapıyorum? O, getirdiği sülünü büyük bir ustalıkla temizleyip bir dala geçirerek ateşte pişirirken, ben etin kokusunu alan yüz­süz kediler gibi başında bekliyordum. *Kedi mi? Kuzey pisliği yüzünden kendimi kediye benzettiğime inanmıyorum.* Yarın sabah buradan gittiğimde büyük ihtimalle Buzdağı onlara gidiş nedenimi söyleyecek ve hepsi benden daha çok nefret edecekti. Hah! Çok da umurundaydı! Sadece Efe Can ile vedalaşamayacağım için biraz üzülüyordum. Onun dı-

şirada kimse onun ne düşündüğü beni ilgilendirmiyordu. Tamam, kabul, Kuzey'e de azıcık alışmış olabilirim ama hepsi bu kadar. "Pişti mi?" Daha fazla açlığa dayanamadığım için sordum. Karşımdaki adam yüzüme bakma zahmetinde bulunmuyordu. Gevize bir kişiliğim olduğu için az konuşan insanları hep sıkıcı bulmuyumdur.

"Pişti mi?" dedim. Cevap vermedi.

"Nasıl? bu geceden sonra beni bir daha görmeyeceksiniz. Bari adınızı söyleyin," dedim. Cevap vermedi.

"Tamam, o zaman kaç yaşında olduğunuzu söyleyin." Yine cevap vermedi.

"Oruz?" Cevap vermedi.

"Kırk?" Cevap vermedi.

"Elli?" Cevap vermedi.

"Altmış?" Cevap vermedi.

"Yetmiş?" Cevap vermedi.

"Ay yok arık, yoksa seksen mi?" Başımı kaldırarak sıkılmış bir şekilde bana baktı.

"Yirmi yedi." Kuru bir sesle konuştuğunda afallayarak ona bakıyordum çünkü bana cevap vermeyeceğine çok emindim. Tabii, o söyleyene dek bine kadar çıkacağını biliyor olamazdı.

"Oruz değilsiniz yani." Anlamaz gözlerle bana bakınca kukurdadım. "Oruz olduğunuza emindim."

Pişen eti ateşin üstünden çekerek ikiye böldü, büyük parçayı bana uzatınca tepekkür bile etmeden alıp yemeye başladım. Karnın çok açtı, bu lezzetli şeyi yerken gerezeliğe ara vermiştim. Elin kokusu burnuma geliyordu ve tadı harikaydı. İnsanlıktan çıkmış gibi kocaman parçaları kopatarak karnımı doyurmaya

palıyordum. Evet, çok sıcak ama bu bile beni durdurmuyordu. Ne kadar hızlı yersen o kadar daha acıkıyordum. Et mi çok acıydı yoksa bu yaşama kadar çok az et yediğim için bana mı tadı geliyordu, bilmiyordum ancak bugüne kadar yediğim en lezzetli şeydi diyebilirim. Sütünün kemikleri kalana kadar tüm et yemişim ve hâlâ doydüğümü sanıyordum. Başımı usulca kaldırdığımda karşımdaki adamın kendi etine hiç dokunmadan soluksuz bir şekilde beni izlediğini gördüm. Nasıl insanlıktan çıktıysan şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Ellerimin, dudaklarının ve çenemin, etin yağına bulandığını tabiri caza söyleyebilirdi. Kendi payını bir banunefendiye yakıştırmayacak kabalıkla bitirdiğim için muhtemelen nasıl bir göğüsüz olduğumu düşünüyordu. Belki de ben böyle kadıktan çulmuş gibi yiyince adamın midesi bulandığı için yiyememişti.

"Tamam." Elimdeki kemikleri yere bırakarak derin bir nefes aldım. "Bana bakınca midenizin bulandığını söylemek serbestsiniz." Alınmış gibi homurdandığımda başını iki yana sallayarak güldü. "Midemizi bulandırmıyorsunuz." Söylediği tek şey bu olmuştu. İnsan ceselli amaçlı doğru düzgün bir şeyter söyledir bari.

"Aç değilim." Kendi payını bana uzattı. Kibarlıktan uzak bir şekilde onun uzattığı eti hızla alarak onu da yemeye başladım. Vazgeçmesin diye sanki biraz fazla hızlı almışım. Tamam ya, bildiğin elindeki eti kaptım ama beni aç bırakırsa böyle olurdu işte.

Nihayet karnıma doydüğunda tahas bir nefes almışım. Karan son suyu içen kişi de bendim, diğer şşelerdeki suyu süzümlü yıkamak için harcamıştı. Rüzgâr saçlarını uçuşururken başını kaldırıp karanlık gökyüzünde ışıklayan yıldızlara baktım. "Yeterince güzel değilsiniz." Karanlık olunca gökyüzündeki her şey çirkizleşiyordu.

"Her şeye karşı fazla nefret dolusun." Onun düşünceli sesini duyşam bile ona bakmadan yıldırtası seyretnmeye devam etti.

"Çünkü gözlerimin gördüğü her şeyden nefret ediyorum." Günahkâr gözlerim, temas ettiği her güzelliği karanlığa bulayıp hana sunuyordu.

"Asıl nefretin kendine." Başımı yukarı kaldırıp karanlığı izlerken güldüm. "İlgaz ve Sedef'ten nefret etmiyorum." Belki de nefret etmediğini sadece o akıyordu.

"Kendinden farklı biriymişsin gibi bahsediyorsun ve bu..." Susmaya ona doğru dönerek akanolu yüzüne bakırm. "Karakter bilinmesi yaşıyor olabilirsiniz." Bakışları gözlerimi buldu. "Sedef ve Yankı'yı iki farklı kişilik olarak görmeye başladıkça ileride gerçekten böyle olacak. Psikolojik sorunlar yaşadığını farkında olduğunu sanmıyorum." Cebindeki paketten bir dal sigara çıkararak yaktı. "Sen Sedaf Sarmaşaksın, Yankı olmaktan vazgeç, kendi iyiliğin için bunu yap." Benden istediği şeyin farkında olduğunu sanmıyordum çünkü ona bakmak bile beni Yankı yapıyordu. O kuşları bana hatırlatan her şey, eğitimciler, Yaralanar ve tezis... Bunların hepsi beni Yankı yapıyordu. Sadece onlardan uzaklaşığımda Sedef olabilirdim.

"Adım Yankı, bana Sedef demekten vazgeçin." Onunla daha fazla konuşmak istemediğim için uzanıp gözlerimi yumudum. Dosyama sadece o değil, diğer öğretmenler de okuduğu için gerçek adımı bildiklerini tahmin etmek zor değildi fakat diğer öğretmenler Sedef ismini kullanmadığım için bana Yankı diyorlardı. Öyleyse bu adama neden ısrarla bana Sedef diyordu? Onda beni hatırlatan bir şeyler var. Belki de bu yüzden kaçmak istiyordum çünkü ne zaman ona bakarsam ürperiyordum.

Gözlerimi usulca açtığımda boynumda hissettiğim sıyrıltı azı içimde inledim. Bağımlılık geçirir gibi başımı yavaşça oy-

nasıttım fakat gözlerimin açık tutulmakta olduğunu bildim. Tedirgin bakışlarımı nerede olduğumu anlamak ister gibi etrafımı keşfe çıkınca bir arabanın ön koltuğunda oturduğumu gördüm. Sol tarafında, şoför koltuğunda telefonuyla uğraşan adamı görünce olanbata anladığımı için kaşlarımı çarım. "Sana niye uzula elektrik veriyorsunuz?" Boyunumdaki acının başka bir açıklaması olamazdı. *Adam şafak gibi her fırsatta beni cim çarpıp çuvarıyor.*

Sesimi duyunca telefonu kapatarak cebine koydu. Benim tarafımdaki kapıyı gösterdi. "İstedığın gibi öngürsün artık. İster karakola git teslim ol ve kalan cezayı çek, ister biraz ederek bir kanun kaçağı ol. Bunun kararını sana bırakıyorum." Camdan dışarıya bakınca küptünün altındaki o evi gördüm. Bu da ne demekti şimdi? Beni buraya getirecek düşündüğüm şey ima ediyot olamazdı, değil mi? *Beni bahçesinde bulduğın o eve bakıyor.*

Yükünarak ona doğru döndüğümde bu fubaz evimin önünde durmanızın maksadını anlamak istiyordum. "Bu..." demiyim ki başımı salladı. "Sana engel olmasaydım belki de gireceğin evdi. Şu birkaç günü yok say ve hiç tanışmamış gibi kabliğin yerden hayatını istediğin gibi yaşa." Kasacası bana ne isteren yap, umurumda değilsin, diyordu. Başladığımız yere gelmemizin başka hiç açıklaması yoktu. *Ondan kurtaldığımı için acıla pişman olmayacağım.*

Kapıyı açmış, cam arabadan inecektim ki, "İsmim... Alaz Alruğ Sipahi," dediğinde hirta ona doğru döndüm. Bana ismini mi söylemişti?

Beklemediğim bir anda bana ismini söylemesiyle fubunda olmaktan tebessüm ettim. Bana güvenmediği halde ismini söylemesi... Bilmiyordum ama beni sevindiymişti. İsmi çok güzeldi, beklediğimden daha güzeldi. Sesli söyleyince kulağa maal

geliyor diye merak etilen fakat bunu yapacak değildim. Kafaya verdiğim göz kamaştırıcı tonuna iç çekerek baktım ve elimi ona doğru uzattım. "Ben de Sedef Sarmaşık," Yankı'ya geride bırakarak ona elimi uzatırken dudakları kıvrıldı ve uzattığım elimi avuçları arasına alıp sıktı.

Dokunuşu ile tekrar rahatsız olmuşum. Bunu anlamış gibi elimi geri çekmesi uzun sürememişti. "Seni takip etmeyeceğim." Sözlerinde yalan yoktu. "Seni aldığım yere bırakmamın sebebi artık hayatına müdahale etmeyeceğimi göstermekti." Başını kaldırarak uzun uzun bana baktığında gözleri, *böyle olmak zorunda değilim, der* gibiydi. Bir şeyler söylememi bekliyordu aslında. Belki de ihanet etmeyeceğimi belirten bir söz vermemi bekliyordu. O, aslında benden vazgeçmek istemiyordu, kalmam için ona bir sebep vermemi istiyordu. Benden istediği şeyleri asla duyamayacağını anlayınca yenilmişlik içinde başını salladı. "Bol şans, Sedef."

"Yapmayacaktım." Kapıyı açıp son kez ona döndüm. "Siz gelmeseydiniz bile ben bu eve girmeyecektim, geri dönmeye karar vermiştim." Bu açıklamayı onun için değil, kendim için yaptıktan sonra vakti kaybetmeden arabadan indim. Görüşmemek dileğiyle." Kapıyı kapatarak arkama dönüp ait olduğum gerçek dünyaya baktım. Başka bir yere değil, daha güzel bir yere değil, ben bu harabeye aittim.

Hızlı adımlarla arabadan uzaklaştığımda bir kere bile olsun dönüp arkama bakmamışım. "Oh be! Valla başından beri kurulacağımı hiç sanmıyordum!" Tebessüm ederek kaldırıma çıkıp insanların arasına karışım. Üzerimde sadece bir tişört ve pantolon vardı. Üstelik çantam tesiste kaldığı için kimliğim ve cüdanımdaki sayılı miktardaki para da yanımda değildi. Kısacası üzerimdekiler dışında hiçbir şeyim olmadan tekrar sokaklara dönmüştüm. Onları görmektense bu sokaklarda sününmeyi tercih ederdim. Hem artık küçük bir çocuk değildim, başımın

çaresine bakabilirdim. Her şey güzel olarak, bu sefer güzel olmak zorunda.

Bir hafta sonra...

Oturduğum yerde ayakla sabırsızca çirim tutarken gözlerimi kapıdan ayırmıyordum. Erafımda bir sürtü masa vardı, hepsi de doluydu çünkü insanlar sevdiğileriyle özlem gideriyordu. Kalbim heyecanla atarken onu görecek olmanın neşesi tüm bedenimi sarmıştı. Ve işte, oradaydı. Yanındaki gardiyanla birlikte kapıdan giren kızın gözleri ziyaretçisini arıyordu. Üzerinde bir omzunu açıkta bırakan eski, salıp tişörtü ve geçen yıldan beri giydiği, dizleri yırtık pantolonuyla kardeşim İlgaz oradaydı. Çok fazla olmamıştı ondan ayrılalı ama sanki yıllardır görmemişim gibi çok özlemiştim. Onu ziyaret etmek için cezaevine gelerek kendümce büyük bir kumar oynamıştım. Eğer eğitmenim artık onlarla işbirliği yapmadığını söylseydi, hakkımda arama kararı çıkardı ve beni gördükleri yerde unuklarlardı. Bunu anlamak için özellikle buraya gelmişim ancak kimse bana ilişmeyince eğitmenimin bu konuyla ilgili bir şey bildirmediyini anladım. Ancak bir süre sonra kendi işteğimle teslim olmadığımı anlayınca, bana kefil olduğu için başı betaya girmesin diye beni ihbar etmek zorunda kalacaktı. O gün gelmeden, gereken parayı biriktirip bu şehirden ayrılarak İstanbul'u mazide bırakmalıydım.

"İlgaz!" Bağırarak ayağa kalktum. Beni götünce bu kadar kısa sürede onu ziyarete geleceğimi beklemiyor olacak ki olduğu yerde serçe yutkundu. "Se-Sedef." Sendelediğinde burada sevdiğim gardiyanlardan biri olan Selcan abla onun kolunu tutmuştu fakat İlgaz kolunu ondan kurtarıp bana doğru koştu. "Sedef!" İsmimi haykırdınca gözlerim doldu ve ben de ona doğru koşmaya başladım. İkimiz karşı karşıya durduk, ikimizin de gözleri dolu doluydu. "Kardeşim." Ağlamaklı bir sesle freldayan kaza sınıksız sarıldım. "Buradayım..." İşte, asıl mutluluk buydu, seni seven birinin yanında olmak.

Kokusunu solarken hep okuduğu gibi yarında rütm gardımı indirerek hiskurtlar içinde ağlamaya başladım. Kollarımı bana dolatmıştı. "Beni unutmadın, Sedef." Gözyaşlarını onun omzuna akıyordu. İşlediği cinayetten sonra ailesi tarafından unutulmuştu Ilgaz. "Kardeşimi unutamam ki." Kulağına fısıldadıklarının onu daha fazla ağlattıktan başka bir işe yaramamıştı.

Çoğunluk tarafından dışlanan sabıcalılar olsak da aslında hepimizin hikâyesi farklıydı. Bizler kendi adaletimizi bulamayıp susturulan insanlardık. Herkesin üzerine basıp geçtiği bir avuç zavalıydık. Kendi ailesi tarafından kabul görmeyen, bu dünyada yeri olmayan bir avuç insandan ötesi değildik. Ve Ilgaz, kimsesi olmayan bir kızın her şeyi olan tek kişiydi. Fedakârlık diyordum ya hani dün gece... Aslında uğruna varlığını feda edeceğim biri vardı ve ben, şu anda ona sarılıyordum. "Fazla zamanınız yok kadın, oturmanız tavsiye ederim." Selcan ablanın sesiyle birbirimizden ayrıldık ve kadın, saçlarını okşayıp tebessüm etti. "Seni yeniden görmek güzel, Yankı." Bana göz kırptuktan sonra bize mahremiyet sunarak için fanımızdan ayrılmıştı.

Ilgaz ile masada karışıklı oturduğumuzda elimi tutarak heyecanlı gülümsedi. "Çok vakcinüz yok Sedef, o yüzden bana dışarıda neker yaptığını hemen anlat." Her zamanki meraklı haline bürünmesi uzun sürmemişti. Ilgaz, şaralı rahliye olduğumu sanıyordu ama aslında hâlâ bir mahkûmdum. Yakında rütm polistenin peşime düşeceğinden habersiz, benim adıma mutluymdu. Zaten buraya geri dönmek için kaçmayı düşünüyordum, o yüzden şimdilik ona planımdan bahsetmedim. Ever, ilk başta cezaevinden çıkmak istememişim. Hatta geri dönmek için bir suç işlemeyi düşünecek kadar çıldırmışım. Ancak altı yıllık esaretten sonra kavuştuğum özgürlük, yeni düşünceler edinmemi sağladı. Ben suçlu değildim ki! Neden hak etmediğim bir cezayı daha fazla çekecektim? Masumiyetimi kanıtlayacaktım, o yüzden geriye kalan tek seçenek firar etmektir.

"Üç gün önce iyi bir restoranda komi olarak işe girdim." Evet, bu doğrudu. Acil eleman arayan restoran sahibi, kimliğimi kaybettiğim için başta beni işe almak istememişti. Ancak en kısa zamanda gereken yerlere başvurup kimliğimi tekrar çıkaracağımı söyleyince kabul etmişti. Mutfakta getir götür işleri yapışım için pek göz önünde değildim. Bu yüzden şimdilik olmayan kimliğim, onlar için sorun değildi. Maaşı asgari ücret olsa da bana yeterdi. Yeme içme onlara aitti. Kocaman mutfakta istediğim her şeyi yiyordum. Bu da işimi daha çok sevmemi sağlıyordu. Güzel yemek yapmak dışında pek bir yeteneğim olmadığı için mutfak, en iyi olduğum yerdi.

İlgaz hiç konuşmadan beni dinlerken güldüm. "Henüz kalacak bir yer hâbâ bulamadığım için müdür çıkana kadar mesaiye kalıyorum, o gidince kadın çalışanların sorunma odasında kalıyorum. Orodaki çalışanlar çok iyiber, bunu sır olarak saklıyorlar. Ne zaman sakatlık yapsam şef garson ve müdür görmesini diye bana yardımcı oluyorlar. İçlerinde yaş olarak en küçük olduğum için mutfaktakiler bana karşı anlayışlılar." Birtüdüğimde duyduklarıyla mudu olmuş gibi rahat bir nefes aldı. Benim için endişelenmeyi hiç bırakmayacağını ne yazık ki biliyordum.

"Bu iyi ama kendine bir ev bulmalısın." Maaşımı alır almaz ilk işim bu şehirden ayrılarak bir ev bulmak olacağı için başımı salladım.

Bir süre yüzümü inceleyince, bakışlarına huzursuzca kaçtım. Kaşlarını çatarak, "Anlatmadığın bir şeyler daha var, değil mi?" dedi. İlgaz'da sevmediğim tek bir şey vardı, o da beni çok iyi tanıyor olmasıydı. Kendimde sevmediğim tek şey ise ona karşı hep fazla dürüst olmamdı. Canım yanınca onun yanında güberek rol yapmazdım, acadığını söyleyerek ağlardım. Korkunca korkumu bir tek ondan saklamazdım; İlgaz, yanında Sedef olduğum tek kişiydi ve Sedef de asla rol yapmaz, yaralamını saklayamazdı.

"Sana öyle gelmiş."

"Yanki!" Bu isiruden nefret ederdi. Genellikle kaçıdığına bana böyle hicap ederdi.

"Ah ransam." Pes ederek ona tesis maceramı ayrıntılarıyla anlatmaya başladım. Yetmedi, ortada şarhı tahliye diye bir şey olmadığını ve çin ashını en ince detayına kadar anlattım. Dedim ya, ben bir tek onun yanında fazla düzüst olup yalan söyleyemiyordum. Ben anlattım anlatmasına da duydukları hoşuna gımedeği işle dinledikçe rengi arz ve öğrendiği her yeni şeyde daha çok sinirlendi.

"Sen?" Gözleri kızgınlığını belli ediyordu. "Tam bir pislik gibi davranmışsın!" diye tısladığında güldüm. "Onlar da öyle." Neden onların bana yapıkları şeyleri göz arda ediyordu ki?

"Sedef!" Evec, yine azar yemiştim. "Orada güvendediydin. Kahresin! Hangi akalla kendini oradan kovdurursun? Görmüyorusun, değil mi? Onun istediği gibi davranmışsın! Aptalsın, Sedef! O Yanki'yi istiyor, Sedef'i değil ve sen, ona istediği şeyi veriyorsun!" Daima yanlışlarını canımı acıtmak pahasına yüzüme vurduğunu bildiğim için ona kızamıyordum. Beni anlamıyordu, orada beni zorladıkları şeylerin güçlüğüne anlamalıydı.

"Oysaki şarhı tahliye edileğini düşünmüştüm." Yüzünü ovuştururken en çok bu konuda hayal kırıklığı yaşıyordu. "Fırar etmek yanlış, Sedef." Elionü tutarak beni yanlış gördüğü şeyden vazgeçirmeye çalışıyordu. "Tüm hayatını kaçak olarak geçiremezsin. Cezarı da utar. Kendiline bunu yapamazsın." Yüzüne de ne gördüyse yumru dercesine yalvaran gözlerle bana bakıyordu. "Onlara geri dön. Hem belki davanın kapanmasına yardım edersen cezası düşürürler." Sanmıyordum, kendi hayatını ilgilendiren bir konuda birbirine yardım etmek cezasının süresine işlemez diye düşünüyordum.

Bir süre daha bana azarla karışık bol bol nasihat verdikten sonra sonunda onun neler yapacağını konuşabiliştik. Koğuş-

çakilerin, özellikle Tuba ve Oya ablanın iyi olduğunu düşünmek beni rahatlarmıştı. Zamanımız bittiğinde tekrar gözyaşlarımız akanış ve birbirimizden ayrılmışık. Cezayir'den çıkışımda aklıma gelenlerle duraksadım. *Kahretsin, ben karakola gidip imza vermediyim! Madem Alaz beni şikâyet etmedi, o zaman hâlâ özel birimdeki ajanlarla çalıştığımı ve firaz etmediğimi göstermek için maaşımı alana kadar her hafta, düzenli olarak imza vermeye devam etmeliydim. En azından doğru an gelene kadar buna devam edebilirdim. Umarım, o zamana kadar Alaz sessizliğini korurdu.*

Alaz Alsuz Şipahi? İsmi çok güzeldi, tetaffuz etmesi de öyle.

"Yankı, soğanlar!"

"İki dakikaya bitmiş olur, şef." Cemil ağabeye cevap verildikten sonra gözyaşlarını silerek soğanları doğramaya devam ettim. Mutfağa en sevmediğim şey, beni gözyaşlarına boğan bu soğanlarla yakını teması girmekti.

"Yankı, terzâhı temizle, güzelim. Balıkların sosu hâlâ hazır değil mi?" Gülizar ablaya gülereks başımı salladım. Hemen büyük bir kâse alarak doğradığım tüm soğanları içine koydum ve Cemil ağabeyin terzâhına doğru koştum. "Yankı, koşmak yok!" Belem gibi korku olan Mutlu'nun uyarısıyla koşmayı bırakacaktım ki ayağım kayınca yere yapıştım. Kahretsin ki o undeki kâse paramparça olmuş, tüm soğanlar yere saçılmıştı. *Bu sıfır beni kesin kovanlar.*

Cemil ağabey oflayarak ocağın altını kapatıp yanıma gelince Mutlu, hemen elimi tutarak beni yerden kaldırdı. "Bu kaçınıcı be, kızım?" Sürekli bir şeyleri kundüğüm için saçlılıkta başıma eğdim, sakarlığımın en büyük lanetimdi.

"Ağabey, müddet geliyor." Mutlu'nun korkusak vöyledikleriyle Cemil ağabey kendi terzâhını gösterdi. "Çabuk oraya geçip

eti marine et. Muchu, sen de toparla yutayn." Müdüre yakalanmak istemediğim için koşarak Cemil ağabeyin çalıştığı yere gidip eti elime aldım. Aslında ben kotu olduğum için tıpkı Mudu gibi mutfakın sorumlusundan sorumluydum. Ancak Cemil ağabey sadece yemek yaparken sakatlığı bıraktığını fark ettiğinden beni aşçı yamağı yerine koyup basit siparişleri hazırlamama izin veriyordu. Evet, iyi haber şu ki gerçekten yemek konusunda doğuştan bir tecrübem olduğu için hızlı öğreniyordum. Üstelik mutfaktaki herkes bana karşı çok iyi ve anlayışlı olunce işimi severek yapıyordum.

Mudu benim kurdıklarımı toplayıp yerleri temizlediğinde buranın işlemlerinden sorumlu olan Hakkı Bey içeri girdi. "Herkes buraya baksın!" Dikkatimizi çekmek için yüksek sesle konuştuğu üzerine elimizdeki işleri bırakarak ona döndük. Sanki hiç yemek yemiyormuş gibi giydiği lacivert takım elbisenin içindeki suska bedeniyle bize bakan adam kravatını çekti. Sekmudu olduğu çok açıktı. "Bu akşam için çok özel konuklarımız var, özellikle masa 12 ve masa 9'daki müşterilerin siparişlerini büyük bir titizlikle hazırlamanızı istiyorum. Gelenler gerçekten çok önemli kişiler, hata istemiyorum." Daha sonra Mudu ve bana döndü. "Bugün hiç boş masa yok, garsonlar siparişleri yetiştiremiyor. Siz ikiniz öndükleri çıkartarak kendinize çekidüzen verin. Masa 12 ve 9'la ilgilenecek olanlar sizlersiniz." Bize itiraz şansız tanımadan son noktayı koyup gidince Mudu ile afallayarak birbirimize baktık.

"Garson mu?" Tüm neşesi çok çabuk kaybolmuştu çünkü Mudu sosyal biriydi. Bunun sebebi, anladığımız kadarıyla görünüşüne olan takıntısıydı. Kendisini çitkin gördüğü için herkesin ona bakıp alay ettiğini düşünüyordu. Bu konudaki rahatsızlığı onu kalabalık ortamlardan uzak tutuyordu. Aslında ben de fiziksel olarak ondan daha iyi değildim hatta ben daha kiloluydum; Mudu incecik, dal gibi bir kızıdı. Aynı yaşlarday-

dık, belki o benden bir yaş daha büyüktü. Kıvrıkcak saçları onda en çok beğendiğim şeylerden biriydi. Özellikle mutfağın sıcaklığında saçları esmer tenine yapışınca pürüzsüz teni ısıldıyor, zayıf ve uzun yüz hatları parlıyordu. Kendisini çirkin hissetmesine neden olan şeyse anladığım kadarıyla eski sevgiliyle ilgili bir durumdu. Sevgilisi sürekli onu daha güzel olmaya ittiği için Mutlu'da böyle bir takıntı oluşmuştu. Mutlu, birlikte yemeğe gireklerinde bile zavallı kıza salata yedirmesini görünüşüne yoruyordu, ben ise cimriliğe.

"Bir yıldız burada çalışıyorum ve daha önce hiç mutfaktan çıkmamı istemedi." Korkusu sesine yansınca tebessüm edecek elini tuttum. "Merak etme, sıkıştığın an benim için orada olacağım." Elimi sakınca ne yazık ki çok istesem de korkusunu almam imkânsızdı. Yaşadıklarımız, bize garip korkular olarak geri dönüyordu.

Eleri zeytinyağlı sos ile marine ettikten sonra üzerimdeki beyaz önlüğü çıkardım. "Ben yukarı çıkıyorum, sel." Karlı yaşlarındaki Cemil ağabey yüksek tansiyon hastasıydı. Farklı çalışmaktan yorgun görünen yüzünü bana çevirdi ve endişeli gözlerle beni süzdü. "Yarın, yukarısı burası gibi değil. Ne olur dikkat et, kızım. Eğer müşterilerin yanında yine bir sakatlık yaparsan bu sefer gözünün yaşına bakmazlar." Burada beni hep koruyan adama içtenlikle gülerken başımı salladığımda çaktırmadan Mutlu'yu işaret etti. Mesajı aldığım için yine başımı salladım. Aynı zamanda Mutlu'yu korumamı istiyordu çünkü aksi bir müşteriye denk gelirsek her ikimiz de korulabilirdik.

Mutfaktan çıkarken, üç farklı bölümden oluşan devasa yere çok alıştığımı fark ettim. Hatır işleri bölümüne açılan bir kapı vardı. Orada diğer aşçılar çalışıyordu. Ana yemekler için bir mutfak ve benzeri de içinde olduğum et ürünleri için farklı bir mutfak vardı. Üçünün girişi tek bir kapıdan olsa da bu devasa yer, kendi içinde üçe bölünüyordu. Bazen unuzgezerliğim

tutunca kendimi farklı yerlerde bulduğum oluyordu. Orneğin dün uyandığımda yulkandaki masalardan birinin üzerinde yatıyordum. Kimse gelmeden hemen tuvalete gittim ve aynada yüzümün kan içinde kaldığını gördüm. Kendi korkunç yansımasına bakıp çığlık attığımı hatırladıkça güliüyordum. Gece düşmüç olmalıyım ki alnım kanamış ve ben öyle uyuyunca sabaha kadar akan kanlar yüzümdede kurumuştu. Şimdi ise alnımdaki küçük yarabandana, saçlarımda girmek zorundaydım.

Murdu ile birlikte soyunma odasına girerek hızlıca hazırlandık. Özerime garsonların giydiği beyaz gömleği giyerek kolbana dirseklerime kadar kıydınım. Dirseklerime kadar gelen siyah kalem eteği giydikten sonra gömleğin alt kısmını eteğin içine sakladım. Dolapcan ayağına uygun siyah sandaletleri de giyince işim bitmişti. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapmak zorunda kaldım ama alnımdaki yarabandını sorun etmedim. Hijyen için tüm garsonları saçlarını toplatmalıydı.

Birlikte yulkarı çıktığımızda neon renklerle süslenmiş olan şık mekân tulum tulumda. Burada sabah saat sekizde işbaşı yapıyor ve akşam on ikide işi bırakıyorluluk. Tüm gün harlı ateşte pişen yemeklerin buharıyla seziyordum ve yulkasının bu kadar ferah olduğunu yeni fark ediyordum. Misk, tarunmuş bir mekân olduğu için genellikle rezerve edilmiş bir masa bulmak imkânsızdı. Otelik menüdeki her şey çok pahalıydı, bu bardak su istediğinizde size 15 TL gibi bir hesap geliyordu. Evet, burada su bile pahalıydı. Neyse ki ben rutfakta istediğim her şeyi bedava yiyebiliyordum. Aşçıları dünyaya genelden seçtikleri için yemekler gerçekten olağanüstüydü. "Kızlar!" Resepsiyondaki şef garsonun bizi uyarmasıyla hemen menüleri alarak özel konuklarımız gelece kadar diğerlerine yardım etmeye başladık.

Beş gencin bulunduğu masaya yaklaşarak hafif tebessüm ettim. "Hoş geldiniz." Gülürösemek işimizin bir parçası olduğu

için burzada dudaklarımız hep kıvrılmıyordu. Elimdeki menüleri sırasıyla her birine uzatırken gerginliğimi saklamaya çalışmak çok zordu. Uzun zaman sonra ilk kez bir içi çok sevdiğim için hata yapmaktan korkuyordum.

Tahminimce üniversite öğrencisi olan iki erkek ve üç kızdan oluşan grup menüyü incelemeye başladı. Kız süre sonra hepse siparişini vermişti fakat koltuğuna rahatça yaslanan çocuk beni incelemekten başka bir şey yapmıyordu. "Siz ne arzu edebilirsiniz?" Çocuğun ete gözleri hâlâ beni inceliyordu. Ağzının ortasına bir tane çarpsam acaba tepkisi ne olurdu?

"Sadece brendi."¹

"Yemekten önce içki tavsiye etmem, üsüdlük brendi çok güçlü bir içecek olmasının yanı sıra diğerlerine göre yüzde kırk daha fazla alkol içeriyor." İnsanlık namına bunu ona bantlarımda çocuk tek kelime bile etmeden gözlerime bakıyordu. Ben bu *çocuğu döverim*.

"Sana soracak değil herhalde!" Yüzü boyadım geçilmeyen parşın kuzun beni azarlamasıyla elini kaldırarak onu susturdu. "Sana karışma haklı verdiğimi bantlamıyorum." Kıza bakmaya bile tenezzül etmeden onu uyaran çocuk, beni sinirlendirmişti. Böyle sert içki isteyerek kötü çocuk taklidi yaptığı yetmezmiş gibi yanındaki kızı olan hayvanca tutumu hiç hoşuma gitmemişti. Yanımdaki kız, ona yapılan bu davranışı hoş görebilirdi. Belki de böyle tiplerden hoşlanacak kadar aptaldı ama ben böylelerinin gözlerini oyup akşam yemeği olarak onlara yedirmek istiyordum.

Andı artırsa kesilmeyen bakışları beni rahatsız ettiği için sorgulayan bakışlarını yönelttim. Siyah kızı saçları küt kesilmişti, saç kaşınur üzerindeki hafif moetaluk yakın zamanda bir kanyaya karışığını gösteriyordu. Tahminimce benden küçüktü ama

¹ Dikkatli paragraf ile ilgili yitmiş mükemmel alfabeli içi.

kendisini arkadaşlarına kanıtlamanın peşine düşmüş olmalı ki ablasına göklerini dikerek beni etkilemeye çalışıyordu. Bilmediği şeyse uzun uzun bakışmaların ben de zerre kadar etki etmiyor olduğuydu. Ben sakat kızırım oğlum, böyle romantizm adı altında yapılan şeyler bana işlemiyor. Birazdan yedi sülahene dala-cağım, haberin job

"Kaç yaşındasın?" Bu yersiz soru fazlasıyla canımı sıkıncı-tı. "Brendinizi hemen geliyor." Elimden bir kaza çıkmasını diye askama döndüğümde. "On dokuz, değil mi?" demesiyle gayet sakince ona döndüm. "Başka?" Oynamak mı istiyor? Tamam, ben namım.

"Başka ne?"

Birkaç adım atarak ona yaklaştım. "Ben sizin üniversitenin ilk senesinde olduğunuzu biliyorum mesela. Zengin bir aileden geldiğinizi, bu masadaki kimseye zerre kadar değer vermeyen biri olduğunuzu da biliyorum. Kendi içinizdeki sefil karakterinizi göstermek için böyle sert çocuk tavırlarıyla havalı görünmeye çalıştığınızı ama aslında bir zavallı olduğunuzu da. Peki, siz benim hakkımda, yaşından başka ne biliyorsunuz?" Hani garsonum ya, bunları söylerken yüzümdeki tebessümü koruyarak söylemem çok sağma, bir o kadar da etkili olmuştu çünkü gülen yüzü solmuş, tek kelime edecek cesareti kalmamıştı. *Hana ar-mak mı! Ablar böyle havanı, Allah'ın gereksiz ergeni! Tıpik kırımden büyük bir kızı etkilemeye çalışan erkek modeli!*

Siparişleri mutfaka bildirdikten kısa süre sonra hepsini servis arabasına koyarak masalarına yaklaştım. Dökmemeye dik-tan ederek hepsinin yemeğini masaya dizdim. Şişenin kapagını açıp doldurduğum brendi kadehini onun önüne koyarak geri çekildim. "Başka bir arzunuz?" İçkisini yudumlarken bana öd-ürecekmiş gibi bakmasını umutsumadan, "Afiyet olsun," de-dikten sonra masadan uzaklaştım. *Sebysa bir şey söylerim, ağzını burttunu kırarım.*

Servis arabasını bıraktığımda uzun kuynuklu bir smokin giyen, ince bıyıklı şef garsonumuz Taçi Bey, kaşlarını çatarak bana bakıyordu. "Masa 12, şabuk ilgilen!" Bu adamın garsonlara nefes aldırmadığını duymuştum.

Utunarak resepsiyon masasının yanındaki dolaptan birkaç rane menü aldığımda yine onun sesini duydum. "On dört kişiler." Kalabalık bir masayla bu gece özel olarak ilgileneceğimi anlayınca bir küfür savurdum. Tüm gece canım çıkacaktı. *Umarım onlar da az önceki ergen çocuk gibi değildir yoksa bu gece işimiz var.*

Menüleri alarak içeri girdiğimde masaların arasından geçerek kendi masamı bulmaya çalıştım. Cam kenarındaki büyük masada oturanları görünce elimdeki menüler yere düşmüştü. Afallayarak orada oturan kişilere bakıyordum çünkü burada olmaları beni şaşırtmıştı. *Yok artık, Allahım ya, bu nasıl kötü bir tesadüftür! Korkoca İstanbul'da gidecek başka bir yet balemamış gibi benim çalıştığım yere gelmişler.* "Yankı, iş misin?" Modu'nun sesiyle masadakiler başını çevirip beni görünce en az benim kadar afallamışlardı. *Evet, gerçekten onlar da çok yakın görünmüyor. Demek ki gerçekten planlı bir şey değil. Ne yani, bu gece bizim edeceğim kişiler eğitimler ve Yansular mı?*

Hızlı bir şekilde yüz analizi yaptığımda beşinin en az benim kadar şaşkın olduğunu gördüm. Üstelik Buzdağ, yani Alaz bile beni burada görmeyi beklemiyor gibiydi. Kurtuluğunu sandığı kısa günler sonra yeniden gördüğü için rahatsız olmamıştı. Aksine donuk bakışları yumuşamış, düz dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluşmuştu. Bu adam beni üzlemiş olamazdı, değil mi? Çünkü yoğun bakışları garip bir şekilde öyle hüssettiriyordu. Tepeden etnağa gayet usul bir şekilde beni izlerken onun karşısında garson üniformasıyla durmak beni rahatsız etmemişti ama gözleri altında oyalanınca otadaki yarabandını görmek onu rahatsız etmiş gibiydi. Bakışlarını gö-

lerime indirince *nasil oldu* derecesine beni sesizliğinin içinde sarguluyordu. Siyah bir gömlek giyen adam, tıpkı benim gibi gömleğinin kollarını kıvrımıştı, düzgün saçları ve beni hedef alan gözleriyle buradaydı. Bir daha görmek istemediğim adam, bir hafta sonra çalıştığım yere gelmişti. Beni burada gördüğüne şaşırmayan tek kişi Efe'nin eğitmeni Bayan Kırmızı Dudakti. Be da örne bunların arkasındaki kişinin o olduğunu gösteriyordu. Hepsünü bilerek buraya getirirken ne geçiyordu bu kadının aklından? Kendimi coparlayıp yanımda endişeyle benden cevap bekleyen Müdü'ya tebessümü etmeye çalıştım. "Ben iyiyim." Yere eğilerek menüleri toplayınca derin bir nefes alıp onlara doğru isteksiz adımlarımı attım. *Allahım, bu kulumun çektiği nedir? Kurtum olduğuymu Rabbiniz, şimdi bunların maddarını alıp çıkaracağım. Bu, kötü bir pakt olmalıydı.*

Masaların yanında durarak sol tarafta beni izleyen şef garsona kısaca göz atıp yüzüne yalan olduğu her halimden belli olan bir gülmüsemle kondurdum. "Hoş geldiniz." Zorlukla konuşuyor olmak tam bir işkenneydi.

"Kedüük?" Kuzey gülerken siyah gözleri tepeden tırnağa beni inceliyordu. "Burada mı çalışıyorsun?" Tam şu anda, "Sen-er?" demek istesem de kovalamak istemediğim için sadece başımı salladım.

"Garson musun?" Naz'ın küçümseyen sesiyle elimdeki menüleri kafasında parçalamak istedim. Yiğit güldü. "Garson olmak için mi kaçtın?" Gözlerim nadiren ortaya çıkan yaşlı adamı buldu. Tesisin ilk günü bana soyun demişken onu nasıl götmemden gelebilirdim ki? Daha sonra bakışlarım, yaşlı adamın yanında oturan Akar'da durdu. Anlaşılan, onlardan gerçekleri saklayıp sadece kaçtığını söylemişti çünkü onları katile suçlamaya çalıştığını söyleseydi, çocukların tepkileri daha sert olurdu.

"Evet." Kuru bir sesle cevap vererek daha fazla uzatmadım. Hızla menülerini uzattım. "Şimdi siparişlerinizi alayım." Ce-

himdeki not defteri ve kalemi onların baktılarından kurtulmak için çıkarmıştım. Ezberim çok güçlü olduğu için istedikleri her şeyi aklımda tutabiliyordum ama sırf onlara bakmamak için yazıyormuş gibi yapacaktım.

"Yok artık! Pis bağımlı gülecek ne buldu acaba?" Sakar kızın bu kadar kibarı olduğunu sanmıyorum." Şimdi ona haddini bildirirdim de neyse. Sakin ol Yankı, Hakan'ın ağzına kalem sokmak gibi düşüncelerden derhal kurtul!

Eğitmenler masanın solunda çaylakları ise sağundaydı, yani hepsi kendi eğitmeninin karşısında oturuyordu. Efe beni görünce içtenlikle tebessüm etti. "Sen gidince çok kötü oldum, Yankıcağım." İnanırsun, orada en iyi benimle geçiniyordu zaten. Bu gece nin planlayıcısı olan işgüzar eğitmeni de bunu anlatıyordu. "Doğru söylüyor, iki gün boyunca hepimize küsüp odasından çıkmadı. Morali yerine gelsin diye bu yemeği ben organize ettim." Şimdi anlaşıyordu, sırf Efe beni görüp mutlu olsun diye herkesi buraya getirecek beni yakması. *Bana ne ya onun bozulan marulinden!* Benim ne suçum vardı ki hepsini buraya toplamıştı!

"İyi halit yedin Efe Can, sayende bu şakırlara tüm gece hizmet edeceğim." Onu azarttığımda gözlerini suçlulukla kapması umurumda değildi. Ben mi demiştim ona benim için üzü- lüp yas tut diye?

"Peki, mutlu musun şimdi?" Ecan'ın son derece samimi bir şekilde sorduğu soruya aynı samimiyetle cevap verdim. "Yüzünü görmediğim her an, yaşadığım mutluluğun tadını alamaz." Bozulan suratı keyfimi yerine getirmişti. Artık emin olmuştum, bendeki karanlık sadece onları görünce ortaya çıkıyordu. Onun dışında şu bir haftada curalımdaki herkese karşı çok kibardım. *Ciddiyim, herkese karşı son derece anlayışlı ve kibarkten bu alın çocuğa karşı nedensiz böyleyim, bilmiyorum ama bir şeyler beni böyle olmaya itiyor.*

Nihayet herkes siparişini verince başımı not defterine eğerek resini çizmeye başladım. Onlar söylediklerini yazdığımı düşünürken ben zaman öldürüyordum. "Kediciik?" Kuzey'in sinir bozucu sesiyle başımı kaldırdım. "Evet?" Sırcası. "Çeşnicibaşınaz var mı?" *Bu çocuk gerçekten böyle bir soru sordu mu?*

"Neden soruyorsun?"

"Yemekleri sen getireceğin için ben onları yemeye korkarım. İçine zehir koyma ihtimalin olduğu için önce o tatsın." Masa-
daki birkaç kişi gülünce bu çocuğu hiç özlemediğimi fark ettim.

"Siparişini verecek misin sen?"

"Karar veremedim, elinde neler var?"

"Zıldkumın kökü var, yer misin, Kuzey?"

Aklımdan nasıl bir şeytanlık geçiyordu, biliyordum. Bana sinsice sıratarak ayağa kalktı. "Müşteri memnuniyeti sıfır burada." Etrafına bakmaya başlayınca yine ne işler karıştırdığını anlamadım. "Derhal yetkili biri buraya gelsin, garsonunuz bana zıldkumın kökünü ye dedi!" diye bağırınca afallayarak bu man-
yağa baktım.

Bu güdişle elimde kalacak, haberi yok, geri zekâle!

Tacı Bry kaşlarını çatarak bizi tarafa baktığında yine yalından gülererek Kuzey'e döndüm. "Eğer kovulursam seni buna pışman ederim, zerseri!" Yüzündeki gülümsemeyi koruyup dişlerinin arasından konuştuğundan sonra derin bir nefes aldım. "Otur ve siparişini söyle."

"Kızma, Kediciik." Gülererek oturdu. "Ben bol etli kuru fasulye, dumana üstünde tüten işkembe çorbası ve iri bir soğan istiyorum. Yalnız soğanı doğarsan fena bozuşuruz, cücüğü hasar görmesin." İtinayla söylediklerine kukurdayıp başımı iki yana salladım. Hiçbiri menüde yoktu.

Süslü kusat gibi bir hareket yaptığında yeşil gözleri beyazla Kuzey'e bakıyordu. "İğrençsin, o söylediklerini geçerken yemeyi düşünüyor olamazsın!" Sanlı annesinin karnından İtalyan salatasıyla doğmuştu. Evet, Naz sadece salata isemişti.

Kuzey gülecek ona döndü. "Kızım, Anadolu erkeğiyim ben, senin gibi koyun muyum da ot tüketeyim." Naz'a kapak olan bu sözlele dayanamayıp güldüm, sanırım sakamdaki kızlardan daha çok nefret ediyordum.

"Yalnız istediklerin menüde yok." Küçük bir hatırtama yapıldığında bundan sonraki konuşmalarımız tam bir faciaydı.

"Pasurmalı nohut?"

"O da yok."

"Biber dolması?"

"Maalesef."

"Bol yoğurtlu mantı?"

"Ondan da yok."

"Aç mı kalayım lan ben? Git, bana düzgün bir yemek getir!"

"Ziklum ye, geri zekâli! Yok dedim sana, sağır mısın? Menüye bak, seç bir tane."

"Git bari bana menemen falan yap. Soğanı ve karabiberi bol olmazsa yenisini yaparırım, ona göre." Sınırdan çığlık atmak için kendimi zor tutuyordum.

"Bak!" diyerek sakın olmaya çalıştım. "Ben burada garsonum. Şu anda ve menü dışında yemek yapıyoruz." Dillerik damarına basmıyorsa ben de başka bir şey bulmüyordum.

Kuzey sırtıtarak yine ayağa kalkarak, "Buranın sorumlusu kim?" dediğinde ağlamak istediim, bu çocuk pisliğin tekiydi.

Kısa süre sonra bana ters ters bakan Taci Bey masaya gelmişti. "Bir sorun mu var, efendim?" Kuzey pisliği, ellerini önünde

birleştiren adama beni gösterdi. "Bu garson kedi, bana menemen yapmıyor." Küçük bir çocuk gibi beni peşime şikâyet etti ve ben, sinir krizi geçirmek üzereydim.

"Yanku?" Adam menü dışında yemek yapmadığımızı bile bile yağcılığından bana kuzmaya hazırlanınca pes ettim. "Ben de tam o pisli... Yani beyefendiye menemeni nasıl istediğini soruyordum." Kaşlarını çatarak söylediklerim üzerine Kuzey gülerək yerine oturdu. "Sağır mısın Kodicık, bol soğanlı dedim ya." Herkes gületken ben bu adının üzerine adanmak için kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Nasıl olsa sehada kasırsım ben bunu, o zaman görür soğanlı menemeni. İnşallah yediği her şey boğazında kalır!

Taci Bey bana uyararı bakışlar atınca siparişini vermeyen son kişiye döndüm. "Siz ne arzu edersiniz?" Bir Kuzey vakası daha istemediğim için korbuyla Akız'a bakıyordum.

Başarı hafifçe eğerek beni incelediğinde yerimde rahatısız kapırdandım. "Ne önerirsin?" Vay canına, sorun çıkarmayacak gibi görünüyordu. Bar süte, ona ne öğerebileceğimi düşündüm. "Kabak çiçeği dolması benim favoritem arasında. Onun dışındaki çoğu yemek bana yabancı olduğu için henüz hiç tatmadım ancak şeker sosunda terbiye edilmiş somon ve hurma çuıbasını tavsiye ederim. İçecek olarak sarımsak vişne suyu ilginizi çekmez." Sonuçta adam, yemeğin yanında meyve suyu içecek biri gibi görünüyordu.

Ellerini masada birleştirdiğinde yoğun bakışlarımın esiri olmuştum ve bu bile sinirlerimi bozmaya yetmişti. "İçecek olarak beyaz şarap, yemek içinse senin damak tadına güvenmeyi tercih ediyorum." Neden kendi istediklerini değil de benim tavsiye ettiğilerimi istedi, anlamadım ama bunu sorgulayacak değildim.

Başımı sallayarak menüleri toplayıp masalarından ayrıldım. Söyledikleri her şeyi not aldım ve mutfaka inip bunun için gö-

evli olan kadına verdim. Siparişleri hazırlanana kadar dolapları biber ve domates çıkartarak ocağına bağını geçmiştim. "Zehir tıklam olsun!" Kuzey'in menemenini tüm kötü duygularıyla hazırlanmaya başladıkten neden yanımda zehir taşımadığını dü-pündüm.

Yaklaşık yirmi dakikanın sonunda pişen menemeni derin bir tabağa koyduğumda, "Yanık, hepsi hazır!" sesini duydum. Elimdeki sıcak şeyi üzerime döktürmek için kaplumbağa huyla hareket ediyordum. Eğer sakarsanız aringuniz her adımı bırakarak arardınız.

Eğilip servis arabasının üçüncü rafına tabağı koyduktan sonra arabanın beyaz ipek perdelerini çekip, süzerek mutfaktan çıktım. Sadece mutfak çalışanları için özel olan asansöre binerek bir üç katın tuşuna bastım ve kısa sürede kendimi korordarda buldum. Koridoru dönerek açık kapodan içeri girince kendi masama doğru arabayı ittim. Kendi aralarında sohbet eden gruba yaklaştığımda herkes sustu. Hiçbir yemeğini dikken ederek masaya dizildiğinde elindeki menemeni gören pişmişim görmesini görmezden geldim. Kabak çiçeği dolmasına Abaz'in önüne koyarken onun hemen sağında duruyordum. Yemeği koyduktan sonra yanına sıcak sosa bırakacağım esnada kolum onun koluna değince gerilen bedenini hissettim. Elimdeki tabakla öylece kalakaldım. Onun hemen yanında duruyor, üzerine habiçe eğilerek elimdeki son şeyi koymaya çalışıyordum ama kolum koluna değince başını kaldırıp bana bakan adam beni harekersiz bırakmıştı. Öyle güzel, öyle içten bakıyordu ki uzaklaşmama engelliyordu. Özellikle burnuma gelen çikolata kokusu beni etkilediği kadar sakamama da neden oluyordu. "Sedef..." Bir şey söylemeye hazırladığı esnada Müdu'nun bana seslenmesiyle hemen sosa masaya bırakıp galye çekildim. "Afiyet olsun." Hızlıca konuşup servis arabasını aldığı gibi onlardan masasından uzaklaştım. Sırtında yoğun badıslarını hissetmek, daha hızlı hareket etmemi sağlıyordu.

"Yandı?" Tekrar bana seslenen Mutlu'nun üzgün sesi hemen yan masadan geliyordu. Onun ilgileneceği masaya yaklaştığımda gölelerinin dolduğunu gördüm. "Beni idare edebilir misin?" Bana yalvardığında olanları anlattıysam da soru sormadım.

"Sen benim masayı al." Mutlu teşekkür ederek diğer masaya geçince ben de bir kadın ikiz erkek olan üç kişilik masaya yaklaftım. "Siparişlerinizi vermek ister misiniz?" Daha yeni konuşmuştu ki masadaki kadın, "Defol!" diye bağırınca neye uğradığımı anlamadım. *Bu kadın kim olduğunu sanıyor da bana bağırıyor! Alt tarafı bir müşteri.*

Sakinliğimi korumaya çalışarak önündeki masanın desenli örtünü dışında bir yere bakmayan kadını uyardım: "Burada müşteri olabilirsiniz, hanımefendi fakat sizi uyarıyorum, sesizli bir daha bana karşı yükselmeyin." İnsanların nedensiz yere bana bağırması beni deli ediyordu. Kaprislerini çekecek başka kurbanlar bulsunlar, burada çalışıyoruz diye kiminle kölesi değiliz.

Onu uyarmanın yanlış anlayıp iyice çıldırarak bağırınca başka eğitimciler olmak üzere tüm masadaki müşteriler merakla bize dönmüştü. "Hadi!" Bağırarak ayağa kalktı. Bana bakan mavi gözlerini gördüğümde yutkundum, yüzüne baktıkça içimde bir yerleri acuyordu. Sanki bir anda zansan durmuş, etrafındaki tüm sesler kesilerek sadece onun beni azarlayan sesi kalmıştı. Sadece bana dikseniyle bakan yüzünü görüyordum. Kadın kırklı yaşlarındaydı ve güzeldi. Kısa boylu, ufak tefek bir şeydi. Sanki hiç acı keder uğramamış gibi yüzünde çok az kırışık vardı. Bana bağırırken kaşlarını çatmamış olsaydı, alnındaki kırışıkları bile fark etmezdim. Kızgın bakan mavi gözlerini süsleyen uzun kirpikleri, bebeksi ve pürüzsüz tenine yakaşan çok hafif bir makyajı vardı. Koyu kahverengi saçları tavandaki ışıklar yüzünden rengini belli ederken, ortasında biteren düz saçları yeni kuaförden çıkmış gibi bakımlıydı. Üstelik giydiği omuzları açık siyah elbisesinin içinde yaşuna rağmen fazlasıyla şıkı. Ku-

laklatında ve boynunda fazla abartılı olmayan ama çok pahalı olduğuna emin olduğum bir set taşıyordu. O çok güzeldi ama künü hüssettiyordu. Ona bakmak canımı yakıyor, ağlama isteğimi getiriyordu. Boğazım kurduğunda kalbimin neden hızlandığını anlayamıyordum, o bana bağılıyor ama ben için için acı çekiyordum. O bana kızıyor, ben kimsenin beni bulamayacağı bir yere giderek avaz avaz bağırıp ağlamak istiyordum. Kişide bu kadın? Neden bana acı verecek kadar köcü hüssettiyordu? *O garip bir şekilde bana üzgünce soruyordu.*

Anlam veremediğim duygularla ona bakarken söylediği şey beni kendime getirdi. "Nasıl bir yer burası? Garsonları sokaklardan topluyor olmalılar ki hepsi hadsiz!" Sokaklar mı? Ben de sinirlenmişim. "Bana hadsizleri siz mi bildireceksiniz? Ne cüretle? Asıl siz kimsiniz?" Kaşlarını çatarak söyledikleriyle şiddetli gibi üzerime yürüdü ve bana vurmak için elini kaldırdığı an masadaki iki adam aynı anda ayağa kalktı. Biri kadının elini havada yakalarken, diğeri kolundan çekerek beni arkasına almıştı. "Yapığın aşaklık oyununu huncuna kardan çıkarma!" Beni arkasına çeken adamın söyledikleriyle ondan uzaklaşarak bu tuhaf üçlüye, kadınınkinden daha beter bir kızgınlıkla bakıyordum. Allah'ım delisi, yok yere olay çıkardığı yememmiş gibi bana vurmaya kalkmıştı.

Burada olan garip şeyleri anlayamadığım için başımı çevirdiçince Alaz'ın her an müdahale etmek ister gibi kaşlarını çatarak bizi izlediğini gördüm. "Bırak şimdi kız ile uğraşmayı, Songül." Onun bileğini tutan kurnaz adam sanki mideti bolanmış gibi tiksinierek kadından uzaklaşa. "Sen ne söylediğinin farkında mısın? Yıllar sonra karşınıza çıkıyorsun ve baba olduğumu söylüyorsun!" Adam yüksek sesle güldüyünce, afallayarak kadına bakırm. Şimdi anlaşıldı; yanlış zamanda, yanlış yerleydim.

Az önce beni korumak için arkasına çeken esmer adam güldü. "Yanlışın var kardeşim, ikimizden birinden çocuk doğur-

duğunu söylüyor. Artık bu nasıl mümkün oluyorsa!" Sözleri tükürürcesine telaffuz etmişti.

Acaba mutfakta içerken bu sızma konuşmadan kurtulur muyum?

Kadın sonunda gözlerini beniden çekerek adamlara döndü. "Ben ne söylediğimin farkındayım. O dönem Aslan'la sevgiliydik, beni terk ettiği gece barda Fırat ile tanıştım ve kızgınlığım yüzünden onunla birlikte oldum. Bir ay sonra, hamile olduğumu öğrendiğim gün, gazetede ükürünün yan yana fotoğraflarını görünce bana sık sık bahsettiğin ve hiç tanışma fırsatım olmayan kan kardeşinle birlikte olduğumu anladım. Neler hissettiğimi anlatamam. Üstelik bebeğin babasının kim olduğunu bilmiyordum çünkü o hafta işiyle girdiğim iki adam vardı ve yakınlığınızı düşünürnce siz gelirdiniz." Kadının söyledikleriyle çoka giren adamlara gülerek baktım. Tamam, komik değildi fakat durumun şaşkınlığa karşısında kendimi tutamadım. Üstelik yapılabilecek çok basit bir şeymiş gibi anlatırken öyle vurdumduymaz ve kaygısızdı ki... Kadındaki tahaddük kimsede yoktu.

Bu iki adamın yerinde olmak istemezdim.

Biri kusur, diğeri esmer olan adamlar, kadından daha genç görünmelerinin yanı sıra ikisi de fazla sevilmeliydi. Aslan dediği adamın, yani kadının eski sevgilisinin saçlarının ön tarafı dükkülmüştü ve arkadaşına göre biraz daha yaşlı gösteriyordu. Mavi gözlerinde garip bir hüznün vardı. Sanki tüm hayatı ona acı veren şeylerle geçmiş gibi omuzları hafif eğri duruyordu. Giydiği gri takım elbisesi ve bileğindeki saatinin markası zenginliğini yansıtıyordu ama parası, ruhundaki yorgunlukları anlamaya yetmiyormuş gibi acı kokuyordu. Gerçekten nasıl biriydi, bilmiyordum ama kol düğmelerinin hakiki olması olduğu düşünülürse zenginliğini yansıtmayı seviyordu. Arkadaşının sevgilisiyle birlikte olan, Fırat denilen kişi ise siyah, gür saçlara

sahipti ve arkadaşının aksine saçları hiç dökülmemişti. Adan Bey'in babaşları yumuşaktken, Fırat Bey'in keskin, kömür karası gözleri fazla dışkın ve asiydi. Takım elbiseli arkadaşının tam tersine geri bir çizört giymiş, rahat tavrandan ölümler vermemişti. Dağınık saçları ve rahat kıyafetleriyle bir sereriyi anımsanıyordu fakat onun da bileğindeki milyon dolarlık saati görüncce bu öpünün zengin kestenden oluştuğunu anladım. Çocukdan her kimse rahat bir hayat onu bekliyordu çünkü üçü de varlıklı gibi görünüyordu.

Adamlar neyse de tabii ben para için bile plus ya yegvaran kadının kırsı olmak istemezdim. Ne diyrim, Allah o çocuğun yardımcı olsun.

"Yani ikimizle de birlikte mi oldun?" Adan Bey arkadaşına dönerek kaşlarını çatı. "Eski sevgilimle mi yattın?" Adamın hesap soran babaşlarıyla Fırat Bey gülercc omuz silkti. "O dönem oldukça çalkantılı bir gece hayatım olduğunu sen de biliyorsun. Yatduğum kadınların hesabını tutmuyorum ve bu kadını hatırlamıyorum bile." Adamdaki rahatlık insanı kanser ederdi ama kadını böyle küçük düşürmesi hoşuma gitmedi desem yalan olur.

"Her neyse." Songül Hanım söyleyeceğini söylemiş olmalı ki masadaki çantasını aldı. "Sizi buraya müjdeli haberi vermek için çağırmadım çünkü bunun için yirmi yıl kadar geç kaldım. Tek istediğim kızımı bulsamda bana yardım etmeniz. Daha sonra babasının hanginiz olduğunu anlamak bir DNA testine bakar." Bu kadını böyle özel bir konuyu nasıl utanıp sıklımadan bu kadar rahat söylüyordu, aklım almıyor. Son sözünü söyleyip zavallı adamları şokla uğratarak çekip gitmişti.

"Bir kızım mı var?" İki adamın aynı anda yutkunarak söyledikleriyle kıldıldadım. "Şey, o zaman gözünüz aydan ve izni-nak." Acilen uzaklaşmazsam kahkaha krizine tutulabilirdim çünkü yüz ifadeleri çok komikti. "Bu arada..." Gülercc onlara

13. BÖLÜM

O garip buluşmadan sonra Yarasaları ve eğitmenleri bir daha hiç görmedim. Mucizevi bir şekilde, olanlardan sonra aradan geçen şu beş günde kovulmamayı başarmıştım. Çok yakında buradan ayrılacak olmam beni üzüyordu. Yıllar sonra bir düzen tutturmuşken kaçıp giderek bütün bunları geride bırakmak istemiyordum. Başka şansım yoktu ki. Alaz, teslim olma kararını bana bıraktığı için sessiz kalıyordu ama teslim olmuyordum. O yüzden bugün yarın sabrının sonuna gelip beni ihbar edebilirdi. Sonuçta ben hâlâ bir mahkûmdum. İnsanlar bunu bilmiyordu ama ben onların arasında geziyordum. Yapacağım tek bir hata, dışarıda karışacağım en küçük olay, tüm okları Alaz'a çevirecekti. Bana kefil olarak tüm mesuliyeti üzerine almıştı. İşleyeceğim en küçük suç karşısında yetkililere hesap vermek zorunda kalacaktı ve ben kaçtığımda, bir mahkûmu dışarı çıkardığı için onun başı belaya girecekti. Belki de benim yüzümden, on yaşından beri bir yerlere gelmek için uğraştığı işinden olacaktı.

Bütün bunları düşünmek vicdanımı sızlatıyor ve beni, verdiğim kararı tekrar düşünmeye zorluyordu. Üstelik ben işime çok alışmıştım! On bir günü geride bırakmıştım. Her geçen gün işi daha iyi öğreniyordum. Tabii, tuhaf şeylerin olduğunu da sezmiyor değildim. Mesela Mutlu çok garip davranıyordu. Belki

de bana öyle geliyordu, onun değildim ama kuruntu yapmadığımı biliyordum. Son günlerde Mutlu hiç gülmüyor, sürekli dahiş geliyordu. Onun işini bile ben yapıyordum, sırf o biraz tebessüm etsin diye. Ancak Mutlu bir türlü normale dönmüyordu. Onu sıkıştırdığımda tek kelime etmiyor, kısa cevaplar vererek beni geçiştiriyordu.

"Yarın izin günümüüz, birlikte bir şeyler yapalım mı?" Ona döndüğümde yine beni duymamıştı. Elindeki bıçağı kullanarak ben aynı farklı yerlerdeydi.

Cevap vermediğinde otladım. "Mutlu, mutsuz olmayı bırak mısın?" Söylediğim şeyin tezahürüne dayanamayıp güldüm. Allah aşkına, ona bu ismi kim koymuştu?

Elini kesmesinden korktuğum için bıçağı ondan alarak edeni tahtıyla birlikte kendi önüme çektim. "Ben yaparım." Mutlu bir şekilde eti kuşbaşı doğramaya başladı. Son günlerde onun işini yaptığım için haçaklarını ve kollarını isyandaydı. Birnu uyarıyordu, o somurtmayı bırakacaksa fazladan iki kişilik çalışmayı deni emmiyordum.

"Mutlu, furayı temizle. Ana yemeğe geçeceğim." Şeflerden birinin sesiyle eri hızlıca doğrayıp Mutlu'ya döndüm. "Müdür erken çıktı. Sen git, biraz dinlen, ben burayı hallederim." Bunlar kesinlikle kendimden beklemediğim hareketlerdi. İstedikimde fazlasıyla düşünceli olduğumu görmek bana da sürpriz oluyordu.

Güçlükle tebessüm ederek önüğüünü çıkarıp gitti. Onun yerine jelin yanına gidip tezgâhtaki bulaşıkları makineye dizmeye başladım. "Yanık, patatesler doğranacak!" Gülizar ablayı onayladuktan sonra tezgâhı temizlemek için acele ettim.

Neredeyse akşama kadar hızlı hızlı çalıştığım için tüm gün yemek yemeye fırsatım olmamıştı. Mutlu'yu gönderdiğime pişman olduğumu söyleyebilirdim. Tüm gün kayırdığı için yok-

luğunu anlamasınlar diye çok yurdunuzum. Nibayet mutfağı geldiğinde elimdeki bulaşık bezini bırakıp onun yanına gittim. Daha fazla bu duruma dayanamadığım için kolundan tutarak kenara çektiğimde merakla yüzüme bakıyordu. "Yapılan iyiliğin karşılığı olmaz derler fakat eğer gün burada sütiünmenin hatırına bana neyin olduğunu söyleyeceksin?" Bugün daha fazla kaçmasına izin vermeyecektim çünkü böyle de iyi değildi. Neyi olduğunu öğtencisem ona nasıl yardım etmem gerektiğini bildim.

"Yankı, ben..."

"Yalan söylersen bir daha konuşmanı. Yapmaz diye düşünme, dediğim her şeyi yapmak gibi körlü bir hayum var."

Susunca neyi olduğunu anlamak için en son ne zaman garip davrandığını düşünmeye başladım. Sanırım gason olarak yuktarı çıktığımız geceden sonra heryle garip replikler vermeye başlamıştı. Kendisini zorlayarak o geceyi telasız hatırlamaya çalıştım. O, iki masanın sahıpleri gelene kadar gayet iyiydi. Songül Hanım yüzünden fenalaşıp beni çağırması. Ben de onu eğitimcilerin ve Yarasaların masasına göndermişim ancak mutfağı gittiğimde Mutlu oradaydı. Bekle bir dakika, Mutlu benim masama hiç uğramamıştı. Kahretsin! Mutlu'yu rahatsız eden şey Songül Hanım ve yanındaki iki adam değildi, tesis-tekilerdi. O yüzden bana tebessüm ederek kaçır gibi mutfağı gitmiş ve gecenin sonuna kadar hiç çıkmamıştı. İyi ama tesise-kilerci nereden tanıyordı? "Sen o masadakileri tanıyor musun?" Afallayarak söylediklerim karşısında yuturarak başını salladı. *Kahretsin, düşünmediğim şey olamaz!*

"Sen de mi Yarasalardansın?"

"Yankı!" Müdür tam da gelecek zamanı bulmuştu. Mutlu'ya dönerek beklemesini işaret ettikten sonra kapıda beni bekleyen müdürün yanına girdim. Mutlu'yla olan konuşmam daha

sonraya kalmıştı. "Önlüğünü çıkar, beni takip et." Sorgulamak istersen de doğru düğün bir cevap vermeyeceğini bildiğim için dediğini yapmam. Sırf yanlış zamanda geldiği için bu tahtakurusu adamı boğabiliyordum!

Yukarı çıkışımızda gözleriyle kalabalık masaları gösterdi. "Bu gece garsonluk yapacaksın, bir eleman eksikimiz var." Reddetmek gibi bir lüksüm olmadığı için kabul ederek yanından ayrıldım. Yaklaşık on dakika sonra garson üniformasının içinde siparişleri alıyordum.

Bu gecelik müşteriler fazla sorun çıkarmadığı için her şey yolunda gidiyordu. Cam kenarındaki bir masanın üzerinde duran boşları toplarken birinin omzuma dokunmasıyla korktum ve arkama dönmeye çalışırken elimdeki tabaklar yere düştü. "Neden deli gibi bağardı bu kız?" Tanıdık sesle bağırma usulca kaldırıncı karışında Fırat Bey'i gördüm.

"Onu korkuttuğun için olabilir mi?" Aslan Bey'in arkadaşına verdiği cevap hoşuma gittiği için tebessüm ederek her ikisine baktım. "Tuhaf anne adayı nerede, beyler?" İkisi de yüzünü buruşturunca sesli güldüm. Kadın, onlara hayatlarının golünü atmıştı.

"Yanki!" Müdürün kızgın sesini duyunca yutkunarak sinifli adamın bana yaklaşmasını bekledim. "Bu ne rezalet, Yanki?" Yerdeki tabakları göstererek kaşlarını çatı. "Üstelik konuklarımızla nasıl böyle samimi olursun?" Çekesinin önünü düğmeleyip onların karşısında hafif eğildi. "Onun adına çok üzür dilerim, bu hadsizliğin cezasına çekeceğine emin olabilirsiniz, efendim." Sırf para uğruna insanların kölesi olan bu adamdan daha çok nefret ettiğim biri varsa o da kendimdim çünkü ben de aynı sebepten ona boyun eğiyordum.

Yerdeki tabaklar benim maaşımdan daha fazla para ederdii. Bunun için ya beni kovacaktı ya da maaşıma el koyacaktı. Tüm

neşem kaçtığı için gidecektim ki Fırat Bey elini kaldırarak beni durdurdu. Beni durdurmuştu ama muhatap olmak için kendisine seçtiği kişi benim siska patronumdu. "Onu korkuttuğum için cabakları düşürdü, benim haramdı. Bu akşamki hesaba ke-rılan cabakların tutarını da eklerseniz sevinirim. Ayıca..." Söz-lehini yarıda keserek beni gösterdi. "Bize onun hizmet etmesini istiyordum. Son gelişimizde hizmetinden memnun kaldığımız için bu gece, hep gittiğimiz mekân yerine buraya gelmeyi seç-tik." Bu övgüden patronum kendisine pay çıkarmış olmalı ki göğsünü kabartarak memnuniyet içinde birkaç muntca çıkardı. Fırat Bey, zararı ödeyerek maaşımı kurtarmakla kalmayıp bana övgüde bulunarak kovulma ihtimalimi ortadan kaldırmıştı. Münnet duyan bir ifadeyle ona baktığımda çapkınca bana göz kırptı ve bu, işini sıcakık etmişti.

"Çalışanlarımızdan memnun kalmınıza sevindim." Patro-num iki zengin adamı bulmuşken onları daimi müşterisi yap-manın peşine düşmüştü. "Yanık, buradaki en gözde elemanla-rumuzdan biri, size layığıyla hizmet edeceğinden şüphem yok." Müdürlük itiraf edene kadar gözde eleman olduğumu bilmiyor-dum. Bana daha çok sakar eleman olduğumu hissetmişti. Sa-nırım duygularını pek iyi yansıtmuyordu.

"Güzel." Fırat Bey her şeyi anlamasına rağmen onu bozma-dı. "Her zamanki masamıza geçiyoruz, küçük hanım bizimle il-gilenecek." İkisi yürüyüp masasına geçince gülmemeye çalışarak patronuma döndüm. "Gözde eleman olduğumu bana daha sık söylemelisiniz. Gözde elemanlara zam yapıyor musunuz?" Kaşlarını çatınca şansımı daha fazla zorlatmak için hemen yanından uzaklaştım. En azından denemiş oldum.

Gecenin sonunda sadece Aslan Bey ve Fırat Bey'in masasıyla ilgilenmiş, bir yandan da Songül Hanım'ı yenden yene vurduk-kuna kulak misafiri olmuştu. Şaraplarını doldurduğumda Aslan Bey iç çekti. "Acaba kızım nasıl hitti?" Adamın sesindeki

merak ve öalem, onu şimdiden benimsemişliğini gösteriyordu.

"Kızım çok şanslı çünkü babası benim." Fırat Bey de onunla aynı hisleri paylaşıyordu. "Onu bulduğumda ilk iş olarak bir kule yaptıracağım. Genlerini benden aldığı için eminim ki güzel bir kudur ve bu erkeklerden uzak tutmak için mükemmel bir çözüm." Elini çenesine koyarak bir süre düşündü. "Acaba yeryüzündeki erkekleri mi oradan kaldırsam, Aslan?" Kendini duramayıp güldüğünde ikisinin bakışları beni buldu ve ciddi bir tavır takındı. Baba olmak onları fazla heyecanlandırdığı için sohbetleri çok eğlenceli geçiyordu.

"Değer verici hayallerinize bölmek istemem ama..." Tekrar güldüm. "Bildiğim kadarıyla bir çocuğun sadece bir babası olur."

"Babası benim!" İkisi aynı anda kararlı bir şekilde konuşup birbirlerine ters ters bakınca babanın kim olduğunu en az onlar kadar ben de merak etmiştim. "Sanırım bunun için DNA testi şart." Gideceğim esnada Fırat Bey'in bana laf sokmasıyla durmak zorunda kaldım. "İki saatlik servis ayakıyla bizi dışardığını biliyorum. Bari onur şuraya, bize eşlik et, bu gece Aslan hiç çekilmiyor." Arkadaşıyla uğraşan adama gülererek kendime bir sandalye çektim. Müdür çoktan çıkmıştı ve onlardan başka pek müşteri kalmadığı için sorun olmazdı.

"Bazı şeyler ister misin, evlat?" Aslan Bey'in teklifini geri çevirmeyi düşünmüyordum. Tüm gün koşturmaktan doğru dürdüğün yemek yeme fırsatım olmamıştı. "Yiyecek bir şeyler olursa buna hayır demem." Yüzünde içten bir gülümseme oluştu. Burada çalışan garsonlardan birini çağırarak benim için de sipariş vermişti. Karomü doyurmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdım.

Garson Filiz abla bana ruhaf bakışlar atarak bir servis arabası dolusu yemeği masaya yığıp gitmişti. Hiç çekinmeden çatal bıçağı almadan köta tavuğu önüme çekip resmen ellerimle dal-

muştım. Yemek yerken insanlardan çıktığına maalesef doğrudu. "Afiyet olsun." İkisine de cevap vermeden tavuğa saldırdım çünkü önce karnım doymalıydı.

Yarım saat sonra...

Lahana çorbasını tepeme dikip son yudumuna kadar biçirdim. Onu da diğer iki boş tabağın yanına koyup elimin tersiyle dudaklarımı silince zahırlamıştım. "Fırat, bu kus tım masaya yedi mi, bana mı öyle geliyor?" Aslan Bey'in sesini duyunca sonunda gerçek dünyaya geri dönmüştüm. İki biraz şaşırarak masadaki üç boş tabağa bakıyordu. Evet, bir kase çorba, iki tabak da yemek yemiştim ama hepsi küçük porsiyon olduğu için aslında toplasan bir tabak yemek çıkmazdı. Küçük bir dilim etin yanına birkaç haşlanmış sebze koyup, üzerine sıcak sos döküyorlardı. Bu zenginler kus kadar bir şey yiyor, benim bir aylık maaşımı ödeyip kalkıyorlardı. Üstelik karnıların yerine gözleri tabaktaki görsele doyduğu için o parayı veriyorlardı. İki tabak yemek, biraz ekmek yediğini ve bir kase çorba içtiğini içim onları görünce oburdum. Kabul ediyorum, normalde daha fazlasına yiyecek potansiyelim vardı. Ancak bu gece atında karnımı tam olarak doyurduğum bile söylenemezdi. Onlar iki lokma peye akşam yemeği diyebilirdi ama o tabak ağzına kadar dolu değibe ben ona yemek değil, atıştırmalık derdim. Yemekler benim zafimdi ve bu dünya üzerinde beni mutlu eden tek şeydi.

"Ne var bunda, yemek buldun mu yiyeksin." Fırat Bey'le bazı şeyler düşündüğüm için gülerken başımı salladım. *Ben de yemek buldun mu sorgulamadan yiyeksin.*

Masadaki boşları toplayıp şarapları tazelerdim. Fırat Bey hana da bir kadeh doldurup önüne koyunca Aslan Bey kaşlarını çatmıştı. "Küçükük bir kaza içki mi veriyosun?" Onaylamayan bakışları arkadaşını bulunca Fırat Bey güldü. "Biaim kontrolümüz altında bir kadeh içebilir. Şimdiki gençler su gibi

ıçıyorlar. Kızımı bulduğumda birlikte meyhaneye gideceğiz ve baba kız takının dibini bulacağız. Oğlum olsa sanki daha iyi olurdu ama şimdi kız evlat da çok sevimli oluyor." Vay be, bir babadan beklemediğim sözlerdi bunlar.

"İşte, senin esla baba olamayacağının en büyük kanıtı. O senin değil, benim kızım ve onu bulduğumda ilk iş olarak ona içkiyi yasaklayacağım."

"Benim kızım babası gibi yasaklara boyun eğmez çünkü o Firat Demirtaş'ın kızı."

"Ami benim kızımın serserilikle işi olmaz. O babası gibi doğruya yanlışta uzerde olursa olsun bilir. Onun damarlarında Han-zade kanı var."

Bu ikisi yine şu meşhur kızları yüzünden kavga etmeye başlayınca arkama yaslanarak kollarımı göğsümdede bideleşirdim. "Sevgili baba adayları, şu meşhur kızınızı gördünüz, yani illa-ki birinize benziyordu." İşaret parmağımla ikisini gösterdim. "Kumral ve esmer, yani kızın saç veya göz rengine bakmadınız mı?" DNA testi çıkana kadar fiziksel özelliklerinden de mudaka anlamlardı.

İkisinin de yüzü asılmıştı. "Sorunlu annesi yüzünden orası biraz karışık, umarım bu genetik değildir." Firat Bey'in ne demek istediğini anlamamıştım ama hassas bir konu olduğu için daha fazla üstelemek istememişim.

"Baba, evladını canır." İkisi de bana döndüğünde tebessüm ettim. "Yani kendi babamın yüzüne rüküresim var fakat siz öyle değilsiniz. Siz onun varlığını sürpriz bir şekilde öğrendikten sonra onu hemen sevdiniz. Demek istediğim, emirüm içiniz-den biri ona bakınca çok farklı hissediyordur." Elimi kalbimin üzerine koydum. "Ne bileyim, burada herhangi bir kapırtı ol-muyor mu?" Şu DNA testi sonucunu en az onlar kadar merak ediyordum ancak konuşmalardan anladığım kadarıyla henüz ortada bir test yoktu.

Sorduğum sorudan sonra her ikisi de bana bakarken Aslan Bey güldü. "İç kalbe kalmışsa benimki sana bakınca da hazlanıyor." Gülererek pes ettiğimi göstermek için ellerini yukarı kaldırdım. Yok, biz bu işin içinden çıkamayacaklık.

"Doğru bak." Fırat Bey elni kalbine bastırdı ve bana bakarak yurkandı. "Sanırım kalp krizi geçiriyorum, cabii kalbim orada kendi bağımsızlığını ilan edip bokaş olmaya karar vermediyse." Fırat Bey'in kendisine has mizaıyla hepimiz gülerken kadeh tokuşturduk. Ben işlediğim için zararı yeniden masaya koymam uzun sürmemişti. Bu gece uşruna kadeh kaldırdıkları o kırım yerinde olmak isterdim ama benim babam, beni sevmek yerine terk etmeyi seçmişti.

Gözlerimi esneyerek açtığımda duyduğum rahatsızlıktan dolayı ilk birkaç dakika nerede olduğumu anlayamadım. Sezilen karpiklerimi karpıştırdıca tavandaki lambanın yavaşlık oluşundan soyunma odasında olmadığımı anladım. En son soyunma odasında uyumuştum. Kendimi bulacağım yer konusunda endişeliydim. Gözlerimi yumarken hep aynı rahat, hep farklı bir yerde uyanacak olmamın korkusu vardı. Eskiden nadien yüz gösteren uyurgezerliğim, öcünün varlığıyla jüdeli saldırılarını sıklaştırmaya başlamıştı. Boş boş tavana bakmanın bana bir faydası yoktu. Nerede olduğumu anlamak için sırtıyü yatarak tavana bakmayı bırakmalıyım. Uyumas sol tarafım, gece boyu yan yattığımı gösterircesine bana kadehler yağdınıyordu. Ellerimi yete bastırarak ayağa kalktığımda birkaç dakika kendime gelebilmek için bekledim. Beyaz fayandaza, yete bastırduğum ellerimden bulanık kanı görünce yüzümü buruşturdum. Şimdi o kadar işimin arasında bir de yedeki kanı temizlemekle uğraşacağım. Sağ elimde sakca tuttuğum kanlı bıçağı yete atıp euralıma baktığımda uvalette olduğumu gördüm. Ne yani, tüm gece burada mı uyumuştum? Sabahlamak için berbat

bir yerdı. Üst kattaki masaların üstünde uyanmak bile buradan daha iyiydi. Kapanın önünde kanlar içinde yatan Muelu'nun cesedini umursamadan yüzümü yıkmak için lavaboya yaklaştım. Suyu açmak tam bir işkenciydi. Of, tüm gece oradan urya koşturmuşuna gibi üstümde anlamsız bir yorgunluk vardı.

Kanlar içinde kalmış elimi soğuk suyun altına tutarken hâlâ esniyordum. "Saat kaç ya?" Suyun ellerimdeki kanı nasıl temizlediğini izlerken bir anda kafamda şimşeklet çakanca taş kesildim.

Ellerimde kan mı var?

Az önce yere attığım kanlı bıçak?

Muelu'nun kendi bedeni?

Kan!

Uyku serseriliğinden sıyrılıp suyu kapatıncı. O kadar yavaş kalkma döndüm ki her şey çok ağır ilerliyordu. Beyaz fayansların arasına sıran kanı görünce sesli bir şekilde ciğerlerimi harayla doldurdum. Sabit bakışlarım zemindeki lekeleri takip ederek kan çoğalıyordu. Duvarın hemen üstünde fırlattığım bıçağı tekrar görmek kulaklarımda bir basınç oluşmasına neden oldu. Bıçağın üzerindeki kanroidemi bulandırırken kusmak için doğru bir zaman olmadığını düşündüm. Derin bir soluktan sonra nefesim havaya karıştı ve gözlerim bana merhamet etmeden yerdaki kan birikintisini takip edip kan gölünü buldu. Bir el gördüm, kendi elimi kalbime basınca cansız bir bedene ait bir el gördüm. Ölmüş bir bedene ait bu el, çarpılmayı bırakmış da yere düşmüş gibi kan gölünün içinde öylece duruyordu. Hayır, kopmuş bir uzuv değildi, kendini korumayı başaramayan bir bedenim yenilgi içinde yana düşmüş kolaydı. Boğazım düğümlendi, yutkunamadım ve onu gördüm. Kendi kanı içinde öylece yatan kızı gördüm. Saçları yüzünü gizliyordu, sol göğsündeki yoğun kan dikkatimi çekince sarsakça ona

doğru bir adım atarım. "Mu-Mudu?" Adımı fısıldadığım esnada neler olduğunu anlayamadım. Her şey etrafımda dönüyordu. Duvarlar birkezerek beni kende arasında sıkıştırmak ister gibi üzerime gelirken bir adım daha attım. "O-orası çok pis, Mutlu." Şok geçiriyor olmalıydım ki serserlemiş durumdaydım. "Hadi kalk, seni yıkayalım." Dizlerim titiyordu. Tıpkı bir sarhoş gibi sağa sola sendeliyordum ve yere yığılanları an meselesiydi. Ancak şimdi düşemezdim. Önce Mutlu ile ilgilenmem gerekiyordu. Çok fazla kan kaybetmişti.

Ben artık daha fazla kan görmek istemiyordum.

Birkaç adımlık mesafeyi taranlamak benim için o kadar güç olmuştu ki nihayet Mutlu'nun yanına gelince daha fazla direnemeyip kendimi yere bıraktım. Diz kapaklarından serçe zemine çarparken fayanslardaki kan etrafıma saçılmıştı. Mutlu'nun kanının içine yığılmıştım. Ben şu anda ne yapabiliyordum veya ne yapıyordum, bilmiyordum. "Mutlu, hadi uyan." Sesim o kadar sakindi ki tek istediğim onu uyandırmaktı. Otuzlarını kavrayıp onu kendime doğru çektiğimden sonra başını dizime koydum. Titreyen parmaklarını saçlarını yüzünden çekerken tenindeki soğukluğu hissedince gözlerim doldu, ağlayarım. "Çık soğuktan Mutlu, sana yalvarıyorum kalk, seni sıcak bir yere götüreyim." Neden beni duymuyordu? Neden teni bu kadar soğundu ve neden gözleri kapalıydı?

Gözlerim sol kolumdaki yarasa damgasını görene kadar kendimi onun uyuduğuna ikna etmişim. Fakat ap kanın hemen üstünde kanatlarını açan yarasayı görünce dudaklarımı birbirine basarak huşunluğumu engellemeye çalıştım. "Bana bunu yapmazsen. Dilan'dan sonra olmaz, bana ölümü yaşatamazın." Ağlayarak başımı iki yana sallarsen her şeyi daha yeni anlıyordum. O da bir zamanlar aynı yurttaki kaktığım, damgalı Yarasa'dan biriydi. "Yapma Mutlu, yapma!" Huşunkular içinde dillerimde ki kuzu uyardırmaaya çalıştım. Sanki işe yarayacakmış gibi aruk

kanaması duran göğsüne elimi basarak oradaki kahtolayı yarıya yok etmek istedim. "Sana yalvarıyorum, geri dön!" Böyle olmazdı, kendi hayat kavgasını veren kimsesiz bir kız, gece gündüz muhafaza çalışırken ağırca bir ruvabet köşesinde hayata gönderilmi kapatamazdı. Allah kahr etsin, böyle olmamalıydı!

"Sana uyarı dedim?" İkinci kez ölümün acımasız yüzünü görmüştüm. Omuzlarımı sarşarak ağlıyıp olmam onu geri getirmeyecekti. O ölmüştü. Akşam konuşmak için fırsat aradığım kız ölmüştü. Bu yüzden öğretmenleri gördükten sonra öyle garip davranmaya başlamıştı çünkü öğretmenler ona da gımsız. Onu da hımayeleti altına alıp korumak istemişlerdi. Mutlu, bunu kabul etmemişti ve o yüzden onları yemekte görünce tedirgin olmuştu. Onun için geldiklerini sandığı için korkmuştu. "Kabul etmeliydin." Islak kirpiklerinden süzülen yaşlar, onu geri getirmiyordu. "Kabul etmeliydin, Mutlu." Ben de kabul etmeliydim. Bu durumun şakası olmadığını tam şu anda, dehşet verici bir sahne yaşarken anlamam kendimi veya Mutlu'yu suçlamama neden olmuyordu. Biri çıkıp hayatımı gasp etmek istemeseydi biz seçim yapmak zorunda kalmazdık.

Elimdeki bıçak!

Ve ben uykuda her şeyi yapabiliyim. Aman Allah'ım, hayır!

Az önce olanları hatırladığımda korkuyla yutunarak Mutlu'nun hareketsiz bedenine bakıyordum. "Be-ben miyim?" Kulaklarımda ağır bir zombiyle ve başımın dönmesiyle ağlayarak hışıldırdım. "Seni öldüren ben olamaz!" Hayır, bunu ben yapmış olamazdım. Fakat tüm kaoslar beni gösterirken gerçeklerden kaçamıyordum. Üzerimdeki kan, sağ elimdeki bıçak ve onunla aynı yerde uyanmam! Katili bendim! O akıl hastası olmaydı, sadece Mutlu'yu değil beni de öldürürdü. Bir Yarasa'yı öldürüp diğerini hayata bırakmasının bir açıklaması bile olmazdı. İşlediğin ilk cinayet kollarındaydı. *Ben ne yaptım?*

Midem bulandığında Mutlu'yu yavaşça yere bırakarak klozetin yanına koştum. Kapasını açtığı an midedeki her şeyi kusmaya başlamak beni daha fazla ağlatmaktan başka bir işe yaramamıştı. Sanki içimdeki katili klozete kusacak ve sifona basıp ondan kurtulacağımı gibi dakikalara öğürdüm. Gözyaşları içinde ayağa kalktığımda kendi gerçekliğime dayanamıyordum. Ben ne yapmışım? "Mutlu..." Ne diyecelere ki? Hayatımı çaldığım kızı ne diyebilirdin? Omuzlarını çölmüş, dünyamdaki ruhalere öldürüldüğüm kızın cesedine baktım. Oradan çıkarken öldürdüğüm kızı arkamda bıraktım.

Burada neler olmuştu, bilmiyordum.

Her an düşecek üzere olduğumu bildiğim için koridorun duvarına tutunarak yürüyordum. Ağlamaktan şişen gözlerim, buğulanmış gözlüklerim .. Her şeyi bulanık görüyordum. Resepsiyondaki kablolü telefona ulaşabilmek, bu durumda ulaşılamayacağım bir şey gibi gelmişti. Tüneyen ellerim telefona kavradığında ayakta durmak için kendimi zorluyordum. Ezerimdeki tek numara üç rakamdan oluşuyordu 155. Ağlayarak tuşlara bastım. Telefon açılınca daha karşı taraf konuşmadan her an bilincimi kaybetmek üzere olduğum için aceleyle konuştum. "Be-ben Yankı Sarmaşık." Dudaklarımdan çıkan huşunlu engel olmadım. Ben bu gece kim olduğumdan emin değildim, yeni bir ben ile tanışmışım.

"Ben bir ihbarda bulunacağım. Arkadaşım Murat İlhan öldü ve onu ben öl-öldürdüm. Lütfen, hemen buraya gelin." demiştim ki telefon elimden kayıp yere düştü. Birkün bedecim yerdeki telefonun yanına düşünce başımdaki şiddetli ağrıyı bissettim. Önce her yer kararmış, sonra gözlerim kapanmıştı. Ben... Mutlu'yu öldürmüştüm.

Aruk gerçekten katıldım..

"Onun yapacağını sanmıyordun."

"Kendisini ihbar ettiği kayıtlarda var."

"Bilemiyorum, uyandığında anlarsınız."

"Doktor, ne zaman uyanacağını söyledi mi?"

"Uyanıyor, parmaklarına bakın."

Birden fazla ses duyuyordum fakat kime ait olduğunu çıkarıyordum. Gözlerimi kırıştıırıp açtığımda bile sesler devam ediyordu. "Uyandı," diyordu bir kadın, uyandığımı biriletine haber veriyordu. Gözlerimi sonunda açtığımda Mutlu'yu hatırlayınca ağlayarak kalkmaya çalıştım fakat aynı kadın omuzlarımla tutarak beni durdurmuştu. "Oturmana yardım edeyim, tatlım." Omuzlarımla nazıkçe kavrayıp oturmama yardım etikten sonra altına yastık gibi yumuşak bir şey koydu. Neden ışıkları açmıyorlardı? Burası çok karanlık olduğu için sadece seslerini duyuyordum.

"Nasılsın?" Alaz'ın sesini duyduğumda başımı usulca kaldırdım ama onu göremedim. İyi değildim, hiç iyi değildim. Mutlu'ya yapıklarımdan sonra iyi olamazdım.

"Yankı Harım, ben Emniyet Müdürlüğünden Başkomiser Tufan Aya konuşacak durumda mıyız?" Sesin geldiği yere başımı çevirdim lakin ses vardı, kendisi yoktu. *Bu ışıkları açmaya hiçbiri atıl edemiyor mu?*

"Yankı, iyi değilsen zorlama kendini, canım." Efe'nin eğitimcisi görmeye çalıştı ama hayır, bu karanlığa çok zordtu. *Neden ışıkları açmıyorlar?*

"Mu-Mutlu?" Kendisini tutamayıp tekrar buçkırdım. "Onu öldürdüm." Ağlamaya başladığımda kendi huçkırık sesim dışındada başka bir ses duymuyordum. Benimle bir an önce cezaevine

dönmem gerekiyordu ama oradakiler de güvende değildi. Beni ömür boyu bir hücrede tutmalıydı.

"Bunu neden yaptın? Onu neden öldürdün?" Başkomiserin sesini duyunca ağlayarak başımı iki yana salladım. "Bi-bilmiyorum! Ben en son soyunma odasında uyuyordum, sonra uyan-duğumda kendimi tuvalette buldum. Ellerim kan içindeydi, sağ elimde sıkıca tuttuğum bir bıçak vardı. Mu-Mutlu yerdeydi ve ölmüştü!" diye ağlayarak bağırdım. Yapacağım şeyin bir telafisi olamazdı. Artık o katilden hiçbir farkına kalmamıştı ve en az onun kadar tehlikeliydim.

"Cinayeti keş işlemedi." Önce Alaz'ın kendinden emin sesini, sonra da Efe'nin eğitimcinin üzgün sesini duydum. "Umanm."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" dedi başkomiser. "Onu öldürdüğünü itiraf etti," diye devam ettiğinde Alaz da cevap vermekte gecikmedi: "Kız solak ve bıçağı sağ elinde bulduğunu söyledi. Üstelik restoranın arka kapısının kalidi kırılmı, kalite içeriden değil dışarıdan kırılmış. Morfu, Yararalardan biriydi, upku ölen diğer damgalıklar gibi. Sedef de damgalılardan biri, ancak onu hayatta bırakmasının farklı bir sebebi olmalı. Sedef uyarı getirir, o yüzden olayları hatırlamıyor. Mutlu'nun bedeninde oluşan morluklar, ölmeden önce bir boğuşma yaşadığını gösteriyor. Eğer onu Sedef öldürmüş olsaydı onun da teninde birkaç iz olurdu. Lakin iki doktor tarafından muayene edildi, bedenindeki tek iz, günler önce alınanda oluşan yara. Anlayacağınız, kız masum. Uyanışığında elinde bıçak olması ve Mutlu'nun cesedıyla aynı yerde bulunması cinayeti işlediğini düşündürüyor." Bu sözler bir yandan katilin ben olmadığını düşündürüp beni rahatlatırken, diğer yandan katilin kim olduğunu aslında umurumda olmadığını fark ettiriyordu. Ben veya başka biri fark etmezdi, çıkan sonuç Mutlu'yu geri getir-meyecekti.

Ölümleri beni korkutuyordu.

Onlar kendi aralarında tekrar konuşmaya daldıklarında bu karanlıktan sıkıldığımı fark ettim. Gözlüklerimi çıkarmış olmalılardı ki gözyaşlarını silenken onları bulamamıştım. "Şey, ışıklar niye açmıyorsunuz?" Sesim daha önce hiç olmadığı kadar övgürensiz çıkmıştı. "Karanlıkta olmamız yeni bir sorgu biçimi falan mı?" dediğimde herkesin sustuğunu fark ettim, sorduğumu soru hepsini sustürmüştü.

"Işıklar..." Efe'nin eğitmenininin yutkunduğunu duymuştum. "Yanık, ışıklar açık." *Şaka mı bu?*

Işıklar açılrsa ben iki saatir niye karanlıktaaym?

Kaşlarını çatarak onun olduğu tarafa bakmaya çalıştım. "Bakın, bu hiç komik değil! İz arkadaşımı öldü ve ben onun cesedinin yanında sabaha kadar uyumuştum. Şu yersiz şakayı bırakan ve ışıkları açın!" Ben böyle bitik durumdayken bu kadın hangi akla hizmet böyle saçmalyordu?

"Doktoru çağır." Alaz'un gergin sesini duyunca yatak olduğunu düşündüğüm şeyin üzerinden inip iki adım atmıştım ki bir şeye çarptım. "Doktoru çağır, dedim!" Efe'nin eğitmenininin, "Tamam" diyen sesini duymuştum. *Kahretsin, burada yine ne hekliler dönüyor!*

Dizimdeki acıyı yok sayıp ışıkları bulmak için tekrar bir adım atışımda buranın kolunu tutmasıyla geriye çekildim. "Dokunmayın bana ve şu ışıkları açın artık!" Karanlıktan nefret etmeye başlamıştım. üstelik onlar bir türlü beni dinleyip lanet ışıkları açmıyordu.

"Sede?" Endişeli sesi çok yakınımdan geliyordu. "Işıklar açık," dediğinde sinirden güldüm. "Öyle mi? Peki o zaman ben niye hiçbir şey görmüyorum?" Kalp atışım hızlanmıştı. Korktuğum şeyt yazıyor olamazdım. "Be-ben görmüyorum," diye

İsildadım. "Ben görmüyorum!" Ağlayıp bağırmaya başladım. Burası karanlık değildi, ben hiçbir şey göremiyordum!

"Sakin olmalısın." Kolumu tuttuğu an çaldırılmış gibi bağırdım. "Görmüyorum!" Gözlerimi sertçe ovuşturduğumda ellerimi rutarak sıktı. "Sedef, sakın ol!" Ellerimi ondan kurtarmaya çalışırken delirmiş gibiydim. "Bırakın beni, neden her yer karanlık!" Beni göğsüne çektiğinde ağlayarak ondan kurtulmaya çalıştım fakat buna izin vermedi. Beni kucakına aldığı hissettirirken daha çok çırpınıp ondan uzaklaşmak istedim fakat beni yatağa yatırmadan bırakmamıştı. "Doktor geldi, çırpınmayı bırakırsan seni muayene edecek." Bir an önce bu karanlığın son bulmasını istediğim için huçkurarak başımı salladım. Nihayet ellerini üzerimden çekmişti.

"Şimdi sakın olun, Yankı Hanım. İzin verirse sorunun ne olduğunu öğrenebiliriz." İnce bir kadın sesi duyduğumda kuyruğumun bırakarak devam etmesini bekledim. Önce ellerini yüzümde hissettim, sonra sırasıyla göz kapaklarımı açtığımı fark etmişim. Ne yapıyordu, bilmiyordum ama tek istediğim işi bitirdiğinde yeniden görmekti. Kör olduğumu düşünmek bile beni ölesiye korkutuyordu. Yaklaşık beş dakika boyunca parmaklarını göz kapaklarımda hissetmişim. Nihayet ellerini üzerimden çekince nefesimi tutmuş, söyleyeceklerini bekliyordum.

"Sorun ne?" Bu Efe'nin eğirmeniydi, sesi üzgün geliyordu. Benden daha üzgün olamazdı.

"Buraya gelmeden önce kafanız ağır bir darbe aldığını tespit ettik." Telefon konuşmasından hemen sonra düşmüştüm. "Korneasında herhangi bir sorun yok. Evet, gözlerindeki kanama çok net ancak çoğunlukla tedavi dahi gerektirmeyen basit ve tehlikesiz bir travma gibi görünüyor. Yankı Hanım'ın kullandığı gözlükler yakın gözlüğü. Bu da önceden de gözlüksüz iyi görmediğini gösteriyor. Bir damar çatlaması sonucu ortaya çıkan

geçici bir körlük yaşıyor olabilir. Bu gibi travmalar genellikle on gün içerisinde kendiliğinden düzelir. Tekrarlayan kanamalar yaşanırsa veya görme yetisi geri gelmezse onu bir göz cerrahına götürmenizi öneririm. Arkadaşlarınız gereken testleri yapacaktır ancak çıkan sonuç, size söylediğim şeylerden farklı olmayacaktır." Doktor sustuğunda ben bu on günü nasıl geçireceğimi düşünüyordum. Evet, gözlerimdeki sorunu hep biliyordum fakat damar çatlaması, hiç olmadık bir zamanda ortaya çıkmıştı.

Mıdu'nun ve diğer Yaralıların katili dışarıdayken kötü olmak mükemmel bir zamanlamaydı!

Bir süre sessizlik olduğunda kapıdan gelen seslerle hepsinin dışında bu konuyu doktorla konuştuğumu anlamıştım. Yatakta oturduğumda bacaklarımı karnıma çekip beklemeye başladım. Oturduğum yerde, görmeden ne yapacağımı düşünüyordum. Gözyaşlarım bızla akarken ağlamamı durduramıyordum. Kimsem yoktu ki benim. Bu sıkıntılı günümde bana bakacak kimsen yoktu. Ben şimdi ne yapacaktım? Ne annem ne de babam vardı. Şu anda kimsesizliği her zamankinden daha çok hissediyordum. Açılan kapının sesini duyunca hemen gözyaşlarımı sildim. Kapı tekrar kapanmıştı ve burnuma gelen çikolata kokusu, gelenin kim olduğunu zaten söylüyordu. "Yosun, benim için bir hastabakıcı ayarlayacak." Sıkıntılı sesiyle derin bir nefes alarak başımı kaldırdım. "Bayan Kırmızı Dudak'ın adı Yosun mu?" Bu durumdayken bile sorduğum soruya güldüğünü duydum. "Evet. İlgili duyduğun kadının ismini bilmek istersin diye düşündüm." Hafif bir ima sevdiğim sözleri üzerine yüzümü buruştururdum. Şu anda bunu düşünülecek durumda değildim.

"Kadınlara ilgi duymuyorum." Daha fazla yalan söylemek istemiyordum. "Erkeklerle de ilgi duymuyorum. Sanırım hayvanlar dışında, yaşayan diğer canlılar ilgimi çekmiyor." Ağlamaklı bir sesle homurdandığımda yine gülen sesini duymuştum. Tabii gülecekti. Ben kötü olmuştum, onun umurunda mıydı?

"İyileşene kadar burada kalırsın. Senin için buradakilerle konuşacağım, şimdi gitmem gerekiyor." Yataktan kalktuğunu hissedince korkuyla, "Nereye?" diye fısıldadım. Beni burada mı bırakacaktı?

"Restorana geri dönmeliyim, araştırma yapmam gerekiyor. Ayrıca Mutlu'ya olarlardan sonra diğer Yarasalarla tekrar itibar geçmeliyiz. Eğer kabul ederlerse hepsini tesise götürmekten başka şansımız yok." Ne yani, beni burada bir hastahakıyetle savunmasız bir şekilde bırakıp gidiyor muydu?

Yataktan inerek onu bulmaya çalıştım ve karanlıkta yönümü bulmama yardımcı olsun diye ellerimi öne doğru uzattım. "Beni bırakmayın!" Farkında olmadan o anki korkuyla sesimi yükselttim. Ellerimi öne doğru uzattığım için birkaç adım attıca onu bulmuştum.

Ellerim, korkuyla kollarını buldu ve kollarından aşağıya kaydırıp elini tuttum. "Ölmek istemiyorum..." Hayranımda hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. "Benim için gelecek ve ben bu haldeyken düşmanımın nereden geldiğini göremem." Gözyaşları içinde ona yalvardım. "Beni bırakma..." diye krak sesle konuştuğumda yutkundüğünü duymuştum.

"Sedef..." dediğinde ağlayarak başımı iki yana doğru salladım. "Biliyorum; sadakatsiz, bencil ve kötüyüm ama beni şimdi bıraksanız daha kötü olacağımı biliyorum. Hayranımda ilk kez birine yalványoruyum. Eğer şimdi bana bir şans verirseniz bir şeyleri düzeltmeye çalışacağım. Değişeceğim demiyorum çünkü ben buyum fakat kendimi törpüleyebilirim. Size yalványoruyum, beni bırakmayın." Olanlardan sonra yeni bir şans istedim. Yine bir sabah gözlerimi açtığımda kendimi bir ceseden yanında bulmaktan çok korkuyordum. Üstelik ben uyurken o birkaç adım ötede Mutlu'yu öldürmüş ve belki de beni izleyip gimişti. İşte bu beni ürkütüyordu.

"Bu sefer de sorun çıkarırsan seni gerçekten bırakırım." Anında onaylayıp bızla başımı salladım. Derdimi almışım artık, sorun çıkarmayı düşünmüyordum. Evet, onlara da güvenmiyordum fakar şu anda eğitmenler benim için kötünün iyisiydi.

Kabul ettiğine göre daha fazla onun elini tutmamı yanlış anlar diye ellerimi çekerek bir adım geriye gittim. Onunla olan teması kestiğimde rahatlayarak verdiğim nefesin farkındaydı. "Ayrıca tesiste, psikolog bir arkadaşımla düzenli görüşeceksin. Eğitim esnasında sana dokunmadan seni yönlendiremem." *Ben burada canımın derdindeyim, adamın dediğine bak! Tabii, fırsatını buldu ya, tüm şartlarını kabul ettirmeden durmaz.*

"Tamam! Ona da tamam! Şimdi beni buradan götürebilir misiniz artık?" Sabırsızca kaşlarını çatığımda lanet gülüşünü duydum. "Yosun gelip seni hazırlasın, birazdan çıkarız." Kapının sesinden gittiğini anlayınca yarağı bulmaya çalıştım ve kadını bekledim. Bari beni yarağıma kadar götürseydi, kör oldum burada.

Allah'ım, gerçekten kör oldum!

Mudu'yu düşünmekten kafayı sıyracaktım. Herkes gindikten sonra restoranda uyumuştum. O halde Mutlu neden geti dönmüştü? Panik yapmasaydım orada herhangi bir kanıt bulabilir miydim? Neden Mutlu'yu öldürüp beni hayatta bırakmıştı? Orada savunmasız bir şekilde uyurken onun için çok kolay bir aydım. Gerçekten Mutlu'yu ben öldürmüş olabilir miydim? Nasıl oldu da onun boğuşma esnasında çığlıklarını duymadım? Çok korkmuş olmalıydı ve kahressin, belki de bana seslenerek defalarca yardım istemişti. Ben nasıl onun çığlıklarına bu kadar sağır olabildim? Aklimda yüzlerce soru dönüp duruyor, cevapların kimde olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim, bu olanlar

yüzlerinden tesise dönecek olmandı. Alaz'a aslında tam olarak dürüst olmamıştım çünkü sadece korktuğum için ona yabarmamıştım. Ben her şeyi ondan öğrenecektim. Öcü bir gün benim için geldiğinde Muulu ve Murdu gibi olan herkes için onunla yüzleşecektim! Lanet olsun ki Murdu'yu o halde gördükten sonra Yarasalardan kaçmanın baya olduğunu çok iyi anlamıştım. Biz aslında aynıydık. Efe haklıydı, hepimizin bir yarası vardı ve ben, en başından beri pisliğin teki gibi hareket ettiğimi en kötü şekilde öğrendim. Tamam, onlar da aynımsı yapmıştı ama ben daha fazlasını yapmıştım. Artık sorun çıkarmadan onlara katarımaya deneyecektim.

"Hazır mısınız?" Araba durduğunda Yosun'a başımı salladım. Neye hazır olduğumu bile bilmiyordum.

Kapıyı açarak kolumdan tutup iimeme yardım etti. "Neredeyiz?" Her yer karanlıktı ve belki de bir uçurumun kenarındaydım. Onlara güvenmekten başka çarem yoktu, umarım gerçekten de bir uçurumun kenarında değilimdir.

"Tesisteyiz. Hadi gel, yukarı çıkalım." Koluma girerek yürümeme yardım eden kadının ağzından kaçırıldığı şeyi benim hemen yakalamıştı. Yukarı çıkalım demmişti, yani bahçede değildik. Bu da demek oluyordu ki çıkışı bahçede aramak saçmaydı, çıkış en başından beri tesisin içindeydi. Belki de bodrum gibi bir yer veya bir arabanın geçeceği büyüklükte bir tünel vardı.

Yosun, asansöre bindiğimizi kulağına fısıldamıştı. Buzdağının hemen sol tarafında durduğunu kokusundan arlıyordum. "Herkes başına gelenleri biliyor, rahat ol." Yosun'a ters bir cevap vermemek için kendimi zor tutuyordum. Yenememiş içmemiş, hemen onlara mı yerleştiymiş?

Kapının açıldığını gösteren o tik sesiyle tekrar kokumu tuttu ve birlükte asansörden indik. "İkinci kattayız." Neyse ki her adımımı bana söylüyordu. "Şu anda Yarasalar sana bakıyor." Allah aşkına, biri şu kadını susturmuş!

"Ya-Yankı!" Efe'nin ağlayan sesini duyduğumda bana san-
lan kişinin o olduğunu anladım. "Sana da bir şey olacak diye
çok korktum." Şimdi ona "Sen her şeyden korkarsın," demek
istesen de tebessüm ettim ve kollarımı ona sardım. "Ben de
bana bir şey olacak diye çok korktum, Efe Can." Yosun'un ku-
kirdayan sesini duydum ama bunlar gerçeklendi.

"Kediciik?" Efe benden ayrıldığında Kuzey'in hüzünlü sesini
duydum. "Kör mü oldun, geri zekâli!" Bu durumda bile beni
azarlayınca kaşlarımı çarım. "Sağ ol ya, ne güzel moral ver-
yor..." Biri kolumdan tutarak beni göğsüne çektiğinde güldüm.
Evet, bu Kuzey'di. "Aptal! Ölseydin seni gebettirdim." Rahat-
sızlığım yüzünden onu itmemek için kendimi zor tutuyordum.
Bana dokunmamalıydı fakin sarılışı şu anda beni rahatsız ettiği
kadar rahatlatıyordu da.

"Kuzey, çığlık atmam yakındır." Daha fazla kendime hâkim
olamayıp türemeye başladığımda gülererek benden uzaklaştı.

"Geçmiş olsun, Sakar." Hakan, sanki söyleyecek doğru keli-
meleri bulamıyormuş gibiydi. "Seni yeniden görmek güzel." İç
çekerek başını salladım. "Seni de görmemek güzel." Samimi-
yetsiz sesim beni ele verince homurdandığını duymuştum. *Né?
Buraya gelsem de hâllâ onlardan nefret ediyordum.*

"Arkadaşın için üzgünüm. Tanımıyorum ama o da bizden
biriydi." Yiğit'in sesi gerçekten çok üzgün çıkıyordu.

"Ya-Yankı..." Eğer kör olmasaydım Ecrin'in şu anda ağlamak
üzere olduğunu görebilirdim. "Hoş geldin," dediğinde sadece
başımı salladım fakat bana sarılmasını beklemiyordum.

"Ecrin! Bir gün ayrılmak..."

*"Yine bulurum seni, aptal. Belki geç olur ama ben seni her
yerde bulurum, Sarmışık."*

Geçmişte yırtık kıyafetleriyle, yurdun biraz uzağındaki gö-
lün yanında oturan iki çocuk geldi gözümün önüne. Hava

karanlıktı ve onlar etraftaki tehlikelerden uzak, saçmalayıp gü-
 rüpiyordu. Yedi yaşındaki kızları uzaktan izliyordum ama ara-
 larındaki o bağı hissetmemek saçma olurdu. Anıların zihnime
 doluşan o küçük sahneye kollarımdaki kaza farkında olmadan
 sarıldım. "Özür dilerim Ecrin, o gün bahçede sana söyledik-
 lerim için çok özür dilerim." Onu hatırladığımı söylemedim
 çünkü sadece küçük bir anıyı hatırlıyordum. Ancak Ecrin ona
 sarılmamdan bazı şeyleri hatırladığımı anlamıştı. Şöyle bir dü-
 şündüğümde aslında onun da ilk zamanlarda beni hatırlama-
 dığını fark ettim. Okçuluk dersinde üzerine gittiğim günden
 sonra değişmeye başlamıştı. Belki de o gün farkında olmadan
 ona geçmişte bir anemizi hatırlatmışım ve sıfır şu anda olduğu
 gibi o da kimi olduğumuzu sonradan hatırlamıştı. Aynı yurttaydık
 ve hiç konuşmadığımızı düşünmek aptallık olurdu. Peki, Ecrin
 ile ne kadar yakındık? İşte, bunu tam olarak hatırlamıyordum.

Mutlu'ya olanlardan sonra duygusalbaşuğum için ağlayarak
 ondan özür dilediğimde daha sıkı sarıldı. "Sorun değil, sen böy-
 le ağlama. Ben o çirkef haline alıştım ama ağlama." O da ağlı-
 yordu. Bana ağlama derken en çok o ağlıyordu.

"Yalnız siz iki düşman ne sarıldınız öyle ya!" Naz'ın sesiyle
 hafif öksürerek kendimizi toparladıktan sonra birhicimimizden
 ayrıldık. "Ädet yerini bulsun bari, Anza." Süslü bana sarıldığın-
 da yoğun parfüm kokusu beni rahatsız etti. "Parfüm ne geldi,
 şeyyi kafana mı döktün?" Burnumu sesli bir şekilde çekip onu
 sarıldığımda çocukların gülüşünü duyan Süslü kızarak ben-
 den ayrılmıştı.

Baraya, onların arasına yeniden döndüğüme inanamıyordum.

14. BÖLÜM

Pencerenin yanında durmuş, nereye baktığımı bile bilmiyordum. Daha doğrusu baktığım yeri görmüyordum. Karanlık bir boşluğa ev sahipliği yapan benliğim daha ne kadar düşecekti, bilmiyordum. Bakıma muhtaç bir zavallı gibi hissediyordum. Yosun'un özel ilgisi olmasa koca bir hiçten farkım yoktu. Evet, bana bakan Yosun'du. Dün geldiğimden bu yana beni hiç yalnız bırakmayan kadının ilgisi şaşırtıcıydı. Önce güzel bir banyo yapmama yardım etmiş, sonra da giyeceğim kıyafetleri seçmişti. Kahvaltımı bile o yaptırmıştı. Kadın, sevgi pıtırıcığı gibi bir türlü bıkmak, yorulmak bilmiyordu. Böyle bir ilgiye alışık olmadığım için beni fazlasıyla şımartan kadının bu yaklaşımını yadırgıyordum. Bu, sokaklardaki birini bir saraya götürerek ona prenses muamelesi yapmak gibiydi. O saraya ait olmadığınız için size gösterilen her samimi ilgiyi sorguluyor, yabancılık çekiyordunuz. Öre yandan odamdan çıkmak istemiyordum. Kimsenin daha fazla bu acınası halimi görmesini istemiyordum lakin burada tek başıma çok sıkıldığım da bir gerçektir.

Pes edip elimdeki değneği kullanarak kapıyı bulmaya çalıştım. Bunu dün gece Yosun getirmişti. Kapıyı bulduğumda, bana geri verdikleri kart ile kapımı açarak tekrar boynuma taktım. Dışarı çıktığımda şu anda sabah mı yoksa akşam mı, bilmiyordum. Benim için hep karanlıktı. Bir gece ansızın be-

nen dünyam güneşini yitirmiş, bir kıyaseti başlatarak karanlığa boyun eğmişti. Değneği yerlerde gezdirerek yönümü bulmaya çalışırsak yeterince berbat olan sınıklarımızı daha da bozuyordu. "İşkence bu!" Evet, yine isyanlanıyordum. Ama bu kez hakla bir iyiydüm.

Odamı griş katındaydım ve dışarı çıkmak için herhangi bir aksesör aramak zorunda olmamama seviniyordum. Uzun uğraşlar sonucu sesisten çıkıştımda yağın yağmuru umursamadan amaçsızca gezinmeye başladım. Bitiz temiz hava alınaya ihtiyacım vardı. Başımı kaldırarak yağmur damlacıklarının yüzümden süzülmesine izin verdiğimde gülmüyordum. "Sen de yeterince güzel değilsin." Bu dünyada, güzel olan hiçbir şey yoktu.

Bahçenin ortasında öylece başımı yukarıda, yağmurun altında dururken arkamdaki adım seslerini duydum. Yağmur yağması işime gelmişti çünkü ıslak yere basınca ses çıkartıyordu. Başımı yere eğerek elimdeki değneği sıkıp seslere odaklandım. Arkamdaki kişiyle tahminen yedi adım mesafemiz vardı ancak sorun şu ki önümde bana yaklaşan biri daha vardı. Rüzgâr ondan yana estiği için parfümünün kokusunu alabiliyordum. Ya bu gelen öcüysen? Bu ihritmal kanımı damarlarımda kuruturken, nefesimi hangi ara ruhumaya başladığımı bilmiyordum. Mutlu'ya olanlar geliyordu aklıma, kalbim korkuyla çırpınmaya başlayınca körlüğümü avantaja çevirmeye çalışırdım. Kör insanların yün duygularının çok gelişmiş olduğunu duymuştum. Onlar zamanla karanlığa alışır, etrafındaki tehlikelerden işgüdüleri sayesinde kurtulurdu. Onlar, aslında karanlığı bizden daha iyi kontrol ederdi çünkü bizim hükümlümüz ışıklar kapanana kadardı. Normal biri ile kör birini içi tehlikelerle dolu bir odaya koysanız ve ışıkları kapatsanız, o odadan çıkabilecek tek kişi bence kör olandır.

Kural basit, ışık yoksa karanlığa kulllan,

Mutlu'yu zihninin rafına kaldırdım, opa olanları da öyle. Korkularından arınmadıkça sonum ölen Yarasa'ya danışıklı olmayacağı. Ben yaşamalıydım, yaşamalı ve Murdu başta olmak üzere bir çocuklara yaşattığı bu ölümlerin hesabını, ölen her çocuk adına ondan sormalıydım. O ölecekti, ölenliydi. Benim yaşamamın için onun ölmesi gerekiyordu ve bunu binden biri yapmalıydı. Hayır, polisler veya ajanların elinden alınmalıydı öümü. Yaptığı her şey için damgasıdığı çocuklardan biri alınmalıydı hepimizin intikamını. Ben olacağım o kişi, ödemen gereken tüm bedelleri ödeyerek onun sonunu ben getirecektim. Yıllar boyunca kolumdaki damgaya her baktığımda, bir gün gelecek diye korku içinde yaşamışım. O buzi öyle bir oytunun içine çekilmişti ki bize dokunmadan yıllarca korku içinde yaşamamıza neden olmuştu. Tam biz bir şeyleri başardık, ipin ucunu bir yerden tutmuştu ki o, aramız ortaya çıkarak kesnişi ipi. Hepimizi tekrar kimsesizler mazemine düşürmüştü. O yüzden bir başkası değil, ben olmalıydım onu durduracak olan Yarasa. Bu yüzden geri dönmüşüme tesise. Tüm eşicimleri alarak, en iyisi olarak beni Murdu'nun kanuna bağladığı gibi onu kendi kanında boğacakları. Bu uğurda kaç kişiyi feda etmem gerekirse gereksin, bunu yapacak ama benden başka kimsenin onu öldürmesine izin vermeyecektim. *Ölüm mü istiyor? Ona iradifini vereceğim, hem de kendi ölümünü. Daha sonra gider, teslim olurum. Ha kes yok, ha ölene kadar hapis... Arab fark etmez.*

Kafamdaki düşünceleri bir kenara iterek tüm duyularımı açmaya çalıştım ve seslere odaklandım. Yağmurdan çıkardıkları sesler sayesinde aramızdaki adım mesafesini hesaplayabiliyordum. Bana ilk yaklaşan öndeki kişi olmuştu, ilk ayak ondan gelmişti. İki adımı kala korkusunu görmezden gelerek ona doğru hızlı bir adım attım ve ayaklarımda kullandığım boşluğa doğru savrulduğumda bir inleme sesi duydum. Tam o esnada arkaya dönerek elimdeki değneği upku kulç kullanan gibi boşluğa doğru sertçe inişimde aramız arasındaki kişiyi karın bölgesinde küçük bir hasar aç-

miş olmalıydı ki cıvıltı küfürleri duymuşum. Tam kulağımın yakınında bir ses duyunca başımı sağa eğerek elimdeki değneği yere attım ve elimi kaldırarak tahminen onun yumruk yaptığı elini bileğimden yakaladım. Bileğimi öne çekerek başımı sertçe geriye attığımda, kafamın arkasındaki hissetti kesinlikle onun bacak gırtlığı birtanından geliyordu. İlk izlenim; boyu benimle aynı uzunluktaydı. *Hep söylüyorum, duyularım karanlıkta çok daha iyi çalışıyor.*

Bileğimi bırakmadan dirseğimi karın boşluğuna geçirdiğimde küfür savuran kişinin yere yığıldığını duydum. Başımı kaldırdığı anda göğsüne yediğim yumruksa diğer adamın geride kaldığını anlamıştım. Acıyla inerken bana doğru bir adım attığını hissettim ve kaşlarımı çatarak ayağımı kaldırıp öne doğru savurdum. Sanırım tekmem onun bacak arasına gelmişti çünkü yüz kızartıcı şeyler söyledikten sonra dizlerinin üzerine düştüğünü hissettim. Geriye çekilerek nefes nefese kalmış bir şekilde elimi sızalayan göğsüne koyduğumda Yeşil Gözlü Yakışıklı'nın afallayan sesini duydum. "Bunu siz de gördünüz mü?" diyordu birilerine. Sesi hem şaşkın hem afallanmış çıkıyordu.

"Bunu yapacağını nasıl bildin?" Bu afallayan ses Yosun'a ait. "İkisini de kör habiyle yere serdi, üstelik henüz savunma dersleri almadı."

"Bilmiyordum." Alaz'ın sesi gurur duyar gibiydi. "Sadece küçük bir tesü." O adamları lanet Buradağı göndermişti, öyle mi? Daha dün bir bugün iki, hen bu adardan bıktım.

"Allah'ın belası adam!" diye bağırarak bir ayağımı sertçe yere vurdum. "Burada ben korkudan ölürken siz bayım, çok eğlendiniz mi?" Yumruklarını sakduğumda öfkeden yerimde zor duruyordum. O kim olduğunu sanıyordu? Ben üzerinde test yapabileceği bir denek değildim.

"Körken normalden daha iyisin." Tam arkamda sesini duyduğumda çığlık atarak ona doğru döndüm. Odaklanmayı bı-

raktığım için bana yaklaştığını fark etmemişim. "Bu aralar odandan çıkma." Sesinden anladığım kadarıyla canını sıkın bir şeyler vardı.

"Neden?" Bir süre kimseden ses çıkmamıştı fakat daha sonra Afrodite'nin huzursuz sesini duydum. "Eğitmenini dinlemeyi tavsiye ederim." Onun sesi de sıkıntılı çıkınca fazla indirmeden başımı sallayıp buradan uzaklaşmak istedim ama sadece itmekle kaldım.

"Psikoloğun odanda seni bekliyor." Alaz'un söylediklerine tepki vermeden yürümeye başladım. "Sana eşlik edeyim." Yolum koluma girdiğinde bile tek kelime cevap içimden gelmiyordu. Karanlığa bir türlü alışamıyordum. *Başımda onca şey varken bir psikoloğum eksikti.*

"Sağında bir taş var, sol tarafta iki ağaç var ama senden uzak. Ah, bir çiçeğe basmak üzereydin! Bu arada ayacağın alıncakiler küçük çakıl taşları. Yanuruzdan geçen biri sana baktı. Ay yok, bana bakıyormuş. Şu anda şimşekler çalıyor jimdi çalıyor." *Ben jimdi bu kadının ağzına bir sene çalacağım, o olacak! Bu kadar ayrıntıya girmek zorunda değil.*

"Bayan Kırmızı Dudak, lütfen sadece önünde olan engellerden bahseder..." dedim ve bir şeye çarpıp ulak yere düşünce acıyla inledim. Allah aşkına, bu kadın gerekli gereksiz her şeyi anlatacağına, düşmemi neden olacak şeyi söylemeyi akıl etmiyor muydu?

"Ah, üzgünüm!" dedi beni yerden kaldırıken. "Önündeki sakıyı görmemişim."

"Hava durumu kontrolü yaptığınız için normaldir." Homurdanarak değneğimi açtım, bu kadına güvenmek baya olırdı.

Nihayet beni odama getirdiğinde üzerimi değiştirmem için kuru kıyafetler çıkarmıştı. Tamamen hazır olduğumda kapım

çaldı ve Yosun, gelen kişiyi içeri aldı. "Psikoloğun geldi Yankı, ben sizi yalnız bırakayım." Odanın bir köşesinde duran çalışma masamda otururken Yosun'un gittğini kapıdan kapının sesinden anlamışım.

Karşımdaki sandalyeden gelen seslerle doktorun yerini aldığı fark ettim. "Nasılsın, Yankı?" Süslü'nün eğitmeninin sesini duyunca afalladım. *Nasıl ya? Doktor, o sarışın eğitmen mi?* "Psikolog siz misiniz?" Bu kadar ayar değil miydi? Üstelik ilk gün sorularım yüzünden kriz geçirmek üzere olduğunu unutmadım. Evet, grubun sözcüsü olan şu sarışın eğitmen.

"Dört yıl psikoloji eğitimi aldım. Diplomam olmasa da evet, bekle." Anladım dercesine başımı salladım. "Şimdi çocukluğuma inmeden önce eğer adınızı söylerseniz ben de size karşı daha dürüst olurum." *Ben kendi hakkımda bir şeyler anlatacağsam o da bir zahmet adını söyleyin, değil mi?*

Sarı saçlı kadının, yani Naz'ın eğitmeninin bana cevap vermesini beklemiyordum ama "Simay," diyerek bana adını söylemişti. Birinin adını daha öğrendiğimde gülümsedim. "Şey Ectin'in eğitmeninin ismini de söylerseniz, valla sohbetimiz boyunca hiç yalan söylemem." Şansıma zorlayınca gülüşü kulaklarımda yankılandı. "O da Aralay fakat isimlerimizi eğitmenin izin verece kadar sesli söyleme." Yeşil gözlü yakışıklının adını da öğrendiğimde gülerken başımı salladım. En çok diyalog kurduğum kişiler bunlarda ve diğerlerini şimdilik öğrenmesem de olurdu.

"Artık başlayalım mı?" Başka şansım varmış gibi soruyordu bir de!

"Nasıl hüsseyyorsun, Yankı?" Anladırı, girişi hal hatırı sorarak yapacak ve gevşememi sağlayacaktı. Tipik deli doktoru.

"Şu kısımları geçelim mi? Nasıl olduğum ortada, bir an önce konuya gelelim." Dobra biriydim, karşımdaki psikolog bile olsa dolaylı yoldan benimle konuşarak ruh halimi çözmek yerine

her şeyi açıkça söylesin istedim. Ben nazik ki konuşurken lafımı esinleniyorsam o da öyle yapmalıydı.

"Mutlu'nun öldüğünü görünce ne hissettin?" Sonunda gerekirse solubeti bırakması muhtu erdi ancak o zamana telrar dönmek iyi gelmedi. "Kötü." Nefes aldım. "Sanki ayaktaım yere değmiyor, ruhum yukarıda birik bedenimin çırpınıslanor zlayordu. Ağlamak, polka giirmek ve polkan çıkıp telrar ağfırmak. Bilirsiniz içte, milyunlarca kuzuncanım ağrudan mide-olte ulaşığıını düşünün. Karuncalar bedeninizin içinde yaşyor, onlar iç organlarıncın arasınıda bareket erikçe kuzuncu kuzup giriyor, onları kuzarak çıkarmaya çalışıyorsunuz. Mutlu yerde yutarken ve klozetin başında çökmüş öğürörken hissettiklerini bunlardı." Sanırım çok da aydınlatıcı bir herzetme olmamıçı fakin bunu doğru şekilde anlatacak sözcükleri bulamıyordum.

"Peki, korku? Mutlu'yu öldüren kişinin orada olduğunu hiç düşünmedin mi?" Bunu gerçekten merak ediyor gibiydi ve merak etmesinin bir nedeni var gibi geldi. Öylesine sonulmuş be soru veya merak değildi bu.

"O an için hayır." Ona karşı dürüst oldum. "Korkum Mutlu'nun ölmesiydi, korkum onu öldüren kişi olmam ihtimaliydi. Orada telefona ulaşana kadar bir kere bile barşına çalıp beni de öldürebek diye korkmadım." Elirdeki kuz bıçak ve iç arkadaşının cesedi güzel bir manzara sunmıyordu. "Şoktaydım, bu hissettiğim üçüncü çaresizliğimdi."

"Üçüncü dedin, peki diğer ikisi neydi?" Buna cevap vermek istemiyordum ancak o bana güvenerek isimlerini söylemişti. "Dilan..." Bu isim kapanmayan bir yaraydı. "On dört yaşındayken kuzaramadığım, onun ölümüyle suçlandığım küçük kız." Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordum ama beni rahat bırakmayacağına da farkındaydım.

"Onu öldürmediğini mi söylüyorsunuz?" Sesinde herhangi bir suçlama yoktu ama yine de rahatsız ediyordu. "Öyleyse onu ne

oldu?" İşte, bu sorunun cevabını hâlâ kâbuslarımda yaşıyordum. "O gece bir adam vardı." Masanın üstündeki elletimle tedirginlik içinde oynarken bir an için odada yalnız olmadığımı hissettim. Sanki bir kişi daha vardı ve konuşmaları dinliyordu. Garip ama böyle hissediyordum.

"O bana saldırdı." Bunları anlatmak istemiyordum lakin mecburdum. Allah, bu şartı özellikle koşmuştu. Tedavi görürsem erkeklere karşı olan tutumumda gelişme olacağını sanıyordum. Ben böyle düşünmüyordum ama sadece denemiş olmak için bunu yapıyordum. "Benden büyüktü." Titremeye başladığımda o gecenin anıları tekrar canlanmıştı. "Daha çocuk sayılırdım, Dilan kaybolmuştu, onu evine götüreceğime söz vermiştim. O karşımıza çıktığında kaşmayı başardık ama Dilan hasıraydı, ilacını düşürmüştü. Kriz geçirince geri döndüm, Dilan için geri döndüm, öldürmekle suçlandığım çocuğu yaşatmak için geri döndüm." Başarsaydım, o gece onu kurtarmayı başarsaydım, Allah şahidim olsun ki yattığım altı yıla hiç üzülmezdim, en azından Dilan yaşıyor olurdu. "Çok kötüydü! Elleri üzerimdeydi, çaresizdim!" Kendimi savunmak için yediğini tokatları hatırladım, yanığımı sızladı. Onu kendimden uzak tutmak için direndiğimi hatırladım. Kafam kanadı, içim acıdı. "O şeye yerde olmasaydı, onu bayıltmasaydım bana yapacaklarını düşünmek bile istemiyordum..." Bir süre ben sakinleşene kadar hiç konuşmamayı ancak şu anda hiç olmadığım kadar sakindim. Üzerime ölü toprağı serpiştirilmiş olmalı ki içim kan ağlarken ona yaralazımı sakince anlatıyordum. "İlacı götürdüğümde Dilan artık yaşamıyordu. Başaramadım, sözümde duramadım." Birindiğimde ben de bitmişim. Kötü anılarımdan kurtulmaya çalışıyordum ve bu, hiçbir zaman olmayacaktı. Benimki boş bir uğraştı.

"Bu yüzden beni sana dokununca rahatsız oluyorsun, aslında hepsi sana geçmişi hatırlatıyor." Yorgunca başımı salladığımda

masanın üstündeki ellerimi tuttu. "Herkes onun gibi değil." Sesi sıcak ve anlayışlı çıkıyordu. "Bunu adanana için önce İki şeyi anlaman lazım. Birincisi sen artık oradaki küçük, savunmasız kız değilsin. İkincisi tüm erkekler kötü değildir. Örneğin Efe... Onun dokunuşu seni rahatsız etmiyor çünkü zayıf olduğu için kendini ondan koruyacağını biliyorsun. Bu da aslında senin kendinden güçlü gördüğün erkeklerden korktuğunu gösteriyor. Kuzey? Gruptaki en güçlü erkek o ve sen aslında içten içe ona güveniyorsun. Bu, güvenile alakalı. Önce güçlü olduğuna dair kendine güvenmen, sonra senden daha güçlülerin sana o maksatla yaklaşmadığına dair onlara güvenmen gerekiyor. Unutma Yankı, tüm korkuların senin düşüncelerinde. Onları bastırıp güven sorununun üstesinden gelmek senin elinde." Bunu nasıl yapıyordu, bilmiyordum ama bir şekilde beni rahatsızlamayı başarıyordu. Belki de haklıydı, belki de önce bunu kendi içimde halletmem gerekiyordu. Deneyecektim, artık korkup kaçmak yerine bunu deneyecektim. Bir gün benim için geldiğinde ona karşı güçlü olmak için deneyecektim.

O günden sonra Simay, sık sık beni ziyarete gelerek benimle sohbet etmişti. Başlarda çekingen tavırım onunla zaman geçtikçe yerini rahatlığa bırakmıştı. Artık ona sorularından bahsederken daha rahattım.

Yeme, içme, kıyafet ve banyo gibi konularda Yosun bana yardım ediyordu. Bir yandan Efe'yi eğitirken diğer yandan hiç üşenmeden benimle ilgileniyordu. O kadının hakkını ödeyemedim. O gerçekten sevgi dolu bir kadındı, çoğu konuda fazla utangaç olabiliyordu. Ona bir seferinde Atalay'ın ismini öğrendiğimi söylemiştim. Onu göremesene de yanaklarının kızardığını hissettim. Duyularını gizleyemiyordu. Yosun, diğer ajandacı nazaran açık bir kitap gibiydi, böyle olmasa ona daha yakın hissetmemi sağlıyordu. O kadını sevmeye başladığımı inkâr edecek değildim.

Öce yandan alçı gündür karanlıktaydım ve ne zaman düzeleceğimi bilmiyordum. Dahası uyurgezerliğim de devam ediyordu. Akşamları Yosun boynumdaki anahtarın tedbir anaçlı aldığı için uykumda odamdan çıkamıyordum. Ancak ne zaman uyanırsam kendimi yatak dışında her yerde buluyordum. Banyo veya çalışma masasındaki sandalyede ya da yerde, halının üstünde. Dahası odamdaki cam kapıdan geçerek küçük bahçede uyandığım bile oluyordu. Özellikle bahçede uyandığımda odama geri dönmek için yarılamadığım yerim kalmıyordu. Çünkü bahçeyi daha önce hiç gezmediğim için kafamda canlandıramıyordum. Bahçede bir çardak olduğunu ve o çardağın mendivenleri olduğunu, düşünene kadar hiç anlamamıştım.

Bu geçen alçı günde odamdan hiç çıkmadığım için buradaki kimseyi görmedim. Sadece Simay ve Yosun vardı, onları da zaten odama geldikleri için görüyordum, daha doğrusu görmüyordum, duyuyordum. Bu sabahı bir değişiklik vardı, sanki karanlık daha az karanlık gibiydi. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum ama siyahın lacivert rengini almaya gibi bir şeydi bu. Etrafumdaki her şey günlerceki zifiri karanlıktan bugün şafak rengine bürünmüştü. Gece yarısından öncesi gibiydi.

Ve genel izlenimim, Simay ve Yosun'da bir şeyler vardı; günler önce Alaz ve Buket'te hissettiğim gariplik bu ikisinde de vardı. Belli etmiyorlardı fakat canlarını sıkı bir şeyler olduğunu seziyorlardı. Benimle ilgili bir şey ise yakında ne olduğunu zaten anladım. Koridoru dalgınca yürürken kendi düşüncelerime o kadar yoğunlaşmışım ki günler sonra odamdan çıkmanın heyecanına yaşayamıyordum. "Hey çocuklar, buraya gelin!" Tam kapıda yabancı olduğum bir kızın sesiyle durdum, bu sesi ilk kez duyuyordum. "Bakın, günlerce tanışma fırsatı bulmadığımız diğer Yarasa'yı buldum." Kızın gülerken söylediklerine karşın tepkisiz kalmakla yetindim. Bu da kimdi şimdi?

Kısa süre sonra etrafımda birden fazla ayak sesi duydum. "Bu hangisinin çaylağı?" dedi bir erkek sesi. "Onun olabilir

mi?" Anladığımı kadatıyla ajanlardan değillerdi çünkü sesleri fazla genç geliyordu.

"Sanmıyorum." Farklı bir kız sesi daha duydum. "Onun gibi birinin eğitmek için kör bir kızıdan daha iyisini bulacağını düşünüyordum, adam benim gibi birini bile eğitmek istemedi. Şu sevimli kadının çaylağı diyeceğim ama o da şu rürekli ağlayan çocuğu eğitiyor." Ve tam şu anda fark ettiğim şeylerle afalladım. Tesise yeni Yarasalar gelmişti! Alaz, o yüzden odamdan çıkmamı istemiyordu çünkü onlarla henüz tanışılmamışım. Mutlu'dan sonra eğitilmeyi isteyen yeni Yarasalar çıkmıştı. Hastanedeyken Alaz bana, kalan Yarasalarla konuşacağını bir kez daha onları ikna etmeye çalışacağını söylemişti. Mutlu'nun ölüm haberini almak, fazla direnmeden ikna olmalarını sağlamış olmalıydı.

"Adın ne senin, engelli?" Bir çocuğun kolunu dürtmesiyle kaşlarımı çatıttım ki hemen arkamdan Kutay'ın gültüyen sesini duydum. "O kolunu kırıp engellinin kim olduğunu göstermemi istemiyorsan, geri bas." *Bu çocuğun sesini duyunca mutlu olmak da varmış kaderde.*

"Sakin ol, dostum!" diyen çocuğun güldüğünü duydum. "Kör kızlar ilgini çekmiyor."

"Salla gitsin Tunç, bu takımın kızları berbat ötesi" flu, büyük ibtimalle Alaz onu eğitmediği için beni küçümseyen kızın sesiydi. Evet, büyük ibtimalle o bahsettikleri kişi Alaz'dı.

"Ah tatlım, sen konuşmayı biliyor muydun?" Naz'ın alay dolu sesini duyduktan kısa süre sonra yanıma gelip kolumu tuttuğunu, glülü anımsatan kolumundan anladım. "Biraz daha çok erkek eğitimcileri kesen biri gibi gelmişsin." Kolumu sahibini ösesine tutan Süslü'den beklemediğim bir hamleydi bu. "Bu arada tanışurayım, bu Yankı. Evet, onun çaylağı."

"O kısa boyunda bana haf yetiştirmek zor olmuyor mu?" Kızın Süslü'nün boyuyla alay etmesine güldüm. "Devrede de boy

var ama akıl olmadıkten sonra ne yapra boş." Süslü'yü savun-
duğuma inanamıyordum ama onun boyuyla sadece ben dalga
geyebilirdim, sanırım ben de hafif psikopatlık vardı.

"Vay be, kbe kız konuşmayı biliyormuş." Bu kız her kimse
kelimeleri yuvarlayarak telaffuz ediyordu. Delinin altında sakla
veya yeker olmalıydı yoksa bir insan neden her kelimeyi uzara-
rak konuşsun ki?

"Sen ona kör mü dedin? Biraz daha devam edersen sen de
konuşma yetini kaybedeceksin, haberin olsun." Ectin'i diğer
yanında hüssetmeyi kesinlikle beklemiyordum. Anladığım ka-
danyla yeni gelen Yarasalarla şu kusuruk zamanda karlı bıçaklı
olmayı başarmışlardı. Başka ünlü Naa ve Ectin'in beni savun-
masının bir açıklaması olamazdı.

Bu iki aptal beni mi koruyordu?

"Hakaret etmeye devam ederseniz güzel şeyler olmayacak!"
diyen başka bir erkeğin sesindeki kin ve nefretti çok net hisset-
tim. *Pehôlâ, burada neler oluyor?*

Şimdi ise Hakan'ın gulen sesini duydum. "Kızlar, Sakar'ı
alıp geride durun. Görelim bakalım, neler olacaktı." Ha-
kan'ın aynı şekilde meydan okuması beni afallattı. Bu çocuk
oza alınmak için benim kavga etmemi bile izin vermezken
şimdi doğrudan kendisi kavga edecekti. Sanırım Yarasalar ve
yeni gelenler, yolduğunda birbirlerine savaş açmıştı.

"Dalıyorsunuz o zaman." Yiğit'in sesini duydüğümde dayanı-
mayıp güldüm. *Yık artık, daha neler!* "Onları boş verin, ses-
siz bir yere gidelim. Burada neler olduğunu merak ediyorum."
Kimselen onaylayan sesler çıkarmayınca kollarımı güğümde
bitleştirdim. "Görmüyorum oğlum ben! Azıcık insan olun da
dediğimi yapın. Zaten günderdim odada tıkılıp kaldım." Neys
ki daha fazla uzarmak yerine her birinden onaylayan müddi-
lar geldi. "Hadi ekip, bahçeye çıkalım." Süslü, az önce ekip mi

demisti? Bunlar en son birbirinden nefret ediyodu, hangi ara ekip oldular?

Lacivert karanlık, yerini gri sise buraklığında dışarı çıkmıştı. Gözlerimi kurtarıtıp başımı gökyüzüne doğru kaldırıncı iç çektim. Güneşin yakıcı kızılığına dayanamayan gözlerim yanmaya başlamıştı. Suluğumu tutarak gözlerimi kurtarıncı gri us gıcırkçe dağılıyordu ve renkleri seçebiliyordum. Kalbim heyecan ve acıyı içinde bulutunca başımı eğip etrafındaki ağaçları, sübet tutan ajanları, karşında konuşan çocukları bir sis bulutunun arkasından inlemeye başladım. Görüyordum, eee gözleklerim olmadıği için şu anda iyi göreminiyorum, her şey bulanıktı ama onların takuoca eskini gibi iyi görecekim. Sanki ben ve diğer herkes arasında kocaman bir cama vardı. Bu cama buğulu olduğu için onları bulanık görsen de görüyordum işte "Allah'ım, sana şükürler olsun." Bir ara hiç umudunu kalmamıştı. Ben şu iki haftayı karanlıkta süzünerek tamamladım. Peki, ya hiç görmeyenler? Onlar nasıl dayanıyor karanlık bir dünyaya?

O kadar kötü ve dayanılmaz bir şeydi ki yaşamayan bilemezdi. Bir düşüncün, etrafındaki tüm renkleri karanlık, şekiller yok. Sadece karanlık, çok karanlık...

"Eee?" Gözlerimi sabit bir boşluğa tutarken pulku gözlerim onları iyi seçemiyordu. Bu, ıplı suyun altında görünüşü açmak gibiydi, her şey bulanıktı. "Ne ara ekip oldunuz? Yeni Yarısalar kaç kişi? Neden sizden nefret ediyolar? Ve Süslü ile Kibirli niye beni savandı? Sonra Bağırılı ve Egoist de tamandan beni kavgaya ettmeyi seviyor? Efe Can'ın niye sesini duymuyorum? Kutay, burada ne işler dönüyor?" Hızlı bir şekilde sorularımı sorulduğunda hepsinin bana bakarak sessiz gülüşünü botuk gırtlarla bile görebiliyordum.

"Anlaşılan bazı şeyler hiç değişmemiş." Bu Habanida. "Hala çok fazla soru soruyos." Bundan şüküyetçi olmadığın sesi de veriyordu.

"Bu kazan gevezeliğini özlemem tuhaf." Yiğit, sanki bunu içinden düşünüsü gibiydi ve benec de çok tuhafı.

"Ben bir şey fark ettim, Kedicik. Sen olmayınca hiç kavga edecek bir şey bulamıyoruz. Demek ki ortaltığı hep sen karıştı- rıyormuşsun." Kuzey pisliğinin söylediğiine herkes güldü. Eğer bu bulanak gözlerle ıskalamayacağımdan emin olsaydım, ağrı- nın ortasına bir tane geçirebilirdim

"Ne güzel işte, siz grup olarak takılın. Ben tek başıma iyiyim. Hem ortaltığı da karıştırmamış olurum." *Abandım mı ya ben?*

"Biz hiç ekip olmadık, Anıza." Konuşan kişi Süslü'ydü an- cak onu bile iyi göremiyordum. "Birbirinize güvenmeye katar verdik ve sen, istemesen de bizimlesin. Zaten yeni gelen selaz Yarasa, gördüğün gibi bizden beterler." *Gördüğün gibi diyor ama az önce onları görmediğini unutsuyor.*

"İlk günden hepsi saçma bir şekilde bizi takip olarak gor- meye başladı. Biz kavga etssek de aslında birbirimizi hiç takip olarak görmedik hatta sen bile görmedin ama onlar öyle değil. Eğitimleri hayatta kalmak için öğrenmiyorlar, sanki bizden iyi olmak için çalışıyorlar. Daha kötü olansa eğitimcileri onları bu yönde etkiliyor." Onlarla vakit geçirmedim, ayrıca onların eğit- menlerini de tanıtmıyordum ama az önce bana davtansı şekille- rini göz önünde bulundurursam Naz haklı olabilirdi.

"İki grup ajan, bugüne kadar hep rekabet halindeymiş ve en kötüsü çaylaklarını, bizim eğitimcilerimizden daha iyi oldukla- rını göstermek için eğitiyorlar. Adamlar cesmen gövde gösterisi yaparak bizim eğitimcilerle meydan okuyunca çaylakları da aynı şeyi bize yapıyor. Ya çocuk Efe'yi geçiyor diye bava atıyor, bir düşün! Sanki Ağlak çok güçlü bir rakipmiş gibi gereksiz pozlara bürünmeleri iğrenç. Onlar geldiğinden beri burası cehennem oldu." Süslü'nün anlattıklarını ağızım açık dinliyordum. Şimdi eğitimcilerin neden garip davrandıklarını anladım. Yeni gelen

Yarasalar için bir grup eğitmen gelmişti ve her iki grup arasında yarışlar vardı.

İki takıp sakam? Onlardan beter düşme eğitmenleri? Bütün kızım Yarık, artık sana nefes aldırmas o buzdaki!

"Bir bu eksiklik! Keşke bir süre daha kör kalıyordum." Farkında olmadan homurdandığımda herkesin tuomasıyla kendime kurdum. *Niye buzu sesli söyledim ki? Numsara yaparak bir rüya daha yan gelip yatarırdım, yemeğim bile önüme geliyordu. Ah şu çeseni!*

"Görüyor musun lan sen?" İnkâr etmek faydasız olduğu için Kuzey'e başımı salladım. "Dışarı çıktığımda görme yerlen tamamen geri geldi." Yiğit'in pis gülüşünü duyduğum. "Ve Kuzey'in sakar kedisi sahalara döner." Hepsinin gülmesi yüzünden çıldırmak üzereydim. Pistikler, eğitimde işkençe görmemi sabırsızlıkla bekliyordandı. Ayrıca ben niye o serseri Kuzey'in kedisi oluyordum? Bu çocuk kedi diye diye adımı hayvana çıkarıdı

"Neyse ki gözlükler olmadan lanet yüzünüze göremiyorum." Homurdanarak arkama döndüm ancak yerdeki sarmışık olduğunu düşündüğüm zeye takılıp dizlerimin üzerine düşmüştüm. "Kızım sen bakar körsün, gözlüğün olsa da değişen bir şey yok." Ecrin dalga geçerek kalkmama yardım edince bugün tıy gününde olduğum için ona karıcı bir söz söylemeden sesiz doğru yürüdüm. Gözlüklerim olmadan gerçekten bakar kördüm.

Bu yeni eğitmenler ve Yarasalar çok ses getirecek gibi görünüyor.

"Yandı Hanım, sadece üç dakikanız kaldı ve eğitmeniniz sizi bekliyor!" Bana kuralları hatırlatan o kadın, bu sabah odama gelerek derslere yetişmem gerektiğini hatırlatıp duruyordu.

O aptal çocuklar, hemen güdip görmeye başladığını söylemişler!

Spor ayakkabılarının bağcıklarını bağladıktan sonra kadına cevap vermeden onu odasında bırakıp koşarak dışarı çıktım.

Canım gönlüklerim sayesinde her şeyi çok daha iyi görüyordum. Tesisten çıkışında yine beni bekleyen o ajanı görünce ona doğru koşmaya başladım. Daha önce de bana eşlik ettiği olmuştur. "Koşarak bana yolu gösterin. Lütfen. Çok geç kaldım." Bağırduğunda gülmeye başlayan adamı takip ettim.

Adama koş dedim, o uçuyor. Gel de yetiş şimdii!

Eğitim sahalarının arasından geçerek labirent gibi olan girintili çıkıntılı sahanın yanında durduğumuzda gözlerimi kucaman açtım. *Ah hayır ya, bunları olmasın!* Üstelik sıraya dizilmiş Yaralasar ve karşlarında duran eğitimcilerden oluşan kalabalık gözümü korkutmuştu. Bu parkurdan canlı çıkacağını sanmıyordum. Hemen nefes nefese yanımdaki esmer ajana döndüm. "Çaktırmadan geriye doğru koşuyoruz, Ahmetçiğim," diyerek bir adım geriye gittiğimde kışkırtıcı sorgularcasına hareket etti. "İsmim, Ahmet değil."

"İsmi sorunca bana söyleyecek misin?"

"Hayır."

"O zaman bana gerçek adını söyleyene kadar Ahmet ol. Sonuçta sürekli içimden esmer ajan diyemem ya." Güldüğünde ela gözleri kasılıyordu. Öyle abartılı bir görünüşü yoktu ama çirkin de diyemezdim. Kült kesimli saçları vardı ama siyahlarının içindeki tek tük beyaz, onu yaşlı göstermek yerine katizmatik yapıyordu. Yaş olarak Alaz'dan büyük gösteriyordu, otuzlu yaşlarının ortasında olabilirdi. Her gün ıraç olmayı ihmal etmiyormuş olsak ki sakallarından eser olmadığı için uzun çenesi daha belirgindi. Aslında yüz hatları da öyle yuvarlak değildi, elmacık kemikleri çöküktü ve çenesinde garazeyi andıran bir çukur vardı. Öyle serri bakmıyordu, son derece anlayışlı ve sıcak bakışları. Konum olarak bizden üstün olsalar da kibirli bakmıyordu. Siyah takım elbisenin içinde bir *bodyguard* andıran dik bir duruşu vardı. Zayıf veya aşırı kabalık değildi, fiziki

ram yerindeydi. Çok sık spor yapıyor olmalı ki yaşımdan daha genç gösteriyordu. Belki de öyledir, ben yarılıyorumdur. Henüz ouz bile değildir belki, bilemiyorum.

Onu böyle uzun uzun süzmek yanlış anlaşılır diye buna bir son verdim. "İsim konusunda anlaşmışımıza göre..." Elimle eğitimcilerin olduğu tarafı göstererek onlara sırtımı döndüm. "Beni hiç görmedin, ajan." Girmek için tam bir adım atmıyım ki Buzdağ'ın sesini duyunca bir küfür savurdum. Lanet adam, bana verici cakmış gibi her yerde varlığını hissediyordu. "Geceyi hücrede geçirmek istemiyorsan buraya gel." *Harika!*

Arında U dönüşü yaparak, yüzüne sakat bir tebessüm kondurup onlara doğru yürüdüm. Meraklı gözler eşliğinde o kalabalıkta kendi eğitimcimim resmen göz kamaşlıyordu. Kalıverengi tutarları, bana muzip bakışlar arın gözlerine dökülüyor ve harika bir görüntü sunuyordu. O yaramaz bakışları bir mikavus gibi beni kendisine çekerken *gel de etkilenme*, diye geçirdim içimden. Siyah tişörtünden belli olan kol kasları, uzun boyu ve o güçlü duruşu yok mu? Lanet girence yakışıklılığın günler sonra ilk kez görmek hiç iyi gelmedi. Onunla olan göz kontağını buznadan tam karşısıyla durdum. "Sevgili eğitimcimim." Başında küçük bir setam verdim. "Lütfen beni islemediğinizi söyleyin, böylelikle bir süre daha inzivaya çekilebilirim."

Gözlerimin içine bakarken dudakları, keyfi yerice gelmiş gibi kıvrıldı. "Özledim," dediğinde bir küfür savurdum. "Ben hiç özlenmedim, o yüzden görüşmemek dileğiyle." Üçyip arkama döndüğümde tişörtümün etesinden tutarak beni durdurdu. "Kaçmayı unut çaylak, bugün senin için güzel planlarım var." Eğlendiğini belli eden bir sesle söyledükleriyle tişörtümü ondan kurtarıp oftayarak ıpkı diğer Yarasalar gibi ben de kendi eğitimcimimin karşısında durdum. *Neden çocuk gibi her defasında emselden tutup çekiyor ki?*

"Çaylağın bu mu?" Başımı kaldırdığımda sarışın, uzun boylu bir kadın kasıyında duran adamın bana attığı küçümseyen bakışları gördüm. Saçlarını kazıyan adamın gözlerinin mavisi o kadar açıktı ki sanki göz bebekleri yokmuş gibi ürkütücüydü. Dahası sağ kulağından çenesinin hizasına kadar gelen derin bir kesik yarası vardı. Sanki biri onun yanığını ikiye bölmüş gibiydi. Yara kapanmıştı ama derin izi duruyordu. Yanığının o kasımları iç içe gitmiş, büzülerek korkunç bir iz bırakmıştı. Sakalının olmadığı tek yer, yara izinin olduğu kasımdı. En az eğitimcim kadar uzun boylu ve güçlüydü ancak görsel olarak eğitimcim açık ara öndeydi. Gözlerimle birleştiğinde bana öyle bir baktı ki ürkerek yanımdaki Kuzey'in kolunu uxttam. "Çayla!" *Ah hayır, lütfen bunu sesi söylemiş olmayayım! Abartıya söylüyorum, adam gerçekten çok korkunçtu!*

Birkaç kalara çıktığımda Kuzey gülmek için kendisini zor tutarken kulağıma doğru eğildi. "Geri zekâlı, o şu Fulya denen kadın eğitimcisi. Üstelik senin Buadağı'nın ezeli düşmanıymış. Eğitimcisi uzandırmayı bırak da normal davran." Kuzey'in uyarısıyla yurkularak ona döndüm. "Adam çok korkunç, bunu sadece ben mi görüyorum?" Konuştuğunda Yosun'un yalandan öksüdüğüünü duydum. *İkinci bir uyarı daha!*

"Yanku? Tatlım, iyi misin sen?" Kuzey'den ayrıldığımda Yosun mahcup bir şekilde o korkunç adama gülümsedi. "Yanku biraz hastaydı, genelde acele çıkarınca böyle garip davranır." O adam dişletini sıkacağı için vampir gibi olan 22 dişletinin uzunluğu beni daha çok korkuttu.

Kaşlarını çıkararak Alaz'a döndü. "Bu haksız kızın ceza almasını istiyorum." Dişlerinin arasından söylendiğinde onun yanında duran tarumadığın eğitimciler benzer homurtular çıkarmıştı.

"Buna gerek yok bençe." Afrodit, siyah dar adeti ve mini şortunun içinde beni savundu. "Kız senden korktu diye ceza

alamaz, gerçi haksız da sayılmaz ama konumuz bu değil." Çayın içildi bile tavır takınıp başını onlara doğru çevirdi. "Yarımlar teşkilatın bir parçası değil. Eğer öyle olsaydı amirlerine saygısızlık yaptıkları için ceza alır, şu bir disiplinden geçirdi ama bu çocuklar, korunmak için buradalar. Şöyle düşünün; onlar öğrenci, bizler öğretmeniz ve her çocuk kendi öğretmenine saygısızlık yaparsa ceza alır. Ona ceza verip vermemek de sadece o çocuğun öğretmenine bağlıdır." *Vay canına! Bayan Afrodit, seni dışında bir şeyler biliyormuş. Ah tamam, irinif ediyorum. Şu anda onunla gurur duyuyum, çok güzel konuştu.*

"Onlar konusunda haklısın ama senin de dediğin gibi onlar hata yapabilir. Ancak buradaki ajanlar üslerine saygısızlık yapamaz." Afrodit'in söylediklerini ona iade ederek, aklıca kadına gözdağı verip haddini bildirdi. Dahası doğrudan Buker'e bakması zavallı kadını rahatsız etmiş gibi bakışlarını hemen kaçırmıştı. Bana bir çeşit psikolojik baskı uyguluyor gibi geldi.

"Kızay?" Elimle ağzımı kapatıp kimse duymasın diye yanındaki çocuğa yaklaştım. "Kendimi kaybedip Bay Kom Drakula'ya kızdırmak gibi bir hata yaparsam geçür aşına bur tane. Adam sadece bakarak insanı dövec." Sessizce söylediklerim yeterince sessiz çıkmamış olmalı ki Yosun Hazam'in ikinci uyarı dolu öksürüğüyle bir daha konuşmamaya karar verdim. Sesimin tonu o kadar yüksek ki kısık sesle söylediklerim bile yeterince kısık çıkmıyordu.

"Ne söyledin sen?" Drakula'nın yanındaki kız kadın her şeyi duymuş olmalı ki benden hesap sorunca neyse ki bu ufer de Atalay imdadına yetişti. "Yanki'nin isim bulma konusunda inanılmaz bir yaratıcılığı var." Gömleğinin yakasını düzelterek ellerini havalı bir şekilde saçlarından geçirirken sınıtı. "Bana da Yeşil Gözlü Yakışıklı diyor." Burada beni mi yoksa kendisini mi imdi, anlamadım ama onun bu çocuksu kibiri Yosun Hazam'in kokardamasını sağlamıştı.

"Hepsiyle kısaca tanış, sonra başlayalım." Eğitimcinin doğrudan bana söylediklerine itiraz etmedim. Geçici körlük yaşadığım için yeni gelenlerle tanışmayan bir tek ben kalmışım. "Efe Can, hepsinin isimlerini bizzat söyle, kuzum." Her biriyle tek tek el sıkışacak değildim herhalde.

Efe korkuyla yutkunup Yiğit'e bakınca, böyle bir şeyden bile korkan çocuğa yüzsüz ekşiten Yiğit, onun yerine bu görevi üstlendi. "En başta olan kız, Fulya." Güneş gibi sarı saçları, uzun saçları olan kızın masmavi gözlerindeki nefesi yersiz buldum. Hadi ama, daha tanışmamıştık bile. Üstelik en az Ecel'e kadar soğuk bakıyordu. Hepsi bu kadar da değildi, ona baktıkça benim de içimde körü hisler oluşuyordu. İçimden bir ses, bu kızın beni uğrayacağını söylüyordu. *Hiç sorunu değil, uğrayınca uğrayırım.*

"Yanımdaki Esad." Boyunda kuru kafa dövmesi olan çocuğun gönlü gibi şişkin kasları vardı. "Tunç." Yiğit gibi sarı saçlı olan çocuğun dudaklarındaki küseah gülüş fazla çapkın görünürdü. "Feride." Bu kızın benini gibi uzun, siyah saçları vardı fakat bir uzatması kazıdığı için ortaya farkedilebilir bir görünüme çıkmıştı. "Şafak." Bu kızın ise omuzlarına kadar gelen karamel rengi saçları vardı. Diğerlerinin aksine kehribar rengi gözleri çekingen bakıyordu. Üstelik kıyafetleri de oldukça eskiydi. Zayıf, çelimsiz bir vücudu vardı. "Me-merhaba." *İşlemlerden sadece onun selam vermesine ne demeli?*

"Merhaba."

"Halsi." Yiğit devam edince gözlüklü esmer çocuğu gördüm. "İbrahim." Bu çocuk başına kaldırma zahmetinde bile bulunmamıştı. "Ve?" diyen Yiğit duraksadı. "Neydi oğlum senin adın?" deyince gülmekten duramadım. İsimler konusunda gerçekten sorunu vardı bu çocuğun.

"Araf." Kendini kısaca tanıyan esmer çocuğun sesi buz gibiydi. Ona doğru döndüğümde gördüklerimle afalladım. "Kuzey,

ardaki benzerliği sadece ben mi görüyordum?" Afallayarak okurcu Anaf denilen çocuğa döndüm ama hayır, yanılmıyordum. Çocuk Kuzey'e çok benziyordu. Onun gibi belirgin sert yüz hatları vardı, dahası fiziki özellikleri bile tıpatıp aynıydı. Koyu koyah saçlardaki o hırçın dalga, asilik aban aynı renkte görünür, hatta birebir boylarının uzunluğu bile çok benziyor. Hadi ama, bu çocuk da en az Kuzey gibi agresif bakıyordu. Kardeş gibiydiker. "Saçmalama lan, benzetmiyordun!" Onun rahatsız olmuş sesini duysam da ben gholerimi çocuktan alıyordum. Yok, valla çok benziyordu. Aynı Kuzey gibi yakışıklı ve güçlü görünüyordu.

"Kuzey, bir kardeşin olma olasılığı yüzde kaç?" Yine boyboğazlığım vutuşica ikisi de bana tezs tezs bakmaya başladı. "Kardeşim yok!" Kararlı bir sesle aynı anda konuştuklarında yalan söylemiyorlardı. Belki de birbirlerinden haberi yoktur, bu benzerlik normal değildi.

"Valla ben bana bu kadar benzeyen birini görünm ilk isim, bir DNA testi yaptırmak olurdu. Becu dinleyin, bu DNA testi yaptırım çünkü siz kesinlikle kardeşsiniz ya da ablasınız" Kuzey'in, "Yankı!" diye ismini söyleyip kuzmasıyla esurum. Anla şılan takip takımından biri ile kardeş benzetmesi yapmazan hopona gitmemişti.

"Evet, arkadaşlar." Bu konuşan, Bağcı'nın genelde hep sesini olan eğitmeniydi. "Aranık başlayalım." Çocukların hepsi eğitmenlerini takip ederek tesise doğru yürüyünce ben ve yeni gelenler kalmışık. "Ben niye onlarla gitmiyordum?" Alas, kalan diğer Yarasaları gösterdi. "Sen ve diğerleri herüz beniz dersteni almadınız. Onlar içerideki salonda sanuruma sanarlan üzerinde çalışacaklar. Onlara yetiştirmek istiyorsan parkurlarda daha bayağı olmalısın." İki haftaya yakın zamandır dışarıydım, son bir haftadır da odamda. Yanı çok geti kalmışım.

Ne yani, canım dediğim ve bana düşman gözleriyle bakan şu çocuklarla mı ders alacağım?

Hadi ama, onlar grup olmuş. Beni diğer grupları saydıkları için üzerime geleceklerdir!

"Sana söylediklerimi hatırlıyor musun?" Drakula'nın sorusu üzerine Fulya denilen kız sınıtarak kısacık bir an bana bakmıştı sanki. "Merak etmeyin, efendim." Anlaşıldı, adam Alaz'a olan nefreti yüzünden çaylağını bana karşı doldurmuştu. "Yarasala'nın en iyisi olacağım." Kızın özgüven dolu sesiyle Drakula'nın dudakları kıvrıldı. Bu adam rastgele seçim yapacak biri gibi görünmüyordu. Bu kızda bir şeyler görmüş olmalı ki onu Alaz'dan daha iyi olduğunu göstermek için kullanıyordu.

Kısacası benim çaylağım senin çaylağın döner hesabı.

Kendi düşüncelerime kahkaha aruğunda herkesin garip bakışlarının esiri olmuşum. "Küçük bir bahse var mısın?" Drakula'nın söyledikleriyle Alaz boş gözlerle ona döndü. "Parkuru kimin çaylağı önde bitirirse elindeki son görevi diğerine verecek?" *Af işte, söylemek istediğimi tam olarak buydu.*

Drakula'nın avukatı olan kızıl saçlı kadın, ortalığı kızırtmak ister gibi güldü. "Bir ajanın elindeki görevi diğerine vermesi onun yetersizliğini gösterir. Bu çok onur katıcı olur cadım, bu kadar acımasız olman lazım." Tahrik eden sözlerine eğitimcim tepkisiz kalarak karşılık verirken, benim için aynı durum söz konusu değildi.

"Hayır." Alaz soğukkanlı birisiydi. Böyle çocukça kıskırtıcı olayların gazıyla hareket eden bir adam olmadığını, onu gördüğüm ilk andan beri biliyordum.

"Hayır mı?" Drakula güldü. "Hangisi? Bana karşı yenilmekten korkuyor olman mı? Yoksa çaylağına güvenmemen mi?" Bilerek onun üzerine gidip onu tahrik etmesi beni gerçekten

kızdırmaya başlamıştı. Artık bana ne oluyorsa! Ana ipin ucu bana da dokunuyordu.

Eğitmenimin dudakları usulca kevrildi. O kadar sakin görünüyordu ki ikimizin adına sınırdan deliye dönmeyi ben üstlendim. "Korkmak? Senden korkmadığımı aynaya her baktığımda gördüğüme eminim." Alaz'ın sakinliğini konuyarak söylediklerinden sonra adızın çenesindeki kasları seğirtti. Alaz, ne kadar ortaca duygularını gizliyorsa bu adam, ona olan hisini çok fazla belli ediyordu. *Amlaşkan yüzümün bu hale gelmesinin altında eğitmenimin imzası var.*

Kont Drakula ağzının payını alınca bir köpeye sinecek bir değilmiş ki öfkesini zar zor gizleyip zoraki bir şekilde güldü. "Hayır demen korktuğunu gösteriyor." Bu kadar ısracı olması sinir bozucuydu. Mızırız bir çocuk gibi illa benim dediğimi olsun diyordu.

"Hayır dememin sebebi çaylağımın üzerine bahis oynatmayacak kadar benim için değerli olması." Yaptığı açıklama Fulya'nın yüzü düşerken ben rebeşüm etmeden duramadım. En azından bana sormadan benim adına kararlar vererek küçük düşmeme neden olmamıştı. *Demek ki neymiş Fulya Hanım, benim eğitmenim senin eğitmenini dövmüş.*

"Kabul edin." Bir sessizlik oluşunca herkesin bana döndü. *Evet, doğru tahmin.* Bunu diyen bendim. *Bu teklifmalara Alaz tepkisiz katıyor olabilir ama ben çok kolay gaza gelmem biriyim.*

Bana çabırmışım gibi bakan adama içtenlikle gülümserdim. "Kendimi denemem için iyi bir fırsat, kabul edin." Gözlerim Fulya denilen kızı bulunca farkında olmadan sınırdım. "Hem bakalım, en iyisi kimmiş, onu öğrenelim." Bilhassa az önceki sözlerine bir gönderme yapmışım, bakalım söylediği kadar iyi miydi?

Bu cesaret bana mereden geldi, bilmiyorum fakat garip bir şekilde eğitmenimi onlara karşı savunmak istemişim. Adamın ağız üstü dili yok, öyle sessiz kalınca sanırım insanlık namına ona atıldım.

Alay düşünceli gözlerle bana bakarken ne düdüdüğünü tahmin etmek zor değildi. Eğer kaybederseniz görev teslimi yapacağım. Anladığım kadarıyla bu, ajanlar arasında onur kurtarıcı bir şeydi. Üstelik bana bir seferinde iki yıldız üzerinde çalıştığı görevini bitirmek üzereyken Yarasalar için buraya gelmek zorunda kaldığını söylemişti. Kaybettiğim an hem onuru alay konusu olacaktı hem de iki yıldız emek haccadığı görevinden çekilecekti. Durumun ciddiyetini yeni fark etmiş gibi sertçe yurkandığım esnada tam vazgeçmek için dudaklarımı aralamıştım ki aksilik bu ya, bu sefer de onun kabul edesi tuttu. "Kabul ediyorum." *İyi halt etti! İki dakika daha dursa ben biurecektim bu işi ama yok, upka o gece fulus evinin bahçesinde de olduğu gibi illa her şeyi benden önce yapacaktı. Allah kabretsin, bu bahşen vazgeçebiliyor muyuz!*

Yavaşça arkamı dönerek parkuru inceleyince soluğum kesildi. Başlangıç çizgisinden sonrası on dakika boyunca düz koşu geliyordu. Daha sonra içine sadece bir kişinin sığabileceği taş burular kasınlara çıkıyordu. Tüneli andıran boruların içinde emekleyerek bareker edebilirdik. Tünelden çıkınca her birkaç dakikada üzerinden aslayacağımız engeller vardı. Engeller bitince yan yana dizilmiş asma merdivenler geliyordu. Ahşapran yapıları kulelere tırmanmak için bu merdivenler işimizi görürdü. Kuleye çıkınca diğer kuleye geçmek için halatları kullanacaktık. Her iki kule arasında gergin halatlar vardı, sanırım o halatlara asılarak diğer kuleye geçecektik. Biriç çizgisi ikinci kuledeydi, yani ilk kime ikinci kuleye geçmeyi başarısız kazanan olacaktı. Kabul etmesi için eğitmenimi ikna ederken aklımda ne vardı, bilmiyordum. Parkuru geçmek çok zor görünüyordu. Benim gibi sakar biri için daha da zordu.

Zaten sen hiç vakar durma, Yankı!

"Hadî, gidelim o zaman." Korkudan eğitmenimin yüzüne bakamıyordum. Hep beraber parkura doğru yürüdük.

"Bekle." Eğitmenim yanıma gelip tam karşımdaya durunca gerginliğimi gördüğünü anlamışım. "Korkuyor musun?" Başımı suçluluk içinde salladığımda tebessüm ederek üzerime eğildi. "Kazanmak istiyorsan kaybetmekten korkma," dedi. Bunun üzerine ona "Gel de sen korkmaz" dememek için kendimi zor tuttum.

"Kaybedersen ceza alacak mıyım?" Sonuçta kendi çıkarlarımı da gözlemliydim.

Güldü ve o lanet olası gülüşü çok güzeldi. "Ceza böküşürüz." Müzip çıkan sesi beni mutlu etmiyordu. O, önce zaman uğraştığı görevi teslim edecekti, ben de zehir olacaktım. Haklıydık, ceza'yı bölüşecektik.

Başımı çevirince şu Fulya denen kızın bana arıyıp kuşanıp ve yersiz bakışları gördüm. Anlaşılan, eğitimcim şu anı günde onun ilgisini üzerine çekmeyi başarmıştı ama beni iktidar olarak algılaması saçma olurdu. Tamam, adam olgunluğu yakınlığı lakin benim ilgimi çekmiyordu. Hata ilk kuralı çiğneyip Fulya ile olabiliydi. Bu umutunuda değildi, sadece beni olayın dışında tutmaları yeterliydi. O kez yalnızca eğitimcinin görünme görevi çalışmıyordu, aklınca Alaz'a benden daha iyi olduğunu gösterme niyetindeydi, onun çaylağı olmak bilediğini görebiliyordum. Aslında bu değişim bana uyardı ama onun eğitmeninin Kont Drakula olması vazgeçmeme neden oluyordu. Burada Alaz ve Drakula dışında her eğitmenin çaylağı olması zorle kabul edeceğim su götürmez bir gerçekti.

*Burada kimse'nin gereksiz krizhançılıklarını çekmem ualla, her-
kez benden uzak durup ötede oynasın.*

"Ya başaramazsam?"

Çenemi hafif sıkarak başımı yukarı kaldırdım. Önce gözlerime baktı, hemen sonrasında beni rahatsızlamak için gülümsedi. "Bakar, Sedekel." Kaburgalarından soğuk bir ürpenti geçişinde bu hissi anlayamadım. "Seni cezalandırmak istemiyorum."

Rahatsızlık hissi beni ısıtıla edince bir adım geriye gittim. "Cezayı dört gözle bekliyorum." Homurdanarak ona sırtımı dönüp parkurun içine girdiğimde daha şimdiden yenilgiyi kabul etmişim. Kendi başımı duvdukl yere belaya soktuğuma inanmıyordum!

Başlangıç çingisinde durduğumuzda bir yanımda Şafak, diğer yanımda bana sırtarak meydan okuyan Fulya vardı. "Hazer musunuz?" Drakula'nın keyifli sesine karşılık, "Ben hazer salan değilim!" diye bağırarak istiyordum. *Alex canıma okuyacak çünkü bu sakarlıkla sonumca olmaya adanmışım!*

15. BÖLÜM

Bazen neyi, neden yaptığımı hiç sorgulardan yapıyordum. Tabii, sonra etraflıca düşününce ne kadar büyük bir hata yaptığımı fark edip onun pişmanlığını çekiyordum. Herkes buna hata diyordu, ben ise insan olmak. Husularımız bizi biz yapan değerlerdi, oyski bugün olan şeyler gibi. Öncelikle belirmeliyim ki değerlerinin ne düşündüğü umurunda değildi, ben sadece kendi çıkarlarımı gözetdiğim için her iki gruba da girmeyi düşünmüyordum. Tamam, teslime Süslü'yü savunmuş olabilirdim ama o da beni savunduğu için bunu yapmıştı. Bu bahsi kabul etmemin sebebi Allah ile uğraşık olan için onlara hadlerini bildirmek değildi. Kabatlık barmıştı bana, azıcık sürüneyim demiştim. Buraya kadar tamam mı? Evet, çok şükür. İnsanları umursamak benlik bir şey değildi, o yüzden yine tek sabatca devam edecektim. Kendimi motive ettiğimde coraklıktan büyük bir yük kalkmıştı ancak kabamı kapışınan başka bir şey vardı.

Buzdağı benim için hiçbir hata yapmamışken, ben neyin kabarmamışlığı yaparak bu saçma bahse girmişim?

Gerzeleşimin bedelini neredeyse bir saat sürecek bu paraları biçirerek çekecektim. Birazdan komat gelecek ve kendimi kuyuya bir yarışın içinde bulacaktım. Bundan daha kötü olamaz derken Yosun, Allah'ın yanına elinde bir dosyayla gel-

mişti. Buradan ne konuşuklarını bilmesem de Alaz ona yedigim halis anlatmış olmalı ki kadın gözlerini kocaman açarak bana bakmıştı. Peki, daha sonra ne mi yaptı? Koşarak resise gitti, kısa süce sonra kalan çijimeler ve savunma derisi alacak olan Yarasalarla birlikte çıkup geldi. Eğitimciler tereddüt içinde Alaz'a, "Ne yaptın sen?" diyerek bakarken Yarasalar, özellikle Efe ve Naz, korkarak bana bakıyordu. Bu parkuru daha önce görmüşüm fakat o zaman parkurdaki engellerden biri olan buradan hiç geçmemiş, üstelik tek başıma olduğum için yaklaşık dört saat sonra çıkmayı başarmışım. Ancak şimdi ortada bana sırtımdan meydan okuyan bir kız ve büyük bir bahis varken işim hiç kolay değildi. Kendime hiç güvenim yokken kalp atışım hızlandı. *Şeytan diyor ki Alaz'ı boş ver, geri çekilerek bu saşmalığa son ver. Allah aşkına, benim burada ne işim var?*

"Ah tamam, geri çekiliyo..." demiştim ki Şafak, kimse duymadan kolumu tutarak beni susturdu. "Gerekirse kaybet." Sesince fındayarak değerli bakıyor mu diye korkuyla etrafını kontrol etti. "Ama sakın bicaluma çünkü sana güvenen birini yarı yolda bırakmak büyük bir ihanet." En az benim kadar gergin olduğu ve korktuğu için ürkekçe konuşmuştu. Hızla elini çekip önüne döndü. Kendi grubu, kızın üzerinde nasıl bir haskı uygulamıştı, biliyorum ama aynı gemide yol alırken düşman gruplar gibi davetanyotlardı.

Alaz eğer bana güveniyorsa en büyük zevkim onu yaradılmak olurdu ama lanet olsun, işte bu amandan sonrası beni verem ediyordı!

Amazı, nefret ettiğim adamı bir kez daha hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum!

"Pozisyon alın!" Kızıl saçlı iblisin bağırmasıyla diz çökerek ellerimi toprağa basturdum, komut için herkes gibi beklemeye başladım.

"Başlayın!" Başlamak istemiyordum!

Diğerleri hızla öne atıldığında ben normal hızda koşuyordum. Bunu yapmanın iki mantıklı sebebi vardı: İlki, başlar başlamaz düşmek istemiyordum, ikincisi ise nefes kontrolümü yapmam için yavaş yavaş açılmam gerekiyordu. Çünkü Aza onunla yarıştığımda beni bu konuda uyarmıştı. Evet, ondan nefret etsem de benden daha deneyimli olduğu için söylediklerini aklıma not ediyordum. Rüzgâr saçlarımı savururken, Fulya denilen kız sustarak beni geçmişti ama şu an için on önde Arif denilen çocuk vardı. Onun hemen arkasında da Esad. Fulya üçüncü sıradaydı. Ben sanırım dördüncüyüdüm. İlk kimin biteceği önemli değildi, önemli olan Fulya'ya yenmemdi. Daha odaklanmaya çalıştığım ilk dakikada kendi ayağıma takılıp düşmemle sağ dizimde keskin bir ağrı hissetmişim. Herkesin beni geçtiğini görünce, başımı eğip sağ dizimdeki hafif kızamığa bakımdım. Yerdeki sıvri taş gördüğümde iç çekerek yüzümü buruşturdum. Bu sakatlıkta asla bitiremezdim!

Diğerlerinin taş borulara yaklaştığını görünce ayağa kalkmam için daha ilk adımında sağ dizim sızladığı için kendimi yine yerde bulmuştum. Umutsuzluk içinde başımı çevirip parkurun dışındakilere baktığımda yeni gelen eğitimcilerin gülerken bana bakınklarını gördüm. Bizimkiler ise nefeslerini tutmuş, beni izliyordu. "Kalk!" diye bağırды Ercin öfkeyle. "Kalk, devam et, Sarmaşık!" diye bağırduğunda homurdanarak ayağa kalktım. Devam etmemi söylüyordu ama edemiyordum. Sanki çukuldaydım! *Lanet olsun, Ercin'in beni motive etmesine inanamıyorum!*

Onlar borulara yetiştiğinde adamlarımı hızlandırdım. Gıcıkçe nefes alıştım kusulırken hâlâ pes etmemişim. Göğsüm hızlı hızlı inip kalkarken onlar çoktan tünel gibi olan taş borulara içine girmişlerdi. Bunun cesaretimi kutmasına izin vermedim, daha hızlı koştum. Yaklaşık beş dakika sonra ben de kendi tünelime yetişmiştim. Diz çökerek karanlık tünelin içine girince,

ellerimi yere basıyıp dizlerimin üzerinde emekleyerek hareket ediyordum. Soğuk taş zemin beni ürpertiyordu. Tünelin ucundaki ışık çok uzaktaydı. Üstelik sağ dizimin üzerinde hareket ettirge dia kapağım yere sürtüyor ve canım daha çok yanıyordu. Bu, bir işbence olmaya başlamıştı. "Nes etme. Sedef!" Kaybetsem bile en azından oyunu bitakmadan sonuna kadar direterek bunu yaparaktım.

O lanet tünelden çıktığımda dışaletim, ayakta duramayacak kadar sızıyordu. İşin garip yanı tüneli geçen sadece üç kişi vardı. En önde Eulya, hemen arkasında Araf ve onu takip eden Esad vardı. "Yok artık!" Sınurdan gülmeye engellere doğru koştum. Tünelden diğerlerinden önce çıktığıma inanamıyordum. Araf emin olmuştum, ben sürünmek için doğmuşum yoksa nasıl bu kadar hızlı çıkardım?

Tunç hemen arkamdan bana yetiştiğinde, ilk engelin üzerinden atladım. İkinci engel sadece beş adım sonra karşıma çıkmıştı. Hemen eğilerek onun altından geçtim. Engeller her beş adımda bir yükselip alçaklığı için *üzerinden atla ve eğilip aramızdan geç* derken nefes nefese kalıyordum ama Tunç'u geride bırakıp Esad'a yetiştim. İyice, tam o esnada hiç beklemediğim bir şey oldu. Öndeki engelin üzerinden atlamaya hazırladığım esnada Esad benim engeline yaklaştı. Ayaklarını bana doğru uzatmasıyla ben daha ne olduğunu anlamadan engelin üzerine düşerek çok kötü takla attım. Kolumun üzerine serçe düşüğümde hissettiğim yoğun acıdan dolayı çığlık atmamak için dudaklarımı birbirine basordum. Düşüğüm yerden başımı kaldırarak bakışımda Esad'ın çoktan beni geçtiğini gördüm. Bu çocuk az önce gerçekten beni sakatlamaya mı çalışmıştı? *Kahretsin, sağ kolumu hizmetiyorum bile!*

"Zavallı." Feride denilen kızım alay ederek beni geride bırakmasını umursamadan dudaklarındaki kanı sibererek ayağına kaktım. O düzenbaz pislik, sanki bedenimdeki yaralar beni durdurabilirmiş gibi alacağı yaraya umursamadan hile yapmıştı.

Sağ kolumu tuttuğumda parkurun dışındakiilerin Esad'ın papığı şeyi görmediğini yüz ifadelerinden anladım. Sadece Karay ve öğretmenim kışkırtıcı çetarak Esad'a bakıyordu. Yemden koşmaya hazırlanmıştım ki dizlerim büküldü, kendimi yerde buldum. Düşündüğümünden daha kötü düşmüştüm. Sağ bolumdaki ve dizimdeki acı dehşetli. Birkaç defa kalkmaya çalıştım ama bir türlü başarılı olamadığım için yine herkes beni geçmeşi. Başımı çevirdiğimde öğretmenimin arkasından dönerek tesise doğru yürüdüğünü görünce hayal kırıklığı içinde kalıktım. "Çiime!" Sınırdan bağırarak resmiyeti sadece bir seferliğine keza arıttı. Ben onun sayılaşırım, bu yarı birmaden ıhtıya gittim! Bak ona nefer yapıyorun!

Zorlukla ayağa kalktığımda sırtı bana dönük bir şekilde duruyordu. "Daha birmedi, Allah'ın cezası adam! Eğer geri dönmez ve giderseniz hemen şimdi bu lanet yerdan gidenim." Kırışıklığı bu kadar erken kabul ettiğini inanamıyorum. Kışkırtıcı bile sonuna kadar kalmalı ve izlemeli. O buluyor mu ki benim için hayasızın yaralarıyla geçtiğini ama buna rağmen hâlâ bir hayasın olduğunu?

Getiye dönerek gözlerime baktığımda bedenimdeki yaraları baktı. Bu canını sıkması gibi iç çekerek tesisi gösterdi. "Yenedi bu kadar Secef, yarışı bırak ve odana git, emlen." Neden beni benim yerime pıncın ağzını burununu karmıyor?

"Şimdi bırakırsam hep bırakırım, hâlâ bırakmamı istiyor musunuz?"

Bir şey söylesin diye bekledim ama o, bana iyi gelecek birkaç cümleyle çok görerek sustu. Geri dönmün diye bekledim ama o, beni ilk kez burada yüzüstü bırakıp, bana sırtını dönüp gitti. Ve ben anladım ki bu adam ile yola çekilmem, beni kradi yaktım ve bu yolda birireceğim.

Canım yansa da acımı göz ardı ederek o engelleri nasıl geçtim, bilmiyorum. Bedenimdeki yoğun öfke, yazduğum hayal

kırılgımdan kaynaklanıyordu. Bu öfke, devam etmem için bana güç veriyordu. Nihayet engelleri bitirerek kubedeki asma merdivenlerin yanına gelmişim. Sağ kolumdaki keskin yanmaya rağmen ben de asma merdivenlerden birine ummanmaya başladım. Ancak sol tarafındaki merdivene ummanan şu Feride denen kızı önde olduğu için iki hamleyle benim merdivenime geçmişti. Östelik bilerek ağırdan alıyor, geride kalmama neden oluyordu. Çünkü aynı merdivende olduğumuz için o çıkmada çıkamıyordum. Sanırım arak olanları çözmüşürüm Esad, Feride hatta diğerleri önde gitmek istemiyordu. Hepsini beni geride bırakarak Fulya'nın kazanmasına yardım ediyordu. Ne grup amacı

Allah'ım, ben burada kaç kişiye karşı savaş veriyorum? Alayına Yankı Sarımtaş'ı kimmiş göstereceğim, oğlum!

Diğer merdivene atlayarak bu kaer kızı geride bıraktığım gibi ummanmaya başladım. Ter içinde kalmışım. Islak saçlarımı enseme yapıp beni deli ederken, yaralı halimle nefes nefese uzan kuleye çıktım. Ellerimi dizlerime koyup nefesimi düzene sokmaya çalıştığımda başımı çevirince Alay'ı gördüm. Gitmemişti, Drakula'nın yanında beni izlediğini gördüm. "Allah belanı versin, caydımı hayvan!" Neyse ki bu uzaldıktan beni duymuyordu ama az önce gittiğini sandığına için beni kızdırarak bunları hak etti.

Çiğerlerimi yeterince havayla doldurduktan sonra birkaç adımda düz zemini geçtiğimde parkurun son aşamasına gelmişim. Bu baharı geçip karşındaki kuleye ulaştığımız an yarış bitiyordu. Araf, halatı yarılamıştı lakin kolları, ağır bedenini taşımakta çok zorlanıyordu. İkincilik Fulya'daydı. Bu kazdaki arzui görişince Drakula'nın neden onu seçtiğini anlayabiliyordum. Onun bemen arkasında Esad, Tunç ve Şafak vardı ancak Şafak daha fazla dayanamadı ki elleri kayınca çığlık atarak yerdeki mörderlerin üzerine yuvarlandı. Feride ile aynı anda halatlara eğildiğimizde bu kazdan en uzaktaki duran baharı seçti. Ne de

olsa hile yapıp beni yarış dışı bırakabilirdi. Bu yüzden onların itibarıyla benim için Çakallar grubuydu!

Halatı sıkıca kavrayıp diz çöktüğüm yerde kendimi boşluğa bıraktım. Sağ kolumda yanma hissesem de diğerimi sakarak bir elimi çekip ileriye attım. Böylece kol kaslarına yüklenerek boşlukta sallanırken sürekli kulaç atar gibi elimi daha ileriye atarak hareket ediyordum. Tepemde kızgın güneş vardı ve ben nefes nefese kalmış bir şekilde güçsüz kollarıma yüklenip duruyordum. "Hadi be Sakar!" diyen Bağimli'nin sesini duydum. "Kızım, ben Beşikteş maçında bile böyle heyecanlanmadım!" Tubafur ki Hakan'ın sesi daha hızlı ipe asılıp hareket etmesini sağlatıcı.

"Bu eziklere karşı sakın kaybetme be kızım!" Evet, bu bağrı ise Süslü'den başkası değildi. Çok kolay gaza geldiğini hiç inkâr etmedim, onların parkurunun dışında bana destek olmaları garip bir şekilde bana güç veriyos ve beni motive ediyosdu.

"Yanık, o adını unuttuğum kız yenersen üç gün boyunca tüm bencilliklerine hiç ses çıkarmam lan! Kızım bak, büyük konuştum, ona göre davran, ne olur." Yiğit'in sesi bu halbeyken bile kükürdmesini sağladı. Hepsini öldürdüğüm düşünülürse bu, onun için gerçekten büyük bir söz olmalıydı. Esad pisliğime yarıymıştı.

"Yanık, kolun çok ağrıyos mu?" Efe Can'ın içli sesini duymak bile beni gerçekten motive ediyos, kulakların arasına unutturuyordu.

"Sarmaşık, hazır yetişmişken o hileci pişin malum yerine bir tekme at!" Ecrin'in öfkeli sesini duyduğumda yanında hepsinin Esad'ın yaptığı şeyi gördüğünü anladım. Belki de Kuzey söylemişti çünkü o olay esnasında sadece Kuzey ve Alaz'ın kaslarına şattığını görmüştüm.

"Sen onu bana bırak, Kedicik; sadece devam et, güzelim." Kuzey'in sıcak sesi sanki üzerimdeki o toprağı arıması

sağladı. Öyle ki onları dinleyeceğim diye Esad'ı geride bırakıp Fulya'ya yetiştiğimi bile fark etmemişim. Şimdi sadece ikimiz ikinci kocumunda yarışarak Araf'ın gerisindeydik.

Başımı yukarı kaldırıp halata bakınca güneş gözlerimi yakıyordu ve boynum ağrıyordu. Üstelik kollarım ağırlığını daha fazla kaldıramayacak durumda olduğu için halatı tutan tefli ellerim kayıyordu. "Başar, Sedek!" Buzdağının lanet sesi zihnimde yankılandığında bir küfür savurdum. "Ya senin kafamın içinde ne işin var, Allah'ın pes et diyen dengemizi!"

Bir elimi yine ileri atmak için halata doğru uzattığım an kazanma yediğim tekmeyle acı içinde indedim. Dengemi kaybetmişim için halata sadece bir elimle tuttum. Bana doğru gelen ikinci tekmeyi gördüğümde boştaiki elimle Fulya'nın havada ki ayak bileğini kavradım. "Yeter lan amk!" Bağırtarak ayağını serçe inüğüne gibi iki elimle halata kavradım. "Allah'ın cezası bir bahis yüzünden şizden aldığın kaçınıcı darbe bu!" Parkurdan daha fazla beni yoran bir şey varsa o da bunlardan aldığımı darbelerdi. Eğilmenin onuru üzerine oynayan biri nasıl böyle onursuz ulut, antanıyordum. *Kuleye vardığımda heptanın canına okuyacağım!*

"Tadım, kazanmak istiyorsan kuralsız oynayacaksın!" Benim gibi ter içinde kalmaştı ve her an düşmek üzereydi fakat yine de pes etmeyecek kadar direngliydi.

"Bu tavsiyeni bir gün hatırlayacağıma emim olabilirsin, zarlım," dedikten sonra dişlerini birbirine basıp acıyan kaslarım yüzünden çığlık atmayı engelledim.

Halatın bitmesine az kala Fulya ile aynı hızda hareket ediyorduk. Araf'ın yanı, kaslı bir çocuk olduğu için finale dört beş kulaş kala pes ederek kendisini aşağıya bırakmışım. Şimdi Fulya ile ikimiz birincilik için savaşıyorduk. Kendi takatımızın sobuğunu tucarak beni izlediğine emindim. Evet, onlardan hoşlanmı-

107 olabilirdim fakat Çakalları yanında bençe Yırtıcılar daha iyiydi. Fulya elini üzeri attığı an balata tuttuğu eli gevşeyince bir küfür sarıyarak boşluğu eliyle halanı tekrar tutmaya çalıştı fakat başaramadı. O halat ve kendi küfürleri arasında savaş verirken ben derin bir nefes aldım. Sadece iki kulağın hareketleriyle öne geçmeyi başarmışım. Elimizi çekerek halatı daha üziden tutup bedenimi öne doğru çektim. Ve son bir gıpta sonra halat bismişti, ben ikinci kulenin püçürlü çatıya zeminini kavraymışım. Dengesini bulan Fulya bir nefes kadar yakınıma gelmişken ipi bırakıp çatıya zeminin arasındaki boşluklara parmaladım geçirdim. Nasıl yaptım bilmiyorum ama incinen kağıt kalemim rağmen dudaklarımı birbirine basıyıp ağırlığını yukarı çektim. Kol kasıtlıya tüm gücümle yüklediğimde yukarıdaki dört temine çıkardım. Yorgunluktan yere yığılmak üzereyken kendimi zorlayarak ayağa kalktuğumda sadece Fulya'yı değil, yeni gelenlerin hepsini geçmişim. Evet, kazanan benim. İpe, bu Yankı Sarmaşık'ın kim olduğunu hepimize gösteriyorduk

"İpe bu be!" Kuzey'in coşkulu sesiyle Yarasalar ezablılar yapıp ayak sallamaya başlamışlardı. Onlar böyle yapınca kendimi atacak değerli hissettiğim enalesef doğruydum.

Beni bitirince diğerleri pes ederek ipi bırakmış ve kendilerini yere atmuşlardı ancak Fulya inat ederek yukarı çıktığında gözlemlerinden aceleler çıkarıyordu. "Bugün beni amfiba olarak görmüş, sana yakında gösereceğim." Öyle büyük bir nefesle bağladı ki bir yarış için bu öfkenin yersiz olduğunu düşünürüm. Kıyından bir ses, bu kızın bana olan nefesinin altında farklı bir sebep olduğunu söylüyordu. Bir zamanlar aynı yuvalda kaldığımızı hatırlayınca o yıllarda aramızda nasıl bir ilişki olduğunu merak etmedim desem yaban olur.

Belki de bir zamanlar çok yakın arkadaşım

Onu daha fazla kızdırmak için görünmezden gelerek kulenin zeminine oturduğum. "O günü bekliyorsun olacakım ve şimdi defol"

Birkin bir zele konuştu sırtüstü uzanarak gözlerimi yorgunluk içinde yuandım. Daha fazla ayakta duracak halim yoktu. Tabii, bu kız benim gibi darbe almadığı için rahattı.

Kollarımı iki yana açarak nefesimi düzene koymaya çalıştığım da sinüden güldüm. "Burada uyuyabilirim." Neredeyse bir saatte fazla süren yatış hepimizi bitirmişti ama en çok da beni.

Bir daha kendimi böyle şeylerin içine sokarsam iyi olsun'

Nihayet daha iyi hissedince yaracağım yerden kalkarak ayağıya baktım ve yere doğru uzanan asma merdiveni götüp sinirlendim. "İnmek için merdivenleri tekrar kullanmayı reddediyorum!" Çakal sürüsünün çoktan parkurun dışına çıktıklarını gördüm. Parkurun dışındaki seyirciler dağılmak için beni bekliyor olamazdı, değil mi?

İnsanların rahatsız bakışları çeliğinde onlara sırtımı dönerek kulden kendisini sırtüstü yere bıraktım. Tırmanmaktansa yere düşmeyi tercih ederim çünkü bir basamak daha incek gücüm kalmamıştı. Sert merdivenlerim üzerime sırtüstü düştüğümde atıyan ortamın yüzünden bir küfür savurarak ayağa kalktım. Parkurun dışına çıktığımda hepsinin gözlerindeki bakışın ne anlamı geldiğini iyi biliyordum. Yarasalar, gözlerinin içi gülele Çakallara bakıp sırııyorlardı. Tabii, karşı takımın öfkeden kiplenmesi olduğuna değinmek bile istemiyordum. Bizim eğitimcilerin gözlerindeki zaferi görmek iyi gelmişti. Usul adımıyla ararak Drakula'nın yanı karşısında durduğumda buz mavisi gözlerindeki kuzgunlaşmış yanarda farklı bir şeyler daha vardı. "Değerlerden önce çaylağımıza karakter sahibi olmasını öğretilenizi tavsiye ederim." Fulya'nın beni düşünmek için açtığı o tekneyi görmemiş olamazdı.

"İyiydın." İşte, bunu duymayı beklemiyordum. "Sakarlığına rağmen geçekten iyiydın." *Vay canına. Konst Drakula'dan beklemediğim öğütler.* "Çünkü eğitimcim çok iyiydi." Yüzünün

aldığı ifadeyi görünce istediğimi almış oldum. İyi olmamanın o kahtolmuş adam ile bir ilgisi yoktu, ne yaptığımı kendim yapımı ancak Drakula'nın kışkırtmaların yüzünden o yanlış karardığım için o da payına düşen öfkeyi almalıydı.

Alaz'at karşı zaıflığını kabul etmişken bunu kullanmadan duramazdım.

Üç adımda kendi eğitimcimimin karşısında durduğunda o lanet olası yakışıklı yüzünü dağıtmak için her şeyimi verirdim. Kahvenin koyu tonuna sahip gözleri bana öyle bir bakıyordu ki bir an, bu bakışları tüm yorgunluğumu alıp götürmüştü. Gurur ve hayranlık, evet, gözlerinde gördüğüm kesinlikle bunlarda. Yine de bana sırtını döndüğü o anı hatırlamamı bakışlarını yok saymamı sebep oldu. "Tek bir kelime, Allah belanızı versin!"

Güldü. "Altı kelime etti."

Söylediği şeylerle iyice çıldırarak kaşlarını çatıp ona sorumu döndürdüm. "Adamın takıldığı şeye bak! Ha bir kelime, ha altı kelime, ne önemi var? Harfleri de say, tam olsun!" diye horunda narak bir adam atmışım ki "10, cümlede 31, son cümlede ise 76 harf var," dedi. Bunun üzerine bir küfür savurdum ve hepsi gülmüştü. Yemin ederim, hesap makinesi gibi hafızası vardı. *Daha ben cümleleri biririr bitirmes içindeki harfleri hesaplamak nedir, Allah aşkına?*

Yarasaların hepsi bana neşeyle sevinçlerini sunarken karşılarında duran Çakallara baktım çünkü Fulya yılanı sırtarak bir adam öne çıkmıştı. "Bir dahaki sefere bu kadar çarşılı olmayacaksınız." Bu söz harbi sonlanıyordu.

Başını eğerek alay dolu bir ifade takınıp yine güldü. Acaba gülmekten başka bir halit hitmiyor muydu? "Bu halinde seni liderleri olarak seçtiklerine inanmıyorum." Arkasındaki Yarasa-lara aklınca haf sükutuştu ama bilmediği bir şey vardı, o da bir liderimizin olmadığıydı.

Hiç etkilenmeden ser içinde kalmış yüzüne ve kızarcığı seni- ne bakarak hak eememiş olsa da küçüük bir hatırlama yaptım. "Onların lideri değilim ve onların içinde de liderim olarak gö- receğim kimse henüz yok." İyice ona yaklaşıarak bazı şeyleri an- lamasını sağlamak için gözlerine bakırdm. "Eğer İlder olıcaksam bana sonsuz bir sadakat göstermeleti için her konuda onlardan daha iyi olmalıyım. Ve bitine itaat edeceksen benden daha iyi olduğunu bana kanıtılamalı. Liderlik dedikleri para, güzellik ya da oylamayla olmıyır. O kışının kendini kanıtılamasıyla oluyor ve içlerinde öyle biri varsa ona zevkle itaat ederim. Ne demişler, bükemediğin bileği öpeceksin." Diğerleri neden bu kızı bderleri yapmış, anlamıyordum. Sonuçta bir haftada onlara neyi kanıt- lamış olabılırdi ki?

"Ka-katılıyorum." Bu ürkek ses Şafak'tan çıkmıştı. Hepsi kızı öldürecekmış gibi bakmaya başlamıştı. Zavallı kız hemen susarak onların bakışlarından kurtulmak için gökyüzünü ince- lemeye başlayınca, bunu gören Arif dudaklarına bir gülümse- me yerleşirip önüne döndü.

Fulya ile tekrar meydana okurcasına birbirimize baktığımız- da Atalay'ın gülüşünü duydum. "Size bakınca bir an geçmişe girim çünkü eğitimcileriniz de öyleydi." Aniden düşünür gibi elini çenesine koydu. "Hoş, hâlâ öyleler." Kendi söylediğine kendisi gülmüşü. "Arkanızda duran şu ekipre bir zamanlar si- zio yerinize biz vardık." Yine sustu, bu sefer daha yüksek sesle güldü. "Sanırım biz de hâlâ öyleyiz." Bu sefer Afrodite ve Yosun da gülerək ona katılmıştı.

"Kimseye benzemiyorum, eşim benzerim yoktur benim." Elimle yeni gelen damgalaları gösterdim. "Okuma giderek biraz dinleneceğim çünkü bu Çakallar getçekten çok adı mücadele verdikleri için kurtulmadık yerim kalmadı." Yarış adı altında beni dövmekten berer emişlerdi.

Odamda en güzel şekilde zaman geçirecek sıcak bir banyo yapmıştım. Banyodan sonra üzerime beyaz, yalıtık bir elbise geçirdikten sonra dizlerime pansuman yapmayı da ibkmal etmedim. Halatla tutmak için sıkıığım avuçlarının içi şimdiden kabarıp su soğlamıştı. Ellerimin içi herbotu durumdaydı. Kırım bile etki etmemişti. Dahası karnum açu ama yemek saatini kaçırdığım için amik kusmet akşam yemeğiyeydi. Uyumaya hazırlanıyordum ki kapımı açıldığında elinde bir tepsi yemek ile içen giren adamı kesinlikle beklemiyordum. Kapıyı tıklatmadan kapıyı Alaz, yatağımın üzerine oturup tepsiyi önüme koydu. Afallamış halimi gizleyemeden hayreder içinde ona baktım. "Bana yemek getirerek kendi koyduğunuz kuralları çiğnediğinizin farkında mısınız?" Vişve suyunun yanında kâhve ve pratates kızartması vardı, hepsi de sevdiğim şeylerdi. *Arabe panlı odaya falan mı girdi?*

Ellerime kusaca göz gezdirdi, çanala geçirdiği pratatesi dudaklarına doğru uzatınca yaptım. "İçerde nehle okula ibtkonaki var mı?" *Bir adam şurdukl yere bana iyuk yapıyorla ben bunun altında bir şey anıram, arkadaş!*

"Karnına doyuz." Söyleduği tek şey bu olduğı için tereddüz ederek uzattığı pratatesi yedim. Böylece bu şaşkın kalıraden faydalanarak yaldaşak yarım saat içinde tüm yipeokleri bana yedirmişti. "On yaşundan beri ona karşı hiçbir konuda yenilmediim." Ansrın söyledikleriyle Drakula'dan bahsettiğini anlamış oldum. Sanırım bana yemek yedirecek bir şekilde teşekküs etmeye çalışıyordu yoksa yemek saatleri dışında odaya yemek getirmek yasaktı.

"Çocuk yaşta neden bu aduca eğitime başladınız?" Meyve suyu bana uzatınca eğilerek onun yardımıyla hepsini içtim. Birinin benimle ilgilenmesi farklı hissetiniyordu, farklı ve güzel.

Her zamanki gibi duygusunu ustaca gizlerken zihnünde küçük bir çatlak oluşmuş olmalı ki kısa süre için acı çektiğini hissettim. "Bazılarımızın seçim şansını yoktu." Bu sözleri çok fazla yey anlatıyordu. "Ona karşı hiç yenilmediğinizi söylüyorsunuz ama bugün oradan gitmek isteyerek yenilgiyi kabul ettiniz." Anlatlarındaki rekabet çocukluğa dayanıyorsa bugün niye rakibine karşı pes etmişti? "Bana hiç güvenmediniz, değil mi?" Girmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

"Güvenmeseydim bahsi kabul etmezdim." Eliyle yüzüne düşen rumaları çekerek sıkıntı içinde soluşunu koyuverdi. "Kaybetmen için gitmek istedim." Beni şoka uğratan bu sözler yüzünden afallayarak ona baktım. Küçük düşme pahasına kaybetmemi neden istemişti?

Allah aşkına, bu adamın aklından ne geçiyor yine?

"Orada yaralandığım halde devam etmemin tek sebebi sizin onurunuzdu." Ben orada resmen sırandım ama bu adamın dediklerine bak.

Öfkeli yüzüne bakarak güldü "Onurum veya ona karşı küçük düşmem umurumda değil." Ayağa kalkarak cam kapıyı açtı ve bahçeye çıktı. Kafam karışmış bir şekilde ben de peşinden çıplak ayaklarla bahçeye çıktım. "Sakarsın ve yaralanmıştın, devam etmen daha fazla acı çekmenenden başka bir işe yaramazdı." Ceblindeki sigara paketini çıkarıp bir dal sigarayı dudaklarımsın arasına yerleştirdikten sonra onu yakışını izledim.

"Sıradan bir çaylak için ona karşı rezil olmayı göze mi aldınız?" Sorduğum sorunun şaşkınlığını yaşıyordum.

Sigarasından büyük bir nefes alarak başını gökyüzüne doğru çevirince bana sunduğu manzaranın muazzamlığıyla gözlerim kamaşmıştı. "Ben, sıradan bir çaylak seçmedim." Başını eğerek omuzunun üzerinde bana baktı. "İşime yaraman için yara almanın gerekiyor." Sertçe yutkundüğümde sonunda bazı şeyleri

kavramışım. Herkes gibi o da beni kendi çıkarları için kullanmak istiyordu. Tek farkı o bunu doğrudan yüzüme söyleyecek kadar cesaretliydi. *Vay canına, ne hayal kırıklığı ama! Her sözüyle ona karşı içimdeki nefretin büyümesi normal mi?*

"Bir teşekkür bekliyorum." Tek düşündüğü şeyin davası olduğunu duymak beni sadece kızdırmamış, aynı zamanda üzümüştü. Orada onun yüzünden canım çıkmıştı ve bana hâlâ teşekkür etmemişti. En azından bu kadını yapmalıydı.

Tek kaşını kaldırarak beni baştan ayağa süzdüğünde bedenindeki yaraları görmek hoşuna gitmiyordu. "Daha fazla yara almadığın için teşekkür ederim, Sebe." Alayla sarf ettiği sözlerin altındaki derin manayı fark ettiğimde güldüm. "Rica ederim, Allah korusun, bana bir şey olsaydı sonra kendi çıkarlarınız için kimi kullanacaktınız"

Ansrızın, "Onđan uzak dur!" dediğinde kimden bahsettiğini hemen anladım.

"Ona bulaşamayacağım kadar korkunç" *Kent Drakula'yı kendime düşman etmek gibi bir niyetim yok.*

"Benimle bağlantılı olan herkes onun dikkatini çeker." Sigarasından büyük bir nefes çekerek arkasını döndü. "Bana karşı hastalık derecesinde saplantılı, onun dikkatini çekmemeye çalış. İlikeleri olmayan biri." Bunları söyledikten sonra bahçeden çıkıp odama girdi, sonra da dışarı çıkarak gözden kayboldu.

O adama bakmaya korkarken neden bilecek dikkatini çekeyim ki?

Sabah saat beş gibi uyanırım ve yeniden uykuya dalamadım. Bu durumu sıklığı için kalktırm, üzerime eşofmanlarımı geçirdikten sonra dolapdaki siyah fiları saç tokası gibi saçlarıma bağlayarak odamdan çıktım. Genelde resistte ışıltır hep aşık olduğum için koridor yine fazla aydınlıktı. Hızlı adımlarla bahçeye çıktığımda gün henüz ağarmamıştı ama bir saat sonra güneş

doğacağı için hava karanlık sayılmıyordu. Sabah sporunun fena olmayacağını düşünüp, ağaçlara doğru koşmaya başladığımda rüzgârı tenimde hissettim. "Senden de nefret ediyorum." Zamanlı esen rüzgâra da sitem ederek onu daha çok hissetmek için hızımı artırdım. Aslında düşmedikten sonra bu koşu işinde gerçekten çok iyiydim.

Ağaçların arasına daldım. Erafı ring gibi siyah halatlarla çevrili kare platform diklatimini çekti. "Dövüş ha?" Cümlere nraya doğru koşarken tekrar bir düşünme vakası yapayınca sınırdan kalkaba arım. "Ben de neden hâlâ yeri boylamadım diyordum." Bu sefer canım çok yanmadığı için tekrar ayağa kalkıp koşmaya başlamam uzun sürmedi.

Ringin yanına gelince siyah halatların altından geçerek zabanın ortasına doğru yürüdüm. Saçlarımdaki siyah ince tül fılan çıkartarak gözlüklerimin üzerine bağladım. Şimdi her yer karanlık olduğu için hiçbir şey görmüyordum. Peşimizdeki katil, ortaya çıkmak için karanlığı seçiyordu. Karanlıkta alışırma yaparsam ileride benim için geldiğinde ona karşı bir şansım olurdu. "Odaklan." Kendimi teskin ederek etrafımdaki seslere odaklanmaya çalışmak benim için zevkli bir oyuna dönüştü. Karanlığı hissetmeyi seviyordum. Bu, garip her şekilde bana iyi geliyordu.

Rüzgârın yüzüne bıraktığı küçük dokunuşların uğultusunu duyuyordum. Ağaçların yapraklarından gelen hışırtılar sanki bir müzgin ahengini taşıyordu. Duyularımı daha fazla açmaya başladığımda circus böceklerinin zil sesini andıran çağırısını, yaklaşık otuz adım ilerideki bir yılanın ait olduğunu düşündüğüm uslama sesini ve ağaç tepelerinde konaklayan kargaların kalın, uğursuz sesini bile duymuştum. Sonra bir şey oldu, tüm duyularımı alarına geçirecek kadar korkuma neden olan bir şey oldu. Yerdeki küçük dallara basarak bana yaklaşan bir adam sesi duydum. Biri buraya geliyordu, belki de o katil... Kalbim

korkuyla hızlandığında ellerim bir an gözlerimi örtün fulara gitti, gözlerimi açmak istedim. Lakin yabancı olduğum bir dürrüyle elimi indirdim ve gözlerim kapalı bana yaklaşmakta olan kişiyi bekledim.

Öylece hiç kupa danmadan gelmesini bekledim ancak tahminimce halatların yanında durmuş, neada beni izliyordu, platforma girmiyordu. "Eğer niyetin beni öldürmekse söyle, ben de gözlerimdeki şu şeyi çıkararak katilimin yüzünü göreyim. Değilse o zaman yaklaş ve bana saldır çünkü kendimi geliştirmem için tehdit altında olmam gerekiyor." Nasıl böyle korkusuzca bunları söyledim, bilmiyorum fakat üzerimde beni afflatan bir soğukluk vardı.

Ne cevap vereceğini bekledim çünkü fuları çıkarmam buna bağlıydı. Ve o platforma girdi.

Savunma pozisyonu alarak darbenin nereden geleceğini beklemeye başladım. İlk başlarda bana yaklaşan adım seslerini duyuyordum ancak daha sonra hiç ses duymadım. Buradaydı çünkü hislerim yalnız olmadığını söylüyordu ama çok sessiz hareket ediyordu. Adım seslerini gizleyerek bir gölge gibi hareket ettiğinde ilk respitim onun Yarasa'lardan biri olmadığınıdu. Yarasa'lar bu kadar sessiz hareket etmeyi henüz öğrenmemişti. Geriye sadece tesisdeki ajanlar kalıyordu. Adım seslerini duyamayınca kokusuna odaklandım. Yağmur yağsardı adımları ses çıkartardı ve bu da işimi kolaylaştırırdı fakat yağmur yoksa rüzgâr vardı. Bunu kullanarak usulca kendi etrafında dövizip kokusunu solunmaya çalıştım. Önce bir şey hissedemedim ama daha sonra burnuma gelen ıslak odun kokusu gibi uyuşturan kokuyu duyumsadım. Kokunun kaynağı tam arkamdan geliyordu çünkü rüzgâr o taraftan esiyordu.

Hemen arkamdaydı, üzerindeki elbiselerin huşrutu sayesinde bana saldıracağını anladım. O kadar hızlı bir şekilde diz çök-

cüm ki elimi arkaya doğru uzatınca ayak bileğimi kavradığım gibi kolumu süratle kendime doğru çekip onu yere düşürdüm. Hemen ayağa kalkarak ona doğru dönüp birkaç adım geriye girdi. Onu düşürmem hoşuna girmiş gibi güldüğünü duydum. "Hey, ayağa kalk ve bana saldır, tabii mürtakünse! Yüzüme vurma manaya çalış." Homurdandığımda keyifli bir mırıltı çıkararak rahminimce ayağa kalkmıştı. Bu iş eğlenceli olmaya başladı, sanırım eğlenen sadece ben değildim.

Yazın saat! Evet, rahminimce onunla gözlerime kapalı yarı saat mücadele etmişim. Karnıma beş yumruk yemiştım, kolum kırılma tehlikesi adanmış ve dizim bence çoktan morarmaya başlamıştı. Ancak hürün hurlara rağmen beni dinlemiş olmalı ki yüzüme vurmaktan kaçınmıştı. İşin garip tarafı, aldığı darbelere rağmen bu küçük oyun tubaf bir şekilde hoşuma gittiği için gözlerimi açmayı hiç düşünmedim. Sanık her geçen dakika kendimi daha çok geliştiriyordum. Eğlenen kişi sadece ben değildim, ara ara güldüğüne göre rakibini de oldukça keyif alıyordu. Kulağımın yakınında hissemğim uğultuyla başımı çekerek bileğini havada kavradım ve hızla ona doğru dönüp yumruğumu yüzüne geçirdim. Kızgın bir hışırtı duyunca gülecek geriye çekildim. "Ne!" dedim kahkaha atarak. "Ben bir kadınum, o yüzden yüzüme darbe alamam fakat sen uzun boylu, kaslı birisin. Yani senin için sorun yok." Evet, bu süre zarfında fiziksel görünüşü hakkında edindiğim bilgiler bunlardı.

"Sanırım bu kadar yeterli." Her ikimiz de yeterince yorulduğumuz için gözlerimdeki fuları çözmeye başladım. "Kahvaltıya geç kalmak isteniyordun."

Fuları çıkardım. Gözlerimi kurpıştırıp açtığımda gördüğüm kişi yüzünden az kalsın avazım çıktığı kadar bağıracaktım. "Bay Konu Drakula?" Gözlerimi kocaman açarak korkuyla ona bakıyordum çünkü bu adamın görünüşü beni gerçekten korkutuyordu. Evet, belki onu görünüşü ile zangınladığını düşünüyor

olabiliydi ama bu, yangılamaktan öce korkuydu. Yok demlecece kadar belirsiz gözbebekleri yüzünden gözleri beyaz görünürken korkunç bir şekilde elde değildi. Özellikle yüzünün yarısına kaplayan çirkin yarası ve sivri azı dişleri bana mezarından uyanmış bir horlağı veya vampiri anımsatıyordu. Kabretsin, ben bu adamın dudaklarına kanamışım. Banaın için yazacaksa katmanı emme bekli var.

Dudaklarındaki kanı silerek kabirdi bir şekilde görünce hâlâ onunla olan küçük oyunumuzun etkisinde olduğu için bana kızgın görünmüyordu. "Oysaki gözlerin kapalıyken benden korkmuyordun." Bana doğru yürüdüğünde korkudan utuyarak adımımlarını geriye attım. *Allah aykına, nereye gidiyor o! Ben sana bir şeyimem.*

"İskeleleri olmayan tahıstedi biri, onun dikkatini çekmeyecektir."

Alaz'ın söylediklerini hatırlayınca soluğumu tuttum ve benim dizlerimi büküp küçük bir reverans yaptım. "Az önceki kabalığımdan dolayı affınıza sığınuyorum, lordum ve şimdi izinini istiyorum." Hızlıca konuşuktan sonra cevap bile vermeyi beklemeden koşarak halatların altından geçtiğim gibi platformdan çıktım. *Allah'ım, bunun o vampire vurduğum!*

Hızlı adımlarla koşarken peşimden geldiyi mi diye bir an arkaya döndüğümde olduğu yerde beni izlediğini gördüm. Östelik siyah tüylü fularımı elinde sakıca tutuyordu. Yürükünarak önüne döndüğümde etraftaki kameraları görünce bir kızı savurdum. Eğitmenler umarım az önce olanları izlememişler. Alaz, bana onun dikkatini çekmememi söylemiş ama ben gidip adamla gözlerim kapalı dövüşmüşüme. "Umarım buradağ bunu görmemişler!" Koşmaya başladım. Başıma kaldıncaya bizi eğitmenlerle hepsini karşımda girdim. *Harika, yine çok iyi gidiyorum.*

"Sözlü uyarımı bu şekilde mi değerlendiriyorsun?" Serise yutkunmaya neden olan adam, kaşlarını çatarak bana bakıyordu. Kızgın mıydı o?

Aman içim bana ceza verirse cidden büyük olay çıkarırım. Sonuçta gözlerim kapalıydı, kiminle dübüştüğümü nereden bilebilirim?

16. BÖLÜM

İp atılmak mı? Bildiğim kadarıyla bu, daha çok oyun oynamak için çocukken yapılan bir eylemdi. Ancak bir hafızadır tüm Yarasa'lar hatta diğer grup yani Çalkallar bile savunma dersleri alınırken Alaz sayesinde benim tuttuğum hep aynıydı. Sabah kahvaltıdan sonra hepsi tesiste savunma dersleri alırken biz bahçeye çıkıp şu gereksiz şeyleri yapıyorduk. Onlar ne mi? Hemen anlatayım: On tur koşu, otuz şınav, fazla konuşursam yirmiden fazla çıkan mekikler, ok atma dersleri, hatta o meşhur say gündüli sahada kuleye varana kadar bir tur eğitim. Geç zamanladığına her seferde ise yorulan kaslarımızı linç etmek adına elli kere ip atılma cezası. Elimdeki ipin üzerinden atladıkça sınırlarım daha fazla bozuluyordu çünkü bu işkenceyi bir hafızalar çekiyordum. Saydaklarımızın hepsini sabah kalkıp akşamı kadar ancak bitiriyordum. Drakula ile olanlardan sonra Alaz, bana karşı daha acımasız olmuştu sanki ve bu şekilde beni cezalandırıyordu. Diğerlerinin yüzünü sadece yemek saatlerinde görüyordum. Kahretsin, bu işkence bilecek gibi değildi.

Bu adanmış bana neyin cezasını çektiyor, anlamıyorum!

Elimdeki ipi kaldırarak tekrar adlandı ve tekrar kaldırıp aynı işlemi tekrarladım. Sayma işini ona bıraktığım için ben nefes nefese sızlayan kol kaslarımla kendimi süzündürmekte meşgulüm. Halatın sonra o kuleye tumanınmak zaten beni çıkarmıy-

Len ne zaman odama çekilceğimi merak ediyordum. "Daha hiçmedi mi?" Abımdaki ter damlacıkları yüzüme süzülürken nefes nefese kalmıştım. *Allah'im, ne olur, "Biri!" desin.*

"Son beç." En azından birazdan özgür olacaktım.

Birkaç saniyenin ardından, "Blüü," denetisiyle ipi bırakıp kendimi yere attım. Ayakta duracak halim kalmamıştı, buradan firar etmeyi her şeyden çok istiyordum.

Yanına, çimlerin üzerine oturarak elindeki su şişesini bana uzatınca hemen alarak şişedeki tüm suyu içtim. "Bu-bu..." Konuşmak için nefes almaya çalıştım ama çok zordu. "Saçma! Herkes yumruk atmaya öğrenirken ben niye bıldı bu gereksiz şeyleri yapıyorum?" Son bir hafızadır olduğu gibi yine isyan etmekten çekinmedim. Allah aşkına öcü karşına çıksa ona *hadi, ip arle-palım su diyeceğini? Bu ne saçma bir eğitimidir, Ya Rabbim?*

Yanında sigarasını içerek büyük bir kayıtsızlıkla karşıdaki engelli koşa sahasına bakıyordu. "Senin yaptırındayken buna benzer bir soruyu kendi eğitimcimle sormuştum." Kendisi hakkında çok az konuştuğu için ona doğru dönerek ilgiyle dinlemeye başladım.

"Bana ne dedi, biliyor musun?" *Bana gerçekten bana sordu mu?* "Münocim miyim ben, nereden bileyim?" Bana doğru döünce dudakların kenarı çok az kıvrılmıştı. "Hiç ciddi olmuyordun, değil mi?" Bu sorudan çok benim hakkımda yaptığı bir respiti ancak sesinde, kinamadan çok bu huyumun hoşuna gittiğini gösteren bir ton vardı.

"Siz zaten fazla ciddisiniz, bence bizimizin umursamaz olması iyi bir şey." Ona istediğini vererek biraz ciddileştim ve merak ettiğim şeyi sordum: "Eğitimcimiz size ne söyledi?" Sigarasından bir nefes daha çekerek yeniden önüne döndü. Bu, onu mutlu eden bir sohbet konusu değildi. "Beni durdurman için en iyisi olman gerekiyor, dedi."

"Peki, onu durdurdunuz mu?" Eğitmeninin durdurmaktan kastının ne olduğunu bilmesem de yloe de sonmuş bakımdam.

"Evet." Sesi fazla soğuktu. "Bu tesiste onu sadece ben durdurabiliydim." Gıcıkça ilginç bir hale gelen sohbetime merakına cezbeymişti. *Nasıl durdurdu acaba? Durdurma teknikleri içinde keşfınsına odunla vurmak gibi bir şey olduğunu sanıyordum.*

"Nasıl?"

Başını çevirip gözlerimin içine baktı. Öyle karanlık ve duygusuz bakıyordu ki biraz daha böyle bakarsa ben bu odun arşına girecektim. "Onu öldürdüm." Pekâlâ, beklediğim durdurma teknikleri içinde kesinlikle bu yoktu. *Öldürdüm mü dedi? Nerede, odunla mı? Berak fıncı odunu. Yaahu, adam birini öldürmüş hem de eğitmenini! Eğitmenini öldürsen, paylağın harlı harlı öldürür. Acaba şaktırmadan tıpam mı buradan!*

"Oldu o zaman, başınız sağ olsun. Aaa. Kuzey bana mı sesleniyor?" Kaçmak için ayağa kalkacağım esnada orotarımdan tutarak beni yere yapıştırdı. "İlk görevine eğitmenini öldürmekti." *Bana niye anlatıyorsun be adam! Bir insan olarak korkuyorsun burada. Onu sessizli benim bekliyor olamaz, değil mi? Tamam, yapayız da ne diyeceğiz? Oh iyi halt yemişin, ellerin deri görürsün mi?*

"Bir şey söylemeyecek misin?" Ah bir bilseydi şu anda neley söylemek istediğimi...

Çocukluğundan bu yana onu her konuda eğiten kişiyi öldürmüştü ve bunu ruhsuzca bana anlatırken zence pişmanlık duymuyordu. "Siz düşündüğümünden daha kötü birisiz..." Babama kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşınca derzenini göremedim çünkü gözlerinin derinlerinde gülediyi o özlem ve hüznü görebiliyordum. Eğitmenini özlüyordu, ilk görevinin ağırlığını hâlâ üzerinde taşıyordu. Ah, hayır! Azansürde bahzeniji buydu, değil mi? Ondan uyku kalzını çalan, yıllardır ipkente eden o gö-

rev buydu. Çocuk yaşta gelmişlerdi buraya. Demek istediğim, o yaşlarda bir çocuk en çok kiminle zaman geçirirse ona bağlanır, onu severdi. O da sevmişti. Belki de o yaşlarda eğitmenini herkesen daha çok seveniş, onu kendisine örnek alarak büyümüşü. Belki de büyününce en büyük arzusu onun gibi olmakti, onu gururlandırmakti. Bu hayallerde büyümüşken sonra ona bir dosya ulaşmıştı, eğitmeninin dosyası. Olmak istediği tek kişinin dosyasını ellerinde tutmuş ve infaz emrini okumuştü. O, olmak istediği kişiyi öldürececek kişi olarak seçilmişti. Dayanamaz bir durumdü bu. O da dayanamıyordu. Yıllardır uyumaya korkacak kadar dayanamıyordu. Onu gördü, belki de göz göre geldiler. Hata son kez konuşmuş bile olabilirdi. Sonra da bastı o teççe. Hangisi için daha zordu? Kendi eliyle karilini büyüren eğitmeni için mi yoksa o olaydın sonra psikolojik sorunlar yaşayan çaylağı için mi?

"Zor olmalı sizin için." İlk görevi, yıllarca tanıdığı birinin infazıydı ve bu, gerçekten bir insanın kaldırabileceğinden daha zor olmalıydı.

Güldü. "Yargulamak yerine beni teselli mi ediyorsun?" Sanki başka bir pansum vardı, gitmece için mi veriyordu?

Yıllarca eğitim aldığı kişiyi öldürtüyorsa bunun gerçekten önemli bir sebebi olmalıydı ancak bunu kutcalamak istenmiyordu. İnsanların dertlerini dinleyip onları rahatlatacak, teselli edecek sözcükleri bulmak benim yapacağım bir şey değildi. Ben yaraya tuz basan cürdendim. Bu yüzden mümkünse kimse bana dertini anlatmamalıydı. "Duyduklarımınla insanları yargılamayacak kadar iyi biriyim. Herkesin hakkında hep iyi düşünürüm, hin bana yapmadığı kötülük barakmasa bile ben onun iyi yönlerini mudaka arayacak kadar iyimserim. O yüzden sizi yargılamam." *Küllüyen julana! Her şeyin en kötüsünü düşünem bir zihinim, saş keülmüş bir kalbim, diye dışı kama kan bir karakterim var. Ye eser, onu yargılıyorum. Adam eğitmenini öldürmüş bir katil, gel de yargıla ma.*

"Sen mi?" Başını geriye atıp sesli bir şekilde güldü. Bu gülüşü diğerleri gibi değildi, fazla sıcak ve içtendi. "Sen bu saydıklarımın hiçbiri değilsin, felaket bir şeysin."

"İyi anlamda felaket bir şey olduğumu biliyorum." Başını iki yana sallarken gülüşü hâlâ dudaklarındaki yerini koruyordu. "Kötü anlamda felaket bir şeysin." Kalbim terremiz olduğu için şımsırlığı bırakamıyordum, o yüzden bu sözlerde artı nopeni arayıp üzerime almıyordum.

"Ama..." Sigarasını diğer eline aldı, uzatıp yüzüme yapışan saçlarını çekti. Bu bakışları daha önce hiç görmemişim. Gözlerindeki o soğukluk çadamıştı ve arkasında sakladığı kişi bana sımsıcak bakıyordu. "Farklı bir şeyler var sende." Parmak uçları yüzümde oyalanırken Simay ile hâlâ terapiye devam ettiğim için çiğlik atmadım ama yine de dokunuşu, içimdeki karartık düşünceleri ortaya çıkararak beni rahatsız ediyordu. "Çözemediğim farklı bir şeyler." Fısıldayarak elini çektiğinde omuzlarımdan aldığı nefesler yüzünden baretler emişti.

Bunu anlamıştı. "Hâlâ dokunulmak seni korkutuyor." İnkâr etmek yerine başını salladım. Yıllardır süren bir korku, iki haftalık terapiyle hemen sonlanmazdı.

"Ailenin kim olduğunu biliyorum." Anıstan söyledikleri beni gafil avladığı için nefes alamadığımı hissettim. Ne bir tepki verebiliyor ne de konuşabiliyordum. Sanki şu zamanda tunuksu kalmışım. Onları buldu mu? Bedenimden bir ürperti geçince göğsümü sıkıyor, her şey etrafımda dönerek bu uğursuz haberi bana tekrar ve tekrar hatırlatıyordu. Hayır, müddet olmadım. Öyle heyecandan ağzım kulaklarına da ulaşmadı çünkü hissettiğim tek şey nefretti. Bana verdiği bu uğursuz haber için müddet olacak değildim. Onları bulmak isteseydim kendim düşerdim peşlerine ama bunu yapmayı aklımdan bile geçirmedi. Beni zehirleyip bir çöp poşetiyle atan binilerini bulmak beni müddet

ermeydi. Ne garip, değil mi? Onlar tıpkı bir çöp gibi beni poşete koyup atırlar ve benim tüm hayatım çöplerde eski kuyafet ve yemek aramakla geçti. Gerçekten de çocukların kaderini aileleri belirliyordu.

"Bir şey söylemeyecek misin? Eğer istersen seni onlara götürebili..." demişti ki devamını dinlemek istemediğim için hızla ayağa kalkarak kaşlarını çattım. "Hayır!" Bana sormadan böyle bir şey yapmamalıydı. "Onları görmek istemiyorum ve onlar da burada olduğumu bilmeyecek yoksa kimse beni burada tutamaz." Bunca zaman varlığımı yok sayan insanlar, bu saatten sonra benim hiçbir şeyim değildi. Bu yaşama kadar kendimin hem annesi hem de babası olmayı bilmiştim. Ben tek başıma kendimi koruyup büyümeyi başarmıştım. Şimdi onlara ailem demek, benim çekirdeklerime haksızlıktı.

Ben yurtsa çocukluğumu geçirirken yanımda bir ailem yoktu.

Ben soğukkanlı bir kasil tarafından damgalanırken beni koruyan bir ailem yoktu.

Ben tecavüze uğramak üzereyken sırımı duyan bir ailem yoktu.

Ben altı yıl hapis yatarken benim için üzülen bir ailem yoktu.

Ben sokaklarda aç, susuz, soğuktan donarken beni ilgisizlikle sırtan bir ailem yoktu.

Benim ailem yoktu, hiç olmamış bir şeyin özlemini çekemiyordum.

Ouu birazop tesise doğru yürürken arkamdan seslendiğini duydum. "Onlarla yüzbeşmedikçe içindeki bu nefret bitmeyecek." Yanlıyordu, beni hayata tutan onlara olan nefretimdi. Nefretten beslenmeye başladığımda, yedi yaşında çöpleri katıştırıp katınımı doyurmak için yemek artıklarını topluyordum. Hâli yaşıyorsam bunun tek sebebi herkesten, her şeyden nefret ediyor olmamda. Yaşadıklarımı anlatmıyorsam bir sebebi var.

Onu arkamda bırakıp, koşarak ağaçların arasından geçtikten sonra tesise girdim. Gözyaşlarımı odama kadar tırmaya çalırken karşıdan gelen kişiyi görmediğim için doğrudan ona çarptım. Başım göğsüne geldiği için usulca ondan uzaklaşarak geriye çekilince rakip takımından biri olduğunu gördüm. "Yürürken önüne bak, geri zekâlı!" dedim. Araf'ın siyah gözleri sadece boş boş bana bakıyordu.

"Ayosını tavsiye ediyorum." Fazla uzamadan ikimiz de gitmek için sağ tarafa yöneldiğimizde az kalsın yine çarpışıyorduk. Pes ederek sola yönelmemiz ile sinirden çılgık atmak üzereydim. "Geç artık!" diye bağırduğunda sesimden rahatsız olmuş gibi yüzünü buruşturması bile bana Kuzey'i hatırlatıyordu.

"İzin verirsen yapmak istediğim bu. Sen geç diye bekliyorum!" Yaptığı açıklamaya güldüm. "Artık emîn oldum, Kuzey ve sen çift yumurta ikizisiniz" diyerek, gayet rahat bir şekilde yanından geçip odama doğru yürüdüm.

Eğer bunlar ikiz değilse ben de bir şey bilmiyorum.

Odama girip hızlıca dışı aldım. Üzerime rahat, siyah, uzun bir elbise giydim. Eğitim esnasında kot ve tişört giysem de akşam bu güzel elbiselerin tadını çıkarıyordum. Kusa kollu yazlık elbise hem çok hafif hem de rahatı. Odamdan çıkarak yemekhaneye gittim. Tıpkı Yarasaalar gibi eğitimciler de iki ayrı grup olarak masalarda oturuyorlardı. Gümüş tepsiyi alarak büyük yemek kazanlarını aşçı tepsimi bol bol içti pilav, tavuklu makarna ve salatayla doldurdum. Raftardaki turşulardan bir kavanoz dolusu biber turşusu aldım. Herkesin meraklı bakışları eşliğinde kendi tek kişilik küçük masama oturdum. "Onların bepsini yiyecek misin?" Süslü, gözlerini kocaman açarak kendisi masasından bana bakıyordu. "Şişedeki o şey de ne?" dediğinde buradaki herkes ağzına kadar dolu olan tepsiye bakıyordu.

"Yemeyeceğim şeyi neden alayım?" Daha ne zaman ne olduğunu bilmiyor, kalkmış bana soru soruyor.

Yarım saat sonra tepsideki her şeyi afiyetle bitirdiğimde doyan karnımı rahat bir nefes almama sağladı. Birkaç kişinin bakışları altında karnımı doyurmuştum. Onlara göre yarım saatte iki kişilik yemek yemişim ama bana göre olması gerektiği kadarıyla karnımı doyurmuştum. Özellikle Drakula'nın bakışları dehşet içindi. *Nerene yedin o kadar şeyi, der* gibi bakıyordu. Alaz ise beni izletken keyifle kahvesini yudumlamıştı. Vişne suyumun içerken bir kısmını üzerime döktüm ve "Sorun değil, nasılsa odamda daha bunlardan çok var," dedim kendi kendime.

Esad salağının sesini duydum. "Ben de diyorum ki bu kız niye hep yalnız başına takılıyor. Baksanıza, kendi konuşup kendi gülüyor deli gibi. Başkasına ne gerek var." Tüm yemekhanenin garip bakışlarını üzerimde hissettiğim için deli diye anılmak açığı pek umurumda olmadı. Bilerek yüksek sesle konuşup diğlendeni üzerime çekti.

"He geri zekâlı, çok biliyorsun sen." Vişne suyumun biricene kadar başka bir şey söylemedim. Son yudumu da içince nihayet başımı usulca kaldırdım. "Eğitmenin kim senin?"

Gülerek diğer masadaki kızın iblisi gösterdi. "Ne yapacaksın, beni ona mı şikâyet edeceksin?" Esad'ı duymazdan gelerek doğallıkla alakası olmayan sahte kızla baktım. "Katile gerek kalmadan çaylağınzın ölmesini istemiyorsanız, size tavsiyem kas yapmak için kullandığı o ilaçları kesin." Çocuğun kasları kesinlikle sporla ya da eğitimle ortaya çıkmayacak kadar şişkin ve şişrençti.

Bu tespitime Esad bozulmuştu fakat bunu belli etmemeye çalıştı. "İlaç kullandığımı da nereden çıkardın? Bunlar zamanda oluşan şeyler." *Doğru benim de zaten alınmada aptal yaşıyor, ben görmüyorum.*

"İki tür kas vardır, ahmak. İlki Kuzey ve şu sol tarafında Şafak'ı kesen çocuk, yani ArA'ya olanlar gibi ilgi çekici ve doğal

olanlar. İkincisi serin ve eğitmeninin kafası kadar olan sükun-
lu göğüsleri gibi sahte olanlar." Sözlerini yemekhanede büyük
bir kargaşa yaratmıştı, malum eğitmenlere laf yolunu.

Şafak kulaklıkla müzik dinleyerek yemek yediği için söyle-
diklerini duymamıştı fakat Arif'in bana attığı ölümcül bakışlar
görülmeye değerdi. Kuzey egosuna övgüler aldığı için sınırdan
Esad burnundan soluyordu. Aslında ben de en güzel ve dakikat
çekici kaslar eğitmeniydim ama ona ilcafat etmeye hiç niye-
tim yoktu. Yine gevezeliğim tutmuştu. İnsanlar kızıl iblisin her
an dışarıya fırlayacak büyük göğüslerine bakınca kadan beni
öldürecekmiş gibi bakıyordu. "Hadsiz selit!" Bu bir uyarıydı.
"Uyulduğun yabancılar için derhal beadede özür dile." Küçük
bir söz için yemekhaneyi öfkesiyle imletti, masyakt.

İşaret parmağımı havaya kaldırdım. "Üç dakika içinde size
geri döneceğim." İnadına rahatında kalan şeyleri çok yavaş bir
şekilde yemeye başladım. Normalde onuz saniyede yiyeceğim
son birkaç kaşığı gıcıklığına yemem emmiş gibi beş dakika bo-
yunca oyalararak yedim. Karnem doymadıkça inanılmıyan şa-
kırım. Gerçi doyunca da inanılmıyan çıkarım. Bana yeter ki bir
bahane olsun.

Üç dakika doldu mu, bilmem ama ben son olarak narşu ka-
ranozunu elime alıp kate kurue sesler çıkararak narşumu yer-
ken kimseden çık çıkmıyordu. Sanırım hepsi sinir bozucu sesler
eşliğinde yediğimi gördükçe bana gıcık olmakta ırsıyordu. Son
kurşumu da yiyip ayağa kalkarak tengalıbaki su dolu sürahiyi
aldım. Bardak kullanmadan sürahiyi kafama dikip hepsini son
yudumuna kadar içtim. Sürahiyi indirip dimim tersiyle dudak-
larımı silerken kızıl eğitmene döndüm. "Nerede kalmışık?"
dediğimde hepsi masadaki her şeyi kafama felsep beni dünya
üzzerinden yok etmek ister gibi bakıyordu.

"Yemek canavarı, o şeyleri bu kadar içrenç bir şekilde yedi-
ğine inanmıyorum." Süslü'nün ağız açık bir şekilde söyledikle-

rinden sonra omuz silkererek esnedim. "Ben uyumaya gidiyorum ve biriniz o kadına yalan söylemediğini çünkü herkesin, göğüllerinin sikhon olduğunu zaten anladığını söyleyin." Kadında muhatap olmak istemediğim için sözlerim bitince yemekhaneden çıkmıştım. Şimdi bir şey söyleyecekti, haliyle ben de ona cevap verecektim, sonra al başına belayı. *Bir gün bu penem yüzünden başım ciddi anlamda belaya girecek.*

Sabah ilk bir düşün ardından siyah, salaş bir tişört ve kargo pantolonunu giydikten sonra saçlarımı arkuyruğu yapıp odadaki işimi bitirdim. Çıkmak üzereyken masanın üzerinde duran bir bardak vişne suyunu hepsini içtim. Bardağı indirdiğim an aklıma gelenler yüzünden sertçe yutkundum. "Vişne suyu mu? İyi ama gece yoktu ki bu?" Belki de Alaz koymuştu, sonuçta daha önce bir kere bana yemek getirmişti, değil mi?

Asansöre ulaştığımda başım döndü. Bir küfür savurunca, duvara tutunarak dengemi korumaya çalıştım. "Allah kahresin!" Ne vardı o vişne suyunun içinde? İlaç olabilir miydi? Bu kadar hızlı etki ettiğine göre çok güçlü veya çok fazlaydı. Asansöre bindiğimde duvardan destek alarak ayakta durmaya çalıştım. Birkaç tane ilaç bana etki etmezdi, özellikle hafif ilaçlardan bir paketi bile alsam hiç etkilenmezdim. Çok ama çok güçlü bir ilaçtı bu. Bir insanı anında öldüreceğine emindim. Siniyordum ayağım üzerine ne içtiğimi bilmemek beni deli ediyordu. Biri odama kadar girerek başucuma ilaçlı bir meyve suyu koymuştu!

Bu şeyler beni öldürmez ama çok güzel süründürür.

Asansörden indiğimde tüm gözeneğim açılmıştı ve bedeni aldığım ilacı dışarıya atmaya çalışıyordu. İlk kez bu kadar yüksek dozda almış olmalıydım ki komaya gitmek yerine hafif bir baş dönmesi dışında herhangi bir etki oluşmamıştı. Yemek-

haneye girdiğimde sanırım geç kalmışım çünkü herkes ayaklanmıştı. "Beni takip et." Eğitmenimi sıslı duvarların arasından duyarken sadece başımı salladım. *Ben iyi değilim, bu haldeyken nasıl ders alacağım, bilmiyorum.*

Bir grup insanla asansöre bindiğimizde kimse'nin yüzünü seçemeyecek kadar başımı dönüyordu. Sanırım beşinci kata çıktığımızda asansörden indik. Koridorda ilerledikten sonra büyük bir kapıdan geçtiğimizde içerideki şeyleri görünce ağzım açık kaldı. Her yerde kum torbaları, ağırlık kaldırmak için gerekli aletler, yan yana dizilmiş koşu banları, kusacası bir spor salonunda olması gereken her şey vardı. Sanırım sonunda sanıma derslerine geçecektik. Devasa salona diğer eğitmenler ve çaylaklar girince birkaç kişi gözlerini kısıarak beni incelediğide gözlerimi kaçırdım. "Sede?" Çok yakınımdan gelen sese başımı çevirerek toplu benim gibi sıyahlara bürünmüş eğitmenime baktım. Kahvenin en güzel tencine bürünmüş gözleri bana bakıyordu. "Bir sorun mu var, tuhaf davranıyorsun?" Bedenim hâlâ ilacın etkisiyle mücadele ettiği için bu normaldi.

"Jyiyim." Öyle olmasam da söylediğimi tek şey bu olmuştu.

"Başlayalım o zaman." Herkes salonun bir köyesinde eğitmeniyle dövüşürken biz, bir kum torbasının yanında durduk. "Hadi." Neden herkes dövüşürken ben kum torbasına yarıarak atıyordum, anlamadım. Fulya eğitmeninin yumruğunu geçişirirken, Kuzey'in yumruğu neredeyse Afrodit'in çenesini parçalıyordu ancak onu engelleyen Afrodit değil, Kuzey olmuştu çünkü eğitmeninin o yumruktan kumlanamayacağıni bildiği için durmuştu. Karşılığında ise Afrodit gülerken onun dudaklarının kenarına bir öpücük kondurmuştu. Ecin bunu görünce kaşlarını çatarak önüne dönüp Analay'a doğru sert bir telme savurdu. Naz karnına aldığı darbeyeyle yere düşmüşken, Efe parmağını tutarak yine ağlıyordu. Yosun ise koruyula Efe'nin parmağına bakarak ondan üzür diliyordu. Yiğit dudaklarına ge-

ken darbe yüzünden küfürler ederken, Hakan gülererek kendisine doğru gelen tekmeden kurtulmuştu. Şafak'ın erkek eğitimci kızın yüzüne öyle sert bir yumruk attı ki yere düşerek yuvarlandı. Araf ise kollarını çatarak Şafak'ın eğitimcinine bakıyordu. Hatta o öfkeye kendisinden daha cüsseli olan eğitimcininin karnına yumruk attı. Adamın eğilmesini fırsat bilip omuzlarından tuttuğu gibi yüzüne dizini geçirmişti. Kendi eğitimcinine bunu yaparken aslında Şafak'ın eğitimcinine gözdağı vermişti. Kuzey ve Araf'ın kesinlikle eğitime ihtiyacı yoktu çünkü ikisi de dövüş konusunda çok iyiydi. *Araf sanırım gerçekten Şafak'tan hoşlanıyordu. Ve yeni haber şu ki Ecrin de Kuzey'den etkileniyor gibi görünüyordu.*

Eğitmenim, elinde iki tane beyaz sarıya gelip ellerimi sırtıma başlayınca bunun niye gerekli olduğunu anlamadım. "Ellerinin hasar almasını önler." Kenara çekilerek kum torbasını gösterdi. "Başlayacak mısın artık?" Alaz'a tebessüm ederek yumruğumu sıkıp kum torbasına doğru bir hamle yapmışım ki bileğimi havada tuttu. "Başparmağınızı yumruğunun içinde tutarsanız atışın sert bir yumrukta parmağınızı kırabilirsiniz." Elimi açarak parmağımı dışarı çıkartıp diğer parmaklarıma üzerine koydu. "Şimdi dene." Elimi hızla çekerek onun temasından kurtuldum, bundan hâlâ hoşlanmıyordum.

Birkaç tane yumruk attım ve bedenimdeki enerjiden kurtulmak için daha fazla hızlandım. "Sadece sol elini değil, sağ elini de geliştirmelisin." Aldığım komuda iki elimi kullanarak kum torbasına arda ardına yumruklar geçirmeye başladım. İçimde başlayan acı selsülesi beni gittükçe tüketirken o ilaçlardan almak için tüm gücümle yumruk atarak acımı kontrol altında tutmaya çalışıyordum.

"Dik dur ve omuzlarından güç al." Alaz sürekli bir kusur bulurken yeterince odaklanamıyordum. Sıkıntıyla bir nefes aldığımda omuzumu tuttu ve kendimi geriye çektim. Alaz bana

ters ters baktı. "Doğru pozisyonu alman için sana dokunama..." demişti ki aklına bir şey gelmiş gibi sustu. Etrafına bakandı ve Simay'ın yanına gitti. Daha sonra yeşil saç bandını alarak yanına geldi.

"Arkamı dön." Zorluk çıkarmadan ona itaat ettim. Banda-
jı gözlüklerimin üzerinden bağladı. "Karanlıkta sana dokunan
kişileri göremediğin için korku hissetmiyorsun." Elini kaan-
ına bastırduğunda nefesimi tuttum. Omuzlarımla dibdepiirdikten
sonra bacağımla hafif geriye çekti. "Nefesini tut ve kolundan güç
alarak yumruğunu geri çek. Nefesini verdiği an yumruğun be-
debini bulsun." Söylediği şeylerle sınırlarak başımı salladım. Böy-
le daha iyiydi.

Nefesimi tutarak hızla ona doğru dönüp yumruk yapacağım
elimi geriye çektim ve yüzüme yumruğumu geçirdiğimde ne-
fesimi verdim. Parmak boğutlarımla hissettiğim acıyla
beklediğimden daha sert vurduğumu anladım. Bana kızmasını
beklerken güldüğünü duydum. "Bir meydan okuma mı bu?"
Üzerindeki cekeel çıkardığını hissettim, kum torbasına vurma-
mı bekliyordun.

"Dönüşmeyi en iyi hareket halindeyken öğrenirim." Bir
adımımla geriye attığımda bana karşılık veteceğini biliyordum.
Kum torbası bana saldırmazdı ama o yapardı. Bu da kendimi
daha iyi geliştirmemi sağlardı.

Etrafımdaki seslere odaklandığımda nereyeyse tüm çaylakla-
rın ve eğitimcilerin nefes alışlarını duyuyordum. Hepsini dönü-
şüş için çok fazla ses vardı. Daha yeterince odaklanamamışım
ki karnıma sert bir yumruk yedim. Dudaklarımdan çıkan çığ-
lığa engel olamadım ve tüm sesler bir anda kesildi. Aruk kimse
dönüşmüyordu çünkü büyük ihtimalle gözleminin neden kapalı
olduğunu sorguluyorlardı. "Doğrul ve karşı arağa geç." Tam ar-
kamdaki sesini duyunca belimi geriye doğru yay gibi bükerek

yürüme gelen yumruğundan kurtulmuşum. Geriye doğru bükül-
düğüm için sanırım başım şu anda onun karın hizasındaydı.
"Sen gerçekten bir yarasasın." Afalladığını açık eden fisilusunu
duyduğumda sırtarak doğrulduğum gibi ona doğru dönerek
teklemi hızla boşluğa doğru savurup dizine vurdum. "O hay-
vanlar çok çıkar!"

Alaz etrafımda dönecekten yetersizden huş kapırdamadan ham-
lenin nereden geleceğini bekledim. Yumruğunu beklerken diz-
lerime gelen teknesiyle yere yığıldım. "Tekmelerin gelişigüzel
olduğu için rakibine pek erki etmiyor." Pislik herif, aynı şekilde
intikamını almıştı. Ayağa kalkarak sesin geldiği tarafa doğru
tekme attığımda ayağımı havada yakalamıştı. Dahası elini kay-
dırarak baldırına kadar getirip sıkarak beni kendisine doğru
çektğinde kendimi onun göğsünde bulmuşum. Tek ayağımın
üzerinde dururken diğer bacağına tuttuğu için bacağına onun
belindeydi. Bana çok yakındı, öyle ki verdiği sıcak nefesini du-
dıklarımın üzerinde hissediyordum. Ve lanet çikolata kokusu
yine omu aşermeme neden olmuştu. "Yeterince odaklanamıyor-
sun." Fisıldadığında üzerime eğildiği için bu yakınlıkta istesem
de odaklanamazdım.

*Damarlarımda uyuyurucu etkisi yaratan birçok ilaç varken
ayakta durmak için kendimi nasıl zorladığımı bir brite.*

"Hakkınız." Hızlı bir şekilde ellerimle omuzlarını kavrayıp
onu kendime doğru çektim ve alnımı yüzüne göndüldüğümde
bir küfür savurarak beni bıraktı. Güberek geriye çekildim. "Bu
nasıldı?" Kızmasını beklerken keyifli homurtusunu duydum.
"Burnumu kanatın." *İste, duymak istediğim sibilik cümle.*

1 SAAT SONRA...

Karın boşluğuma aldığım darbeyeyle getti çekilerek ağzımdaki
kanı tükürdüm. "Durmanı ister misin?" Sol tarafımdan gelen
sele bana doğru gelen yumruğunu havada yakalayıp, bığığını

birakmadan bucağ arasına tüm gücümle seni bir tekne atım. Herileyle karışık inleceğini duyduğumda nefes afece kalmış bir şekilde sırıttım. "Durmamı istec misiniz?"

Şu geçen zamanda darbe almadığım yerim kafamıya fakat benim aldığım yaralar kadar olmasa da ben de onun canını yakmayı başarmıştım. Sanki geride bıraktığım her dakika daha iyi performans sergiliyordum. Kan ter içinde kaldığım her dakika daha aldığım ilaçlar yüzünden yorulmak bilmiyordum. Üstelik her geçen saniye bedenimdeki enerji artıyordu. Bu korkunçuydu tüm gücümü kesecek olmasaydı. Vücudun hâli ilaçlarla mücadele ederken ben yerimde duramayacak hale gelmişim. Bunu bana kimin yaptığını bilmiyordum ancak Yaralar ve Çaylaklar olamazdı. Onların anahtarı kapama açamazdı. Geriye sadece ajanlar kalıyordu. Belimde hissettiğim acıyla üsteğe doğru sendeleyip luzla arkama döndüğüm gibi yumruğuma savurdum. Ancak bileğimi tutarak hafif konarınca elimi belimde kenededi. Diğer elimi kaldırdığım an aynı işlemleri ona da yaparak ellerimi belimin arkasında hapsedip tek eliyle ilacını söce tutmuştu. Beni göğsüne çekince yüzümdeki bandajı aruden çıkardı. Gözlerimi istila eden ışığın yakıcı gücünden kurtulmak için yüzümü onun göğsüne gördüm. Onun göğsünde nefesini düzene sokarken saçlarının üzerinde sluk nefesini hissediyordum. "Karanlıkta sakallık yapmıyorsun." Seni fazla düşünceli çıkarttı. Bu, yeni fark ettiği bir şey olmalıydı.

"Gündüzleri güvende olduğumu düşündüğün için gardını indiriyorsun. Bu yüzden sürekli sakallık yaparak başınız oluyorsun ancak karanlıkta göremediğin için reddetmiş olarak reddikeye karşı duyularını açıyor ve içgüdüleriyle hareket ediyorsun. Üstelik bu sende doğuştan gelen bir yetenek. En iyi ajanlarımız bile senin şu kısıtlı zamanda geldiğin seviyeye ulaşamıyorlar. Ben bile karanlığı kontrol etmek için iki yıl boyunca siki bir

eğitim almak zorunda kaldım." Sesindeki gurur dolu ifadeye başımı usulca kaldırarak yüzüne baktım. Gözlerindeki hayranlık içinü tutmuştu. "Sen gerçekten bir yarasanın özelliklerini taşıyorsun." Bana bakarken bu hoşuna gitmiş gibi güldü. "Gündüzün ışıkları seni savunması bitirirken gecenin karanlığı seni yenilmez kılıyor." Ondan övgü almaya alışık olmadığım için yanaklarımdan ısındığımı hissediyordum. *Vay canına, ben utan-dım mı?*

Dağınık saçları tet içindeki alınına yapışmışken muntazam bir görünüşü oluşmuyordu. Buznundaki lemi silmiş olabilirdi ama dudagındaki o küçük yaranın sebebi bendim. Yoğun bakışları, içinde bir kuparı oluşururken tek eliyle her iki bileğimi belinüden kenetlediği için onun göğsündeydim. Kafamı omuzunun üzerinde taşımaya zorlanacak kadar ilaçları saldı- rırlı alındaydım. Bu yüzden çenem onun göğsündeydi. Başımı kaldırmış, üzerime eğilen adama bakıyordum. Dakikalar süren eğitim bizi çok yorduğu için her ikimiz de nefes nefeseydik. Hızlı verdüğimiz soluklar birbirine karışırken bana bakan gözle- ri gittikçe yoğunlaşıyordu. Gözleri büyük bir titizlikle yüzümü keşfe çıkıncı için kahvelerinin değdiği her yeti ateşe veriyordu. Bakışlarının son durağı habf aralıktı dudaklarım olınca sesli bir şekilde içime çektiğim nefes ile göğsüm göğsüne sürünün- ce serçe yarkunan adam, gözlerini dudaklarımdan ayıramadı. "Sedef..." lemiro dudaklarından kavurucu bir mistuyla çıkınca sanki tam şu anda bir konuda kendisiyle savaşta gibiydi. "Al- lını delice şeylerle dolduruyorsun." Gözbebekleri değışirken biraz daha üzerime eğilince ilk nefesi dudaklarımda esli bir esinti oluşurdu. Gergin bedenini hissediyordum. "Yapmak için deli olduğum ama yapmamam gereken her şeyin sebebi senin." Alnını alınına yaslayınca ürpererek onun kollarında tisedim. Bu onu tahrik etmiş gibi bileklerimi daha sert sıkı. "Sence bunu yapmalı mıyım?" Gözlerime baktığında verdiğim tek bir cevapla tüm gemileri yakacaktı gibi görünüyordu. Ve

ben tam bu esnada neden bahsettiğini anlayarak şoka geçdim. *Allah'ın belası adamı, beni öpmeyi mi düşünüyor? Hem de bu kadar insanın içinde! Ne yani, evet dersem kimseyi umursamadan bunu yapacak mı? Ama ben bu adamı var ya!*

"Derhal bırak beni, sapık!" Kızında dolayan ilaçların etkisinde olduğum için bana dokunduğunu geç fark ediyordum ama bunu anladığım an kurtulmak için çırpındığımda beni bırakmadı. Sakalları yanaklarıma sürtünürken dudakları kulağımın çok yakınında durdu. "Başka sefere arık." Beni bırakıp geriye çekilince yüzündeki o pis gülümsemenin sebebini anlamadım. Başka sefere ne? Başka sefere dövişürüz, başka sefere devam ederiz, bunlardan hangisi? Aklıma son bir şey daha geliyordu ama fesat düşünmek istemiyordum çünkü eğer öyleyse çok kötü şeyler olabilirdi.

"Bu kız bir saat boyunca güleleri kapalı mı döviştü yoksa bana mı öyle geliyor?" Süslü'nün senyle başını kaldırıncı herkesin ağızla bakan bana baktığını gördüm. Üstelik Fulya'nın arıği kuskanç bakışları görmemek mümkün değildi. Sırası herkesin gözleri kapalı döviş kuzumunda takılı kaldığı için kuzum az önceki yakarışımıza dikkat etmemişti. Tabii, bu çocuklar için geçerli bir durumdu çünkü aynı şeyleri eğitmenler için söyleyemezler.

"Bana da öyle geliyor, Nazan." Yiğit'in yanlış ismi söylemesiyle Süslü, içinde bulunduğu dalgınlıktan çıkıp "Naz! Benim adım Naz!" Onun kulağının dibinde bağırıncı Yiğit gülecek başını salladı. Bu çocuğun isimler konusunda bir sorunu olmalıydı ama en çok Naz'ın adını yanlış söylüyordu.

"Koducik?" Kuzey yaratık görmüş gibi bana bakıyordu. "Kuzum, ne çeşit bir hastasın lan seni! Kazanlıkta dövişmek nereden çıktı?" *Üstün meziyetlerimden biri ama o ne anlarsın!*

"Oğlum, kız dünyaya tetsiz olarak gelmiş belli." Bağınli'nin gülecek söyledikleri çocukları güldürdü. Bir nevi baktıysa Doğ-

ru olan şeyleri doğru şekilde yapamadığım gibi yapmamam gereken şeyleri fazla doğru yaptığımı oluyordu.

"Yankıyı, dudakların kanyor." Efe'nin sanki ölecekmişim gibi korkuyla söyledikleri yüzünden Ecrin, gültük kafasına bir tane geçirdi. "Emin ol, senin az önce tırnağın kırıldığında çektiğin kadar acı çekmiyordum." Ayakta zor durduğumu düşünürsek şu anda çektiğim acıyı kimse çekmiyordur.

Efe tırnağı kırılmış olan parmağın gösterince yine gözleri dolmuştu. "Ama çok acıdı." Herkes bir küfür savururken kakırdarak yanına gittim. "Dur, bir bakayım." Elini tutarak işaret parmağının tırnağın kırılmış olduğunu gördüm. Efe'nin çektiği acıya kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. "Kıyamam Bonuscuğuma." Parmağının ucuna küçük bir öpücük kondurdum. "Şimdi geçti mi?" Efe tebessüm ederek bana sarılınca içimdeki merhamet duygusuyla kollarımı ona sardım. Bu çocuğun böylelerine çıktırıldım olması onu güğsünde saklamamı sağlıyordu.

"Kedirik, yüz vetme şuna. Kızım, altı taraf bir tırnak lan, gören de bizim gibi yumruk yedi sarur." Kuzey'in öfkeli sesiyle birlikte gültük Efe Can'dan ayrıldım. Haklıydı ama Efe de böyleydi işte.

"Ne o, kaskandı mı?" Ecrin'in söylediklerine Kuzey güldü. "Nesini kuskanacağıym? İstersem buradaki her kaz beni öper." Kendisiyle övünmekle baklıyordu bence çünkü her kızı kendisine bayras bırakacak kadar yakışıklıydı, pislik.

"Hiç sanmıyorum." Ecrin itiraz ettiği için Kuzey'in gülüşü büyüdü. "Kedirik, gel beni öp." Ben afallarken gruptaki herkes gülmeye başladı.

"Ben niye öpüyorum ya? Sıslu yanında, o öpsün!"

"İyy, bu mağara adamı şu anda ter kokuyor. Onu öpeceğime gider Yigiti öperim!"

"Valla bana uyar Nalan, gel öp beni."

"Naz ismim, geri zekâ! Nazan değil, Nalan hiç değil, Naz"

"Madem herkes bitini öpüyor, Ecrin sen de gel beni öp."

"Kimse kimseyi öpmüyor, susun artık. Lanet kedi yine ortalağı karıştırdı!" Bu öpücük konusuna nasıf geldik, anladım işim. Üstelik kabak yine benim başıma patlamıştı.

"Yankı, burnun kanıyor" Ecrin koşarak yanıma geldiğinde önemsiz dercesine başımı salladım. "Az önce aldığım darbeden dolayı olabi..." Cümlemleri tamamlamadım. Başım daha yiddede dönmeye başladığında sendeledim. *İşte, yine bayılıyorz!*

"Odana git." Düşmeyi beklerken Alaz'ın belimden omuzuyla dengemi korumuştum. Cebinden çıkardığı beyaz mendili alarak burnuma bastırdım. "İyiyim." Yeniden kum torbasına yöneldiğimde kolumu tuttu. "Odana git ve dinlen." Bana izin vermeyeceğini bildiğim için soran çıkmadan, herkesi geride bırakarak dövuş salonundan çıktım.

Ahmet ismini verdiğim ajan bana refakat edip kendi kanıyla asansörkü çalıştırdıktan sonra benimle birlikte asansöre binmişti. Alaz onu nasıl tembâhlediyse ortalağı karıştırmayayım diye ben odamdan çıkınca gittiğim her yerde bana eşlik ediyti, işim bitince yeniden beni odama bırakıyordu. "İyi görünmüyorsun, neyin var?" Burnuma bastırduğum kanlı mendili çekince nefes almakta zorlandığımı fark ettim. "Kötüyüm." Bozaki elimi göğsüme bastırarak eğilip nefes almaya çalıştım. "Dövuş esnasında yorulduğun için olmalı." Ter içinde kalması his halde başımı kaldırdığımda öksürmeye başladım "Seni revibe götürmemi ister misin?" Gözlerindeki emüleyi görünce güçlükle öksürmeyi durdurup tebessüm etmek için kendimi zorladım. "Beni odama götürmen, yapacağın en büyük iyilik olur." Ciriğe dengemi kaybediyordum ve bitinin desiseğine ihtiyacım vardı. *İlacı sadece terleyleyerek bedensizden alabilirdim, hareket etmeyi be-*

kalbim an beni zehirliyordu. Lanet olsun, vücut fonksiyonlarım değişik çalışıyordu.'

Kapılar açıldığı an Ahmer'e iyi olduğumu göstermek için duruşumu dikleştirdim. "Şimdi daha iyiyim, teşekkür ederim." Elinle dış kapıyı gösterdim. "Odama gitmeden önce biraz yürüyüş yapacağım, görünüşünüz." Benim için endişeleniyor olsa da tek işi beni korumak olmadığı için ben asansörden inince o, yeniden yukarı çıktı.

Acıyla ıstıktan çıktım. Ilıcın etkisinden kurtulmam için hareket halinde olmalıydım. Henüz öğlen olmamıştı. Şiddetli bir yağmur vardı ve hava karanlık gibiydi. Yağmurun altında saralınca yürürken oluşan gözlüklerim yüzünden yine her şeyi puslu görüyordum. "Bunu yapamı bulacağım." İlaçlara karşı dirençliydim. Bu ne tür bir ilaç ki beni sanki içten kanatıyordu? Hâlâ kamaya girmediysem bu, bedenimin garip bir şekilde tehlikeyi en aza düşürdüğünü gösteriyordu.

Saatler geçmişti ve ben, yoruldukça dinleniyor, sonra yeniden yürüyör ya da eğitim sahasında kendimi oyalayacak bir şeyler buluyordum. Arka bahçeye gelmiştim ve bulduğum en koyu yerde serserim adımlarla yürümek için kendimi zorluyordum. Önümdeki duvara gelişigüzel bir yumruk attığımda, yağmur damlaları parmaklarımın sızan kanı akutup götürmüştü. "Bunu yaparım Allah belasını versin, inşallah!" Bağırarak yere yığılınca ağlamaya başladım. Canım o kadar çok yanıyordu ki sanki ölüyor gibiydim.

"Bu normal bir ilaç değil, belki de zehirdir." Fısıldadığım şeyler bir gerçeği fark etmemi sağlayınca acı içinde kıvrılan bedenim ürpertiyle kasıldı. Bugüne kadar hiçbir ilaç beni böyle etkilememişti, bu bir ilaç değildi. Biri bana zehir içindi. Bunun hareket etmele alakası yok. Zehir yavaş yavaş beni öldürüyor. Nasıl oldu da zehirlendiğimi düşünemedim? Bu öyle bir zehir

ki etkisini saatler sonra sinsiçe gösteriyordu ve ben sabahın beri ilaç aldığımı düşünenecek kadar aptaldım. Aslında aptallık değildi bu. Burada kim, biri tarafından zehirlendiğini düşünürdü ki? *Biri veya birileri beni öldürmeye çalışıyor.*

"Tesiste odama sadece ajanlar ve eğitmenler girebilir." Öğürmeye başladığımda dudaklarımdan sıızan kanın çoğunu yutmak zorunda kalmıştım. Ajanlar dışında biri daha odama girmiş olmalıydı çünkü ajanların işi beni korumaktı. Bunu onlar yapmış olamazdı.

Yere diz çöküp yağmurun altında sırılsıklam olurken, ellerimi karnıma bastırarak iki hüklüm ağlamaya başladım. "Çok acıyor." Sanki ciğerlerim sökülüyor, kaburgaları kırılarak kalbime batıyordu. Neden bu kadar acıyordu? Bunu bura yapan her kimse, çektiğimi acıyı yok sayacak kadar benden nefret ediyor olmalıydı.

Belki de sarıyeller içinde bahçenin bu usuz yerinde öleceğim. Tek başıma..

Hiçkırıklar içinde ellerimi yere bastırıp kan kusmaya başladım. Burada yalnız ölecek olmak bedenimdeki acıdan daha çok korkutuyordu beni. Öğürerek dudaklarımdaki kana sildiğim esnada hemen arkamda duyduğum çuvaldara basını uşaka kaktırdım. Nerede olduğuma bakışımda resmen çok uzaktaki bahçenin tenha bir yerindeydim. Kameralara olmadığı, kimse'nin kolayca beni bulamayacağı tek yerdeydim. Arkamdaki adım sesleri yaklaşırken yanındaki ağaçtan destek alarak ayağa kalktım. Kriz geçirir gibi titrerken arkama düşecek gücüne yoku. "Ba-bana neden Yankı ismini verdin?" Tannaklarcın ağaca geçirirken ruhaf bir şekilde gelenin o olduğunu ve belki de bu-lanın son sözlerim olduğunu biliyordum.

"Yarasalar yönderini karanlıkta nasıl bulurlar, biliyor mu-san?" Gürelaktan çıkan huzurlu sesi iliklerime kadar irtipememe

neden olurken bunun normalde kullandığı sesi olduğunu sanmıyordum.

Derin bir nefes aldığımda korkmadığımı fark ettim. Bu hep böyle olmuştu. Normalde çok korkak biri olsam da herhangi bir tehlikede soğukkanlı oluyordum. Topka şu anda damarlarımda dolayan zehrin beni ondan önce öldürecek olmasından aldığım cesaret gibi. "Artık kan çığlıkların frekansı ayrıca yankılandıkça yönlerini bulurlar." Kasak bir sesle ona cevap verdiğimde o gece avazımı çıkacağı kadar çığlık attığımı hatırladım. Sanırım çığlığım ona Yaralasanı anımsattığı için bana Yankı ismini vermişti.

Herkesin dışarıda aradığı irri katil bu tesiste, burnumuzun dibindeydi.

Öksürmem artınca elimi göğsüme bastırıp acıyla inledim. "Benim için seçtiğin ölüm şekli zehir mi?" Gözyaşlarım hızla süzülürken iğraz edeceğine başımı her iki yana salladım. "Canım yanıyor, bana bir iyilik yap, lütfen." Evet, ona yalvardım çünkü dayanabileceğim bir acı değildi bu. Beynim uyuyordu. Ağzımın içinde kendi kanının tadı vardı ve gırtlıkça daba bulanık görüyordum. "Bu bitene kadar..." Hiçkurduğumda ağzı dolusu kan kusmaya başlayınca haykırarak ırmaklarımsı destek aldığım ağaca geçirdim. Bu yaşadığım acıyı anlatacak doğru kelimeleri bulamıyordum. "Ya-yanımda kal." Bilincim gittikçe kapanırken ağlayarak hemen arkamda duran karılıme yalvardım. "Lütfen gitme, bu son bulana kadar yanımda kal çünkü ben yalnız ölmekten çok korkuyorum..." O kadar zavalliydim ki sırf yalnız ölmekten korktuğum için hayatımın ırtana geçen birine yalvaracak kadar zayıf durumdayım.

Bu nasıl hissettiriyor, kimse bilemez çünkü ben, ona yaşamak için yalvarmıyordum.

"Gözlerini kapat ve arkana dönme." Yalnız ölmenin korkusu tüm benliğimi ele geçirirken ağlayarak istediği şeyi yaptım.

Bir an önce bu işin bitmesini istediğim için gözlerimi sımsıkı kapattım.

Kendi hiçkürak seslerinden başka bir şey duymazken sol elimi tuttuğunda çiğlek atamamak için kendimi zor tuttum. Avuçlarıma bir şey koydu, hemen sonrasında parmaklarımı kapatarak uzaklaştı. Usulca gözlerimi açtum. Elim kaldırıp bakıştımda gördüğüm küçük, kahverengi şişeye acıyla relessüm ettim. "Pa-farkla bir zehir mi?" Gözyaşlarım yağmura katarken kendi kaderime isyan ettim. "Sen benden vazgeçemezsin!" Bedenimdeki dehşet verici acı, bana bir türlü beklediğim ölümü yaşatmadığı için elimdeki şişeyi öfkemle sıkıtm. "Bugüne kadar beni hep izlediğini bilmiyorum mu sanıyorsun? Kimliğimi bile sen değiştirdin, lanet olası! Hapse girmeden önce küçük bir çocuğun bana uzattığı o kimselik senin işindi! Bunu içmeyeceğim çünkü içtiğim o lanet şey yeterince acı veriyor ve sen de beni kurtaracaksın!" Tehdit alınırken aklım normalden daha hızlı çalışırdı. "Ben tüm Yasaların içinde vazgeçemeyeceğin tek Yasası'yım çünkü o lanet hayvanların tüm özelliklerine sahibim!" Çıldırması gibi kalan son gücümle ona bağırduğumda benden bu kadar kolay vazgeçeceğini sanmıyordum.

"Bunu fark etmen güzel çünkü buraya seni öldürmek için değil, kurtarmak için geldim." Duyduklarımı yüzümden gözlerimi kocaman açarak elimdeki şişeye baktım. Pa-zehir miydi? Aman Allah'ım, beni zehirleyen o değildi. Onun ortaya çıkmasının sebebi beni ölümden korumaktı. Kabretsin, burada ne haller dönüyordu?

Lanet olsun, katilim hayatımı kurtarıyordu. Pekâlî, şu anda ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum.

Titreyen ellerimi hareket ettürerek şişenin kapağını açtum ve tereddüt bile etmeden içindeki acı sıvının hepsini içtim. Beni öldürmek istese zaten şu ana kadar bunu çoktan yapardı. O

yüzden şişedeki şeyi içerken korkmadım. "Kim?" Derin bir nefes alırken daha fazla dayanamayıp yere düştüm. "Beni zehirleyen kimdi?" Beni önce zehirleyip sonra da hayatımı kurtarmış olabilir miydi? Belki de bunu tam olarak kafamı karıştırmak için yapmıştı. Bu, ona güvenmemi sağlamak için bana oynadığı bir oyun olabilirdi.

Bit süre hiç konuşmadı ancak daha sonra verdiği isimle beyrümünden varılmışa döndüm. "Alaz Alruğ Sipahi."

Duyduğum isim durma noktasına gelmiş beyrümün içinde dönüp dururken buna ihtimal dahi vermiyordum. Hayır, aklımı karıştırarak ejyoncelere ihanet ememi sağlayacaktı. Alaz beni koruyordu, o asla beni öldürmeye çalışmazdı. Neden böyle bir şey yapacaktı ki? Bunun için bir sebep yoktu. Tam o esnada aklıma gelenlerle afaflayarak yere yığıldım. Vişne suyunu sevdiğimi biliyordu. Tamam, çoğu kişi bunu biliyordu ama sorun bu değildi. Eğitimi esnasında zehirden dolayı ten rengimin sararmasını, sık sık aldığım nefesleri, arada kendini gösteren baş dönmelemlerini ve aşırı terlememi nasıl fark etmemiştii? Onun gibi uzman bir ajan zehirlendiğimi nasıl anlamamıştı? Osielik burcunun kanadığında bile en küçük bir endişe belirtisi göstermeden beni nasıl böyle rahatça odama göndermişti? "Bu-bunu yapmış olamaz..." Hiçkırıklar içinde ağlarırken ihanetin acısını dildeşime kadar hissediyordum ama inkâr ediyordum, kabul etmek istemiyordum. Bu kadar ileri gitmiş olamazdı. Bu, onun için bile fazlaydı.

"Neden ona sormuyorsun? Ona güvenmemen gerektiğini bilmeliydin." Adım sesleri gittikçe uzaklaşırken, başımı çevirip ona bakamayacak kadar halsiz ve yoksaydım.

"Soracağım." Dişlerimi sıkarak yerdeki toprağa tınaklarımı geçirdikçe sakinlik denilen şeyden çok uzaktım. "Bana bunu o yapmışsa baysunun harasını yaptı demektedir." Ben bana yapılanı

de unururdum ne de unuttururdum. Eğer bu onun işiyse elbet
bir gün daha fazlasını yaparak sorardım hesabını.

*Alaz Alaz Sipahi, eğer bunu gerçekten yaptığın kendine yeni
bir dışın kazandı.*

17. BÖLÜM

Aslında neden bu kadar üzülüyorum, anlamıyordum. Sonuçta bana zehir veren o olsa da buna şaşırılmamalıydım. Kendi çıkarları için beni yanında tuttuğunu zaten ima etmişti. O halde neden bunu bu kadar kafama takıyordum? Ona zaten güvenmiyordum. Peki, beni hayal kırıklığına uğratan sebep neydi? Ah ciddiden mi? Burada yağmurun altında sıtılsıklam olmuşken kendi kendimi yiyip bitireceğime en iyisi gidip ona sormak. Evet, kesinlikle bunu yapmalıydım. Ayağa kalktığımda panzehir çoktan etkisini göstermeye başlamıştı ancak bedenimde hâlâ zehir olduğu için başım dönüyordu. Yorgun adımlar atarken üzerimde bir boş vermişlik vardı. Nodensizce bir yanım hâlâ bana Alaz'ı savunuyor, *eğitmeninden şüphe ettiğin için kendinden utanmalısın, diyordu. Umarım utanmak zorunda kalan taraf ben olurum.*

Tesise girdim. Soğuktan dolayı hapsitiyordum. Asansöre yönelerek üçüncü katın düğmesine bastım ve anahtarımı yeniden boynuma taktım. Akşam yemeği saati olduğu için onu yemekhanede bulacağıma emindim. Asansörün kapıları açıldığında ağır adımlarla koridor boyunca ilerledim. Sanki alacağım cevaptan korkar gibi ayaklarım geri geri gidiyordu. Hiç istemesem de yemekhaneye girmiştım. Sıtılsıklam olduğum için buradaki herkesin dikkatini çekmeyi başarmıştım. Gözlerim

dogrudan kendi masasında oturup rahatça kahvesini içen adamı buldu. "Yankı?" Efe'nin endişeli sesini duyup başını yavaşça kaldınca sonunda göz göze geldik.

Titremedim devam ederken göz temasımızı kesmeden ona doğru yürüdüm. Herkes susmuş, yine ne sorun çıkaracağımı merak ediyordu. O sırada merak ettiğim cevabı onun gözlerinden almışım. Yaşadığımı gördüğü için şaşkındı çünkü o zehirden sağ kurtulacağını sanmıyordu. Belki de şaşkınlığının sebebi bu perişan halimdi. Şu an için hiçbir şeyden emin olmuyordum. Öte yandan yaşayacağımı, ölmeyeceğimi bilir gibi bir hali vardı. Bu adam zehirlendiğini biliyordu, evet, gözleri her şeyi açıklıyordu. Öğretmenlerin masasına yaklaşığında duraksamış ve tam karşısındaki yerimi almışım. "Beni zehirleyen siz miydiniz?" Ayakta durmakta güçlük çekerken söylediklerim burada ki herkesi sustürmüştü. Kimse böyle bir soru beklemeyi için haliyle şaşkındı.

Sadece beni ilah etmekle yetinen adam kaşlarını çatıma sebep oldu. Bana cevap vermeliydi. "Beni zehirleyen siz miydiniz?" Bu sefer avazım çıktığı kadar bağurdum. Tüm arkadaşları afallayarak ona bakıyordu. Bu kez duymayanlar da bağurduğum için duymuştu.

İnkâr et, inanırım. Ya da inanmam, aptal değilim soruşta!

Kahve kupasını usulca masaya bırakarak başını salladı. "Evet." Tek bir kelime... Bu uğursuz kelime kulaklarımda çinlerken zihnim bu gerçeği reddetmek için üstün bir çaba sarf ediyordu.

"E-eyet?" Oraylatmak için hisseddiğimde yaşadığım bayalıklığı yüzünden sendeledim. "Beni öldürmeye mi çalıştınız?" Sertçe yuvarlandığımda gerçekleri sonunda kavramışım. "Beni öldürmek istediniz?" Öfkemi kusmak istemelerine haykarmak yeterli değildi. Ona yapacağım hiçbir şey bana yaptıkları için

yeterli olamazdı. "Siz benim meyve soyuma zehir kazınız. Şu anda ölmüş olabilirdim." Herkes dehşete düşmüş gibi bise bakıyordu. Bu tepkisizliği beni daha fazla kızdırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Ayağa kalkarak yanına geldi. Etrafımızdaki meraklı gözlerden rahatsız olmuştu. "Bunu odanda konuşalım." Katımı tutacağı vakit buna izin vermeden geri çekildim. "Konuşmak mı?" Kaslarını büyük bir alayla yukarı kaldırdım. "Beni öldürmek isteyen biriyle konuşmanı gerektiren bir şey yok." Geri çekilerek aramızdaki mesafeyi iyice açtım. "Gitmek istiyorsun buradan! Hemen, şimdi!" Bu olanlardan sonra kalıp ölmeyi beklemek aprallık olurdu. Bu adamın yanında can güvenliğim yoktu. Katilin beni korurken, asıl koruyucum beni öldürmeye çalışmıştı. Artık kimseye güvenim kalmamıştı. Burada istem de kalamazdım.

Derin bir nefes aldığımda bu sakinliğinin beni daha fazla şifkellendirdiğini bilmiyordum. "Sorun çıkarmayacağına söz vermiştin," dediğinde sınırlarıma daha fazla hükim olamayacağını fark ettim.

"Ben sözümde durdum!" Masadaki boçağı akıldım gibi önümde oturarak olanları anlamaya çalışan Yovan'un boğazına bastırdım. İşte, şimdi o sakinliğinden eser kalmamıştı. "Ya-Yan-ka..." Adımı fısıldayarak yutkunan kadını unursamadan eğitmemüm olacak pislige döndüm. "Ben tüm gün kan kusarken belki de arkadaşlarınızın kanını akıtarak aynısını size de izletmişim çünkü sözünde durmayan sizsiniz!" Yapmamı mı sanıyordu? Canım gerçek anlamda yandığında harcamayacağım kumse olmazdı, hiçbirini gözüm görmezdi.

Diğer ajanlar olaya müdahale edecekleri vakit Yazaraları hepsi hiç vakit kaybetmeden hemen arkamda durdular. "Bir açıklama bekliyoruz!" Ecrin kolunu Yovan'ın boğazından geçi-

terek elindeki bıçağı aldığı gibi Yosun'un nefes borusuna bastırıldı. "Seçim yapacaksam Sarmaşık'ı seçerim. Derhal bir açıklama yapın!" Ecin tarafını seçmişti. Üstelik benim yetime ajantları şimdiki o tehlike ediyordu. Asıl gazlı olansa Ecin elindeki bıçağı alıp ikinci kez Yosun'un boğazına yasarken zavallı kadın, Alaz'ın bana yaptığı şeyin şokunda olduğu için fıscatı olmasına rağmen kendisini korumak için bir şey yapmamıştı.

Anıl yaptırı olanı Ecin yapmıştı çünkü bu, beklenmediği bir hareketti.

Analay, Ecin'a doğru bir hareket yaptığı an Kuzey, sol tarafında duran ajanın yüzüne aniden yarıruğunu geçirerek belindeki silahı alıp Analay'a doğrulttu. "Ekihimden biri zarar görünse burayı kana bulamaktan çekinmem. Şimdi Yankı'nın söylediklerini açıklayın, doğru mu?" diyerek âdeta köksediğinden heles dehesite düşmüştü. Alaz ise sadıce izliyordu.

Bağmali'nun eğitimini kaşlarını çatarak öne doğru bir adım atığında Hakan cebinden çıkardığı bıçağı gösterdi. "Asla uskalanmam, yerinizde olsanız tek bir adım dahi atmazdım." Kendi eğitimine gözdaki verince eğitimini onun yeteneğini bildiği için durmak zorunda kalmıştı. Bu çocuklar ne yaptığını sanıyordu?

"Yiğit, dışı sunu!" Kapıda Naz'ın sesini duyduğumuzda Yiğit elindeki benzini bidonuyla içeri gitiyordu. Bu ikisi hangi ara dışarı çıktısı? Yiğit tüm benzini yemekhaneye boca ederken Çakalların üzerine de döktü ve hepsi çışlık armışın. Gülererek boş bulonu yere atarak yanımızda durdu. "Plan hazır, hepsini yakıp candan atıyoruz!" Üçüncü kaun caruodan adamaktan bahsedilen çocuğa ağıum bir kanş açık bakıyorum. Yok artık, dehta neler!

"Nagehan, aracı çak, güzelim." Yiğit'io verdiği komuda Naz, "Naz benim adımı!" diye bağardı. Sonra da Yiğit'io cebine eli-

ni söküp çakmağı olarak ateşi yaktı. Kuzey gibi Yiğit de sigara içiği için bu ikisinde mutlaka çakmak olundu. Nazir iyice zihni kaçırması olmalı ki sırtarak yerdeki benzini ve elinde yanan çakmağı gösterdi. "Evet, psikopata bağlayıp herkesi yakmamı istemiyorsanız dökülün. Valla şakam yok, yakarım." Bu bu küçük boyuyla çok cesur görünüyordu ve bu, şaşırıcı şekilde iyiydi. Ve ben tam şu anda, yaşadığım her şeye rağmen içimden tek bir şey söylüyordum. *İfte benim ekibim!*

Yarasa'nın desteğiyle yalnız olmadığımı hissederek omuzlarımla dikleştiğim eğitmehaneye meydan okudum. "Şimdi bize bir açıklama yapıyor musunuz yoksa ben ve ekibim burayı başınıza yıkalım mı?" "Ekibim" kısmını gürses duyarak vurgulamışım çünkü bu çocukların her biri şu anda benim için hayata tehlikeye atarken bından sonra onları asla yanı yokta bırakmamaya karar vermişim.

Alaz her birimize sırasıyla baktıktan sonra bakışları bende durdu. "Böyle birlik içinde olmanız güzel." Ses tonundan anladığım kadarıyla bu durumundan rahatsız olanmıştı. Gerçi bu dünya üzerindeki onu rahatsız edecek bir şey var mı, tartışılmaz.

"Evet, sana zehir içirdim." Nihayet bir açıklama yapmaya başladı. "Sadece oynadığınız tehlikeli bir oyundu. Hile yaparsan bu benim kazandığımı gösterir." Çatışma sınırlanmaya başlamıştı. Bilmeyeceği konuşması beni delirtiyordu. Kendüme bir oyun başlamıştı, üsüldük o oyunu kazanmışım ama ben o esnada kan kusarak sürünüyordum.

Duygusuzca gözlerimin içine hakeriyordu. Bana yazdığı şeyler zerre kadar umurumda değildi. "Seni seçmemin tek sebebi kimliğini değiştirip sana yeni bir isim bulması. Bunu yapıyor sa onun için sıradan bir Yarasa olamazsın. Muthu'ya öklünüp senin saçının teline daha dokunmaması da bunu doğruluyor. Sen, nedenini bilmediğim bir sebepten dolayı onun için özel-

sin. Senden uzak duracağını sanmıyorum. Peki, sen buradaysan o peden olmazmı?" Serçe yutkundüğümde ortama ağır bir sessizlik çökmüştü. Kahretsin, ne yapmak istediğini anlamışım.

Bana doğru bir adam yaklaşarak üzerime eğildi. "Tüm Yarasalar burada. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Kızları kurdun olduğu bir yere topladığımızı düşün. Onları korumaya çalışırken aslında Azrail'in inine getirdiğimizi... İşte, bu yüpelelerimizden kurtulmam için sana o zehri içtirdim. Eğer buradaysa seni gözden çıkarmayacağını biliyordum. Seni kurtarmak için bir şekilde panzehri sana ulaştıracağı çünkü zehir şişerini kameraların görüş alanında olan bir çöp kutusuna özellikle attım. Yanılmadı! Sadece burada değil, aynı zamanda kamera sistemine sıracak kadar içimizde. Özellikle beni takip ediyor çünkü boş durmayacağını biliyor! Geriye kalan Yarasaların hayatını kurtarmak için işlerinden birini gözden çıkarmaktan çekinmem! Benim işim onu yakalamak ve bu uğurda ölen kişileri düşünmeyi en sona saklamak!" Kalbimde ansızın keskin bir sızi oluşurken etrafındaki her şey dönmeye başlamıştı. Bu sözlerinin ne denli ağır olduğunu, nasıl acı olduğunu hayal bile edemezdim.

Gözden fıkalediği bendim. Görevi, benim hayatımdan daha değerliydi.

Yeninde sendelediğimde gözlerim dolmuştu. "Pe-peki, o gelmeseydi panzehri bana verecek miydiniz?" Bunun cevabı birazcık olsun içimdeki acıyı azaltabilirdi, beni getçekten ölüme terk ettiğini düşünmek istemiyordum. İyi bir şeyler duymaya ihtiyacım vardı. Benim hayatım bu kadar önemsiz olmamalıydı.

Henüz cevap vermede tereddüt etti, bu cevabı vermek onun için kolay değilmiş gibi bakıyordu. Dişlerini sıkınca yine bir konuda kendisiyle karşı karşıyaydı. Nasıl incindiğini görünce, "Sedef..." dedi. Islak gözlerim canını yakıyormuş gibi

adımı fısıldadığı esnada, gültleri eccafındaki kalabalığı bulunca omuzları yenilgi içinde çökü ve hayrını salladı. "Hayır, son ana kadar geleceğini bildiğim için sana panzehri vermeyi hiç düşünmedim." Dudaklarında acı dolu bir tebessüm oluştuğunda tek kelime etmedim. Sanki bu itirafı ona da acı vermiş gibi bakışlarını benden çeken adama tek kelime söylemedim. Bana söyleyecek bir şey bırakmamıştır ki. Bu yapığu, aramızda oluşan o küçücük bağı da koparıp almıştır.

Benim bir beklentim olmadığı için kaybetdiklerim pek acımı yakmıyordu ama o, oynadığı oyunu kazansa da kaybetmiş gibi duruyordu.

Az önceki öfkeli halime nazaran soğukkanlılıkla arkama dönerek çocuklara baktım. "Bırakın." Hiçbiri uyarı emreği har-ız Kuzey, hırızdan başımıza geleceklere biliyormuş gibi güldü. "Öyle olsun, Kedicak." Sifahi, kendisine öfkeyle bakaa, yumruk atığı adama geri uzattı. "Sana da zarar verdim, baklaaa helal et artık," diye alay etti. Ecrin, Yosun'u bırakmış ve Naz da çakmağı söndürmüştü. Hakan bıçağını kapayı yeniden cebine koyunca hepimiz geri çekildik.

"Cezalısınız!" Beklediğimiz ilk banke Yigit'in eğitimcüsünden geldi. "Üç gün hücre cezası." Kurallara karşı geldiğiniz için hepimiz sessiz kalarak bu cezaı kabul etmiş bulunduk.

Hepimiz boynumuzdaki kasaı çıkartıp matanin üzerine koyduğumuzda bana bakan adama bir kere hile tenezül odip bakmadım. Kapıdaki ajanlar bizi hücremize götürmek için beklerken Fulya keyifle güldü. "Aptallar, bu hiç ugruna ceza almıaa." Bu kız az önce bana hiç mi dedi?

Alayla gülererek ona döndüm. "Hepsi benim için gözünü karartacak kadar bana değer veriyor. Aynı durumda sen olsaydın, kim seni peşinden gelirdi? Bence burada hangimizin 'hiç' olduğu tartışılır." Bozulan suratına zevkle bakmak, bugün benim mudu eden nadir şeylerden biriydi.

Gırmeye hazırlanırken Alar'ın sesini duydum. "Senle nasıl iletişime geçti? Yüzünü gördün mü veya onun hakkında bana söyleyebileceğin herhangi bir şey var mı?" Inadına öfke mi içime saklayıp sakince sınıtarak yüzüne baktım. "Cezaım birüğünde hıldaklıcımı eğitimime zaten anlatacağım." Elimde Drakula'yı gösterdim. "Siz değil, ona çünkü artık eğitimim siz değilsiniz. Beni öldürmek isteyen bir adanla bundan sonra tek kelime konuşmam. Eğer onunla çaylakları değiştirmeye yanaşmazsanız..." diyerek gözlerinin içine baktım. "Safımı değiştirece ve bugün beni kurtaran kişiyle işbirliği yaparım! Siz de çok iyi biliyorsunuz ki bunu yapacak potansiyelim var!" dediğimde kaşlarını çatı. Ona seçme hakkı bırakmadığımı anlayan Drakula, keyifle gülererek Alar'a bakıyordu. Fulya ise sanırım bu işten mutlu olan tek kişiydi.

Beni zehirlemek neymiş, ona göstermeden bu lanet yerdem ayrılmıyacağım!

Nasıl olsa kazıl burada, en son beni öldürecek, yani sıra bana gelene kadar daha ölmesi gereken çok fazla Yarasa var.

Ve ölenlerin içinde kesinlikle benim ekibim olmayacak. Bugünden sonra elimden geldikince onları koruyacağım.

Oradan çıkarak en alt kata indiğimizde kapılar bizim için yeniden açıldı. Hepimiz daha önce kaldığımız hücreye girince kapıyı üzerimize kilitlemişlendi. "Efe Can nerede?" Hepimiz buradaydık ama o yoktu. Şimdi düşündüm de tesiste olay çıkardığımızda da yanımızda yoktu.

Hakan yüzünü buruşturarak bir köşeye oturdu. "En son gördüğümde Yiğit elinde benzinde içeri girerken masanın altına girmiş, ağlayarak dua ediyordu." Hepimiz gülmeye başladık. Efe yine yapmıştı yapacağını. Neyse, en azından bu olaya katılmadığı için ceza almamıştı.

"Benzini nereden buldunuz lan?" Kuzey'in sorusuyla Naz kurdadı. "Karşı odada vardı. Daha önce tesadüfen görmüşüm.

Hep filmlerde izlediğim bir sahneyi gerçekleştirmek istemişim ama olmadı. Hani kuz havası bir şekilde yıkılmak üzere olan bir binadan çıkarken elindeki çalınmış arkasına atar ve büyük bir patlamayla her şey havaya uçarken o, ağır çekimde aşım işinde çıkar ya. İşte, bu sahneyi hep yaşamak istemişimdir ama bu isyanıyla önce afallayarak birbirimize baktık, daha sonra ise olayın trajikomikliği karşısında hepimiz gülmeye başladık. Kadın "havalı" anlayışı gerçekten çok garipti.

"Jan!" Duyduklarının ardından güdlerini kocaman açan Yiğit, öfkerek bağırdı: "Kızım hani bildi yapıyorduk? Ne ara binayı uçurmaya düşündün sen, Naciye?"

"Naz! Allah'ın ket beyinlisi, adam Naz diyoruma." Onun isyanı hepimizin keyfini yerine getirdi çünkü şu anda sadece güliyorduk. Az önce olanlara ümit ilk kez aynı ezafa olmak, olanları şiddetlilik hepimize unutturmuştu.

Aradan sadece bir gün geçmişti. Aslında hiçbirimiz orada değdik diye dert yanmıyorduk. Aksine bir arada olduğumuz için sürekli şakalaşıp güliyorduk. Tehafat ki konuşulca birbirimizi daha yakından tanıyarak önyargılarımızdan kurtuluyorduk. Özellikle ben, onlarla gülüp eğlenirken hayatımda ilk kez sevginin acıklığını hissediyordum. Açlığı bile şu anda hissemiyordum çünkü arkadaşlığı ilk kez tadıyordum. Orada benim için yaptıklarıyla kalbimdeki buzları eritmeyi bir şekilde başarmışlardı. İlk kez birileri, karşılık beklemeden yanında olmuştu. Daha ne istediğim ki... Bu, başkaları için basit bir şey olabilirdi ama benim yabancı olduğum bu duygu farklı hissememi çalışlıyordu. Alaz, yaptığı o kötülüğün sonucunda fakirde olmadan buna yeni dostlar verdi. Hepimiz bir kenarda otururken tüm gözler duvarın dibinde kırılacak cesur pozisyonu alıp uçuyor

Ecrin'deydi. Şu anda hiçbimiz gülmüyorduk çünkü upku dün gece olduğu gibi Ecrin yine uykusunda ağlayarak sayıklıyordu.

"Ba-ba vurma..." Hiçkürdığında içimden bir şeyler koptu. Herkes sertçe yutkunmuştu. Uyuyanca hep böyle sayıklıyordu.

"Dün de aynıını söyledi!" Kuzey yumruklarını sıktı. Ecrin'i böyle savunmasız görmek onu rahatsız ediyordu. Buzlar kraliçesini oğtayan kız, uykusunda küçük bir çocuk gibi savunmasızdı.

"Baba, lütfen!" Bağıarak uyanınca hepimiz onun duygularını incinmemek için başka yerlere bakmaya başladık. Hiçbir şey duymaması gibi rol yapmak çok zordu.

Ecrin kendisini toparlayınca çember şeklinde oturduğumuz için yanına oturdu. Başını omzuma yaslayıp iç çekince başta ben olmak üzere herkes, bu yapıtı hareket karşısında çok şaşkıındı. "İyi misin?" Konuşmakta zorlanıyordum çünkü Ecrin, şu anda kabuslarından çıkıp bana sığınmıştı.

"Olunuyorum." Neden yaptım, bilmiyordum ama içgüdüsel olarak elimi omzuna koyup ona sarıldım. Benim hoşuma gitmiyordu ama sarılmak çoğu insana iyi geliyordu.

"Anlarsan rahatlarsın." Üzüntüsünü gizlemeye çalışan Yigit, onu konuşturmak için sıcak bir şekilde güldü. "Duyduklarınızı sana karşı kullanacağımızdan korkuyorsan herkes, konuştuğumuz her şeyin burada kalacağına yemin etsin." Akbina bir şey gelmiş gibi sırttı. "İlk yemini ben ediyordum, biyolojik anem ve babam ölsün ki kimseye söylemem." Ecrin gülünce yapıtı yeminin iç karartan güzelliği karşısında şaşkınlığını gizleyemedim.

"Ölsün, oğlum." Evet. Kuzey de onu destekledi. "Hatta benimkiler de ölsün. Hiç tanımadığım insanların bana ne faydası var?" Bu, onların suçu veya benim suçum değildi. Böyle dü-

şünmemizi sağlayan şey, geride bırakmış ama izlerini hala taşıdığıımız hayatımızdı.

"Benimkiler ölmesin, sürülsün." Bir beddua da benden geldi. Sanki varlıkları çok işe yarıyordu.

"Benimkiler zaten öldüğü için biz zahmet mezarlarında tene dönsünler." Süslü de lanetler yağdırmadan duramayınca Hakan güldü. "Benimkiler ne halleri varsa görsün." Seni senlere doğru hüünlü çılunca Hakan'ın hikâyesini merak ettim.

"Ben..." Ecrin derin bir nefes alarak omuzundan ayrılıp bize döndü. "Annemi hiç tanımadım, sadece fotoğraflarını görmürüm. Annem Güney Koreli ve babam Türk." Fiziksel özelliklerden zaten Türk olmaktan uzak olduğu için hiçbirimiz buna aşırıydık. Siyah ve düz saçları, beyaz teni ve kömür gibi olan çukuk gözleriyle aslında Korelilere benzediği en başından belliydi ama aboğrudan onlardan biriyle kan bağı olduğunu duymak sürpriz olmuştu.

"Annem turistmiş. Çok iyi Türkçe konuşuyormuş. Türkiye'ye geldiğinde babamla tanışıp birbirlerine âşık olmuşlar ve annem, burada kalmaya karar vermiş. Bana bıraktığı mektupta başka her şeyin çok iyi olduğunu anlarmış ama daha sonra madde sorunlar yaşamaya başlamışlar ve bir süre sonra da babam işkiye başlamış. Annemin mektubuna göre babam adım adım değişmiş. Âşık olduğu adamın parasızlıkta nasıl bir çaresizliğe dönüşüğünü izlemiş." Önce alkol, hemen sonra ise diğer kötü alışkanlıklar ve ne yazık ki devamında onlardan az çok tahmin ediyordum.

"Babam işinden kovulunca birkaç yere başvurmuş fakat verdikleri maaşı beğenmeyince gününü hursürümüş. Hep daha fazlasını isteyerek parayı sorun haline getirip durmuş. Oysaki annem, ondan hiçbir zaman lüks bir hayat istememiş." Paranın insana yaparınmayacağı şey yoktu. Kabul edelim, ben de parayı

çok sevdiğim ama para için körü yollara bastırılacak kadur da değil

"İçkiden sonra kumar gelmiş ve kaybetmişçe elindekienden de olmuş. Sonra ise hiçbir şeyden memnun olmayan, kavgacı hiri olup çıkmış. Bu kavgalara annem daha fazla dayanamamış. Ben beş yaşına geldiğimde pasaportunu alarak evden kaçtı." Sadece kendisini kurtaracağına keşke kızını da yanında götürmeyi akıl edebilseydi. Ancak ne yazık ki çoğu kişi önceliği hep kendi hayatına veriyordu.

"Gümeden önce bana her şeyi anlatığı bir mektup yazarak komşuza bırakmayı da ihmal etmemiş. Babam, annemden sonra iyice delirip beni yurda bırakınca seldi yaşına kadar orada kaldım. Orada tanıştığım, yani arkadaşım bildiğim tek kişi Sedat, şimdiki adıyla Yankı. Yurttaki şeyleri yani yeni hatırlıyorum. Yakında daha çok şey hatırlayacağıma eminim." Herkes şafaklayarak bana bakınca bakışlarını kaçırarak zorunda kaldım. Tabii, Ezer ve ben şimdiki sürede sürekli kavga ediyorduk ama geçmişte arkadaş olduğumuzu duymayı beklemiyorlardı.

"Damgalandıktan bir yıl sonra babam gelip beni aldı. O gün çok mutlu olmuşum." Gözlerinin içi gülüyordu. "Ama annemin geri dönmesi için beni eve götürdüğümü o sıralarda bilmiyordular. Annem hiç dönmedi ve o, öfkesini her defasında bedenden çıkarıyordu hiç vazgeçmedi. Babam üç ay önce sokakta çok fazla işiği için bir kavgaya karışıp öldü." En azından ölmüş de zavallı kızı uyguladığı şiddet son bulmuş.

"Ölümünden sonra da hiçbir şey güzel olmadı. Atacaklılar evi basıp ne var ne yoksa aldı. Evi de zaten kumar borcuna karşılık satışı için ev sahibi beni evden aldı. Komşularda kaldığım sıralarda efizmenim geldi. Tesiste eğitilmeyi kabul edersem burada kaldığım süre boyunca rahat edeceğimi söyledi. Daha fazla kimseye yük olmak istemediğim için kabul etmekten baş-

ka çarem yoktu." Ecerin süsüğünde onu ok arıyınca sahada söylediklerimi hatırlayınca kendimden utandım. Tevise gelmeyi can korkusu yüzünden kabul etmemişti. Kısa süre için de olsa kalacak bir yer bulduğu için kabul etmişti.

"Evet, Kuzey'in kedisiği Sedef!" Yigir, ceki kaşını kaldırarak neşeli bir sesle her birimize baktı. "Siz hatırlanmıyorsunuz ama ben hepimiz hakkında az çok bir şeyler hatırlıyorum. Ben de bu sakar kızın küçük Sedef'i neden bana hatırladığını düşünüyordum. Demek o Sedef sensin. Kazım, yurttan önce seni ağlamaya diye Kuzey bir seferinde canıma okumuştı. O zaman da seni yanından ayırmazdı." Şaşkın bir şekilde Kuzey'e döndüğünde Yigir'in söylediklerini gülerken kabul etti. "Çocukken beni hiç yanından ayırmadığı doğru muydu?"

"Kim olduğumu biliyor muydun yani?" Sorduğuna soruya karşılık ellerini yanaklarına basurda Alınodan öperek şekerledi. "Sen kaçtıktan sonra ben de yarıca kaçım. Çok aradım seni ama bir türlü bulamadım. Asıl garp olınca kardeşim dediğim kız yıllar sonra bir gece, karanlık bir sokakta bulandı." Aman Allahlıtm, o gece beni tanımuş, değil mi? O yüzden yiyecek bir şeyler bırakmıştı. Vahne suyu tesadüf değildi, onu çok sevdiğimi biliyordu.

"Nasıl tanıdın?" Gülerken saçlarını kaşıyordu. "Anığın çiftlikten çünkü sadece Sedef'in çığılığı her yerde yankılanırdı. Ancak asıl seni tanımamı sağlayan şey, yolun ortasında bana bakan mavi gözlerindeki tanıdık duyguydu. Aslında kimlik bahaneydi, iyi olduğunu görmek için seni takip ettim. Beni tanımadığın, seni korkutmamak için kim olduğumu söylemedim. Sabah uyanıp kaçtığımda da seni takip etmeyi bırakmamıştım ama sen izini kaybettirdin. Ben gidecek yerim olmadığını anladığımda seni ürkütmeden benimle yapmaya esasil ikna edeceğimi düşünüyordum ama sen yine gittin." Sonlara doğru nün neşesi kaybolmuştu, yüzü hüzümlü göçelendi. Belki onu hatırlıyor-

duym ama başından beri ona yakın hissetmemle sebebi şimdi anlıyordum. Kuzey ne geçmişte ne de şimdi beni korumayı hiç bırakmıştı

"Teki, sana nasıl sesleneceğiz? Sedef veya Yanku? Hangisi?" Bağrınlı'nın sorusuna karşılık omuz silktim. "Kimlikte Yanku yazıyor, Sedef yok." Hepsinin yüzünün asılmasının sebebi aslında benim gibi yurttaki bazı anılarımızı hatırlamak ve şimdi Sedef diye bildikleri kaza Yanku demek istemiyorlardı. "Tamam oğlum, yalnız kaldağımızda isterseniz Sedef diyebilirsiniz ama dağcılarının yarısıyla Yanku'yum." Bu, onları yeniden nesçelendirmeye yerdi. Bugün onları üzmem istemiyordum.

Bağlanmak yok, Sedef yok! Onları koru ama alışma çünkü sadece Yanku Sarımsak var.

"Açını!"

"Açını!"

"Açını!"

Kuzey, "Kediciik bir daha bağırırsan alırım ayağınızı altına!" diye beni terslediğinde sonuclarak susmak zorunda kaldım. Oç gün oldu ama günde bir öğün yemek gecirmek dışında kimse gelmedi. Bugün cezanızın bittiği gündü. O vakit niye hala hücredeydik?

"Ama ben çok acıktım," dediğimde kapıdan gelen seslerle hemen ayağa kalktık.

Kapıyı açan Buzdağ'ı görünce büyük bir hayal kırıklığı yaşayarak hemen yanımda duran Ecrin'ün omzuna yüzümü gömdüm. "Şu ölüm tacini göldnce haber et."

"Evet, asiler." Atakay'ın gülen sesini duyup başımı usulca kaldırıncaya tüm öğretmenlerin içesi güldüğünü gördüm. "Nasıl geçti

“Yu üç gününüz?” Bu lanet Yeşil Gözlü Yakup’tu, aklınca bizimle dalga mı geçiyordu?

“Siz ne?” Çocukça olabilir ama bunu söyledikten sonra köşümseyen bakışlarına tüm eğitmenlerin üzerinde gözlerdim. “Pardon da bizim derdimiz sizi mi gendi?” Yarasızla gülmek için başını başka tarafa çevirirken, eğitmenler böyle düşmanca bir cevap beklemiyor olacak ki hepsi yaşlıydı.

Gözlerini benden ayırmayan o zımsızla bilecek bekliyordun.

“O nasıl söz, Yankı?” Yosun, hüznüyle gözleriyle bana bakıyordu. “Bu cezayı vermek zorundaydık. Diğerlerinin de aynı şeyi kalıplaştırma ihtimalini gözde alamayız. Ayrıca şu üç günde emin olun, hiçbirimizin keyfi yoktu.” Duygusallıkla çıkar açan kadının dolan gözlerine kanmaya niyetim yoktu. Efe Can gibi olmadığım için bu duygusallık bende işe yaramıyordu.

“Ceza umurumuzda mı sayıyoruz? Beni öldürmeye çalışan bir adam ve ekibinin ne yapıyla ilgili değilim. Arık Drakula’nın çaylağı olduğuma göre farklı saflardayız. Yeni eğitmenim sizden hoşlanmıyor ve nedenini artık çok iyi anladığım için mümkünse bundan sonra benim hakkında karar vermayın.” Anıstın kendimi tutamayıp kükürdüm. “Hoş, arık bana ceza verme yetkisi de onda olduğuna göre bana bir şey yapamazsınız.” Cezamız bittiği için son notayı koyarak Afrodit’in yanında hızla geçip dışarı çıktım. Bu saatten sonra onların çaylağı olmadığım için bu, bana verdikleri son cezaydı.

Kendimi takip tutkuna transfer etmişim insanı mı görüyor.

Koridorda yürürken arkamdan, “Bekle!” diyen karga sesi ni duyunca hemen asansörün yanına giderek düşmeye basım. “Koruşmamız gerekiyor.” Bulursan konuşuruz senki.

“Artık söyleyeceklerinizle ilgilenmiyorum.” Kapılar açıldı. Burada tam içeri girecektim ki aklıma gelenlele bir kışkırtı savurdu. *Hay lanet şeytan! Şimdi olacak iş mi bu?*

"Bunu mu arıyorsun?" Hernevi arkamda duyduğum sesi yüzümden boş bulunup çığlık atarak ona doğru döndüm. Elinde, üzerinde ismimin yazıldığı kartım vardı. O olmadan asanüerü kullanamazdım.

Meydan okuyan bakışları üzerimde oynatanırken ondaki değişiklikleri hemen fark etmiştim. Saçları hiç tarak görmemiş gibi darmadağın ve kahvesin kî dağınık saç ona çok yakışıyordu. Kahvenin lanet tonuna sahip büyüleyici gözleri gündüzdür uyku yüzü görmemiş gibi yorgun bakıyordu. Normalde de çok az uyuduğunu söylemişti ama şu üç günde hiç uyunmamış gibi gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Tıraş etmediği bafıl kırlı sakalı köşeli çenesine muazzam bir güzellik katarken, belingün seni hatlara sahip yüzü bir rahübeyi bile baştan çıkarabilirdi. Ancak ben kesinlikle bir istisna olmalıydım ki bu adamın bende uyandırdığı tek duygu nefrete dayalı karanlıktı. "Konuşalım. Sedef." *Seni neredeyse yalvarır gibi mi çektir yoksa bana mı öyle geldi?*

Elindeki kartı ona dokunmamaya çalışarak uzatıp aldım. "Hani size eğitimcilerinizi öldürmemizin mutlaka mantıklı bir sebebi vardır, demiştiniz ya. İşte, o sözünüzü geri alıyorum çünkü siz kendi çıkarlarınız uğruna sebepsizce birini öldürecek kadar duygusuzsunuz." Onu, bana anlattığı yarasıyla vurmak çok adilce olabilirdi ama daha önce de dediğim gibi bir yerde açık yara varsa ben sarğı bezi yerine elime bir avuç tuz alarak koyardım o kişinin imdadına. Rahat durduğu sürece sıkıntı yoktu ama az bir canımı yaksa, hiç acımadan bir avuç tuzu basardım kanyan yarasına.

Ben altında kendî içimde çok iyi biriyim azizim; tek sıkıntı, kendî içimde olmam.

Ruhsuzca sus ettiğim sözler yüzünden serçe yutkunmuş adamın bana olan bakışlarının ne anlama geldiğini bilmek istemiş-

medum. Arkamı döndüğüm esnada kolumu tuttu. "Paracıyı vermek için odana geldim, yoktum. Durumun ciddiliğinde eğer n vermesse sana ilacı vermeyi düşünüyordum." Buna bir açıklama yapmasını beklemiyordum. Elas, zaten yemekhanede gereken açıklamayı herkesin içinde yapmıştı.

Diğerleri için benim hayatımı gözden geçirdiğini söylüyor.

Kolumu sertçe kumarıp kaşlarını çatım. "Orda bana para zehri vermeyi düşünüp düşünmediğini sorduğunuzla banyo dediniz! Şimdi bu yalana inanacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsunuz?" Gerçekten beni kandıracağını düşünüyorsa yanılıyordu. Bu adama güvenmemem gerektiğini çok iyi öğrenmişim.

Öcü haklıydı. Alaz Aleuz Sipahiye güvenmemem gerektiğini biliyordum.

Başparmağı ve işaret parmağıyla bunun kemeri sarıken beni nasıl ikna edeceğini hıltıyordu gibiydi. "Yemekhanede öyle söylemen gerekiyordu. Bir kez olsun sorgulamayı bırakıp bana inanmayı seçemez misin?"

"Ben ilk kez sorgulamadan bir hali yedim ve odana koyduğunuz zehri içtim! Onda da az kalım ölüyordum. Size bu saatten sonra ne inanırım ne de güvenirim!" Hemen sansöre binerek kapıların kapanmasını sağladım. Aynı bacağı ikinci kez yapmaya niyetim yoktu.

İnadım tuttu bir kere, bundan sonra ne yaparım adını almam.

Yemekhaneye girdiğimde kimseye bakmadan tepsiyi alarak içini rastgele kek, poğaç gibi şeylerle doldurduğunda diğer Yarasalar da içeri girmişti. Ben hâlâ bu şeyler alırken colak yiyeceklerini almış, hep oturdukları masaya yerleşmişlerdi. Fulfa oturduğu yerden tepsisini alıp onların masasına yordığı ş-

orada Naz ve Ecrin kaşlarını çatarak ayağa kalktılar. "Aklından bile geçirme." Öyle bir bağırdılar ki zavallı kız ürkererek geri çekildiği.

"Eğitmenim değişikliği için artık sizin liderinizim, canım." Ben az önce buna zavallı mı dedim? Evet, bir nevi zavallı olduğum doğrum. Özellikle söylediklerinden sonra. Bu kızın saçını başını yolaşım var. Şaka değil, gerçekten döverim ben bunu.

"Eğitmenin değişti, grubun değil, yılan." Ecrin'in son söylediği şey beni güldürdü. Fulya için doğru isim yıldırdan başka bir şey olamazdı zaten. Bu ismi ilk ben koymuştum. "Bizim bir liderimiz yok. Şimdi git, kendi evcil hayvanlarına liderlik et." Hızını alamayan Koreli, başını çevirip bana kızgınlıkla baktı, "Sarımaçk, gel şuraya sen de." Şimdi beni niye azarlıyor? Kim birilerine sinirlense hursanı benden çıkıyor.

Çocukların masasına oturduğumda Fulya, söylenerek kendi masasına dönmüştü. "Bendeki kredi kartı rakantısı bile oodaki liderlik rakantısı kadar değil."

"Bence kendi rakantını da hafife alma Nafile, ilk gün alışveriş yapamadın diye az kredi geçiremedin."

"Nafile nereden çıktı? Naz! Naz! Naz! Adımı aklında tutman bu kadar zor olamaz." Bu isim sorunu kız delirtiyordu. Bence Yiğit, balerek onun ismini söylemiyordu. Geri zekâlı değilse üç harfli bir ismi hatırlamak o kadar zor olmaazalıydı.

"Olamaz ama ya!" Ecrin homurdanarak elindeki poğaçayı kliskün bir tavırla masaya bırakınca Hakan ile konuşan Kuzey hemen ona döndü. Neden üzülmediğini anlamak ister gibi onu süzdü. Ecrin'in çay bardağının içinde göndüğü poğaçaya kuruntısıyla yüzünde küçüklük bir tebessüm oluştu. Yeni bir çay almaya üperdiği için çayına düşen kuruntuya üzülümüş olmalıydı. Kuzey henüz hiç ipmediği çayını Koreli kızın önüne koyduktan sonra onun çayını alarak geri çekildi. Ecrin şaşkın gözlerle ona bakar-

ken onun çayından büyük bir yudum alarak yeniden Hakan ile olan sohbetine döndü. Yanımdaki katın büyülemiş bakışlarından habersizdi.

Ben bunu Kuzey'e söyledim arkadaş, öyle insanların malını yerine asla karıştırmam olayı yok bende. Ahmet bunu söyleyip bir güzel ortuluğu karıştırdım.

Kahvaltıdan sonra hemen odama giderek hızlı bir şekilde duş aldıktan sonra giyinip odamdan çıktım. Beni bekleyen adamı görünce güllerle koridoru koşmaya başladım. "Kaç Ahmet yine geç kaldık." Ahmet ile aceleyle asansöre bindiğimde kendi karuyla beşinci katın düğmesine bası. "Cezano binmesine sevindim."

"Benim refakatçim sen misin? Genelde hep yanınızda oluyorsun." Beni eğitim yerine getirip görünce hep o oluyodu.

"Öyleyim ama diğerlerinin sizin deyiminde bu refakatçisi yok. Genelde hep geç kaldığın için eski eğitimcinin tarafından bu iş için görevlendirildim."

"Laf arasında geç kalmanı ile ilgili bana laf soktuğun dikta-timden kaçmadı, ajan." Gülmek dışında herhangi bir şey yapmamıştı. Zaten asansör açılınca yeniden koşmaya başladık.

Yanımda koşan Ahmet'i görünce kendimi tutamayıp kıldurdum. Sayemde spor yapıyordu ama bir çeşekliye etmek yoktu. "Salona kadar yarışalım mı?" dediğin anda beni sallamasıyla, "Başla demedim ki!" diye bağırarak ona yetişerek içi peşinden koşum.

İki koridoru koşarak geçtikten sonra büyük salonun kapısına görünce içeriye bodurlama daldım. Çok hızlı koştuğum için kendi ayağıma takılınca çok sert bir düşüş bekliyordum ki zaten öyle de oldu. Dizlerimin üzerine gürültüyle düştüğümde sula-yan diz kapaklarını yitüünden ağlayabiliyim. "Bu kızın düşü-

günü görmediğim tek bir gün bile yok.* Alaz'ın hemen yanında duran Fulya'yı insan yerine koyup ciddiye almamam ne kadar da iyiydi.

Herkes salonun bir köşesinde kendi eğlenmenin yanında dururken Alaz'ın deliçi hakışları altında gidip Drakula'nın tam karşısında durdum. "İyi görünüyorsun." Gözleri beni süzerken omuz silkiyerek elimle korkunç yüzünü gösterdim. "Keşke ben de sizin için aynı şeyleri söyleyebilsem," dediğimde kaşlarını çatı. Böylece ilk günden yeni eğitimcimmi kazdığımı anladım.

Olmuyor, deniyorum ama ben aklımdan geçen şeyleri hemen orantıta söylemeden duramıyorum.

Dişlerinin arasından, "Başlayalım," dediğinde canımı çıkaracağını anlamış oldum. Keşke güne, ona iltifatlar yağdırarak başlasaydım.

Üzerimdeki huskayı çıkardım. Ona bakıp dizlerimin üzerimde hafif eğilerek reverans yaptım. *Öncelik sizin, lordum. İlk arayı yaparak Kont Drakula'ya kabalık etmek istemem.* Biliyorum, sibir bozucu bir karakterim vardı ama eğitimcim kim olursa olsun onu kızdırmadan rahat edeniyoedum. Ya ben sorun çıkarmadan duramıyordum ya da herkes fazla alıngandı.

Ben kızmasını beklerken söyleşdiklerim hoşuna gitmiş gibi yüksek sesle gülünce tüm gözler merakla bize döndü. Özellikle Alaz onu güldürmemden tahacıtı olmuş gibi kaşlarını çatarak bu tarafa bakıyordu. "Seninle çok eğleneceğiz." *Hayır, Fanki, "Ben kesinlikle eğlenmiyorum," demek yok! Daha fazla şansımsı zorlayıp de bu vampirin elinde can vermek istemiyorum.*

18. BÖLÜM

Dudagımdan akan kanı silmek yerine emdiğimde bu hareketim yeni eğitimcimimin gözünden kaçmamıştı. İkinci yumruğu yüzümle buluşmak üzereyken aceleyle yere düşerdim. Başımı eğip ne yaptığımı anlamaya çalışırken, kafamı kaldırıp uşam ve ayak bileklerini tuttuğum gibi kendime doğru çektiğimde sırtüstü yere düştüm. Hemen ayağa kalktığımda ellerimi yere bastırıp doğrulacağım esnada dizimi kaldırarak tam yüzüne bakmaya çalıştım. Ancak onu hafife almamama gerektiğini göstermek için ayağım yüzüyle buluşmak üzereyken bileğimden tutmayı başarmıştı. Başımı kaldırıp up'u az önce benim yumruğum gibi sırtta. Birazdan olacağını bildiğim için son duvarı emmeye başlamam gerektiğini düşündüm. Ayak bileğimi tutarak kendisine doğru çektiği an sırtüstü yere yaptım. Başımı o zemine çarpınca acıyla attuğum çığlığa engel olamadım. Burada kimsenin acıması yoktu. Eğitim adı altında her gün ölümlü olarak dayak yiyordum.

"Bu kadar mısın?" Ayağa kalkarak alaya güldü. Bunda daha fazlası olduğumu birazdan anlatacaktı.

Yenilgiyi kabul etmeyen benliğim ayağa kalkmamı sağladığı için. Boynumdaki beyaz tül fuları çıkarırdım. "Beni hafife almayın, dolayısıyla o bana dokunduğunda gardımı düşünüyordum fakat rakibi görmeyince korkumu unutabiliyorum.

"Bunu tekrar yapmak eğlenceli olacak." Her yet zifiri karanlıkken avıyla oynayan bir yarıca gibi etrafımda dönüyordu.

Tüm hayatım karanlık sokaklarda geçtiği için duyulanı açmam utun sünmedi. Öyle ki karnıma gelen yumruğuyla tuttuğum an bacak arasına dilimi geçirmiştim. Bir küfür savurarak inlediğimde güldüm. "Acıtmış olmalı."

"Edepsiz kız." Sesi kızgın gelse de eğlendiğini biliyordum.

Bir anda hamlelerini hızlandırarak bana saldırılmaya başladı. Birkaçından kurutsam da göğsüme gelen yumruğuyla çılgık azarak elimde sağ göğsümü tuttum. "Bu acıtmış olmalı," dediğimde kaşlarını çatarak bir ayağımı sertçe yere vurdum. "Edepsiz adam!" İnkıram almakla yetinmedi, sözlerimi de iade etti. Neyse ki inrafa geldi de geriye çekilerek kendimi toparlamama izin verdi.

Onu görmeyince o kadar da korkutucu değil.

Ter içinde kalana dek karanlıkta dövişmeye devam ettik. İşin gaziip yanı bana vardıkça ona kızmaro hoşuna gidiyor gibiydi. Ben ona vardığımdaysa daha çok gülüyordu. Arada bana neyi, nasıl yapacağında ilgili talimder veriyor ve ben güçsüz dıştıkçe kendimi toparlamama müsaade ediyordu. Keyifli, evet kesinlikle Drakula ile başladığımız küçük oyun çok keyifliydi. Onu iğnelediğimde aynı şekilde bana karşılık vermesi bile hoşuma girmişti çünkü az konuşan erkeklerden nefret ediyordum. Alaz, çok az konuşuyordu. Dizime yediğim tekmeden sonra arkamı dönerek ona bir yumruk savuracakken bileğimi havada tutmuştu. Kendimi ondan kurtarmak için dizimi kaldırdığım an bacağına tutmasıyla geriye çekilmeye çalıştım. Buna izin vermeyince daha çok direndim lakin ikimiz de dengemizi kaybedince ben sırtüstü yere düşerken o da üzerime düşmüştü. "Ah!" *Allahım, ezdi beni.* "Kaç kibosunuz acaba? Kaburgalarını kırıldı." Uzanıp gönderimdeki fuları çıkardı. Keske bunu yapmasaydı çünkü onu görmek beni korkutuyordu.

O ağırlığını kollarına verdiği anda ben, gözlerim ışığı almaya diye biraz bekleddikten sonra usulca gözlerimi açtım. "Sen de fazla zayıf değilsin, gece kuşu." Kerem'in fakındaydım, buna kendimi severdirdim.

Nefes nefese gözlerimi kurpuyurup başımı çevirince herkesin bakışlarını üzerimde hissettim. Hepsi eğitimi bırakmış biri rını çatan adamın şakağında nabtu gibi ürpertiyordu. Kaçla koçkuma yetiyordu. Gözleri benimle Drakula'ın üzerinde oyalanırken onu üzerimden çekip ötedüneye yumruklamak istemesine gözlerinden kıvılcıklar çıkıyordu. Tabii, ben hâlbî Drakula'yı iterek uzaklaştırmadığım için elleri yumrukt oluyor, sıkığı parmaklarının boğumları geriliyordu.

Eğitmenim üzerimden kalkınca ben de hemen ayağa kalkarak kendime çekidüzen verdim. "Ne bakıyorsunuz! Düşük herhalde, kör müsünüz?" Daha fazla dayanmayıp siizem edince nihayet hepsi kendi işine döndü. Tabii, Alza hariç çünkü o, delici gözlerini bizden ayırmıyordu.

"Bugünlük bu kadar yeter."

"Henüz yorulmadım." Alza'nın aksatma kadar canımı çıkar- masına alışığım için bu mola hiç hoşuma gitmedi.

"İlk günden seni fazla zorlamayacağım, odana gidip dinlen." Eğitmenim bunları söyledikten sonra çıkıp gittiğini. Bu adam ciddi miydi? Böyle ağırdan alırsa hiçbir şey öğrenemedim ki!

Odana gitmek istemediğim için bir küseye çekilerek tes- tistodaki kişileri izlemeye başladım. Bağımlı'nın yumruktan iyi gibiydi ancak eğitmenine karşı mesafeli olduğunu fark ettim. Ercin dizine yediği tekme ile yere düştüğü için Aralar'ın uyarı- ğı eli tutmadan kendisi ayağa kalkmıştı. Kızlar, Airodn'un baş- tan çıkaran kışkırtıcı hareketlerini görmeyen gelecek, oca karşı

cevanni açıkça ortaya koymuş, işine odaklanmıştı. Hatta Afrodite onun enesine dokununca kadından uzaklaşarak kum torbasına yönelip öfkeyle yarılmak atmaya başladı. Ecrin bunu görünce hoşuna gitmiş gibi Afrodite'ye küçümseyen gözlerle bakınca, Kuzey onun yaptığı şeyi fark edip sırtarak önüne döndü. Naz, Sımay'ın ona verdiği tükükleri umursamaz bir edayla dinliyor ve uyguluyordu. Ancak kadına verdiği umursamada değerin mesajı çok açıktı. Yiğit ise ağzundaki kanı tükükterek eğitmenine öfkeyle baktığında adam neye uğradığını şaşırmıştı. Alaz'ın beni zehirlemesiyle Yaralasar onlara tavır almıştı. Bu hoşuma gidiyordu çünkü bençe hepsi güvenilmez insanlardı. Burada birbiriminden başka kimseye güvenemzedik yoksa yine bizi zehirlemeye kalkışarlardı.

Başımı çevirdiğimde bir köşede somurtarak oturan Efe'yi gördüm. Yosun onun önünde diz çökmüş, yalvaran gözlerle ona bakıyordu. "Efe, lütfen. Üç gündür odandan hiç çıkmadın. Şimdi de benimle konuşmuyorsun." Anlaşılan, Efe bile biz hücredeyken kendisini odaya kapatarak onları protesto etmişti.

Efe kollarını göğsünde birleştirdiğinde *fish* dercesine başını başka tarafa çevirdi. "Siz Yanka'yı öldürmeye çalışıyorsunuz, ben hepimize küsüm." Sanki on dokuz yaşında değil de beş yaşında gibi davranıyordu.

Yosun'un da gözleri doldu. "Be-ben çok üzgünüm." Aniden ağlamaya başladığında Efe de ağladı ve ben bu tuhaf ikiliyi ağzım açık izledim. *Yemin ederim tencere-kapak gibiler! Kadın gitmiş, kendisine benzeyen birini paylaşır olarak seçmiş.*

"Lütfen, yeter." Fulya'nın acı çeken sesiyle başını çevirip ona bakırdı. Yerde iki büküm karnını tutuyor ve Alaz'a yalvarıyordu.

Kahvecengi tutatılazı her zamanki gibi dağınık duran edamın keskin yüz hatları huzursuzdu. Ostelik hiç yorulmamış

gibi en küçük bir terleme belirtisi bile yoktu. "Tüm gün yalvarmaktan başka bir şey yapmadın." Ben Fulya'nın yerine olsam darbe aldığıça yalvaracağıma hıslımlıp ona daha çok saldırdım. Alaz, şu anda sızlanan çaylağından bunu bekliyordu. Ben ise giden eğitmenimden Alaz'ın yaptığı gibi beni zorlamasını beklemiştim.

"Zayıflığı bırak ve bana karşılık ver." Alaz'ın söylediklerine bir an gülecek gibi oldum. O, güçlü bir çaylak yetiştirmek istiyordu lakin Fulya, onun istediği gibi onu zorlamıyordu.

Sızı yılanı, nihayet düştüğü yerden kalkarken sanı. "Senin hiç zayıf olduğun bir şey yok mu?" Kıpıklarının altından ona bakan kız, şimdi niye dudaklarını ısıtıyordu? Ayrıca ne ara benli benli konuşacak kadar samimi oldular? Şu yarın günde Fulya'daki tek değişiklik, artık Alaz'a yiyeceği akşam yemeği gibi bakıyor olmasıydı.

Onun bu sorusuyla Alaz uyarıcı bakışlarını ona doğrultunca onu kızdıran bir şeyler olduğunu anladım. "Zayıflıklar insanı dibe çeker. Şimdi mesafeni koru ve kendene çekidözen ver." Adam ciddi cüldü Fulya'ya seni önemiyorum mesajı verince Fulya'nın değişen yüzünü görüp kıkırdadım. *Kabretsin, yakalandım!*

İkisi de başını çevirip beni görünce gibiyümü dudaklarından zor sildim. "Komik mi?" Bu kız Alaz'a olan hislerini kimse-den saklamıyordu. Artıslığın kaçınıcı boyutuna ulaştı mı acaba?

"Değil." *Bana ne der* gibi omuz silkim. "Sadece fazla belli ediyorsun, bunu sana karşı ilk fırsatı kullanabilirim." Yerdeki lutkarnı alarak Kuzey'e doğru yürürken onun sözleri yüzünden durmak zorunda kaldım. "Ask hakkında ne düşünüyorsun?" Ona doğru döndüğümde aslında bu soruyu bana değil de Alaz'a sorar gibiydi. Kızda kesinlikle utanma diye bir şey yoktu. Beni öldürseniz, bir erkeğin yanında böyle şeyler söyleyemezdim.

Ya da daha beterini söylerim çünkü senemi açıldığında durdurabileceğim aşk olsun.

"Bilinmez ama bence aşk, karşılıklı olduğunda güzeldir." Ona bakıp gözlemlerle beni izleyen Alaz'a işaret ettim. "Platonik aşk-
lan saçma buluyorum. Sonuçta beni istemeyeni ben niye isteyeyim? Onun kalbi beni sevmiyorsa benim kalbim geti zekâlı mı da gidip onu sevsin?" Fulya böyle bir cevap beklemiyormuş gibi kaşlarını çaurca Alaz için aynı şeyleri söyleyemeyeceğimi anladım.

"Sen ne anlarsın be?" Aptal, beni sordu hem de bana bakarak yüzünü buruşturdu. "Senin gibi bir zavallının bildiği tek aşk, yemekler."

"Kızım, mal misso sen?" Ciddi anlamda birkaç cahtası ek-siköü. "Bir erkeğin aşkı karnı doyurmuynr. Önemssiz kaldığın o yemekleri üç gün yemediğinde gebetip gidersin. Ama aşık olduğunu sandığın kişiyi üç gün görme, sağlığından bir şey kaybetmezsin. Bir erkek ile yemekleri kuyasladığında bence yemekler açık ara alır maçı." Onun için nasıl işliyordu bu durum, bilmiyorum ama benim en büyük aşkım mîdeme göre lezzetli şeylerdi.

Tam konuşacağını ki daha fazla onunla muharap olmak istemediğim için elimi kalçalarak onu susturdum. "Hem aşk diyorsunuz da aşk dozunda iyi. Yeter ki onusuz olmasın." Gözlerim Alaz ile buluşunca ne o bakışlarını çekti ne de ben. "Onusuz inzaatın aşkı da oynusuz olmaz. Kimse gönül verdiğine dikkar etmeli insan." Onlara sarımsı dönerek uzaklaştım. Burada çok bile kalmıştım. Kendisini Alaz'a kanıtlayacak diye onunla zaman kaybetmek istemiyordum.

Her halin yedik de bir tek aşk eksik kaldı sanki.

"Efe'yi gören var mı?" Kaşığına parates püresine dakladığımda Efe'nin öfle yemeyiğine gelmemesi dikkatimden kaçmamıpta.

Ecin ayrıtanını işmeyi bırakıp masaya koydu. "Yanmı sarı önce bahçede gördüm. Eğitmesini ağlatığı için üzgün büsediyormuş ve yemek yemeyecekti." Buna hiç şapınmamıyım çünkü Efe, mutlaka üzgün hissedecek bir şeyler bulurdu.

"Hey, Sakar!" Bağimli'nin sesyle kapımı yanmada durdu çuğa döndüm. Ah hayır, özellikle bana bakarak pis pis gülüyor, sa mutlaka aleından bir şey çıkacaktır. "Gel bak, sana ne görüdim." Ellerini arkasında tutarken bu bakışlarını hayra alamet olmadığını anladım.

Ayağa kalkarak ona doğru yürürken güldüm. "Ne o, bana uyuşturucu mu getirdin?"

"Uzat ellerini." Ne vereceğini merak ettiğim için apod gibi ellerimi uzattım. Anuçlarına bırakığı şeyi görünce Nez ve Ezerin çığlık atarak masanın üzerine çöküp, Enkelbeye küfürler savtararak ellerime bakuyordu. *Allah belesu serin, anıçınma içinde bir şey hareket ediyor!*

Soluğumu tutarak başımı usulca eğdim ve kolama doğru sürünen şeyi görünce deli gibi bağıruktu aklımı kaçıracığınu sandım. "Yılan!" Evet, bu geti zekâlı, gerçekten bana bir yılan getirmişti. Simsiyah pulları olan bu yılan bu Ünelik bileğime dolunup gözlerini bana diktiği için kumldayamıyordum. *Ağlatmak serbest mi?*

Başımı usulca çevirdiğimde Çabaların kucukyla bileğimlele şeye baktığını, eğitmenlerince sardı her zaman bileğime bu yılan dolanıyormuş gibi eğlenen gözlerde beni inlediğini gördüm. *Allah aşkına, bunlar ciddi mi? Yılan bu yılan!"* Ha-El-lakan." Yurkunararak ağlatmaklı gözlerimi ona duğınlardım. "Bana anakomda mı getirdin, Allah'ın helzet!" diye uladığımda yılan da tılayınca bu küfür savurdunu. *Tulamat yok!*

Ben burada ecel terleri dökerken bu pislik çocuk, gülerek cebinden çıkardığı telefon ile beni videoya çekiyordu. "Korkma, Sakar, zehirli değil o." Tüh ya, keşke bunu önceden söyleseydi çünkü ben çoktan korkudan titremeye başlamışım. "Kuzey, gel şunu al benden." Neredeyse korkudan ağlayacaktım. Bence bu şey zehirliydi ve beni ısırarak ister gibi bakıyordu.

"Ben aranızda gitmeyeyim. Kediciğim." *Kedisini bir yılanın insafına bırakan düşünceli insan.*

"Yigit?" Yutkunarak kocaman açığı gözleriyle bileğindeki şeyi bakıyordu. "Kızım, yılan o! Eğer kızlarla birlikte masanın üzerine çıkmadıysan erkeklik gururundan." Korkuyla konuştuğumu duyunca eğer koluna dolanan bu şey olmasaydı ona gülebilirdim ama bunu yapamıyordum çünkü şu zehirli şeyle bakarak aşk yaşadığımdan gözlerimi sevdiceğimden ayırıp ona ayıp etmek istemiyordum.

Yağlı ve soğuk detisi koluma dolunarak gittikçe yukarı çıkınca, "Fulya! Gel al şu akrobata benden!" diye seslendim. *Süslatesinden biri bizi ziyarete gelmiş, kalbep bir hoş geldin demiyor. Yok azizim, atalarımızdan kalan misafirsiperverlik ölmüş.*

Kimseden yardım gelmeyeceğini anlayınca gözlerimi tekrar Hakan'ın buldu. "Al şunu, pis bağımlı."

"Bence seni çok sevdi, Sakar."

"Allah seni kahretsin, Hakan! Sadece kahretmesin, aynı zamanda belanı da versin. Yılanlara gel inşallah."

Kolumdaki yılanla öylece kalakalmıştım ki Efe içeri girdi. "Yankı!" Kız gibi çığır ses çıkartıp çığlık atarak beni videoya çeken aptalın arkasına saklandı. "Kolumda siyah bir yılan var!" *Nasıf da hemen buldu? Valla büyük başarı. Samirimi buyulacağım.*

"Ya-Yankı, o seni ısıracak mı?" Efe'nin ağlamaya başlamasıyla hem korkudan hem de sinirlerim bozulduğu için ben de

ağlamak üzereydim. "Amacı yalandktan terfi ederek bir prense dönüşmek ise öpebilir de."

"Yankıçığın, prense dönüşen kurbağaydı." Bu şey omuzuma kadar çıktı ama o buna mı takıldı?

"Efe, sen gel, tui şunu. Bakalım adını hatırlatabiliyor musun?" Yardıma hiç ummadığım biri yetişmişti. Alas, gülüşünü saklatmaya çalışarak ayağa kalktı ve yanına gelerek bileğimdaki hayvanı hiç korkmadan aldı. "Bahçede bunlardan çok var, zararsızlar." Küçük bir hatırlatmadan sonra yılan Ahmet'e uzattı. Ahmet o hayvanı alarak yemekhaneden çıkınca daha önce hiç bu kadar rahatladığımı sanmıyorum. Yılan gırtlığı ama sanki hâlâ kolumdaymış gibi hissediyordum.

Gözlerim Hakan'ı bulunca aceleyle telefonu cebime koyduğumu görüp ona tehlikeli bir şekilde sırıttım. "Efe Can, kapıyı kilitle, oğlum." Efe hemen arkasındaki kapıyı kilitleyince Hakan bir küfür savurup koşarak masaların arasına daldı. "Buraya gel!" Peşinden koştum. Bu yapığının hesabını vermenden ben-den kurtuluşu yoktu.

Geri zekâlı, bana yılan getirmiş!

Yağmurluğun altında sutsuzdan olduğumda yarımdaki çocukla birbirimize ters ters baktık. "Allah belanı versin, pis başımlı." Hep yapığım gibi yine ona bela okuyordum.

Bana bakıp sırıttınca dudakları parladığı için canı yanmış olmalı ki inleyerek sustu. "Bana yumruk atmasaydın, şimdi sıcak yatağımızda olacaktık." Sitem cemesi beni daha fazla kızdırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Evet, yemekhanede onu yakalayıp yumruk attığım için kural ihlali yapmışım ve o da beni kışkırttığı için ikimiz de ceza almıştık. Tüm öğleden sonrasını bahçede geçirdiğimiz yetmemiş gibi sabaha kadar da burada kalacaktık.

Dendum lan burada!

Hakan ile yan yana ayakta durmuş, sabah olmasını bekliyorduk. Bu çok komikti çünkü daha sabah olmasına saatler vardı. Üstelik balkonda bizi gözetleyen bir nöbetçi olduğu için oturamaz yasağı ve bacaklarım uyuşmuştu. Hava karanlıkta, yağmur yağdığı için ikimiz de soğuktan titriyorduk. Diğerleri bir ara gelip bizimle dalga geçerek tesise döndüler. Saat mutemmen on iki olmuştu ve hepsi çoktan uyumuştular. Karşıdaki ağaçların arasında bir gölge fark ettiğimde ürkererek soluğumu tuttum. Kalbim hızlanmıştı. Tesisin kapıları kapandığı için bizi içeri almazlardı. Tam bağurmak üzereydim ki saatlerdir beni içeri alınılar diye sürekli bağurduğum aklıma gelince dudaklarımı birbirine bastırdım. Şimdi bağırırsam da yine numara yaptığımı düşünecekleri için eminim ki kimse gelmeyecekli. Başımı kaldırarak bir uzur balkondaki nöbetçiye bakmam lakin adamın yerinde yeller esiyordu. Alaz olası bir tehlikeye karşı bizi koruması için onu özellikle görevlendirmişti ama adam yerinde yoktu. Gölgenin biraz daha yaklaştığını fark edince Hakan'ın elini sıkıca tuttum. "Tek kelime etme ve benimle gel." Karanlık hissi beni yeniden ele geçirince elini bırakmak zorunda kalmıştım.

Hakan için gelmişti.

"Buradan ayrılmamız yasak, kızım." Durumun ciddiyetinden habersiz, gülererek konuşan çocuğa kaşlarımı çatırdı. "Tanı karşıdaki ağaçların arasında bize yaklaşılmakta olan bir gölge var ve yaşamak istiyorsan dediğimi yap." Başını çevireceği esnada kolunu sıkıca tuttum. Yalandan gülererek, "Üşüdüm," diyerek ona sıkıca sarılıp dudaklarımı kulağının yakınına geçirdim. "Eğer onun farkında olduğumuzu anlarsa bir kurşun ile işini bitirir. Bana güven, hiçbir şey olmamış gibi davran." Kulağına fısıldağımında yerinde kaskatı kesildi ama sonunda anladı.

"Eğer bu şakaysa..." Tırnaklarımı ensesine geçirdim. "Benim için değil, senin için burada. Belki de seni öldürmesini bekle-

dikten sonra sen gebecirken şaka olmadığını sana kanıtlanm." Yüzüme sahte bir gülümseme kondurup ondan ayrıldım. "Ben şakıldım böyle durmaktan. Hazır nöbetçi yokken biraz gezelim." Sanki her şey yolundaymış gibi hiç paniklemeden soğuk-kandiliğimi koruduğuma inanamıyordum. Tehlike anında kolay panikleleyen biri değildim.

"Olur." Hakan benim aksime ağaçların oraya belinmek için kendisini zor tutuyordu. Ne olursa olsun, bu gece onu hayra tutmalıydım. Akdına bana yaptığı yılan şakası gelince onu koruma fikrinden vazgeçer gibi oluyordum.

Gölgeye sırtımızı dönerek yürümeye başlayınca Hakan yanlış bir şey yapmayın diye korkuma rağmen onun elini nâca tutuyordum. "Tesisten uzaklaşıyoruz, bu daha tehlikeli." Ağaçların arasına girdiğimizde onu ok attığımız sahaya doğru çektim. "Silah bulmaktır." Ona küçük bir açıklama yapıldı ama yald,ık beş dakika sonra ok attığımız alana girmişük. Hemen tahta musaların üzerinde duran sadaklardan birini alarak, içini oklarla doldurup tek koluma taktım. Yayına oku geçirdiğimde Hakan da benim gibi gereken şeyleri almıştı. Bir seferinde bize ok atmayı öğrettikleri için dalga geçecek, "O öcü karıma çıkınca ne yapacağız? Ona ok mu fırlatacağız?" dediğini hatırlayınca bu durumdayken bile güldüm. Söylediğine bir şey dönüp dolaşıp yine beni buluyordu, daha az belkula emeliydi.

Ağaçların arasında bir çııııı duyduğumuzda Hakan ile sırtımızı birbirine yaslayıp yayı gendik. "Kahtetan, burada ama karanlıkta onu göremiyorum!" Kızın çocuya sinirle başını sallayarak gözlerini etrafında gendirdim. "Karanlıkta seslere odaklanıp onu bulabilirim ama ben senin gibi ok atmakta iyi değilim." Eğer Hakan'ın becerisi bende olsaydı, karanlıkta bile onu bulup vurabilirdim. Bende duyular vardı, onda ise yetenek.

Yağmur? Hakan'ın yeteneği? Ve benim karanlıkta görüş yeteneğim? İşe mi!

Sumnu iyice Hakan'a yasladığımda birbirimizin arkasını kolluyorduk. "Ben sana nerede olduğumu söyleyeceğim, sen de vuracaksın." Gözlerimi kapattığımda yayını iyice gerdiğini duydum. "Sadece yerini söyle, gerisini bana bırak." Karanlıkta ortaya çıkan duyularımı bildiği için beni sorgulamadan bana ırazat etmişti.

Sanki etrafımızda bir canı yokmuş gibi gözlerim kapalı, soğukkarlılığımla koruyarak seslere odaklandım. Etrafımız ağaçlarla çevrili olsa da yağmur yağması benim için büyük şans. Yağmurda adını seslerini daha iyi duyuyordum. Rüzgârın uğuldasu kulaklarıma geldiğinde ağaçlara tüneyen baykuşların rahatsız edici sesini duydum fakın bir ses vardı ki diğer tüm sesleri geride bırakıyordu. Yarasalar! Evet, üzerimizde uçuşan bir yarasanın sürüsü vardı. Lanet olası hayvanlar sanki onun gelişini haber veriyordu. Ağaçların arasındaki küçük adımı seslerini duyduğumda sessizce, "Saat üç yönünde," diye fısıldadığım anda Hakan henüz dönmek üzere doğru bir ok atmıştı ki hemen arkasından yine adımı sesleri duydum. "Arkanda!" Gözlerim kapalı bağırınca Hakan ortaya doğru okunu attı ve bir inilti duyduk.

"Onu vurdu." Yayını bırakarak öne doğru yürüdüğü esnada oku ilk ateşi yere sanki bir silahın emniyetini açan o cılız sesi duymuştum. Allah kahr etsin, iki kişilendi! "Eğil!" Bağırarak elindeki yayı yere atıp Hakan'ın üzerine atadığımı an bir silah sesi ile ılımlı de yere düşmüştük.

"Yanki!" Hakan adımı fısıldadığında usulca başımı kaldırmak altındaki çocuğa baktım. "İyi misin?" dediğimde başımı salladı. "Sen?" Herhangi bir acı hissetmediğim için ben de başımı salladım. "Kaçmışsın!" Üzerinden kalkarak koşmaya başladığımızda ayağım bir dalaya takılınca kendimi yerdeki çamurun içinde buldum.

Başımı kaldırdığımda Hakan'ın tesise doğru koştuğunu gördüm. Büyük ihtimalle hemen arkasında olduğumu düşündüğü için düştüğümün farkında değildi. Hakan'a zaman kazandırmak için ben de ayağa kalkarak onun aksi yönüne doğru koşmaya başladım. Eğer Hakan'ı bırakıp benim peşimden gelirse Hakan riske varabilirdi. Zaten silah sesinden dolayı tüm yetkililerin kuledeki yerlerini aldıklarını gördüm. Karanlık olduğu için burada kim olduğundan emin olamadıklarımdan kaç etmekte tereddüt ediyorduk. Bahçenin senha bit noktasına girişinde nefes nefese durmak zorunda kaldım. Arkadaki adam seslerini duyunca Hakan'ı bıraktığı için derin bir nefes alarak rahatladım. Ona doğru döneceğim esnada, "Öyle kal" diye uyarınca korkudan hiç kıpırdamadım. Resmen ona izat ediyordum.

"Bu gece canımı saktın, küçük Yarasa'nı." Gerleğinden çıkan boğuk, korkutucu ve kadın sesiyle ürperti. Hakan'ı kurtardığım için bana kazınmış ama umurumda değildi. Beni bu gece öldürmeyeceğini biliyordum.

"Telafti etmeliyim, değil mi?" Yüzüme yapışan ulak saçlarını çekerken rüzgâr iliklerime kadar işliyordu.

"Edeceksin." Bana yaklaştuğunu hissettiğimde gözlerim doldu. Ona olan korkudan kurtulmak imkânsızdı. "Almaz'ın karısını bana getireceksin, sonra da onu öldüreceksin." Benden istediği şeyi duyunca gözlerimi kocaman açtım. Almaz'ın karısı testeki tüm kapıları açıyordu. Onu almam imkânsızdı. Üstelik birini öldürmeyi aklımdan bile geçiremezdim.

O karıyla testeki her yere ulaşabilir. Almaz peşini bırakmıyorsa onun ölmesini istiyor olabilir ama bunu neden kendisi yapmıyor?

"Bu... Bu mümkün değil. Bunu yapamam..." Belime bastığı şey yüzünden nefes alamadım. "Senin yapamayacağın bir şey yok. Yanka." İsmime bilecek vurgu yapması. "Arkadaşının hayatına karşılık, sana ihanet eden adamın anahtarı ve ha-

yattı! Göryaşların yaşadığım korkudan dolayı akarken başımı salladım. "Güzel," deyip dudaklarını boynuma değdirdiğinde boğazından çıkan burlulu sesi yitirden çığlık atmamak için dudaklarını birbirine bastırdım.

Boynumu mu öprü bu aşaklık?

Elini uatarak pantolonumun cebine bir şey koydu. "Odası onuncu katta. Bu kam seni o kata çıkarır. Yarın gece bu işi bitireceşin." Boynumda nefesini ve belimde de bıçağı hissederken hayır demek aptallık olurdu.

Dövüş konusundaki yasanefini bilmediğimi için ona saldırmak da aptallık olurdu.

Gözlerimi kapatarak deli gibi üzerken kokusuna yoğunlaştım. Burnuma gelen çikolata ve kakao kokusuyla gözlerimi kocaman açtığımda o çoktan giymişti. Dizlerimin üzerine yığılarak kokusunun Alaz'ın kokusuna ne kadar çok benzediğini düşündüm. Alaz olamazdı, değil mi? O olsa neden kendi kartını palmanı istesin ki? Ya da neden onu öldürmemi istesin? Yarın gece odasına gitem için olabilir mi? İyi ama bundan çıkarı ne ki? Kafam karıştı ve ne düşüncem gerektiğini bilmiyordum. Kokusunun Alaz'a çok benzemesi hatta neredeyse aynı olması beni altüst etmişti. Peki, katil Alaz ise? Ya beni zehirlemesi altında sadece şüpheli üzerinden atmak içinse? Sonuçta aradığımız katil nüfuzlu ve güçlü biriydi. Üstelik benimle oynamayı seviyordu. Alaz güçlü ve soğukkanlı biriydi. Neden katil o olmasın? Üzerinde hiçbir şüphe bırakmamak için beni zehirleyip sözde katile uzak kurmuş gibi görünebilir. Benden onu öldürmemi isteyerek belki de ne kadar ileri gideceğimi test ediyordur. *Lanet olsun, kendi düşüncelerimde boğulmak üzereyim. Peki, ben şimdi ne yapacağım?*

"Alaz, yirmi yedi yaşında, Sedef." Sessizce fısıldadım. "On iki yıl önce darıgalandığında yedi yaşındaydın, o ise on beş

yaşında oluyor. On beş yaşında bir çocuk, otuz kişiyi damgalayabilir mi?" Hayır! Bu saçma ama manîgim benim olmasın diyordu? Sonuçta öldürme hissi çoğu katilde çocuk yapıyordu. Peki, Afaz neden bunlardan biri olmasın! Karbanını öldürecek kadar soğukkanlı ve arkasında it bırakmayacak kadar zekiymi. Her şeyi hızlıca hesaplayan bir beyni vardı. Onun zekasını hafife almak aptallık olurdu.

Hadis ama, on beş yaşında seri katil mi olur? İyiye saptımadın. Yankı!

Bunu araştırmadın içimi rahatsız etmeyecek.

"Sedef." Omuzuma dokunan eli hissettiğimde çığlık atarak hemen ayağa kalkıp ondan uzaktayım. "İyi misin?" Karallıkta yüzünü iyi göremesem de içimdeki şüphe ondan korkmama neden oluyordu. Evet, gelen Afaz'dı. Belki de bu gelen az önce boynumu öpen kişiydi.

"Uzak durun benden!" İçime bir şüphe düştüğü için hafızarak tesise doğru koşmaya başladım. "Bekle." Arkamdan gelen sesini duysam da durmak yerine daha fazla hızlandım. Bu adamdan korkuyordum. O, azuk benim için bir şüpheliydi.

Ağaçların arasından hızla geçerken ayakları tıpa tıpkı. Tam öne doğru düşmek üzereyken belimden tuttuğu gibi beni göğsüne çektiğinde ayakları çıktığı kadar çığlık attım. "Kes şunu!" Beni azarlayınca korkudan hemen susduğuma inanamıyordum. Adam, ajan görünümünü bir katil olabiliyordu ve sınıma onun göğsündeydi. Beni burada öldürse kimse ondan şüphelenmezdi.

Ona doğru dönmemi sağlarken kaçmamam için kolunu sıkıca tutuyordu. "Neden benden kaçyorsun?" Tam bu esnada korkudan mı bilmem, zihnimde bir ses yankılandı.

"Adı ne?"

"Artık onun ismi, Yankı."

"İvan!"

"İvan!"

"Uzak durun, dedim!" Boğazım kanarcasına çığlık atışımda kendisini odaya kurtardığını gibi kaçmaya başladım. O gece kaşilin yüzünü gördüm lakin zihnimden tamamen silinmişti. Yani onu görsen bile tanıyacığımı sanmıyordum. Gerçekleri öğrenmenin tek yolu müdire anaeyi bulmaktır.

Tesise geldiğimde tüm Yarasalar ve eğitmenler Hakan'a sorular soruyordu. Hatta Çakallar bile buradaydı. Hakan beni görünce rahatlayıp bana doğru koştu. "Sakas, korkuttun beni be kızım." Beni aceleyle kollarının arasına almasını beklemiyordum.

"Kulağının dibinde çığlık atınamı istemiyorsan dokusuna bana, Bağır!" Huysuzlaşığımda iyi olduğumu anladığı için gülercek benden ayrıldı.

"İyi misin?" Kuzey'in yüzümü ellerinin arasına alıp endişyile sorduğu soruya güldüm. "Hâlâ çığlık atabiliyim."

Neşeli bir sesle, "Salak kedi," diyerek ellerini çekti.

"Toplantı odasına geçelim." Drakula'nın sözleriyle hepimiz asansörlere yöeldik.

İkinci kata çıktığımızda bu sefer daha büyük bir ofise girmiştik. Öyle ki kocaman, uzun masanın etrafında hepimize yeterli kadar sandalye vardı. Biz masanın sağ tarafına oturduğumuzda eğitmenlerin hepsi kendi çaylağının karşısına oturdu. Yaşlı adamla içtiği çayın Alax'a hiç bakmadım ama onun kuzgun bakışlarını üzerimde hissediyordum. Yaşlı adam masanın en başına oturunca o, Fulya'nın karşısına oturmak yerine yaşlı adamın sağ tarafındaki yerini aldı. Kaloriferler açık olduğu için ısınmayı ama üzerime yapışan ıslak kıyafetlerimi beni kaçırdıyordu. "Bitiniz neler olduğumu açıklayın." Yaşlı adamın sözle-

rine katışılık sadece gözletimi devirdim. Bence benim açıklama yapmamı istemezdi.

"Ben açıkladım." Hadi bakalım, bakıyorum. "Ajanlarımızın olan eski eğitmenim olacak kişi, karının burada olduğundan şüphelendiği için beni zehirledi. Ancak ne hükmetse yeni eğitmenim yani Drakula, beni cezalandırarak bir gece dışarıda bıraktı. Sizde de burada bir gripplik yok mu?" Masadakilere soru soran gözlerle bakarak bir cevap bekledim. "Her ikisi de özellikle ölmemi ister gibi hareket ediyor, bu fazla grip." Şimdiki hedcüm yaşlı adamdı. "Elinizde gerçek anlamda benim koruyacak bir eğitmen varsa altun bir tutam." Şu ana kadar bana verdikleri her iki eğitmen de bu kocuma işini pek iyi yapıyorlardı.

"Pardon ya, o öcü bana bir şey yapmaz, değil mi? Ne de olsa adam benim bezik keremem. Ah, evet, sizin için canınızı de ben buldum. Görümüz aydın, nus topu gibi bu öcü öğlümüz oldu," dedim. Tüm eğitmenlerin kışlarını geçerek bana bakmasını umursamadım. Özellikle Drakula ve Kuzdağı'nu görmeden gelmek benim için kolay bir şeydi. Saygıde kadınları şüpheli listesinden silcekler ama bunlar hâlâ bana kızıyor.

"Saygısızlığı bırak ve üslubuna dikkat et!" Açıkçası yaşlı adamın yumruğunu masaya vurup bana bağışlanmadan bir eğitkenmedim.

Islak saçlarımı yüzümden çekerek ona döndüm. "Bağışarak beni sindireceğinizi sanıyorsanız, yanılıyorsunuz. Sizin ve ekibinizin yetersizliği yüzünden ben bugün kendi ekibimden buini kaybedebilirdim."

"O burada, Yarasa'ları başka bir yere görmeliyiz." Sinay, yaşlı adama hakarak bulduğu çözümü dile getirdi. "Burada güvende değiller."

"Valla ben gayet güvencedeyim, malum bana doşunmuyor. Öcüden çok eğitmenlerin gazabına uğruyoruz," dediğimde hepsi bana sus arışt dercesine bakınca somurtarak sızdım.

"Bu, iyi bir fikir değil." Drakula tiraz etmekte gecikmedi. "Evet, burada da tehlikedeler ama aynı zamanda güvende olacakları tek yer de burası. Kameralar, tetikçiler ve kademli ajanların olduğu bu yerde isredğine kolay ulaşamaz."

"Yanlış hatırlamıyorsam yarım saat önce gayet de ulaşmak üzereydi." Yine konuştuğumda Yarasalar kıkırdarken diğerleri sinir krizi geçirmek üzereydi.

"Güvenlik önlemlerini artıralım."

"Çok zekisiniz, Bayan Afrodite ama o bunu düşünmedi, değil mi?" Evet, yine konuştum.

Aralay, "Testte kapsamlı bir araştırmaya yaparsak onun kim olduğunu bulabiliriz," dediğinde çaldırmak üzereydim.

"Burada kimse beni insan yerine koymuyor mu?" En sonunda dayanamayıp isyan ettim. "Öcü içinizden biri. Önce birbirinizi araştırmayı deneyin bence." Burada kimse beni ciddiye almıyordu.

"Farkında mısın, senden başka konuşan kimse yok!" Bu sarı yılan, sebepsiz yere benimde uğraşmayı bırakmalı. O gıssın, Alazî nasıl ayartacağına düşünsün. Ben burada erdili bir şey konuşuyorum.

"Evet, konuşuyorum çünkü tüm Yarasaların kurbanlık koyun gibi kaderine razı gelen birer geni zekâlı olması benim suçum değil. Güzel haber şu ki ben onlardan biri değilim, kendimi savunuyorum." Ona cevap verdiğimde Yarasalar da dahil artık asasadaki herkes beni öldürmek ister gibi bakıyordu.

Habîs davamda beni susturmaya çalışıyorlar. Ama Yanık Sarıyaçık nızar mı? Aıla!

"Maalesef kızla aynı fikirdeyim." Bu kadar insanın içinde benimle aynı fikirde olan tek kişinin Alazî olmasının bedbahtlığını yaşıyordum.

Masadaki eğitmenlere tek tek baktı "Arayışmaya önce tesisteki ajanları sorguya çektiğimizle başlayacağız. Bahçede gezararılıyor. O bizden biriydi. Onunla çalışıyor olmalı ki bu gece oradaydı." *Hisslerimde yansımalarıym, demek ki gerçekim işi bili-*

İçlerinden birinin ihanet etmesi, hepsini üzdüğü kadar kadirmişçi de. "Madem ona çalışıyor, neden ortajını öldürdün? Bunu diyen kişi Esad'ın silikonlu eğitmeniydi.

"Onu ben öldürdüm." Hakan bu itirafı yaparken oldukça sarsılmıştı. "Sen mi?" Kadın kaşlarını çatı. "Belki de sesleri duyup size yardım etmek için gelmiş! Bu yapışın cesursuz kaalamaz. Tutuklanıp emniyete teslim edileceksin." Anlatıp derlemekten tehdieler savuran kadın yüzünden Hakan'ın rengi armıştı.

"Ve bu sözleştikten sonra zekâ sorabunuz olduğumu düşünüyorum." Yine araya girmiştim. "Madem kaıs deş, o zaman neden hiç ses çıkarmadı? Hakan ile elimizde oklara erada öylece korkuyla beklerken ses veretiliriz ama o, sinire huz yaklaşmayı seçti." Kızıl feytan bana öyle bir bakış ki korkudan sindim.

Korktuğumu göten Hakan kaşlarını çatarak kadına döndü. "Sakar haklı, orada karanlıkta etrafımızı kuşumlar. Eğer kalı yaşırıysam Yanku'nun karanlıkteki yeteneği şaşesinde. Evet, katil ona dokunmuyor ama Yanku benim üzerime alıduğunda kurşun ona da gelebilirdi." Hakan susmuşunda rum gelene bana dönmesi beni rahatsız etti çünkü benden böyle bir şey beklemiyorlardı. Neden mi? Hepsinin gözünde kendi menfaateni düşünen, işe yaramaz bencilan tekiydim.

"Bakmayın şöyle. Bağınlının üzerine alırken aklından ne geçiyordu, ben de bilmeyorum. Emin olun, ikinci kez böyle re-

zıl bir hareket yapmayacağım. Benim için kendi hayatım herkesinkinden daha değerli." Birçoğu onlara görmek istedikleri bilgiyi verdim. Herşey ilk gündün notumu vermişti. Kimseye iyi görünmek gibi bir niyetim yoktu ve zaten iyi biri de değildim.

Orada unuttuğum şeyler vardı, yoksa kendimden beklemediğim bir performans.

"Teki, seni onun için özel kalan ne?" Yaşlı adamın sorduğu bu soruyu herkes merak ediyor gibiydi.

Güldüm. "Zekiyim, güzelim, sevimliyim, yetenekliyim, aiz anlamasanız da espri yeteneğim var. Kısacası bir katilin aradığı her şeye sahibim. Daha ne olsun, değil mi?" Yosun ve Afrodit kükürdükten diğerleri, kendimi övdüğüm için homurdanarak bönüne dönmüştü.

"Sakarsın, gıverezsin, boşboğaz ve patavatsızsın. Hakikaten daha ne olsun, Kedilik?" Kurzey'in gülererek söylediklerinden sonra homurdandım. Ne var yani, o kadar kusur kadı kızında da olurdu.

Ajaz kahverengi saçlerini bana çevirince kafasını kurcalayan birçok şey olduğunu anlamıştım. "Bu gece seninle konuştu mu? Onun hakkında elle tutulur bir bilgi vermelisin bize." Ajaz'ın bu sözlerinden sonra orada bana yapmamı söylediği şeyleri ba-ırlayınca serçe yukundum. Kimseye belli cenneden masanın altında cebimi kontrol ettiğimde kartın orada olduğunu fark ettim. Korkak yüz hadem beni ele vermiş olmalı ki gözlerini kıstı. "Sana ne söyledi?" Bence bunu bilmek istemezdi.

"Semi bildiğimizi" desem tepki ne olurdu acaba?

19. BÖLÜM

Bugün bir durgunluk vardı üzerimde. Belli de o gece boyunumu öpen adamın dudaklarını hatırladıkça ürpermemden kaynaklanıyordu. Zaten gündüzdür o lanet dolu uçuş yüzünden uyumaya korkuyordum. Benden Abaz'ı öldürmemi istediği günden beri bir hafta geçmişti. İstediyini yapmadığım için tekrar karşıma çıkmasından korkuyordum. Erte, Abaz'ı öldürmek şöyle dursun, odasına bile girememiştim. Ben bu katil değilim, kimseyi de öldürmeyi düşünmüyordum. O an kendimi kurtarmak için ona istediği cevabı vermişim, kabul ediyordum ama hiçbir güç beni, birini öldürmem için ikna edemezdi. Bir hafta boyunca hiç sesi çıkmadığı için tam bu konuyu unuttu diye rahat bir nefes almışım ki dün gece yatarken uzerimde bulduğum not kabusum olmuştu. Sözümde durmadığım için beni, Efe'nin hayarıyla tehdit ediyordu. Benim yüzümden Efe'ye bir şey olursa yaşayacağım vicdan azabını düşünmek bile istemiyordum. Ellimde sıkıca tuttuğum küçük not parçasına dolan gözlemlerle tekrar tekrar bakınacakları kendimi alıyordum.

"Eğer sözümde durmazsan bugün kızıl arkadaşına vedâ et, küçük Yarasa'm."

Yatağımda oturdum ve sabaha kadar düşünüp durdum. En kötüsüye ne düşündüğümü bilmemekti. Teslin her yarıda güvenlik kameraları varken odama doğrudan girmezdi. Gör-

lerim bahçe kapısını bulduğunda serçe yutkundum. Kurşun geçirmez çifti kaskı cam bile güvende olmamı sağlamıyordu. Bahçeye bakan duvarın tamamı camlarla kaplıydı. Afaz o bahçeye açılan tek kapının odamdan geçtiğini söylemişti. O bahçe, diğer bahçelerle bağlantılı olmadığı için orada herhangi bir kamera yoktu. Fakat bahçeye girmenin bir yolunu bulmuş olmalı ki odama girmişti. Notran eğitimcilere bahsetmek istiyordum ama onlara, verdiğim sözden bahsetmek istemediğim için sessiz kalmam en iyisiydi. Hem euzfta o kadar ajan varken Efe'ye ulaşamazdı. Üstelik güvenlik önlemlerini artırmışlardı. Saat beşti, güneşin doğmasına daha bir saat vardı. Ötenimde sadece beyaz bir adet ve yeşil bir eşofman altı vardı ve giyinmek içimden gelmiyordu. Yaraktan çıkarak spor ayakkabılarımı giydikten sonra üzerime bir hırka geçirdim. Dolapcan yeşil, tül bir fular alıp boynuma şardım. Dolabımı düzenleyen kadını surf bu fularlar için sevebilirdim çünkü her renkten vardı. Siyah olan fularımı nerede düşündüğümü bilmiyordum ama odamda değildi.

Odamdan çıkarak nöbetçilerin yanından geçip restisten çıktım. Soğuk hava yine rüzgârdan nefes almama neden olurken düşmek istemediğim için yavaş adımlarla gezinmenin en iyisi olduğunu düşündüm. Hafif karanlık olan hava, tebessüm etmemi sağlamıştı. Karanlık korkutucuydu lakin yine de seviyordum. Yaz mevsiminin en sevdiğim yönü ağaçların obez gibi şişmanlamasıydı. Sonbahar gelince ağaçlar depresyona giriyor ve kışın zayıflayıp yapraklarını dökererek çırpı gibi kalıyordu. "Ağaçlar bile formunu koruyor."

Acaba depresyona giren ben miyim?

Açık havada yürüyüş yapmak iyi gelmişti. Biraz daha ilerlediğimde kocaman bir ceviz ağacının dallarına asılı duran kum torbasını görüp durdum. Ama beni durduran şey kum torbası değil, üzerinde pantolon dışında hiçbir şey olmadığı halde o kum torbasını yutruklayan kişiydi. Güneş doğmasa da sabah

olmasına az kaldığı için onu çok iyi görebiliyordum. Sana bana dönük şekilde kum torbasını yumrukladayan kişi Alaz'dan başkası değildi. Her yumruk attığında gerilen sırt kasları yumruğunun sağlamıştı. Kolunu geriye çekip yumruğunu savrulduca onun saçları dalgalanıyordu. Ses çıkarmadan birkaç adım daha aram. Çıplak, kusursuz teni ve üzerinde koy pantolondan başka hiçbir şey olmaması nefesimi kesiyordu. Sanki koca plandaki şu efendiyi yaratıklar gibiydi. Ben sabahın soğukunda tüterken o üşümüyor muydu?

Potansiyel kasil adayına Falya'nın baktığı gibi batman potansiyel verici. Yankı.

İkisinin arasında çok fark var! Ben ona pıncetmiş gibi bakıyorum, sadece bu süreçte hangi aklı başında insanın yanı sıra geleceğini düşünmüyorum.

Bu adamları uzak durmaya kararlı olduğum için burada olduğumu anlamasın diye sesizce girmeye karar verdim. Ancak ben geriye doğru bir adım atmıştım ki hiç arkasına dönmeden, "Buraya gel, Sodef," dedi. Şaşırdım. Neden çağırıyorsa ki? Adam askeri eğitim almıştı, geldiğini tabii ki anlayacaktı.

"Benim olduğumu nasıl bildiniz?" Ben de göremesem bile arkamda biri olduğunu anlıyordum ama o kişinin kim olduğunu ayırt etmek hiç kolay değildi.

Bir yumruk daha attıktan sonra dönü. "Nasil kokuyorum biliyor musun?" Rüzgâr kokusunu ona götürmüş olmalı.

Sanki beni görecekmis gibi batmanı salladım. "Zeyin, değil mi? Banyodaki şampuanım ve losyonumu yeşil zeytin özü." Güldüğünü duydum. Kokum bile bana yemeği hatırlatıyordu.

"Demek zeytin!" Sesi eğilimli gibi çıkmıştı ve evet, zeytin çünkü ben insanların koku salgıladığını inanmıyordum. Kültürümüzde şeyler öyle kokmanızı sağlıyordu. Örneğin hangi insan

çikolata kokar ki? Ama o çikolata kokuyordu. Çikolatadan yapılmadığına göre bu onun parfümünün çikolata aromalı bir kokusu olduğunu gösteriyordu. Hangi kokuyu kendinize sıkarsanız öyle kokarsınız. Bugüne kadar hiç parfüm kullanmadığım için ben en fazla kullandığım şampuan gibi kokardım.

Usulca bana doğru döndüğünde gözlerim, yüzüne yapışan ulak saçlarından, neni yüz hatlarını ve oradan da köşeli çenesini buldu. Boyundan kaslarına süzülen ter damlacıkları dudak ısırtan tündendi. Güçlü omuzları ve yapılı fiziği *çok arsız* dediriyordu. Şu herkesin baklava terimini kullandığı sıkı kasları onda sekizliydi. Pek anlamam bu işlerden ama dört çarpı dört işte. Parçolmuştu kemertinin olduğu yerdaki kasları nefesimi kesmeye yetti. Tamam, kabul ediyorum, adam pisliğin tekiydi fakat yakışıklı ve mükemmel bir fizyog sahibi olduğunu maalesef inkâr edemezdim. Ağacın dalına asıfı rişörünü aldığında onu incelediğimi bildiği için güldü. "Böyle kalmanızı mı istersiniz?" Bakışlarını yakalamış olabilirdi ama utanıp kızarmadım.

"Evet dersen böyle mi kalacaksınız?" Eğer karşısında görünüşü yüzünden iş çekip renkten renge girecek bir kız görmeyi bekliyorsa yanlışlıyordu.

Dudakları usulca kıvrıldığında sanki bana meydan okur gibiydi. "Neden olmasın?" Kışkırtıcı bir sesle konuşmasıyla benim de dudaklarım kıvrıldı. "Beni etkilemeye mi çalışıyorsunuz, bayım?" Şu anda yaptığı kesinlikle buydu.

Bana doğru yürürken gözlerinde oluşan yaramaz parıltıları görebiliyordum. "İhuyarım var mı?" Kendi gücünün farkında olduğu için istediği herkesi kolayca etkileyeceğini biliyordu.

Gözlerimle barm bir şekilde açık açık onu süzdüm. "Hayır yok. Herkesi kolayca etkisiz altına alabileceğinizin farkındayım." Gelip, tam karşısında durup üzerime eğilmesini bekleliyordum. Gözlerimin içine bakığında yüzü çok ama çok

yakınımdaydı. "Peki ya seni?" Vay canına, bunu sormazın hiç beklemiyordum.

Alfonsa benimle oyun mu oynuyor?

Başımı kaldırarak bana olan yakınlığını görmesden geldim. "Hiç şansınız yok, daha önce de söylediğim gibi erkek arından kimse dikkatimi çekmiyor." Gözlenimle içine bakarken gülediyiniz beni kendi oyununuzda kullanıyorsunuz. Sizin tek iş için en çok bana ihtiyacı vardı ve bunun için benim ibidliğime mecburdum.

Tek kaşırı kaldırdığında, "Bazen çok zeki olabiliyorsun." dedi. Bu sözlerinden sonra sadece kanil için beni yakınında erdiğini kabul etmiş oldu. O profesyonel bir ajandı. Ne benim gibi ne de Fulya gibi kızlar onu etkilerdi. Böyle adamlar işi önde tutardı, onları zayıf kılacak kadınlardan uzak dururardı.

"Ama?" diyerek sırıttım. "Beni ilgi çekici bulduğunun da farkındayım. Farkında değilsiniz ama bana çekiliyorsunuz. Bu konuyu açmamın nedeni de bu zaten. Henüz yolun başundayken uzak durun benden. Yaşlı adamlar öğreniyor." Eğlenen yüz ifadesi anında silinmişti. Böyle bir itiraz beklemeyi açığı lakin hiçbir zaman aptal ve kör biri olmadım. Drakula ile düşman olabiliyorduk ancak ikisinin ortak yönleri çoktu. Bunlardan biri de katili bulmak. Aslında Drakula'nın çaylağı olmaması sorun etmemesi gerekiyordu. Sonuçta o beni eğitirken bile Alaz, uzaktan beni koruyup kanili bulmak için hayatı kalmaması sağlayabiliirdi. Ama Alaz bunu sindiremiyorcu çünkü korkuyordu. Drakula'nın beni eğitmesini değil, benim başta bir erkekle olan yakınlığımı korkuyordu. Kendisi bile bunun farkında değildi ama bu lanet buzdağı beni korkutuyordu. Ve bu da küçük de olsa onu etkilediğimi gösteriyordu.

Ama o korkanacağıme biri değil, benim için herhangi bir tehdit farkı yok.

O gece bana zorla dokunan ellerden sonra erkeklerin hepsi kara listede, hiçbirine güvenmiyorum. Efe Can ve Kuzay pişliği buna dahil değil.

Söylediklerimden sonra buzdan duvarlarını çeken adam alayla güldü. "Belki de görüldüğün kadar aptaksın." Tişörtünü hıta başından geçirerek giyiniş benden uzaklaştı. "Siz kadınlar fazla hayalperest olabiliyorsunuz. Benim için küçük bir çocuktan farkın yok. Küçük ve şımarık bir kız çocuğuna ilgi duyacak bir adam değilim. Ben genelde ne yaptığını bilen, olgun kadınları tercih ederim." Sözlerinde yalan yoktu. Beni kandırmak için bunları söylemiyor, aksine inanarak söylüyordu. Ayıkçası bu sözlerle yanıltıldığımı düşündüğüm için rahatlayıp gültümsemedim. İstedğim en son şey, onun gibi utuklu ve zeki birinin ilgisini çekmekti. Sanırım benim tipim olan erkekler, zekâmla hava atacağını aptal erkeklerdi.

Mümkünse yaşadığım sürece tüm erkekler tarafından görünmez olayım.

"Bunları duyduğuma sevindim."

"Sevindiğini görebiliyorum." Benden hoşlanmadığını söyleyince üzülme gibi birkaç duygu belirtisi göstermemi beklemiş gibiydi.

Beni Fulya sataşlarıyla karıştırmıyor olmalı.

"Bu konuyu da hallettiğimize göre..." Eliyle bahçenin arka tarafını gösterdi. "Biraz yürüyelim mi? Gerçekten seninle konuşmam gerekiyor." Alayla gülme sırası bendeydi. "Sizinde konuşacak hiçbir şeyim yok. Beni öldürmeye çalıştığınız hâlâ unumadım." Neden işine bakmak yerine ısrarla konuşmak istiyordu, anlamıyorum.

Sıkıntıyla karpak bir nefes aldığımda sakin olmak için kendisini teskin ettiğini görebiliyordum. "Seni korumaya çalışıyorum ancak sen çocukluk yapmayı bırakmadıkça bu çok zor!"

"Zehirleyerek mi?" Beni böyle kandıracağını sanıyorsa yanı-
lıyordum. Ona güvercinek gibi bir hata yapmayacaktım.

Başparmağı ve işaret parmağıyla bütün kemerici süzarak
bana ters ters bakıtı. Bu, çok sık yaptığı bir hareketi. "Şu kah-
rolası inadeni kırmak için ne yapmalıyım?" Bunu öyle büyük
bir öfkeyle söylemişti ki her an ağzına bir tane çıkacak gibi
görünüyordu.

Onu umursamadan arkamı dönerek tesise doğru yöneldim.
"Benden uzak durabilirsiniz mesela." Bir adım atmışım ki
"Sana tecavüz etmeye kalkıştığında ne demek istediğimi çok
iyi anlayacaksın!" diye gültüyle tüm bedenim koltuğu örpe-
cirken adım atmaya bırakmıştım. Tecavüz kelimesi bile on dön-
yışıma geri dönmeme neden olacak kadar beni korkutuyordu.

"Sana saplantılı!" Kızgınlıkla bağırıldı arkamdan. "Seni neden
hayata bırakıyor sanıyorsun? Seni kendisine istiyor, bunu gör-
meyecek kadar aptal olamazsın! Burada seni koruyacak tek kişi
benim. Bunu bildiği için ilk işi benden kurtulmak olacaktır.
Doğrudan karşıma çıkamaz, buna cesaret edemez. Seni yenil-
mez kulacak tek kişinin ben olduğumu bildiği için seni benden
uzak tutmaya çalışıyor. Sen böyle davrandıkça ona istediğini
veriyorsun. Anlamıyor musun, ona direnemeyecek kadar zayıf
olmanı istiyor." Öfkeyle bağırarak söylediklerinde ne yatak ki
haklıydı. Alaz gerçekten güçlü biriydi. O öcüsün bana saplan-
tı olduğu düşünösesi bile korkudan ağlamaya neden olacak
türden kötü bir hüsti.

Yavaşça ona doğru döndüğümde cebinden çıkardığı pa-
kette bir dal sigara çıkartıp dudaklarının arasına yerleşirdi.
Çakmağının aresine eliyle gölge yaparak eğilip sigarasını yak-
tıktan sonra başını kaldırıp büyük bir nefes çektii çiftekese.
"Pars, işiyle özel hayatını birbirine karıştıran biri. Şu bir haftada
yaptığı şey dikkatini çekmedi mi? Eğitimin günde sadece bir

saat sana ders veriyor, bunlar da basit temel hareketler. Seni eğitmiyor, onun gözünde sen hâlâ benim çaylağımın." Beni, Drakula'nın aklının Pars olduğunu öğrenmekten daha çok şayan bir şey varsa o da Alaz'ın haklı olduğunu fark etmemdi. Gerçekten Drakula beni çok az çalıştıyordu. Diğerleri eğitirken yorulduğumu söyleyip beni odama gönderiyordu. Onun çaylağı olalı bir hafta olmuştu. Bu bir haftada toptasam yedi saat çalışmışım bile söylenemezdi. Üstelik Fulya'yı eğitirken aşama kadar kızın canını çıkartıyordu. O zamanlar Alaz'ın çaylağıydım. Fulya, beni geçerek Alaz'a en iyisi olduğunu göstermeye çalışıyordu. Ben onun çaylağı olunca sanki Alaz'a karşı çoktan kazanmış gibi beni hiç eğitmiyordu. Drakula için Alaz'ın yenmenin yolu benden geçiyorsa o zaman neden güçlenmemi istemiyordu? Ah, tabii ya, er ya da geç Alaz'ın beni ondan alacağını düşündüğü için geride kalmama neden oluyordu. İkisinin arasında nasıl bir düşmanlık vardı, bilmiyorum ama bu düşmanlığın beni etkilemesinden korkuyordum

"Kuzey, o sandviçi yemiyorsan bana verir misin?" Benimki çoktan bitmişti. Doymadığım için bir tane daha yiyebilirdim. "Obur." Sandviçi bana uzatınca hemen aldım. İki saat boyunca bahçede başıboş bir şekilde gezince haliyle acıkmıştım. Hem birazdan eğitimi başlayacağı için kahvaltıda yediklerim beni öğlene kadar idare etmeliydi.

Zaten Alaz, birkaç saat önce söyledikleriyle yeterince canımı sıkıyordu.

"Benim hâlâ çok uykum var." Efe esneyerek çayına yudunlarken ona sadece tebessüm etmekle yetindim. Ben bugün çok erken kalkmışım.

"Saçmalık!" Ecrin bağırarak gözlerini duvardaki büyük ekran televizyona diktiğinde yemekhanede birkaç kişi kuyruktan bakışlarını bizim masaya çevirdi.

"Siz kızlar, bağırmadan konuşmayı bilmiyorsunuz." Kuzey homurdanarak onu uyarınca Ece'nin eliyle televizyonu gösterdi. "Ama baksana puraya, kadın ne diyor. Yallah önce kızı bu yur-insanları kandırıyor." Ece'nin öfkeyle söylediğinden herkes hepimiz yemeği bırakarak başımızı kaldırıp büyük deruna baktuk. Gündüz kuşuğu programları fazla saldıyordu.

Çok popüler bir programa çıkan bir kadın vardı. Sarımsık genç sunucu ona bir şeyler soruyor, kadın da coştuğu gibi koltukta üzgün bir şekilde soruları cevaplıyordu. Mavi, kısa gözetlerini kasarak ekrana bakıyordu. Kabarcığı saçlarına dalgınle topuz yapan kırkiki yaşındaki güzel kadının mavi gözetleri kesinlikle çok tanıdıkta. Gözlüklerini çıkartıp boyumundaki fofar ile silerek tekrar taktığımda kim olduğunu bulmak için bahsini esnada Alaz, kahvesini indirip masasındaki kumandayı alarak televizyonu sesini sonuna kadar açtı. "Kızın yanarda belediğininizde kaç yaşındaydı, Songül Hanım?" Sunucunun söylediğilerine karşılık gözetlerini kocaman açarak kadına baktım Songül mü?

"Bu o!" Heyecanlanacak olandığını yerde bağırırım. "Çalıştığım restorana gelen o tuhaf kadındır!" Herkes döviz bana bakın ama neden bahsettiğimi kimse anlamamışta.

"Onu tanıyor musun?" Başımı salladım. "Sizin olduğunuz gece o da gelmişti ama siz benimle uğramaktan dilköt emmediniz sanırım." Kadın gerçekleri kını bulmayı kafaya koymuş olmalıydı ki televizyona bile çıkmıştı.

"Abartma." Fulya kendü masasından bağırdı. "Kadın dediği ve gazetelerden tanıyorum. Kışkoca & insani Volkan Samasık'ın kızı, senin çalıştığın o hacabelere gelmeyecek kadar soğuk

binî." Benimle alay etmesini umursamadım. Kadın çalıştığı yere gelmişti ve Misk, kesinlikle harabe denilecek bir mekân değildi.

"Be-ben onu bırakmadım." Kadının ağlayan sesiyle Fulya'yı boş verip yeniden ekrana odaklandım. "Kızımı benden aldılar." Hıçkırığında elindeki beyaz mendille zarıfçe gözyaşlarını sildi.

"Belki de kızınız şu anda sizi izliyor." dedi suocu. "Ona buradan ne söylemek isterseniz?" Yemekhanedeki ben de dahil herkesin saçma bir gündüz kuşağını izlediğimize inanamıyordum. Östelik öğretmenlerin hepsinin bana attığı ruhaf bakışlar beni rahatsız ediyordu.

Yemeği buakıp ayağa kalkarak güldüm. "Gerçekten şu saçma şeyi izlediğinize inanamıyorum." Onlarla dalga geçerek bardağını alıp yürümeye başladım. Onlar bu aptal programı izlerken biraz antrenman yapsam iyi olacaktır.

"Sedef..." Duyduğum sesle elimdekini yere düşürdüm. Yutkunarak başımı çevirip ekrana baktım. *Sedef mi dedi?*

"Sedef, kızım! Lütfen, beni duyuyorsan bana ulaş. Dedenin senin için tuttuğu dedektiflerin söylediğine göre Menekşe Çocuk Yurdunda, şu damgalanan çocukların kaldığı koğuşa sen de varmışsın. Sedef, yaşadığını bilmem gerekiyor..." Gözyaşlarının içinde huçkuran kadının söylediıkları ile Yarasalar ve Çakallar şoka girmişti çünkü hepimiz o yurttan kalan damgalılardık. Ve şu anda en büyük şoku yaşayan bendim.

Allah'ım, bu gerçek olamaz!

"Yankı!" İlk tepki gösteren Yiğit olmuştu. "Senin gerçek ismin Sedef Sarımaşık değil mi? Eee, bu kadının da soyadı Sarımaşık ve kızı bizimle aynı yurttan kalmış. Östelik damgalıların arasında. Bizim koğuşa senden başka Sedef yoktu. Olsaydı hatırlardım, değil mi Kuzey?" Yiğit'in söylediklerinden sonra

herkes bana bakınca yukunarak Kuzey'e döndüm ve o da az az benim kadar şoka girmiş halde başını salladı. "Yoksa Kuzeyimde sendelediğinde her şey etrafında dönmeye başlasın. Bu kadın beni öldürmeye çalışan kişi miydi? Resmen beni azarlayıp vurmaya çalışan kadın, beni doğuran kişi miydi? Bu gerçek olmuyoracak kadar korkunçtu."

Ayakta zor dururken Alaz'a bakırm. "Doğru mu?" Hayır demesini istemesine yalvararak ona bakıyordum. Daha önce ailemi bulduğunu söylemişti, o bilirdi doğru olup olmadığını. "Senin annen." İşte, bu sözler herkesi susturmuştu ama en çok da beni. Şimdi neden o gece onunla konuşurken öyle üzgün ve kötü hissettiğimi anlıyordum. O, beni doğuran kadında.

Berz onu hissettirm. orada için burkuldu, aradı fakir o beni hissetmedi. Bana vurmak için elini kaldırdı.

Fulya'nın bakışları ekrandaki kadınla benim üzerinde gidip gelirken benden çok o bunu kabul etmek istemişti. "Bu paçavra, Volkan Sarmaşık'ın torunu mu?" Şu anda onunla uğraşamayacak kadar kendimi kaybetmişim. Kimin torunu olduğum, ilgilendiğim son şeydi. Ben kim tarafından saklıp arıldığımı öğrenmenin şokundaydım.

Durduğum yerde deli gibi ütörekli elime, annem olacak kadına bakırm. Ne kadar da güzeldi ve benim aksime bakırmıyordu. Buradan bakınca bir meleğin şaketi ve masumluğu vardı üzerinde fakat o, şeytanın ta kendisiydi! Tüm sah gözleriyle herkesi kandırabilirdi ama ben onun gerçekte nasıl bir canavar olduğunu iyi biliyordum. Tüm bedenimi saran öfke dalgasıyla yumruklarımı sakarak kapının yanında duran Ahme'e bakırm. "Numaranı gizle ve yayına bağlanıp telefonu bana ver." Herkes soluğunu tutmuş, ne yapacağını merakla bekliyordu. Tabii, onlara da yeni bir eğlence çıktı, izlenke.

O yalançrya haddini bildirceğim.

Ahmet tereddüt ederek Alaz'a bakınca eski eğitimcim başını sallayarak ona izin vermişti. Telefonunu çıkaran adam ekranın altındaki numarayı aradıktan sonra birkaç konuşma yapıp telefonu hana uzattı. Titreyen ellerimle telefonu alarak kulağıma götürdüm. Ekranı bakarken ayakta zor duruyordum. Sunucu kadın elini kulağına koyup gülümsedi. "Bu harika bir haber," dedi ve annem olacak kadına baktı. "Az önce aldığımız bilgiye göre kızınız şu anda hatta, Songül Hanım." Annem olacak kadının ıslak gözlerle mutluluktan gülümsediğini gördüm. "Şükürler olsun."

"Sedef'i bağlayın, lütfen." Sunucu biraz helledikten sonra, "Alo, bizi duyuyor musun, Sedef?" dediğinde gözlerimi devirdim. "Mzaalesef." Homurdandığımda kendi sesimi televizyonda duymuştum.

"Merhaba Sedef. Yayınımıza bağlandığın için çok sevindik..." Bu yapımcı kadına daha fazla dayanamayıp araya girdim. "Üzerimden reyting yapmayı bırakıp yanındaki kadın ile konuşmaya izin vermezsen kapatacağım. Şimdi çeneni kapat ve bırak, onunla konuşayım." Sunucunun hoşulan yüz ifadesine zevkle baktığım doğrudu. Tamam, o da işini yapıyordu ama bu tür şeyleri duymak da yaptığı işin bir parçası olmalıydı.

Süslü, "Allah'ın görgüsüz arızası, canlı yayına bağlandın. Tüm ülke seni duyuyor olabilir. Hanımefendi ol biraz!" diye beni uyurduğunda yüzümü buruşturdum. Şu anda tüm ülke kimin umurundaydı? Ben kendi işime bakıyordum.

"Kızım." Ayağa kalktuğunda her an düşecek gibi görünüyordu. "Yaşıyorsun, Sedef. Şükürler olsun ki yaşıyorsun. Sana yalvarıyorum, nerede olduğunu söyle." Açıkçası onun yalvarması beni zette kadar etkilemiyordu.

"Kızın mı?" Kendimi tutamayıp güldüm. "Burak bu mağdur anane rolünü ve beni neden aradığına söyle!" Benca pişman oluyorsa çıkıyorsa ben bunun dışında bir şey aradım.

"O nasıl söz, Sedat?" Ağlayarak kolluğa niçildi. "Biliyorum, bana kızgınsın ama buluştuğumuzda sana her şeyi anlatacağım. İnanmasan da seni çok seviyorum, ben senin ananemim." Özer'in performansı için ödül almalıydı. İnsanları nasıl kandıracağına iyi biliyordu.

"Benim annem yok, hiç olmadı, Songül Hanım. Anımla değerli zamanını boşuna harcamaz, beni bulmana izin vermeyeceğim." Telefonu kapattuktan sonra yeniden Ahmet'e yazdım. "Anne ha? Saçmalık." Çoğu kişinin bana aynı kalptir ve her şeyin diyen bakışları gözmezden geçerek yemekhaneden çıktı.

Yanlış veya doğru fark etmez; benim bir annem yok. Ölmesin fakat istediğim zamanlar oldu ama nasipse payına düşen bir anne yokmuş.

Yüzümün yediğim yumurkla ağzımdaki kuru yere rubürüp ona saldırmak üzereyken, "Bugünlük bu kadar yeter" dedi eğitmenim. Çıldırarak üzereydim. "Sadece bir saat çalıştık." Bu adamın amacını anlamakla güçlük çekiyordum. Daha yeni başlamışken yine aynı işi yapıyordu.

Askudaki ceketine yönelirken neyse ki bana cevap verme sabretiminde bulundu. "Aklın halâ yemekhanede oturularda olduğun için odaklanamıyorsun. Odana git ve dinlen." Yine bir bakane uydurması sabrımı taşırdı. Sürekli bir şeyler buluyor ve beni geçiştiriyordu.

"Eski eğitmenimi istiyorum!" Farkında olmadan yüksek sesle konuştuğumda Alaz'ın bakışları anında beni bulmuştu ve Fulya kaşlarını çatmıştı. Bunu kabul etmek istemesem de bana

tarafına yaklaşır henüz doğru düzgün eğitecek tek kişi Alaz'dı. Buraya kendimi korumayı öğrenmek için gelmiştim. Kimse bana doğru düzgün ders vermeyecekse neden bu işkenceye kalıncaktım ki? Eğer bir şey öğrenemeyeceksem kalmamın bir sebebi yoktu.

Kaçtığını çatan adam bana öyle bir baktı ki korkuyla bir adam gitmeye gittim. "Bu, artık mümkün değil." O öyle sarıyordu.

"Ben hiç sizin çaylağınız olmadım çünkü asla Fulya'yı eğitmişim gibi beni eğitmediniz." Sesimi sakın çıkarmaya çalışarak onu daha fazla kızdırmak istemiyordum. Şu an bakışları, son bir hafızada tanıdığım adamdan çok uzaktı.

Yeniden Alaz'ın çaylağı olmayı istemem ona bir nevi yenilgi hissi yapmış olmalı ki kolayca kabul edecek gibi görünmüyordu. Ancak tam itiraz edecek ki Alaz'ın sesi son noktayı koydu. "Fulya, eğitimcininin yanına git. Sen de buraya gel, Sedef." Ona doğru yürürken Fulya'nın öfkeden deliye dönmüş yüzüne sırtım, yeniden eski düzene dönmüştük. *Bir daha Pars'a gitmek mi, töbeler olsun. Şimdi gerçek çaylağınızı eğitiyor mu yoksa dinlendiriyor mu ona kalmış.*

Eğitmenimin karşısında durdum. Gözetindeki şu *dediğime geldim* ifadesi beni sinirlendiriyordu. Gülmek istiyordu ama ben sinirlenirim diye bunu yapmıyordu. "Hele bir gülün, çok pis dağıtırsın buraya." Somurduğumda o alaycı ifadesi, yerini iç çeken düşünceli gözleme bırakmıştı. "Özür dilerim, Sedef." Hiç beklenmediğim bir anda gelen özür beni şaşırttı ancak küçük bir özür orada çektiğim acıların telafisi olamazdı. Ben öleceğimi düşündüm. Üki baktım acılar içinde kıvrandığımı unutup kolay kolay affedeceğimi sanıyordum. Yeniden ondan eğitim almam her şeyi geride bıraktığımı göstermiyordu. Ben kendimi geliştirmek için Pars'ın derslerini bırakmıştım.

"Zamanı gelecek, zynısını size yaptıktan sonra ben de özür dileyeceğim. O gün gelince siz affederseniz, ben de edeceğim." Yapmamı sanıyordu çünkü daha önce kimse ona haddini bildirmemiş, onu yere düşürmemişti ama ben yapacaktım. Bu adama öyle şeyler yapacaktım ki ne o intikamını almadan duracak ne de ben uslanacaktım. Hissediyordum, çok kanatacaktım ama ben daha çok kanatacaktım. Akli olan bana buluşmakla yani ben olsam böyle yapardım.

Aramızda o zehir olayından kalan bir gerginlik olduğu için eğitimimiz sessizlik içinde geçmişti. O konuşmak istiyordu, bu sessizliği bitirmek istiyordu ancak özür dilemesi bile bende eksi yaratmadığı için bu, ona geri adamı attırıyor, cesaretini kayıyordu. Ben ise verdiği komudan hafiften yerine getiriyor, ona hiç karşı çıkmıyordum. Bu bile canını sıkanak için yeterliydi. Bir süre sonra öğle yemeği saati geldiği için tüm eğitimciler paydos ederek yemeğe gitmişti. Hemen peşlerinden yeni gelen Yaz-salar da çıkınca ben ve ekibim yorgunluktan mahvolmuş bir halde salonun ortasında kendimize gelmeyi bekliyorduk. Nibayet az da olsa kendimizi toparlayınca ekiple ayağa kalkarak dövüş sahasından çıkmayı başardık. Beşinci katın koridorunda bizden başka kimse yoktu. Biz de sızlanarak asansöre doğru yol alıyorduk. Ta ki koridoru dönene kadar. Karşımızda bize doğru gelen kapüşonlu birini görünce duraksadım çünkü fiial garip davranıyordu. Yüzünün yarısını şapkası kapatıyor, etrafını ko-layan ederek bu tarafa doğru geliyordu. "Sizce de çok şüpheli davranmıyor mu?" Çocuklar durunca bize yaklaşım işi gösterdim. "Sanki birilerine yakalanmaktan korkuyor."

Gözlerini kasarak gelen kişiye bakan çocukların içine şüphe düşürdüğümünden habersiz sarf etüfün eümbeler, bugün içinde yaptığım en büyük hatayırdı çünkü devranında olanlar belledi-ğim şeyler değildi. "Bu o katil olmayan?" Aslında her şey. Süs-lünün bu sözleriyle başlamıştı ama yahnı stat sonra sarsınca herkes tüm suçlu Yankı derdi.

"Olabilir, sağına soluna bakarak yürüyor." İkinci atak Ec-
cinden geldi.

Efe, "Ka-kameraları mı kontrol ediyor?" dedi.

Ve felaket üçü işleri çıkmaza sokmaza olmazdı. Yiğit öne çıkarak, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sorunca Kuzey sızdı. "Birtirelim işini." Hakan ise, "Hadî o zaman," deyince üçünün adama doğru bir koşuşu vardı ki zavallı adam şoke olmuş bir biçimde kalakaldı.

Keske önce onun öcü olduğundan emin olsaydık.

Adam bizimkileri görünce başına gelecekleri anlamış gibi hemen arkasını dönüp koşmaya başladı. O önde, bizim çocuklar arkada, bir kovalamaca başladı. "Sakin bırakma Yiğit, tehada kışının o damgacıyı!" Naz bağırarak geldiğimiz tarafa döndü. Umanın yine benzini almaya gitmiyordu.

Adamın ensesinden yakalayan Kuzey, soru bile sormadan yumruğunu yüzüne geçirince adam yere düştü. Öcü hiç vakit kaybetmeden adama saklandı. "Beni de bekleyin!" Ec'in de onlara doğru koşunca ben ve Efe de yanlarına gittik ama ona vurmak yerine biz kenarda duruyorduk. Kuzey, yakasından tuttuğu adamı yenden kaldırıırken çıldırmış gibiydi. "Sen misin bizi damgabayan!" Adamın burnuna kafayı geçirince burundan kanlar fışkıran kişi Hakan'a doğru savruldu. "Hadî, şimdi de yapsana zıru şeyi!" Atalarına aldıkları kişinin karnına dizini gömdükten sonra o da Yiğit'e fırlattı. "Çocuk halimizden faydalanarak damgaladan bizi, namussuz!" Az kalsın Yiğit'e gülecekleri. Bunu öyle bir söylemişti ki fazla sevimli geldi.

"Ben de ona vurmak isüyorum." Yiğit'ten sonra sıra tekrar Kuzey'e gelince Ec'in'in söyledikleriyle ona döndü. "Ben senin yerine de vururum, şimdi kışılın mesin ellerin." Dönüp gerçek-ten de adamın çenesine yumruğunu geçirince dediğini yapmış oldu.

"Oğlum, bir durun, belki de o değildir." Adamı öldürecek-
telerini anlayıp müdahale ettiğim sırada yerde harekete tutarak
anında kenara çekildi. Evet, yanlış adam.

"O değilmiş, Kuzey."

"Anladık, Hakan."

"Ama ben dedim o değil diye." Yiğit eğilip yerdaki yüzü görü-
müştü adamı güçlüğüde ayağa kaldırdı. "Sen arkadaşların ku-
suruna bakma, bitader." En çok yumruğu o atmıştı mıydı?

Yiğit şoka giren adamı düşmesin diye uzarken, koridoru
dişinde beyzbol sopasıyla beliren Naz'ı gördük. "Sakin bırakın
Yiğit! Hepimiz hayır diye bağırırken Naz elindeki sopayı bulaş-
tı gibi havada sallayıp naralar atarak ona doğru koşuyordu. "Te-
ren şu bacaksız!" Yiğit telaşla bağırıyordu. Adamı tuttuğu için o
yapamıyordu fakat Hakan ve Kuzey engel olmadan Naz hata
geldi ve elindeki sopayı tüm gücüyle adamın kafasına geçirip
adamı yere serdi.

Hepimiz yerde kafası kanlar içinde yatan adamın korku için-
de bakarken bakışlarımızdan anlamış olacak ki Süslü önterek
kenara çekildi. "Aslında o değildir, değil mi?" Keşke adamın ka-
fasını kırmadan önce bunu anlatsaydı.

Koridorda bir sessizlik oluştu, hiçbirimiz konuşarak danır-
da değildik. Öylece yerdaki adamı bakıyorduk. Yürüsünü yere
düşürüş, hiç kumpırdamıyordu. Yiğit rengi atmış bir şekilde Süs-
lü'ye bakarken en çok da o korkmuştu. "Şu kanlı benden uzak
tusun, sağı solu belli olmuyos."

Naz'ı uyandıran bu sözler olmuştu. Şoka girmiş gibi bayağı
iki yana sallarken yerdaki sopayı alırken hepimiz aynı anda ge-
riye çekildik. "Kesin şunu, size yumruyacağım!" Oram hiç belli
olmazdı. Tedbir bizim, takdir Allah'ın

Surasıyla her birimize baktıktan sonra gözleri Efe'yi buldu, ca psikopatça sırttı. "Ben vurmadım, Ağlak vurdu." Sopayı Efe'nin eline tutuştururken Efe'nin itiraz etmesine bile fırsat vermedi. "Sen yapın, hele bir yapmadım de, o kafanı karanm?" Bu saatten sonra kimse Efe'ye *beni yapmadım* dedirtemezdi. Ağlayarak sıkıca sarıldığı sopayı göğsüne basturarak kabul etti

"Burada neler oluyor?" Naz'ın eğitmeni Simay Hanım bize bakarken yerdeki baygın kişiyi görünce küçük bir çığlık anı. Ona doğru koşunca gülererek çocuklara döndüm. "Biriniz öğlüm siz çok kötü bir ceza sizi bekliyor." Keyifle kenara çekildim. "Benim bir şey yapmadığımı düşünürsek siz sürünüzken rahatsız bakacağım." Allah'ın akıllılık yaparak hiçbir şeye katılmamışım, şimdi onlarla dalga geçerek gülme sırası bendeydi.

İnşallah çok kötü bir ceza veritler de bir süre hepsinden kurtulurum

5 *ense sonra...*

"Adaletiniz batsın öğlüm sizini!" Elimdeki balçayı yerinde durmayan oduna doğru savurduğumda kafayı sıyırmak üzereydin. "Ben niye sizinde ceza alıyorum ki?" Pislilikler sesli gülerken bu balçayı her birinin üzerinde kullanmayı istiyordum. O adam ajan bile değilmiş, yemekhanede çalışıyormuş. Neyse ki hâlâ yaşıyordu ama aldığımız cezayı düşünürsek biz fazla uzun yaşamayacaktık. Onları anlatık, orada bir yanlış anlaşılma olduğunu onlar da biliyordu lakin çocuklar birini yok yere çok kötü yaradıkları için bu cezasız kalamazdı. Bursaya kadar tamamdı ama kamerahadaki görüntüleri izledikleti halde bana niye ceza verdiler? Eğitmenim olacak buzdaki, o rezalete engel olmak yerine seyirci kaldığım için beni de cezalandırmayı ihmal etmedi. *Vedarsın! Tamam, odun kuralım, sorun değil ama bu adamlar kınmalı bitmiyor ki!*

"Ben bir şeyi anlamadım, Ahmerçığım." Elitindeki baltayı yerdeki oduna geçirerek başını kaldırıp refikaçime baktım. "Tesis kaloriferle ısıtıyor. Yazın ortasında biz niye odun kullanıyoruz?" Sazatlerdir odun kırmaktan kollarını kopmuştu. Böyle ceza mı olurmuş?

Tepemde keyif kahvesini içen adı adam güldü. "Cezalı olduğunuz için olabilir mi?" Bu adamın her fırsata başı Laf söküğünü şimdiki fark ettim.

Baltayı kaldırıp bir türlü kurulmayan koca oduna tekrar geçtim. "Bari şuradağdaki dağ gibi yağın bepsini kırmayacağını söyle?" Tam karşımda yarım kamyon odun vardı ya da yorgunluktan bana öyle geliyordu, emin değilim.

"Bittii!" Kuzey son odununu kırıp elindeki baltayı yere atarak oturdu. Hepimizi otuz adım mesafeyle arka bahçeye dikmişlerdi. Daha sonra ise hiç üşenmeden önümüze üç yün cane odunu koydular. Bunlar bitmeden hiçbir yere gidemeyeceğimizi hatırlatırken sonra bizi cezamızla baş başa bırakılır. Beş saatin sonunda aramızda kendi odununu ilk kıran Kuzey oturdu. Yiğit ve Hakan'ınki de az kalmıştı. Ecrin yarlanmış, Süslü ise sürekli ellecinin nasır tuttuğunu söylemesine rağmen epey katıydı. Efe de hercece hermen Süslü kular tarabilirdi ancak ben, sürekli çene çalıp Ahmet'e isyan ettiğim için ahminen yün cane falan kırmayı beceremiştik. Üçte binöl kurdum sayıladı ama önemli olan kalan kısımды.

"Lan!" Kuzey kollarını çararak eliyle hilla duran odunlarını gösterdi. "Kodıcık, senin kardaktan nerede?" Elepsi bana bakınca arkamdaki küçük yığını gösterdi. "Orada işre." Aynı anda önce kendi kardıkları dağ gibi odun yığınına, sonra da benim arkamda duran küçük repociğe bakıyorlardı.

"Sakaz, sen sazatlardır orada ne hak yiyorsun? Kızam, neredeyse hepsi duruyor."

"Ben görmüyorum değil mi durduklarını, Allah'ın bağımıse?"

"Çocuğa bağırma da kar onları, lanet gevezel!"

"Asıl sen bana bağırma, ego yığını. Bağırmağla yiğitlik olmuyor, Yiğit!"

"Sarmaşık sus, zaten senin yüzünden yine orza aldık."

"Ha, ben söyledim değil mi adamı bayıltmamızı? Ben sadece şüpheli davranıyor dedim, nereden bilebilirdim insanlıkran çıkacağınıza."

"Şu baltayı kafana geçiresim var, Arıza! Senin yüzünden manikürüm heba oldu, sus artık."

"Sanki dünyanın sonu, geri zekâli! İki saatte çizilen ojelelerinden bahsedene sensin ama herkes bana gevezel diyor. Adaletiniz batsın sizin!" *Allah'ın bir hale yiyip şüpheli dedik ama her şeyi yapan onlar, suçlu olan yine ben.*

Efe, "Yankıcuğun, rica etsem daha az bağırır mısın? Sonra ses tellerin tahriş olacak," dediğinde hepsi ters ters ona bakınca gülmeden duramadım. "Seviyorum oğlum seni." Avucuma bir öpücük kondurup ona doğru üfledim. Bu çocuk çok tatlıydı.

"Bakın, burada kimler varmış?" Feride'nin sesini duyunca yüzümü buruşturarak arkamı döndüm. "Ezikler sakımı." Evet, Fulya ve tayfası bizi ziyarete gelmişti.

"Baltayı kafana fırlatmadan toz ol!" Ben ne kadar Fulya'dan nefret ediyorsam Ecim de bu kızdan nefret ediyor olmalıydı ki elindeki baltayı gösteriyordu.

"Sizin de işiniz çok zor, bazen size gerçekten acıyorum." Sigarasını içen Tunç konuştuğunda Yiğit güldü. "Oğlum bak, adını sürekli unutuyorum zaten. Sürüsüne dağıtmadan defol git, rutunçgüll" *Arlında bayağı bir yaklayıcı, biraz daha zorlarsa doğru ismi bulabilir.*

Şu pfiirme kasları olan çocuk neydi adı? Ah, tamam, Esad! O özellikle Kuzey'e baktığına göre onu kendisine rabîp görüyor olmalı.

"Siz böyle konuşunca iyi niyetimiz kayboluyor." *İyi niyet ne ararsın bunlarda? Laf işte, konuşuyor öyle boş boş.* "Buraya size yardım etmeye gelmişrik, rabîi yalvarırsanız." Esad'ın fazla hayalperest olduğunu düşündüm. Gerçekten onlara yalvaracak kadar aciz olduğumuzu mu düşünüyorlardı?

"Yalvarmak mı?" Kuzey oturduğu yerden ayaklarını rahatça öne doğru uzattı. Aslında görüldüğü kadar sakin olmadığına yemin edebilirdim. "Seni dayak menşığı yaparak eşek sudan gelene kadar yamruklarım. Ortada bir eşek de olmadığına göre derman için ben yorulana kadar yalvarmak neymiş, götürsün." Kuzey'in verdiği eşek örneğine hepimiz gülerken, onlar bunu sindirmekle meşguldü.

"İstediğin oldu, öğretmenleri değiştirdin ya, bakıyorum hiç konuşmuyorsun." Fulya'ya gülerken omuz silkтім. "Aslında işenmesem hepimize verecek bir cevabım var ama artık kâmer yarına." Kasaca kestirip attuktan sonra balcayı elime alarak yeniden işime döndüm. *Allah'ım, bu adunların bütceğini hiç sanmıyoruz.*

Sonunda odunları yarıladığımda güneş barmak üzereydi. Birbirimize yardım etmek yarak olduğundan herkes işini bitirip giymişti ama ben burada rek başıma kalemşum. "Ahmet, insaf et, el az şuraya!" Evet, Alaz yüzünden Ahmet, bekçi gibi benden hiç ayrılmıyordu.

Kafasını telefonundan kaldırp güldü. "Sen bana insaf et, bitiremediğin için sayende öğle yemeğini kaçırdım." Bu adam arıkan kişinin sadece kendisi olduğunu mu soruyordu? O oturduğu yerde acıkıyordu ama ben odun kararak! *Allah Ahmet'in de belasını versin!*

Daha fazla dayanamadığım için elimdeki balayı yere atarak resisin yolunu tuttum. "Nereye?"

"Altına işlemek üzereyim, dünyanınce devam ederim arak." Homurdandığımda sinir bozucu sesini duydum. "Özel ihtiyaç deser. anlardan, bu kadar açık sözlü olmak zorunda değilsin." *İki ayrı anlamta geliyorken bunu neden yapıyorsun?* "Özel ihtiyaç deyince işlemeye girişimini anlamayacaksın sanki." Bağırduğumda daha çok gülmüştü. *İşlemek işlemektir, kelimeyi süslemeye ne gerek var!*

Ağaçların arasına girdiğimde Ahmet her zamanki gibi yanımda yürüyordu. Biraz ilerlediğimizde bir ağacın altında oturarak kitap okuyan Şafak'ı gördüm. Bu kızı ne zaman görsen ya kitap okuyor ya da müzik dinliyordu. Kız kendini herkesten soyutladığı için biraz ileride ağaca sırtını dayanmış bir şekilde onu izleyen Araf'tan haberi yoktu. Aklıma Özgün'ün, *Sadece Arkadaşta* şarkısı gelince gülerек sesli bir şekilde söylemeye başladım.

"Gizli saklı buluşmalar ama şimdi saklamalıyız.

Sorun olursa neyse ne, ya gören olursa sadece arkadaşız.

Kalplerimiz patlayacak ama şimdi susmalıyız.

Soruna biz yalanlara gören olursa sadece arkadaşız."

Yüksek sesle söylediğim şarkıyı duyan Araf mesajı almış gibi kaşlarını çararken Şafak afallayarak bana bakıyordu.

"Gidip şu kızı takipçisinin aşkından bahsedeyim mi, Ahmet?" Danışmanlık görevini üstlenen adam gülerек sesini gösterdi. "Sen en son işlemeye girişiyor muydun?"

"Çok kabasın ajan, özel ihtiyaç onun adı." İkimiz de gülerек sesine yöneldik. *Biraz daha durursam gerçekten altınma yapabilirim.*

"Bu arada kaç yaşındasın sen?"

"Otuz beş." Ben de öyle tahmin etmişim. "Karıma göre ben hiç yaşlanmıyorum." Karısından bahsederken gözlerinin içi gü-lüyordu.

"Karın haklı dostum, sen kesinlikle yaşlanmamışsın." As-landa beş yaş daha genç gösterdiği doğrudu. "Aileden gelen genetik bir şey, genelde yaşımızı pek göstermeyiz." *Neden böyle mucizevi genlere sahip değiliz diye ıyan edesim var.*

"Eşin de mi ajan?" Tebessüm ederek başını iki yana salladı. "O anaokulu öğretmeni. Derya, çocukları çok seviyor." Sesi-ndeki o sevgiyi hissettirdiğinde gülümsedim. Eğer aşık bir adam nasıl olur diye sorsalar, sanırım onlara Ahmed'i gösterirdim. Derya'nın konusu geçtiği an gözleri aşkla ıslanmış, sesinde bü-yük bir özlem ve sevgi belirmişti. İşi gereği onu çok az görüyor olmalıydı ki çok özlediği bu kadar belli oluyordu.

Tesis yaklaşırken aniden siren sesi gibi yüksek bir ses yankılanmıştı. Daha sonra üç üst üste silah sesleri duyduk. Be-lindeki silahı çakan adam, "Tesis kırmızı alarm verdiği-ne göre köçü ile şey olmalı!" deyip kuşunca korkuyla ona yönelmeye ça-lıştı. *Allahı bilir, yine ne oldu!*

Nefes nefese tesis'e girdiğimiz an herkes silahıyla bir yerlere koşuyordu. "O burada!" diye bağırıp bir adam elindeki telise. "Üst katta! Az önce Yarasalardan birini öldürdün!" Son duyduğum şeyden sonra yerimden kaskatı kesildim. "Efe.." Korkuyla yutkuduğumda gözlerim dolmuştu çünkü bana bi-raktığı not gelmişti aklıma.

"Eğer sözünde durmazsan, bugün kızıl arkadaşına veda et, küçük Yarasa'm."

Benim yüzümden Efe'yi öldürmüş olabilir mi?

20. BÖLÜM

Anlayamıyordum, yüzlerce kişinin içine nasıl böyle kolaylıkla girip içimizden birini öldürebilirdi? Dışarıdan biri olduğunu sanmıyordum. Bu her kimse, içeri girip birini öldürecek kadar iyi biliyordu bu tesisi. Dün akşamüzeri ölen Yarasa yüzünden kimse uyuyamamıştı. Ajanlar ve eğitmenler sabaha kadar toplantı yapıp durmuştu. Bizi odamıza göndermişlerdi ancak korkudan hiçbirimizin gözüne uyku girmediğine emindim. Bugün tüm eğitmenler güvenlik kamerasından sorumlu olanları sorguya çektikleri için bize ders vermeyeceklerdi. Nöbetçilerin sayısı artırılmıştı ve Alaz, burnundan soluyarak herkese emirler yağdırıyordu. Ölen kişi Efe değildi, bu beni mutlu etse de Çakkallardan İbrahim'in ölmesine de üzülmiştim. Evet, o takım-dakileri sevmiyordum ama hiçbirinin gerçek anlamda ölmesini isteyecek kadar da kalpsiz değildim.

Dün gece ölen Efe veya benim takımımdan herhangi biri de olabilirdi. O yüzden korkaklığı bırakıp bir savunma hazırlamalıydım. Sabaha kadar düşündükten sonra kendi ekibime bildiğim her şeyi anlatmaya karar vermiştim. Hiçbirimizin yemek yiyecek iştahı olmadığı için hepsini bahçeye çıkarmıştım. Şimdi hepimiz engelli koşu sahasındaki büyük kulenin üzerine tırmanarak oturmuştuk. Kimsenin bizi duyamayacağı tek yer burasıydı. Hepimiz bağdaş kurarak daire şeklinde oturduk. Böylece herkes bir diğerini kolayca görebilirdi. Hepsini buraya

çağırın ben olduğum için kimse tek kelime etmeden konuşmamı bekliyordu fakat gözleriyle bana verdikleri konuş arsız mesajı çok açtı.

"Sonunuzun İbrahim gibi olmasını istemiyorsak orcaak bir strateji geliştirmeliyiz." En sonunda konuya bir yerden girebilmiştim.

"Bu nasıl olacak?" Ecrin kızaran gözlerini saklamaya çalışsa da sabaha kadar ağladığı çok belliydi. "İbrahim'i atanöörün içinde öldürmüş ama ne hikmetse o asansördaki kamera o esnada arızalanmış." İç çekerek başımı salladım. Alaz bu yüzden sabaha kadar uyumamış ve güvenlik kamerasındaki durumu olanların hepsini sorguya çekmişti.

"Öcünün, ajanlardan biri olduğundan şüpheleniyorum." Hepsine sırasıyla baktım. "Belki de eğitmenlerimiz." Bu düşünce onları tedirgin etmişti, bunu görebiliyordum ama bu ihtimalli göz ardı edemedik.

"Böyle düşünmene sebep olan ne?" Kuzey'in meraklı bakışlarına karşılık omuz silktim. "Hakan ile saldırıya uğradığımız gece beline bir bıçak dayayıp beni tehdit etti. Sesini gırtlığından çıkardığı için kim olduğumu anlamam imkânsızdı ama tıpkı Buzdağı gibi kokuyordu." Hepsi düşünceli bir ifadeyle söylediklerimi kafasında tartarken Alaz'ı şüphelilerimin arasında çıkarıyordum. Ancak belki de yanılıyordum, belki de eğitmenim haklıydı. Onun isredığı Alaz'dan şüphelenip ondan uzak durmamdı. Alaz beni zehirlediği için ona karşın olsam da şu anda duygularımı bir kenara bırakıp mantığımla hareket etmem gerekiyordu.

"Sence neden eğitmenlerimizden şüphelenmeni istiyor?" Bağum'un sorduğu sorunun cevabını ben de kısa zaman önce öğrenmişim. "Eğitmenim onun sonunu getirecek kadar akıllı ve soğukkanlı. Öcü, kendimi geliştirmemi istemediği için beni

eğitmenimden uzak tutuyor, böylece zayıf biri olursam beni kolayca sindirebilir." Mzaalesef ki Alaz haklıydı, bana hükmetmek istiyorsa onun için zayıf olmam gerekiyordu.

"Dahası var." Devam ettim her birine bakarak. "Benden Alaz'ı öldürüp kartını ona götürmemi istedi. Hatta yapmazsam Efe'nin öleceğini söyleyen bir not bırakmış." Efe korkuyla yurkunken, hepsi afallayarak bana bakıyordu.

"Kartı ona veremezsin, Kedicik Tesisin yönetimini ele geçirirse bize daha kolay ulaşır. Buket, bana bu tesiste sadece iki kişinin tam yetkiye sahip olduğunu ve onlardan birinin Altuğ olduğunu söylemişti." Kuzey ile aynı fikirde olduğum için başımı sallamıştım ki fark ettiğim şey ile gözlerimi kocaman açtım. "Eğitmenlerin isimlerini biliyor musun?" Şaşkınlıkla sorduğum soruya sırtarak karşılık verdi. "Buket'i nasıl ölmeyeceğimi biliyorum. diyelim." Bu lanet bakıştan da anlamış oldum ki Afrodit ve Kuzey, kesinlikle ilk kurulu çöken çığnemişçi.

"Oğluro, bizimkileri de söyle." Homurdanan Yiğit kaşlarını çatarak devam etti: "Kendi eğitmenime içimden sürekli fakülte isimler bulup duruyorum." Hepimiz güldük ama o isyanında haklıydı çünkü eğitmeninin adını bilmiyordu.

"Seninkinin adı Michael, Haktan'ınki Yavuz, Süedü'nünkü Simay, Koreli kızınki Aralay, Efe'ninki Yosun, Sedef'in ki Alaz Altuğ ve benim harununki Buket." Afrodit'ten banunu olarak bahsetmesi bizi güldürülken sadece Ecri'nin sonu durmuştu. Arak Yiğit'in ve Bağmalı'nın eğitmenlerinin isimlerini de biliyordum.

"Drakula'nın ismi de Pars'ın fakat onların isimlerini diğerlerinin yanında söylemek yok." Küçük bir uyarıda bulunmuşum, ne olur ne olmaz, yine ceza almak istemiyordum. "Bundan sonra buluşma yetmiş buza. Kimseye güvenemeyiz. O yüzden herhangi bir şeyden şüphelenirsek, herhangi bir şey duyar ya da görürsek ilk iş olarak grubu toplayıp buza geleceğiz." Çakallı

gibi olmayacaktık. Birimiz zayıf kalırsa güçlü olanımız onun zayıflığını örecekti. Birimizin aptal kaldığı yerde zeki olanımız devreye girmeliydi. İlk gün birbirinden nefret eden biz, şimdi birbirimizi nasıl koruyacağımızı düşünüyorduk.

"Şşş, Anıza." Konunun ciddiyeti dağılıncı Süslü'nün gülerken söyledikleri yetezince kumik gelmedi. "Annemle olan meseleyi ne yapmayı düşünüyorsun?" *Düşünmene değmeyecek biriyle ilgili bir şeyler yapacak değilim.*

"O kadın umurumda değil. Bu konuda konuşmak istemiyordum." *Onun hakkında konuşarak hareketleyeceğim zamana yakın bugüne kadar benimsenmiş nasıl yaşadınıza yine öyle yaşamaya devam edin.*

"Yapma be, Kediçik." Kuzey'in büzünlü sesi bu konudan onun da mustarip olmasından kaynaklanıyordu. "Kadın pişman görünüyordu. Biz annemizin kızı olduğuna bile unutulduk." Hepsinin yüzünde oluşan bu üzümçü çok iyi biliyordum. Bizler bu dünyanın karanlığında kimsesiz kalmış bir avuç çocukluk.

"Anlamıyorsunuz." Gözlerim dolduğunda bunu onlardan saklamadım. "Benim bir annem yok çünkü o kadın, daha bana hamile kaldığında beni öldürmeye çalışmış." Hepsi afallarken yanaklarımdan bir damla gözyağım süzüldü. "Dokuz ay boyunca benden kurtulmak için yüksek dozda ilaçlar kullanmış. Sakat kalabilirdim, zihinsel engelli doğabilirdim ama doktorları bile hayrete düşüren bir mucize olmuş ve ben gayet sağlıklı doğmuşum. Üstelik bu da yetmezmiş gibi annem ben altı aylık olana kadar yediğime, içtiğime silreklili ilaç katarak beni öldürmeye çalışmış. Bir rütlü baparatmayınca bir çöp poşetinin içine koyup değersiz bir artık gibi beni çöpe atmış. Onun yüzünden ilaçlar ağrıdanmı dindirmiyor, o kendi kızını lanetleyen bir canavar." Anlatıldıkann hepsini dehşete düşürmüştü. Kimse böyle bir şey duymayı beklemiyordu. O kadın anne olmayı hak etmiyordu.

Bu konuyu sorusuzca hadar kapatmaları için bilmeleri gerekiyor.

Kuzey bir küfür savurduğunda söyleyecek bir şey bulamıyor gibiydi. "Bu nasıl insan lan!" Yiğit yumruklarını sıkarken ceselli etmek ister gibi elini omzuma doğru uzattı lakin rahatsızlığımı hatırlayınca elini geri çekti. "İstemiyorsanız, o halo yiyip dünyaya geçirmeyin. Bizim ne suçumuz var, kimin günahının bedelini çekiyoruz, anlamıyorsunuz." Hepimizin yarası aynı olduğu için empratl yapmayı ne yazık ki iyi biliyorduk.

Süslü ve Efe duyduklarından sonra ağlamaya başladıklarında, Ezerin dolan gözlerini saklamak için başını çevirmişti. "Yani şimdi ilaçlar sana fayda etmiyor mu?" Hakan'ın sorusuna gözyaşlarımı silerek güldüm. "Daha doğmadan kullanmaya başladığım için hepsinin aşınası olmuşum. Bir seferinde test etmek için iki kutu ilaç içtim ama başım hiç dönmedi." Gülererek söylediklerim onları güldürmemişti çünkü hepsi baba duyduklarını sindirememişti.

"Feki, baban?" Bunu soran, yazınıda oturan Kuzey'di. "Anne sana bütün bunları yaparken baban olacak adam hangi cehennemdeymiş?" *Babam mı? Ah, tabii ya babam. Yoksa artık babalarım mı demeliyim?*

O gece restorandaki iki adamı hatırlayınca adeta şoka girmiştim. *Benim iki baba adayım mı var? Yok daha neley? Dalga geçtiğim ve imrenip kışkırdığım o meşhur kız ben miyim? Kahrmanın, şaka mı bu? Ben aslında babamla tanışmıştım? Hangisi olduğunu bilmiyordum ama onunla dalga geçmişim. Yapadığım şokun etkisiyle sınırdan kahrkaha atıştımda hepsi endişeyle bana bakıyordu. "Babam beni seviyor" Gibi bağırdım. Şu an deli gibi götündüğümü biliyordum ama etimde değildi. Mutlu olmadan duramıyordum. Her ikisi de hiç görmediği kuşu seviyordu. Ansızın bir baba, özellikle beni seven bir baba fikri içimi sıcaak edip kalbimi ısıtması için mutlulukla gülümse-*

dim. "Kim olduğunu bilmiyorum ama ikisi de beni sevdiği için babam kim çıkarırsa çıkarı onu severim." Neçyle yakadığımda hepsi yaralık görmüş gibi bana bakıyordu. Babam vardı, düşündüğüm gibi beni bırakmayan bir babam vardı. *Aslan veya Fırat, ikisinden biri benim babam ve onların bana olan ölemini farkında olmadan dinledim. Allahım, babam beni seviyor! O beni bilerek bırakmamış çünkü bir kızı olduğunu bile bilmiyormuş.*

"Bu arza az önce, 'Babam kim, bilmiyorum ama ikisi de beni seviyor,' mu dedi yoksa bana mı öyle geldi?"

"İnanır musun, ben de o kısımda kaldım, Neriman."

"Yazık'ın hep dediği gibi Allah belanı versin, Yiğit! Neriman nedir lan? A'lardan hangi ara E'lere geçtin? A'lara dön çünkü Naz benim adam, Haru N'den sonra gelen A ve Z." Tepkisine gülmeden duramadık. Yiğit, resmen kızı harfleri ezberletmiş.

"Babamın kim olduğu belli değil ama ikisini de tanıyorum. Songül Hanım, Aslan Bey ile sevgiliyols ancak yanlış hatırlamıyorsam ayrıldıkları gece ayrılık acısından barda tanıştığı biriyle daha beraber olmuş. Kısa süre sonra gazetede eski sevgilisi Aslan Bey'in yanında gördüğü kişinin o gece barda olan adam olduğunu görmüş. Asil tuhaf olan ise o gizemli adam, yani Fırat Bey, aynı zamanda Aslan Bey'in en yakın arkadaşı çıkmış. Üstelik Songül Hanım, o ayrılık haftasında her iki arkadaşla birlikte olduğu için karnındaki bebeğin babasını hiç bilmemiş. Evet, bahası belli olmayan o bebek ben oluyorum." Kükürdayarak söylediklerimi ağzı açık bir şekilde dinlediler. Daha sonra ise hepsi olayın trajikomik yönünü yeni fark etmiş gibi kahkaha almaya başladı.

"Bu ne lan, küfür gibi." Ne yazık ki bu konuda pis bağımlı ile aynı fikirdeyim.

Eccin gülerken onu başıyla onayladı. "Biz bir tane doğru düzgün baba bulamıyoruz. Onda iki tane var." Ağlamamız gerektiken hepimiz bu içler acısı duruma gülmeden duramıyorduk.

"Ben anlamam, niçim?" Kuzey kızlarını çağırdı. "Eski sevgili-
lim gidip arkadaşlarıyla birlikte olacak. İyile mi? İkisini de geber-
tirin." Ben olsam ben de yapardım ama Firat Bey'in burada bir
suçu yoktu. O günlerde Songül Hanım'ın kâmin eski sevgilisi
olduğunu biliyorduk.

Bir süre hepimiz her şeyi unutup, bol bol dalga geçerek eğ-
lenip gülmüştük. Aruk tesisin girişimizin zamanı gelince Efe
sıkıntıyla bize baktı. "Şey, ben tesisin çıkış kapısını buldum."
Hiç olmadık bir anda gelen kızıyla afallayarak çocuğa döndük.
"Ciddi misin?" Kuzey'e başını salladı. "Üçüncü asansörün için-
de gizli bir bölme var. Sol taraftaki duvarı kontrol ettiğinizde
dikkatli bakınca görürsünüz. Orayı kaydedtiğimizde küçük bir
ıvık var. Duşa bastığınızda sizi doğrudan zemin kata indiriyor.
Asansör bir statü arabasının olduğu bir otoparka iniyor. O kata
kocaman bir tünel var. Doğrudan yürüdüğünüzde ise önünüzde
kocaman bir kapı çıkıyor. Bizim kartlarımızla hiç kapıyı açabili-
yor. Kapıdan geçtiğiniz an, yer altından çıkarak kendinizi tesi-
sin dışında buluyorsunuz. Üstelik kapıya dışarıdan baktığınızda
bir duvardan farkı yok. Kimse o duvarın kapı görevi gördüğünü
anlayamaz. Tesisin etrafını saran kalın duvarların bu parçası."
Efe'nin bir gün sözleriyle beni yüke edeceğimi söyledikleri unlara
gülüp geçerdim lakin bu kezlik hacker, şu anda beni büyük bir
bozguna uğratmıştı.

Hangi ana fikri buldu bu Borusuk?

"Dışarı çıktın mı yani?" Ecrin'e utançla bir şekilde başını
sallayarak tebessüm etti. "Evet, şey, ben bir hackerim. Uzun
zamandır oralktıkten kaybolduğumu fark etmişsinizdir. Gizlice
tesisin planını ele geçirerek sisteme sızdım ama tesisin planı-
na ulaştığım an buradaki hackerler bunu yapan kişinin yerini
anında tespit ettiler. Ben daha bilgisayarın kapatılmadan içeri gi-
rip beni yakaladılar. Neyse ki Yosun tam vaktinde içeri gire-
rek beni kurtardı. Bunu dışarıdan bilince söylersen veya buna

tekrar kalkışını in faz edileceğini söyledi. Bilgisayardaki tüm verileri siliş güvenlik ağlarını güçlendirdiler. Merak edip tekrar denediğinde şifrelerinin hiçbirini kıramadım. Gerçekten güçlü bir güvenlik sistemi kurmuşlar.* Yücelenarak Efe Can'a bakıyordum. Şimdi neden sürekli ortada kaybolduğunu anlıyorduk. Bonusluk ceza alma pahasına bile olsa çıkışı bulmuştu. Allah'tan eğitimci Yosun'du, yoksa başı ciddi anlamda tehlikeye girerdi.

"Aferin lan, Ağlak." Hakan, gülümseyerek elini onun omuzuna koydu. "Kedi olalı bir fare tuttun." Gülerək Bağiml'i'ye onayladık, Efe gerçekten büyük bir iş başarmıştı.

Gittikçe hepimiz takım ruhunu daha fazla hissediyorduk.

Hava karardığı için odamda volta atarak gece yarısı olmasını bekliyordum. Alaz'a her şeyi anlatacaktım ama tüm gün onu göremediğim için herkesin odasına çekilmesini bekliyordum. Bir şekilde kimseye görünmeden odasına girmeliydim. Yarına kadar bekleyemezdim. İbrahim'e olanlardan sonra Efe'ye bir şey olmadan her şeyi bilmeliydi. Aniden odamın kapısı açıldıca korkuyla arkamı döndüm. İçeriye girenlerin Simay, Afrodite ve Yosun olduğunu görünce rahat bir nefes almıştım. Afrodite'nin üzerinde güheğini açılarak bırakan siyah bir yarım adet ve mini şort vardı. Hazika kıvrımlarını gözler önüne seren güzel taniçe, elinde iki şarap şişesi tutuyordu. Ağlamaktan gözleri kızaran Yosun, salaş bir tişört ve pantolon giymişti. Simay, elinde tuttuğu dört kristal kadeh ile gülerək ona bakıyordu.

"Bahçeni kullanmamızda sorun var mı?" Simay gülerək Yosun'u gösterdi. "Bu çocuk rublu kadın, ne zaman depeşyonuna girer buradaki bahçede kafayı buluruz. Uzun zamandır bu oda boş olduğu için alışkanlıkla dalmış olduk, kusur bakmaz." Sorun yok, der gibi bir hareket yaparak bahçeyi gösterdim. Bu bahçe gözden uzaktı.

Onlar bahçeye yönelirken Afrodit durup bana bakı. "Bize katılmak istersen senin için de iki kupa vişne suyumuz var." Başımı çevirip Yosun'un kulağındaki büyük kuculan görünce güldüm. "Fena fikir değil." Gece yarısı olana kadar onlarla kendimi oyalayabilirdim.

Üzenime hırkasını aldığımında hep birlikte bahçeye çıkıkt. Taş merdivenleri geçerek ağaçların arasındaki tahta çardağa oturduk. Çardağın kolonlarını sarımsı beyaz sarmaşık gülleri onlara göre güzel, bana göre zahatsız ediciydi. İçecekleri masaya koyduklarında onlar kendilerine katmı şarap doldururken ben kadehimi vişne suyuyla doldurdum. "Ever, neye içiyorsun?" Afrodit gülerken somurtan Bayan Kırmızı Dudak'ı gösterdi. "Yosun'un aptallığına, salaklığına, geri zekâlığına, sağlığına..." diye devam ediyordu ki Yosun kaşlarını çatınca kahkaha anı "Kasacası Yosun'un bitmiş bilmeyen Atalay aşkına içiyorsun." Kadehini bana doğru uzatınca, gülererek kadehimi onunla tokuşturup büyük bir yudum içtim.

"Buraya beni gömmünek için getirdiğini bildiğün iyi oldu." Alınganlık yaparak ayağa kalktı. "Gidiyorum ben." Simay, gülererek onun kolunu tutup yerine oturttu. "Sen bakma Buket'e, ben seni anlıyorum." Onu teselli emeye çalıştı çünkü Yosun, geçekten kolay kırılan beniydi.

"Nesini anlıyorsun, doktor." Buket bunun cevabını merak etmiyordu. Alay edecek yeni bir şeyler arıyordu. "Kadın, on iki yıldır beri Atalay'a abaya yakını durumda. Onu anlamaya bırakıp neden doğru düzgün bir tavsiye vermiyorsun?" Bu kadın kesinlikle dobera bıcaıdı. Söyleyeceği şeyleri upka benim gibi hiç düşünmeden par diye söylüyordu.

"Senin en son verdiğin tavsiyeyi de gördük." Simay kıkırdadı. "Kıza, git Atalay'ın koynuna git, dedin." *Bu rahber için yarım tutmuyor, acaba gitsem mi?*

"İyi bir taktikçi." Afrodit homurdanarak Yosun'u gösterdi.

"Sadece bu salak gidip adamı öpmek yerine üzerine kustu," Hepimiz gülerken Yosun'un yanakları kızardı. Çok sevimli görünüyordu. "Sarhoştum anı." Utançla inemesi bile fazla çocukçaydı. Bu kadın, gerçekten Efe'nin ruh ikiziydi. "Ayrıca ben senin gibi değilim, yapamam ki öyle şeyler. Sadece ona aşılmak için biraz içmiştim. Sonra bir bakıma, ügüle yemişim onun üzerimde." Yanaklarını kızartan itirafıktan sonra gözlerimden yaşlar gelene kadar güldüm.

"Peki, sizi bugün ağlatan ne?" Merak ederek sorduğum sorudan sonra elindeki kadehi sonuna kadar içti. "Beni görmüyor, Yanlıcağım." Ağlamaklı bir sesle adımı söyleyince bile Efe'yi hatırlıyordum. "Onun dikkatini çekmek için her şeyi yaptım ama o, bugün eski sevgilisini öpüyordu.* İsyan ettğinde diğerleri kulurdarken homurdanmadan dururdum. Kadının gözü önünde başkasını öpmüşü. "Bildiğin adalik bu."

"Değil mi ama! Neden beni sevmiyor ki?" Şimdiden iki kadeh şarap içen kadına ne cevap versem bilemedim. "Valla Bayan Kırmızı Dudak, ben sizin yerinizde olsam gidip doğrudan 'Seviyorum oğlum seni!' diye bağırarak itiraf ederdim. Bir kete ben gevezeyini, tutamam ki içimde." Kaçak oynanmak bana göre değildi. İçimde ne varsa onu çekinmeden söyledim. Bitirni seversen böyle gizli bakışmalar veya uzaktan sevmeler yerine çıkar karşısına, söyledim.

"İşte, bu yüzden seviyorum bu kıza." *Afrodite beni sevmesin, özellikle de o yusak maceranızdan sonra mümkünse hiç sevmesin.* "Tıplı benim gibi istediğini almaya biliyor. Erkekler konusunda tavsiye gerekirse bana gel, küçük çaylak." Sinay ve Yosun içtikleri şarabı pişkırtüp öksürmeye başlayınca bunun iyi bir fikir olmadığını anladım.

*Sevişmek hakkında detaylı bilgileri öğrenmek istiyorsan Buket doğru adres." Sinay ile Yosun kulurdadı. "Daha bu sabah,

Altuğ fazla sinirtti diye ona herkesin içinde en son ne zaman seks yaptığını soran kadından bahsediyoruz." Üçü gülerken kadehleri çukuştuturken ben gözlerimi kocaman açarak bu çılgın kadınlara bakıyordum. Gece gece nereden çıkıncası bunlar? Resmen -18 muhabbedere girip körpecek psikolojimin içine ettiler.

"Yalnız Altuğ'un yüz ifadesini gördünüz mü?" Afrodit, kahkaha atarak arkasına yaslandı. "Kaşlarına çacıp bana, 'Dayak yemek istiyorsun sen,' dediğinde çok komikti." Hepsi güleleken Alaz'ın o halini kafamda canlandırınca ben de gülmeden duramamışım. Sanırım Afrodit, grubun yaramaz kırtıydı ve bir şekilde kendisini sevdirmeyi başarıyordu.

"Ben bir şeyi merak ediyordum." Bunu daha fazla merak etmek istemediğim için muhayet sordum. "Kuzey ile şu ilk kurala uyuyor musunuz?" Diğer ikisi güleleken o sitemi. "O kuralı en az on kere okudum. Çaylağını ile aşk ve benzeri özel şeyler yaşamayacağını anlatıyordu ama sevişmek yasak diye bir şey yazmıyordu." Böyle bir cevabı undan başka ne isteyebileceği için yüzümü buluşturarak başımı olumsuz anlamda salladım.

"Kuzey sizden küçük, Bayan Afrodit."

"Sadece yirmi sekiz yaşındayım. Aramızda altı yaş var. Üstelik asla işimi tehlikeye atacak şekilde bir erkeğe duygusal anlamda bağlanmam. Eğer Kuzey'im bana olan yakınlığını duygusal bulsaydım, emin ol ki onu üzmemek için çaylağın yanında değiştirdim. Tıpkı benim gibi Kuzey de benden hoşlanmıyor. Aramızdaki şey cinsellikten öte değil. Ben aşk değil, rusku kadınıyım." Sözlerinde zerre kadar yalan yoktu. Kuzey'den bahsederken gerçekten gözleminde herhangi bir hoşlanma ya da aşk belirtisi bulamadım. Afrodit ve Kuzey ilişkisinin sadece yarak arkadaşlığı gibi bir şey olduğunu şimdi daha net görüyordum. Bize göre yanlış olan şeyi bu kadın kendi doğrusu olarak kabul ediyordu. Bunun için onu yargılayacak kişi ben değildim. Onun karakteri ve eğlence anlayışı buydu.

Gece yarısına kadar bol bol sohbet ederek gülmüştük. Bu üçü yan yana gelince düşündüğünden daha eğlenceli olabiliyordu. Saatin geç olduğunu fark edince hepsi gitmiş, ben de on dakika beledikten sonra asansöre binmişim. Elinde sıkıca tuttuğum kartı sisteme okutunca kapılar kapanmıştı. Onun-
tu katin düğmesine bastığımda asansör yukarı çıkarken ben de daha önce yapmadığım şeyi sonunda akıl edip kartı incelemeye başladım. Kartın üzerinde yirmili yaşlarında esmerce bir kız fotoğrafı vardı. Sanki fotoğrafı zorla çekilmiş gibi kızın siyah gözleri sduntalı ve yüzü asıktı. Çok genç bir ajanın kartı olmalıydı. Acaba bunu ondan nasıl almıştı? Kartın üzerinde yazan ismi görünce gözlerimi kocaman açtım. "Yok artık!"

İnci Sipahi.

Sipahi?

Alaz Altuğ Sipahi!

"Kartın veya kardeşi mi acaba?" Merak içinde fisıldadım ve asansörden indim. Parmagında herhangi bir yüzük veya alyans görmediğime emindim. O zaman kesin kardeşi ya da bir akrabasıydı. Bilmiyordum, belki de isim benzerliği bile olabilirdi. *Aman, bana ne ki!*

Koridorda sağma ve sola bakarak hangisinin onun odası olduğunu bulmaya çalışıyordum. Tüm kapılar birbirinin aynısıydı. Yanlış bir kapıyı açarak başka birinin odasına girmek istemiyordum. "Valla sende bu şans olduktan sonra doğrudan Drakula'nın odasında bulurmuş kendini, Sedef." O salak öcü, bari bana hangi oda olduğunu da söyleseydi. *Git, onu öldür demek kolay sabii!*

Koridorda düz bir şekilde ilerlerken koridorun sonundaki oda dikkatimi çekti. Hepsinden üst konumda olan adamın odası bence en sondaki oda olabilirdi. "Hadi bismillâh." Şansı-
nu denemek için hızlı adımlarla o odaya doğru yürüdüm.

Fiziksel aksiyon bana yarar. Eğer Drakula ve Afrodite'nin odasıysa ışık atarım. Evet, Afrodite buram buram seks koktuğu için odanı maymılsı buldüm.

Kızın okuduğumda açılan kapıdan içeti girerek kapıyı kapattım. Işıklar kapalı olduğu için her yer karanlık. O yüzden onu uyandırmak için ses versem iyi olacaktı. "Sevgili Buzdağı, uyanır mısın. Lütfen?" Kapının önünden seslendim ama oda da çit yoktu. Saat neredeyse bir olmuştu. Belki de çoktan derin bir uykuya dalmıştı.

"Işıkları açıyorum, bayım. Umarım yarıktan çıplak uyumak gibi bir fantazininiz yoktur." Homurdanarak sağımdaki duvar kontrol ettikten sonra elektrik düğmesini bulmaya çalıştım. Nihayet elim küçük bir çukurluğu bulunca düğmeye basm. O an gelen ışıklarla gözlerimi sımsıkı kapatmıştım. "Bakın, açıyorum gözlerimi, eğer çıplaksanız derhal giyinin veya sex verin, arkamı döneyim." Bir süre beklemedim, herhangi bir ses duymayınca gözlerimi yavaşça açtım.

İlk dikkatimi çeken bozulmamış yatağı olunca burada olmadığını anladım. Gözlerim banyo olduğunu düşündüğüm kapıyı bulunca ışıkların yanmadığını görüp henüz odasına gelmediğine emin oldum. Odasına kısaca göz gezdirdiğimde koyu renklerin hüküm olduğu ferah ve şık bir odada olduğumu fark ettim. Üstelik benim odamdan bile daha büyüktü. Gözlerime sol taraftaki şamdanın yanında duran çerçeveyi bulunca doğru odaya geldiğimi anladım. Evet, çerçevede Alaz'ın fotoğrafı vardı. Sadece orada birkaç yaş daha genç görünüyordu. Küçük adımlarla tüylü, beyaz balya basarak sedir ağacından yapılmış çalışma masasına doğru yürüdüm. En son neyin üzerinde uğruştum orcaz emiştim. Masanın üzerindeki dağılmış kâğıtlara göz gezdirdiğimde anlamadığım bir dilde yazılmış şeyler çıktı karşıma. Utanarak sayfalarından hatini elime aldım. Bu liba-kim'in fotoğrafının fotokopisiydi. Gözlerimi kısırak fotoğrafı

altında yazan şeyleri okunmaya çalıştım ama farklı bir dil olduğu için bir şey anlamadım. "Adam güya Türk ama hem yazması hem de konuşması yabancı dildeydi." Sayfayı yerine bıraktığımda onu okuyamamış olmak canımı sıkıtmaya yetti.

Başımı çevirdiğimde yatağın yanındaki küçük komodinin üzerinde gördüğüm şeylere doğru yürüdüm. Açık bir paket kurşun, bıçak, silahı ve rozeti buradaydı. Tıpkı polislerinkine benzeyen ama daha ahlili olan rozetini inceledikten sonra yerine koydum. Silahın yanında gördüğüm cam parfüm şişesini alıp kapagını açtım. Etliğimin iç tarafına çok az sıkarak burnuma yaklaştığımda aldığı okyanusu andıran ferahlatıcı kokuyla afalladım. "Bu şeyin çikolata ya da kakao kokması gerekmiyor mu?" Şişeyi kontrol ettim ama yanlış olduğuna göre demek ki bu şeyi kullanıyordu. O zaman benim ondan aldığı çikolata kokusu nereden geliyordu? Yatağı görünce çarpınca uzanıp yatağına alarak burnuma yaklaştırdım ama bu kez de çikolata kokusu alınca bir küfür savurdum. "Belki de şu şişedeki şeyi uzun zaman önce kullanmayı bıraktı. Çikolatalı parfümüne yeni başlanış olabilir." Böyle basit bir şeyi kafama takduğum için gülerek yatağına yerine koydum.

Ortasında bursız gibi gezinmek istemediğim için giymeye yetememiştim ki duvarda gördüklerim ile serçe yutkundum. "Bu da ne?" Küçük adımlarla duvara yaklaşıp başımı kaldırdınca gördüğüm yüzler ile selügamu tuttum. "Kahretsin!"

Duvara içinde benim de olduğum otuz Yarasa'nın fotoğrafı yapıştırılmıştı. En ortada benim fotoğrafım vardı. Dabası diğerlerinin fotoğrafı benimkinin etrafına daire şeklinde yapıştırılmıştı. Ölen kişilerin fotoğraflarının üzerine kırmızı bir çarpı atılmıştı. Mutlu'nun fotoğrafını görünce gözlerim doldu ve güzel yüzünü kapatan çarpı işaretlerinden nefret ettim. Sanki olaylar benim etrafımda dönüyormuş gibi benim fotoğrafım çemberin tam ortasındaydı. Üstelik bu, kartımda olan fotoğ-

rafu, cazaevinden çıktığımda çekilmişti çünkü üzerimde hâlâ İlgaz'ın eski kıyafetleri vardı. İbrahim ile hiç sohbetimiz olmasa da fotoğrafımın üzerini çizen Almaz'dan nefret ettim. Çocuk daha dün ölmüştü! Parmagımı İbrahim'in fotoğrafının üzerine doğru götürdüm. Üzerine çarpı attığı boya henüz kurunmuştu. Bu lanet yerden bit an önce gitmek istiyordum.

Elimi tam üzerime silmek üzereyken neden yaptım, bilmiyordum zana anı bir dürtüyle parmağımı burnuma yaklaştırdım. Herhangi bir koku alamayınca amaçsızca dilimin ucunu parmağıma dokundurdum. Aldığım tattan sonra gözlerimi itice açarak resmen parmağımı yaladım. Dilimdeki ekşimsi mide bulandırıcı metalik tat ile bir küfür savırmıştım. "Kan!" *Amen Allah'ım, Almaz hepsini kan ile çarelemedi. Akli bayanda olan sağlıklı bir insan böyle bir şey yapmaz! Kim bu adam?*

Kalbim korkuyla hızlandığında aceleyle kapıya doğru bir adım atmışım ki, "Hayat, her şey kontrolüm altında," diyen sesini duyunca yeminde kaskatı kesildim. Butaya gelip otuldum.

Kahrretsin, yakalandım! Sonunca ne diyeceğim? Geçerken uğradım mı?

Aceleyle etrafımı kontrol ettiğimde gözlerime rüller takılmıştı. Koşarak silahın yanından duran bıçağı aldım, ışıkları kapatarak pencerenin yanına gidip rülün arkasına saklandım. Tülü çekmeye kalkışmadığı sürece beni göremedi. Ayrıca rül kalındı. Karanlıkta korkuyla beldemeye başladığım esnada kapı açıldı, içeri girmişti. Işıkları açtığında solugunuzu tutarak kuthündeki telefonla konuşan adama baktım. "Hayat," dedi ruhsuzca telefonda konuştuğu kişiye. "Sana söylüyorum, ke bizle sorun çıkartacak. Belki de ondan hemen kurtulmalı..." Aniden usuzak sanki havayı koklar gibi derin bir nefes aldı. "Seni sonra ararım." Telefonu kapatıp cebine koyduğunda kaskatı kesildim. *Tülü arkasından onu görebiliyordum, umaram o beni görmez.*

Gözleri usulca odasında gezindiğinde bakışları çalışma masasında durmuştu. Masaya doğru küçük adımlar attığını gördüm. Kahretsin, o kadar yığınım arasında eline aldığı sayfa benim incelediğim sayfaydı. Daha sonra tekrar odanın içinde gezindi. Adımları yatağının yanında durmuştu. Benim düzgünce eskisi gibi yerine koyduğum yastıkta gözleri bir süre oyalandı. Arkasına döneceği esnada başını eğip parfüm şişesine baktığında gözlerimi kocaman açtım. Aldığım her şeyi eski yerine koymuştum ama bu adamın gözleri nedense dokunduğum her şeyi buluyordu. Dudakları sinsice kıvrıldığında dişörtünü ense-sinden tutarak bir çırpıda çıkarmıştı. Banyo kapısına doğru yürürken duvardaki fotoğraflara bakıp durunca, yemin ederim ki nefes seslerimi duyacak diye korkudan soluğumu tutmuştum. *Neye dokunduyum gözleri onu buluyor, insan olamaz bu adam! Lanet olsun, buradan çekmeliyim!*

Gözleri tüm fotoğraflarda gezindi ve bakışları İbrahim'in fotoğrafının üzerinde durunca kalbim korkuyla göğsümden çırpınmaya başlamıştı. Hiçbir şey anlamamış olacak ki tekrar banyoya yöneldi lakin birden durdu ve çıkış kapısının yanına giderek birkaç ruşa bastı. Gülümseyen adam banyoya girip kapıyı üzerine kapatınca ne zamandır ruçtuğumu bilmediğim nefesimi vererek rahaladım. "Lanet katil! Umarım kurtulmak istediğin şu kız ben değilimdir." Sessizce fısıldayıp saklandığım yerden su sesinin gelmesini beklemeye başladım.

Birkaç dakika olduğum yerde durduktan sonra yavaşça perdenin arkasından çıktım. Parmak uçlarıma basarak banyonun kapısına yaklaştım. İçeriden gelen su sesi ile hızlıca çıkış kapısını yanına giderek cebimden çıkardığım kuru siteme okudum. Kapı açılmayınca tekrar ve tekrar denedim ama bir türlü açilmiyordu. "Harika!" Pusluk adamı az önce kapıyı içeriden kilitlemiş olmalıydı. *Şaka mı bu? Ben şimdi burada mı kaldım? Ömürce kattan atılsam yaşıma ibrimelim yüzde kaç ki?*

Korku tüm bedenimi ele geçirirken ricneyen parmakların zaşgele tuşların üzerinden gezindi ama kapı bir türlü açılmıyordu. Fazla adrenalin yüzünden hızlı hızlı nefesler aldığımın ter içinde kalmışım. Banyodan aruk su sesinin gelmediğini fark edince koşarak yine perdelerin arkasına saklandım. Banyonun kapısı açılınca elimdeki bucağı silere göğümde ucuycordam. Belinde beyaz bir havlu dışında hiçbir şey olmayan adam, küçük bir havluyla saçlarını kurutarak banyodan sıran buharın içinden çıkmıştı. Kahrolası sula kızları bu haldeyken bile dik-katini çekmeyi başarıyordu. Belinde gevşekçe duran havlu yatkunmamı sağladı. O havlu düşmezdi, değil mi?

O havlu bir düşsün, kimse onuncu kassan aklamama engel olamaz.

Saçlarını kurutma işlemini bitirdikten sonra havluyu yatağın üzerine atarak dolapın kendisine kuyafet çıkartıp yatağına üzerine koymuştu. Eli belindeki havluya gidince dudakları yavaşça rukanı doğru kıvrıldı ve duraksadı. "Devamını izlemek istiyorsun benim için sorun değil." Söylediklerinden sonra gözlerini kocaman açtı. *Yok daha nele? Burada olduğumu en başından beri biliyor muydu?*

*"Hiçbir zaman iyi kalpli
ve merhametli biri
olduğumu düşünmedim.
Beni bu hale yaşadıklarım
getirdi deyip bir korkak
gibi o bahanenin arkasına
sığınacak biri değildim.
Ancak ben böyle doğdum
da diyemem çünkü kimse
kötü olarak doğmazdı.
Aslında yaşadığımız her
şey bizim karakterimizin
bir parçası olurdu."*

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

林下

Yetiştirme yurdunda büyüyen Sedef,
bir gece kimsesiz yirmi dokuz çocukla
birlikte "damgalanır".

Artık bu kimsesiz çocukların tamamı Yarasa'dır
ve damgacıyı gören tek çocuk Sedef'tir.

Sedef, o gece yaşananlardan sonra yurttan
kaçarak sokaklarda yaşamaya başlamış ancak
kötü şans peşini bir türlü bırakmamıştır.

Düşüğü bu çukurdan çıkması için eline
bir fırsat geçen Sedef'in iki seçeneği vardır:

Ya kaçıp kurtulacak ya da bundan sonraki
hayatına sokaklarda devam edecektir.

Ancak beklenmedik bir olay her şeyi alt üst eder:

Damgacı yıllar sonra ortaya çıkmış ve
damgaladığı otuz Yarasa'nın peşine düşmüştür.

*"Bir köşeye çekiliyorsun, belki de bir duvar dibine...
Sonra uzun uzun bakıyorsun gökyüzüne.
Bulutların ötesinde bir ışık görmek istercesine
bakıyorsun ancak ne kadar bakarsan bak,
hep aynı kasveti görüyorsun."*

Maral Atmaca

• @maral_atmaca
• @maral_atmaca
• @maral_atmaca
• @maral_atmaca

EPHESUS
www.ephesuskitapci.com

444 0 454

9 790257 077804